

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SHIFTER CITY FATED MATES

A CURSE
OF FATE

JAYMIN EVE

WSJ AND USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Kaderin laneti
SHIFTER CITY KADERİN EŞLERİ #1

JAYMIN EVE

İçindekiler

[Tetikleyici](#)
[Uyarılar Bu dünya hakkında Güncel kalın](#)

[Bölüm](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Sonsöz](#)

[Sonra ne okumalı...](#)

[Jaymin Eve'in diğer
kitapları](#)

Jaymin Eve

Kaderin Laneti: Shifter City Kaderin Eşleri #1 Telif

hakkı © Jaymin Eve 2024

Tüm hakları saklıdır

İlk yayın tarihi 2024

Eve, Jaymin

Kaderin Laneti: Shifter City Kaderin Eşleri #1

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmadan, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez. aksi takdirde, yayınlandığı şekilden farklı bir cilt veya kapakla dolaşıma sokulamaz ve sonraki alıcıya bu koşul da dahil olmak üzere benzer bir koşul getirilemez. Bu yayındaki, kamu malı olduğu açıkça belirtilenler dışındaki tüm karakterler kurgusaldır ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Kapak ve sanat: Tamara Kokic

Düzenleme: Ocean's Edge Editing

Düzeltilme: Jaymin Eve's Badass Team

Tetikleyici Uyarılar

Tetikleyici Uyarılar.

Ruh sağlığınız benim için önemlidir! İçeriğe ilişkin özel bilgiye ihtiyaınız varsa, lütfen jaymineve@gmail.com adresinden bana ulaşın.

Tetikleyiciler şunları içerir:

- * Ebeveynin lm.
- * Geçmişteki istismar/travmaya hafif atıflar (arkadaşlarına değil ve sayfada ayrıntılı olarak anlatılmıyor).
- * Cinsel içerikli sahneler (her yayınla birlikte daha da heyecanlı hale gelecek bir dizi) ve dominant erkekler.
- * Patlamalar ve şiddet.
- * Takıntılı ve sahiplenici eğilimleri olan alfa erkekler.

Bu dünya hakkında

Bu bölüm, dünya ve karakterler hakkında bazı hafif spoilerlar içerecektir.

Bu dünyada, şekil değiştirenler tek bir alfa lideri olan izole sürüler halinde yaşamaktan evrimleşmiştir. Artık, birden fazla alfanın beş kişilik (beşli) daha küçük gruplara liderlik ettiği büyük şekil değiştiren şehirlerinde (ABD'de beş tane) yaşamaktadırlar.

Dönüşenler aşağıdaki sınıflandırmalardan birine girerler (hakimiyet sırasına göre): Alfa, Beta, Delta, Omega.

Bu şehirler ve bağlı gruplar, şehirdeki en güçlü 20 alfa'dan oluşan bir Alfa Konseyi'ne sahiptir.

Beş şehir şunlardır: Silver City (Vermont), Greenville (Louisiana), Durangille (Montana), Thorny Gardens (Kansas) ve en büyük şehir olan Golden Claw (Oregon).

Beşli gruplar her zaman birbirleriyle (tüm üyeler) cinsel ilişkiye girmezler, ancak genellikle bazı üyeler girer. Çoğu zaman aşk, saygı ve güç nedeniyle bağ kurmayı seçerler. Ancak en güçlü, gerçek eş bağları koku uyumundan gelir. Değişkenlerin eşlerinin kokusunu güçlü bir bağla algıladıkları yer, tanrıça tarafından kutsanmıştır.

Koku uyumu en güçlü beşlileri oluşturur.

Beşli gruplarındaki üyeleri sahiplenmek için, şekil değiştirenler kısmen şekil değiştirmiş halde (çene) ısırırlar, böylece hayvanlarının ruhları birbirine bağlanabilir. Bu, beşli grubu tamamlamadan önce (genellikle cinsel ilişkiye giren şekil değiştirenler için) veya beşli grubu tamamladıktan sonra, beşlinin hak sahibi alfa'sı bağı oluşturabilir.

Güncel Bilgiler

FB grubuma katılarak yayınlarımdan haberdar olabilirsiniz: [Jaymin Eve's Nerd Herd](#)

Burası, kitaplarımın dünyasında neler olup bittiğini öğrenebileceğiniz ilk yerdir. Birçok öneri ve eğlenceli, kitap sever bir ortam da burada sizi bekliyor.

Bu, "büyük erkek" trendine adanmıştır.

Büyük bir erkek

mi lazım? Büyük

bir erkek mi

istiyorsunuz?

Size dört tane

vereceğim.

Bölüm

Bir

Özgürlük. *Parçalanmak üzere olan bir illüzyon.*

"Dur! Konsey, tüm şekil değiştirenlerin bir sürü şehrine kayıt olmasını şart koşuyor."

Arkamı dönüp bakmadan, bu apartmana taşındığım gün yere sabitlediğim metal merdivene doğru koşarak sokağın aşağısına doğru koştum. Hiçbir zaman B, C ve D planları hazırlamadan bir duruma girmedim. Bu planlar, annem öldüğünden beri, son on yıldır beni şekil değiştirenlerin yaşadığı şehirlerden uzak tuttu.

"Lanet olası haydut! Dur!" diye tekrar bağırdı.

Beni durdurmaya çalışırken onun hakimiyetinin gücünü hissettim, ama sanki hiç yokmuş gibi üzerimden kayıp gitti. Etkilenmemiş olmam, ona benim kim olduğumu sezdirerek, başıma gelecek tehlikeyi on kat artıracaktı. Yakalanırsam bu konuda endişelenirdim.

Florida, Jacksonville'de bir alfa ile karşılaşmayı hiç beklemiyordum. Alfalar, kural olarak, ana şekil değiştiren şehirlerde kalırlardı ve ben de, kural olarak, o yerlere asla yaklaşmazdım.

Merdivenin metal basamaklarına çarparak, saniyeler içinde tırmandım, uzun bacaklarım ve esnek vücudum, ikinci kata hızlıca çıkmam için gerekli yardımı sağladı. Metal balkona tırmandığımda, kısmen dönüşüm geçirdim ve kurt pençelerimi kullanarak merdiveni bağlayan ipi kestim.

O geri çekilmeden önce ben çoktan gitmiştim. Bu tür durumlarda, özgürlük ile sürünün merhametine kalmak arasındaki fark saniyeler meselesiydi. Bu benim ilk kovalamacam değildi, ama bir alfa tarafından kovalandığım ilk kovalamacam idi.

"Kayıtlı olmayan şekil değiştirenler, Golden Claw City'deki Alfa Konseyi'nin karşısına çıkmak zorundadır," diye tekrarladı, öfkesi o kadar yüksek sesle dökülüyordu ki, binanın içinde bile onu duyabiliyordum. Daha zayıf *alfa ya da*

beta ve delta şekil değiştirenler olsaydı, onun hakimiyeti karşısında diz çökmüş olurlardı. Neyse ki bununla uğraşmak zorunda kalmadım. Sürüşündeki konumumun pek çok olumlu yanı yoktu, ama bu onlardan biriydi.

O kendini yukarı çekmek için korkuluğa tutunduğunda bir patlama sesi duydum, ama ben çoktan boş apartman koridorunda koşmaya başlamıştım. Bu haftalık kiralık bok çukurunda, diğer tarafa ve bisikletimi sakladığım sokağa giden en hızlı yolu bilecek kadar uzun süre yaşamıştım.

Bebeğim Yamaha YZF-R6 olmasaydı, şimdiye kadar on kez ölmüş olurum.

Golden Claw City benim için en kötü yeri. Ya da diğer sürüş şehirleri. Konseyin önüne adımımı attığım anda benim kim olduğumu anlayacaklar ve alfaları beni yok etmek için savaşacaklardı. Annemin kaderinden kaçmak için çok uzun yıllar harcadım, şimdi pes edemezdim.

Açık bir pencereden binadan çıkarken, tüm hikayeyi yere bıraktım, bisikletime ulaşmak için koştururken bacaklarım çarpmanın etkisini neredeyse hissetmedi. Buraya geleli bir ay bile olmamıştı ve şimdiden ayrılma zamanı gelmişti. Kalabalık şehirlerden uzaklaşmak için. Konseyin elinde beni bekleyen kaderden uzaklaşmak için.

Anneme dönüşmekten daha uzak.

Ona olanların hepsini hak etmediğini söylemiyorum, ama mesele bu değildi. Mesele, aynı şeyin bana da olmasını engelleyemememdi.

Bebeğim tam bıraktığım yerdeydi, bir yan sokağa park etmişim, bir haftalık ihtiyacımı karşılayacak kadar eşya ile dolu bir çanta hazırlamıştım. Kaçış çantam, ne kadar uzun süre bir şehirde kalırsam kalayım, motosikletimden hiç ayrılmazdı.

Anahtarı çevirip düğmeye bastığımda motor gürültüyle çalışmaya başladı. Arkadan bir bağırış duyuldu. *Siktir git delta! Beni çabucak bulmuştun.* Alfa benim kokumu almıştı, bu kesinlikle başıma bela olacaktı, ama bugün bununla ilgilenemezdim.

Jacksonville'den ayrılmam gerekiyordu.

Kickstand'ı kaldırıp, debriyayı çekip vites taktım ve kararan sokağa doğru yola çıktım. Akşamın erken saatleriydi, ama Florida'da hava, Cadılar Bayramı yaklaşmasına rağmen hiç de serinlemiyordu.

Buradaki hava değişikliklerini merak etmiştim, ama bunu öğrenmeyecektim; Doğu Kıyısı'nı terk edip yeni bir bölgeye gitme zamanı gelmişti.

Birinci adım: ana sürü şehirlerinden uzak durmak. Bildiğim kadarıyla beş tane vardı: Vermont'taki Silver City, Louisiana'daki Greenville, Kanada sınırındaki Montana'daki Durangille, Kansas'taki Thorny Gardens ve en büyüğü Golden Claw. Oregon'un Batı Kıyısı'nda, Kaliforniya sınırına çok yakın bir yerde bulunuyordu ve ormanların ve arazilerin büyük bir bölümünü kaplıyordu.

Yanlış anlamayın, şekil değiştirenler her yerde olabilirlerdi — cadı büyüşü, insanları şekil değiştirenlerin şehirlerinden uzak tutuyordu, ama ne yazık ki şekil değiştirenleri insan kasabalarından uzak tutamıyordu. Ancak onlar asla uzun süre kalmazlardı. Eğer şehirlerden birine ve onların konseyine bağlı değilseniz, o zaman bir haydut olarak kabul edilirdiniz.

Ve haydutlar ortadan kaldırılırdı.

Uzun süredir kaçıyordum, ama son sekiz ay özellikle zor geçmişti. Sanki kendimi sürekli şekil değiştirenlerin uğradığı bölgelere çekiliyormuşum gibiydim, bu da beni normalden daha fazla kaçmaya zorluyordu. Bu çok yorucuydu.

Yoğun şehir merkezinden geçişim yavaş başladı, sonra otoyolda hızımı tamamen açabildim. Karanlığa doğru hızlanırken, nabzım sonunda boğazımda çarpmayı bıraktı ve kurtumun hırıltısı göğsümde sakinleşti. Bu günlerde, benim canavarımla aramız pek iyi değildi. Ruhumuzu paylaşıyor olabilirdik ama onun içgüdüleri çok eskidi ve her zaman insan duygularıyla uyuşmuyordu. Ona göre, diğer şekil değiştirenlerle birlikte olmalı, sürü halinde koşmalı ve insan dünyasından korunmalıydık.

Bir kurtun içgüdüşü, güçlü bir sürünün dünyadaki en büyük güç olduğunu biliyordu ve ben kurt formundayken beni her seferinde şekil değiştirenlerin şehirlerine doğru itiyordu. Bu yüzden haftalardır şekil değiştirmedim ve başka seğeneğim kalmayıncaya kadar direnecektim. *Sürü*, diye homurdandı ve sonra sakinleşti.

Bu çok tehlikeli, biz diğer şekil değiştirenler gibi değiliz.

Kurtum homurdandı ve onun beni zayıf bir beyinle yönetilen bir aptal olarak gördüğünü biliyordum, ama şimdilik alaycı bir homurtuyla yetindi.

Düşüncelerimi bir başka kıl payı kurtuluştan uzaklaştırarak, zihnimi sakinleştirdim, ta ki açık yol dışında hiçbir şey kalmayana kadar.

Günlerce sürdüm, birçok eyalet sınırını geçtim, sadece yakıt ikmali yapmak ve motosikletimin yanında ormanlık alanlarda uyumak için durdum.

Yolculuğumun altıncı gününde New Mexico'ya geçtim ve yorgunluktan bitkin düşmüş bir halde bir otel bulmaya karar verdim. Yakınlarda büyük bir kasaba yoktu, bu yüzden birkaç gün dinlenmek güvenli olmalıydı. Öğlen saatlerinde Santa Fe'ye vardım ve bisikletimi dükkanlar ve pazar tezgahlarıyla dolu bir caddeye park ettim.

Aracı indikten sonra bacaklarımı uzattım ve sırtımdaki ağrıyı hafiflettim. Düzgün bir duş ve yatak için can atıyordum. Daha önce buraya hiç gelmemiştim, ama şehrin renkli binaları ve eşsiz mimarisi beni büyüledi. Santa Fe tarihine sadık kalmıştı ve bu tarih, Arnavut kaldırımlı taş yollarda ve dökülen tuğlalarda kokusunu alabileceğim kadar sokaklarda yankılanıyordu.

Keşif yaparken kimse bana dikkat etmedi ve turist olduğumu belli etmemek için çok uğraştım. Herkes turistleri fark ediyordu ve ben ortama uyum sağlamalıyım. Sonunda bisikletime geri döndüm ve bölgede başka bir şekil değiştiren kişinin izine veya kokusuna rastlamadığım için şükrettim.

Neredeyse bir haftadır ilk kez rahatlamıştım ve yakındaki bir kafeden aldığım köfteli sandviçi yiyordum. Bu, günlerdir yediğim en taze ve en lezzetli yemektir.

Daha da iyisi, sahipleri bana gece kalabileceğim makul fiyatlı bir otel önerdiler.

Güneş batarken ve hava serinlerken, birkaç blok öteye gidip otelin yanına park ettim. Bisikletimi saklamak için en iyi yer değildi, ama bir gecelik işimi görürdü. Yarın erkenden ayrılmayı planlıyordum.

Omzuma çantamı atıp, kolayca bir oda buldum ve yıpranmış yeşil kapının üzerine kalın kalemle yazılmış "yirmi dört" numarasına yöneldim. Eski, kare şeklinde, alçak bir binaydı. Çok çirkindi ama umurumda değildi. Tek umudum, hamam böceği veya fare olmamasıydı. Günlerce sert zeminde uyuduktan sonra, geri kalanıyla başa çıkabilirdim.

İçeride, eski ama tertemiz bir alan bulduğumda hoş bir sürpriz yaşadım. Krem rengi duvarlar, sade mobilyaları öne çıkarıyordu: iki

kraliçe yatak, aralarında bir lamba bulunan bir masa ve köşede bir çalışma masası. Banyo kapısını açtığımda, duş-küvet kombinasyonunu gördüm ve heyecandan neredeyse çığlık atacaktım.

Ağrıyan kemiklerimi bir saat boyunca suda dinlendirecektim. Gerektiği durumlar dışında hareket etmeyi reddetmek yıllar boyunca bana pahalıya mal olmuştu, ama iyi bir banyo, zayıf iyileşme yeteneklerimin bıraktığı boşlukları biraz olsun doldurabilirdi.

Kapıyı kilitledim ve sürgüyü çektim — bu bir şekil değiştireni durduracak değildi, ama bana birkaç saniye zaman kazandıracaktı. Çantamı yatağın üzerine bırakıp banyoya girdim ve suyu sonuna kadar açtım. Su ısınırken, tuvalet malzemelerimin bulunduğu çantamı aldım. Sadece diş fırçası ve macunu, yüz yıkama jeli ve nemlendirici ile maskara ve dudak parlaticısı vardı. Diğer her şey Florida'da kalmıştı.

Mali durumum zordu, ama son iki yılda birkaç bin dolar biriktirmeyi başarmıştım. Kaçarken yanımda olduğu için ay tanrıçasına şükrettim. Geride bıraktığım her şeyi yenilemek için bu parayı harcamak canımı yakacaktı, ama sürü şehirlerine sürüklenmektense bu daha iyiydi.

Giysilerimi yere atıp daha sonra lavaboda yıkamayı planlayarak duşa girdim ve ücretsiz sabun paketlerinden birini kullanarak kendimi hızlıca ovuşturdum. Sabun, gül ve kimyasalların iğrenç kokusunu yayıyordu. Genellikle şekil değiştirenler laboratuvarında üretilen her şeyden kaçınırlardı, ancak son birkaç yıldır doğal kokumu gizlemek için kullanışlı olmuştu.

Yemekhanedeki vardiyamı bitirdikten sonra, sentetik kokuyu terimle kaplamışken o alfa ile karşılaşmam benim şanssızlığımdı. Sokağın karşısından beni bir şekil değiştiren olarak koklamıştı ve alfa hırıltısı bana ulaştığında kaçmıştım. Onun benim sürümün hangisi olduğunu sormasını beklemeye niyetim yoktu.

Yirmi altıncı yaş günümü görmek istiyorsam, hayır.

Bölüm

İki

Tarihin en iyi banyosunu yaptıktan sonra, çıplak olarak yatağa girdim. Uyumak için harcayacak kadar giysim yoktu, özellikle de sadece üç gömlek, bir kot şort ve iki kot pantolonum kaldığı için. İkinci el mağazalarına gidebilene kadar hafif giyinerek yaşayacaktım.

Başım yastığa değdiği anda, o kadar yorgundum ki neredeyse yirmi dört saat boyunca uyudum. Ayda bir veya iki kez yorgunluk beni derin bir uykuya zorluyordu. Bir haydut olarak kendimi bu kadar savunmasız bırakmak güvenli değildi, ama kurtumun beni gerçek bir tehlikeye karşı uyaracağını umuyordum.

Gözlerimi açtığımda, bana "*tehlike, tehlike, tehlike*" diye bağırarak seslendiğinde, ona olan güvenimi sorguladığını düşündüm, ta ki kaldırımda ayakkabıların sürtünme sesini duyana kadar.

Yataktan atladım ve şekil değiştirenlerin toprak kokusu burnuma çarptı. Beni zayıflatacak paniğimi zorla bastırarak, atletik şortumu ve iç sutyenli tişörtümü giydim. Elimde spor çantamla, hafif adımlarla pencereye koştum ve ince perde kolayca kalktığında tanrıçaya şükrettim. Esintiyle misk kokusu daha da güçlendi, bu da dışarıda birden fazla şekil değiştiren olduğunu gösteriyordu.

Korku ve sinir bir anda beni sardı. Bisikletimi otelin arkasına değil de yanına park ettiğim için acemi hatamı lanetledim. Artık koşmaktan ve yol üzerinde kaçırabileceğim bir bisiklet bulmayı ummaktan başka seçeneğim yoktu.

Kendimi pencereden dışarı attığımda, içimdeki kurt uyandı. *Sürüyle kal.*

Hayır! Panik içinde bağırdım. Sürü bize göre değil.

Sürü şehirlerinden uzak durmak için yaptığım onca şeyden sonra, Florida'da o alfa ile yaşadığım tek karşılaşma her şeyi mahvetti. Onun bir iz sürücü olduğunu biliyordum ve ben birkaç eyalet sınırını geçerek kaçarken bile açıkça izimi takip etmişti.

Dışarıdaki gevşek çakılların üzerinde yuvarlanırken otel kapısı tekmelenerek açıldı. Düşüşten dolayı birkaç kesik ve çizik hissettim, ama zayıf şekil değiştiren iyileşme gücüm bile yakında devreye girecekti ve ben acıya yabancı değildim. Bu beni yavaşlatmayacaktı.

Hayatım buna bağılıymış gibi koşarken, bisikletlere dikkat ederken mümkün olduğunca çok yan yola saptım. İlk park ettiğim sokağa neredeyse geri dönmeyi başarmıştım ki, arkamdan bir gürültü yankılandı ve göğsümü doldurana kadar şiddeti arttı.

Peşime güçlü bir alfa göndermişlerdi, ama onun hakimiyeti beni durduramazdı — tabii ulaşamayacağı bir mesafede kalırsam. Engebeli zemin ayaklarıma batıyordu, bu da beni daha da hızlandırdı.

Ancak bu yeterli olmadı, çünkü güçlü kollar beni sardı.

Yere düşmeden önce kavga ediyordum, ama çok daha iri olan şekil değiştiren hiç acımadı ve tüm ağırlığını üzerime attı. Bir kadın için uzun boyluydum, çıplak ayakla 1,80 metre boyundaydım, ama birlikte yere düştüğümüzde onun vücudu benimkini tamamen kapladı. "Yerde kal, haydut," diye homurdandı ve beni tekrar yere çarptı.

Daha büyük bir rakip tarafından sıkıştırıldığımda öğretildiği gibi kıvrılarak ellerimi altına almayı başardım, ama bir kez daha yere çarpıldım. Kafatasım yere çarptı ve her şey karardı.

Bilincim geri geldiğinde sıcaklık beni sardı ve tam olarak ne olduğunu hatırlamadan önce yarı bilinçli bir ışıltının tadını çıkarmak için bir saniyem vardı.

Shifterlar beni bulmuştu. İlk kez gerçekten sürünün eline düşmüştüm.

Dört yaşına kadar annemle birlikte kaçaktım ve annem Rogers sürüsüyle tanıştığında bile şehirlerin dışında yaşıyorduk. Annem

ve on bir yıl daha tek başıma hayatta kalmayı başarmış olsam da, bu şansım sona ermişti.

Yakındaki tehlikeyi değerlendirmek için gözlerimi kapalı tutarak nefesimi yavaşlattım. Kafatasım hafifçe zonkluyordu, ama alfa tarafından verilen hasar neredeyse iyileşmişti.

Odadaki en az iki şekil değiştirenin, narenciye ve sabun köpüğü kokusunu hafifçe yaydığını hissettim. Ama kimyasal olmayan, temiz versiyonları.

"Onun bir omega olduğundan emin misin?" Derin ses beni neredeyse uyandıgımı ele verecek kadar korkuttu.

Benim konumumu biliyorlardı. Bu, odada olan her şeyden daha korkutucuydu. "Alfa'nın çağrısını iki kez görmezden geldi," diye cevapladı başka bir erkek, daha yumuşak bir ses tonuyla. "Alfa Brandon veya Davison'dan daha dominant olacak kadar güçlü hissediyor mu kendini?"

Bir omega olarak, benim hakimiyetim neredeyse hiç yoktu. Gücüm başka alanlarda yatıyordu, beni sürü için değerli kılan alanlarda. *Tıpkı annem gibi.*

Bu gerçek, sonunda onun sefil hayatını mahvetmişti.

"Nasıl bizim radarımızdan kaçmayı başardı?" diye sordu ilk şekil değiştiren, büyük, kötü sürü şehirlerinden kaçabilen biri olabileceğine şaşırılmış gibi. "Kaç yaşında olduğunu biliyor muyuz?"

Onun sorusu bana bir fikir verdi. Yirmi beş yaşımdan daha genç görünüyordu, bu da benim avantajıma olabilirdi. Rogue'lar genellikle idam edilirdi - hiçbir şekil değiştirenin sürüden ayrı kalmasına izin vermezlerdi ve kaçak olarak geçirdiğim yıllar beni kurtarılamaz olarak kesinleştirdi. Tabii *genç* yaşım nedeniyle hoşgörü göstermezlerse.

"Gerçekten önemli değil," dedi yumuşak sesli adam. "Her halükarda Alfa Konseyi'nin önüne çıkması gerekiyor."

Sert bir el göğsüme bastırdı ve gözlerim birden açıldı, karşımda kaslı bir erkek belirdi. Benden çok daha uzun görünmüyordu, ama iki kat daha genişti, sert kahverengi gözleri ve dağınık kahverengi saçları vardı. "Kalp atışın birkaç saniye önce değişti," dedi sert bir sesle. Gözlerinin arkasında kurt kısa bir süre belirdi ve onun alfa enerjisi taşımadığını, ancak güçlü bir beta olduğunu fark ettim. "Kaçınılmaz olanı sadece erteliyorsun."

Elini üzerimden çekerek, hızla oturur pozisyona geçtim. Etrafa bir göz attığımda, beyaz duvarları ve ikiz yatağı olan bir hastaneye benzeyen bir yerde olduğumu fark ettim.

"Beni nereye götürdün? Hangi şehirdeyiz?" Boğazım çölden daha kuru hissediyordu.

Beta, yatağın yanındaki sandalyeye oturdu ve gözlerini benden ayırmadı. Diğer şekil değiştiren kapının yanında duruyordu, ona bakmaya tenezzül etmedim.

Tehdit tam yanımdaydı.

"Golden Claw'dasın, konsey önünde yargılanmayı bekliyorsun."

Golden Claw... Saatlerdir baygındım, belki de daha uzun süredir, beni New Mexico'dan buraya nasıl getirdiklerine bağlı olarak.

"Neden yargılanıyorum?" Genç ve aptal rolü oynamaya devam etmeye karar vermiştim.

Beta, sanki onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi başını salladı. Çok yazık. "Haydutlar yasadışıdır. Kontrol edilemezsiniz ve insan nüfusu için tehlike oluşturunuz. Bunun farkında değilseniz, konuyu konseye savunma şansınız olacak. Hikayenizi hazırlamaya başlayın." Dudakları seğirdiğinde, benim saçmaladığımı düşündüğü belliydi ve ilk kez değil, yüzümün bu kadar ifade dolu olmamasını diledim.

İyi bir yalancı değildim ve benim işimde - sürü şehirlerinden kaçmak tam zamanlı bir işti, herkese sorabilirsiniz - bu durum işleri zorlaştırıyordu. Ancak bugün, en büyük zorluğum olacaktı. Bunu mahvedemezdim.

İlk adım, beni olduğum yerde kalbimi söküp çıkarmamaları için onları ikna etmektir. İkinci adım, buradan çıkmamı sağlayacak ve ülkeyi terk etmeme yardımcı olacak bir plan yapmak için şehirde yeterince uzun süre kalmaktır.

Amerika artık benim için güvenli değildi. Artık beni koklayıp omega olarak kataloglamışlardı. Omega için hiçbir şey güvenli değildi. Bu, annemin bana bıraktığı mirastı ve ben kaderimi değiştirmek ve onun gibi olmamak için her şeyi feda etmiştim.

"Beş dakikanız var, hazırlanın," dedi Bay Gruff, yatağın sağındaki kapıyı işaret ederek. "Banyo şurada."

Beni koruyan iki şekil değiştireni gözümün önünden ayırmadan yataktan kayarak indim ve hala otelde giydiğim kıyafetlerin üzerimde olduğunu görünce rahatlardım. Şekil değiştirenler rıza konusunda pek iyi değillerdi ve hayatımın çoğunu insan dünyasında geçirdikten sonra, onların çıplaklığa karşı rahat yaklaşımlarına sahip değildim. Bu pisliklerden biri bana dokunmuş olsaydı, canavarımın kontrolünü kaybedip onları yok etmeye çalışırdım.

Banyoda, arkamdan kapıyı kapattım, pencere ya da kaçış yolu olmamasına şaşırmadım. Kaçma ihtimalim olsaydı, beni asla buraya yalnız bırakmazlardı. Tuvaleti kullandıktan sonra ellerimi yıkadım ve yüzüme su sıçrattım, solgun yanaklarıma biraz renk katmaya çalıştım. Dik durduğumda yansımam parladı ve şanslıydım ki, hissettiğim kadar berbat görünüyordu.

Çilek sarısı saçlarım başımın etrafında keçeleşmiş topaklar halinde karışmıştı, cildim her zamankinden daha solgundu, burnum ve yanaklarımda bulunan çillerin ön plana çıkmasına neden oluyordu. *Berbat bir manzara.* Açık mavi gözlerim donuktu, ama bunun sebebi sadece bugün değildi. Hayat yıllardır beni yıpratıyordu ve kurtumu hiç dışarı çıkarmamış olmam, doğal dönüşüm gücümü ve enerjimi zayıflatmıştı.

Hadi Emmeline. Kendine gel.

Evet, ben moral konuşmalarının kraliçesiydim ve bugün kadar buna hiç bu kadar ihtiyaç duymamıştım.

Tuvaletten çıktığımda sert bir ses beni bekliyordu; diğer şekil değiştiren gitmişti. Bir anlığına birbirimize baktık. Sanki şansımı denemem için bana meydan okurcasına aptalca bir gülümseme takınmıştı.

Bir adım yaklaştığımda, avucunu açtı ve elinde tuttuğu teknolojiye bakarak birden durdum. Bu cihazı daha önce hiç görmemiştim, ama şehirleri takip etmek benim yararına olduğu için, yan tarafındaki alev ve yıldırım sembolünü tanıdım. Reeves Industries, şekil değiştirenlerin dünyasında önde gelen silah üreticisiydi ve tahminim doğruysa, Gruff beni kısmi bir şekil değişikliğine uğratacak, beni kurt ve insan formu arasında sıkışıp kalacak ve tamamen onun merhametine terk edecek son teknoloji bir şok tabancası tutuyordu.

"Kaçmayacağım," diye alay ettim, böyle bir silah karşısında sahte cesaretim en iyi ihtimalle zayıftı. "Ben aptal değilim. Kaderimi kabul ettim." *Tamamen yalandı.* Ama şimdilik kabul etmişim.

Elindeki küçük cihazı çevirdi ve ben nefes almayı keserek göğsümün ona doğru genişlemesini engelledim. "İlk bakışta görüldüğün kadar aptal olmadığını bilmek güzel," dedi ve ben onun yanlışlıkla kendini vurmasını dilemeye başladım. *Pislik.*

Kapı açıldı ve başka bir şekil değiştiren içeri girdi, bu seferki güçlü alfa enerjisi Beta beta durdurdu lanet , tam olarak benden bir inç daha uzun boyuyla dik durdu ve az önce çok pahalı bir silahla jonglörük yapmamış gibi davrandı.

Şimdiye kadar, hafif bir narenciye ve kurt misk kokusu dışında, hiçbir şekil değiştireninden çok fazla koku izi almamıştım. Annemin bana öğretmeye zahmet ettiği birkaç şekil değiştiren bilgisi arasında, sadece kaderimdeki eşimin kokusunu *gerçekten* alabileceğim vardı. *Eşim.* Tanrıça'ya şükür ki burada böyle bir şey olmuyordu.

"Gitmeye hazır mı?" diye sordu yeni gelen adam, sesinde hiçbir duygu yoktu.

Tüm alfaları gibi iri yarıydı, koyu tenli, kısa saçlı ve sert bakışlıydı. "Evet, efendim," dedi Gruff, sesinde bu yeni gelenin saygı duyulacak kadar önemli olduğunu gösteren çok hafif bir titreme vardı. "Onu eşlik etmek için mi geldiniz?"

Gruff'ı görmezden gelip bana döndü. "Ben Annandale sürüsünün alfa lideri Warrick. Ve bugün duruşmanı denetleyecek konsey üyelerinden biriyim. Hazır mısın?"

Boğazım hızla kurudu ve neredeyse ayakkabılarına kusacaktım. Kalan azıcık haysiyetimle başımı salladım ve heybetli alfanın yanına yaklaştım. Tahminimce benden birkaç on yıl büyüktü, ama şekil değiştirenlerin uzun ömürleri sayesinde, kısa saç kesiminde görünen birkaç gri tel dışında yaşlanmanın belirgin bir işareti yoktu. "Hazırım," diye boğuk bir sesle söyledim.

Tek kelime etmeden, kocaman avucunu sağ pazıma doladı ve beni odadan çekti. Sert davranmıyordu, daha çok sabırsızdı ve ben de ona yetişmek için bacaklarımı daha hızlı hareket ettirmeye zorladım. Sürü şehirlerinin yapısı hakkında tam olarak bilgim yoktu

ama topluluk içinde daha küçük sürüler yöneten birden fazla alfa olduğunu biliyordum.

Bir sürü, bazen cinsel ilişkiye giren, bazen de platonik bir aile olan, birbirine bağlı bir gruptu. *Alfa* Warrick, *hak sahibi* bir alfa ise, diğer şekil değiştirenlere emir verecek kadar güçlüydü. Belki diğer alfalar için de. Buna, onun konseyde olduğunu ve bana eşlik etmesi için bir VIP gönderdiklerini de ekleyin. Ne şanslıyım. Her zaman süperstarım.

"Adın ne, şekil değiştiren?" diye sordu, genel odadan çıkıp birçok kapalı kapının bulunduğu uzun bir koridorda yürürken.

Yalan söylemeyi düşündüm, ama ismimden öğrenebilecekleri pek bir şey yoktu. Bildiğim kadarıyla, annem ismimin hiçbir yerde kayıt altına alınmamasını sağlamıştı. Kendi bencil nedenlerinden dolayı. "Emmeline Anders."

Warrick, dominant erkekler arasında tercih edilen iletişim yöntemini kullanarak homurdandı. "Kaç yaşındasın, Emmeline?"

Siktir. Şimdi yalan söylemek zorundaydım. "On sekiz." Bir homurtu daha, ve bana inandığını ya da inanmadığını bilmiyordum.

"Ailen nerede?"

Bu, şu anda sorulması gereken soru değildi. "Öldüler. Küçüklüğümde beri yetimim. Beni sokak yetiştirdi." Ben sadece annemi tanıyordum ve o öldüğünde, boktan aile ağacımızda başka birini aramaya zahmet etmedim.

"Tek başına nasıl hayatta kaldın? İlk kez kaç yaşında dönüşüm geçirdin?"

"On yaşındaydım ve kurtum bana göz kulak oldu. O her zaman arkamı kolladı." Tabii kollamadığı zamanlar da vardı, ama bu hayatta kalmakla ilgili değildi; sürüsüyle birlikte olma içgüdüleriyle ilgiliydi. Ama ben reddettiğimde bile, o her zaman öne çıktı ve beni hayatta tuttu. Avlandık, ormanda uyuduk... iş ve daire bulacak yaşa gelene kadar hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yaptık.

Hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yaptık ve pişmanlık duymadık.

"Zor bir hayatmış gibi geliyor," dedi alfa, sesinde bir parça sempatiyle, beni izlerken koyu renkli gözleri yumuşadı. "Sana sürü şehirlerinden hiç kimse bahsetmedi mi? Burada, kendi türünün arasında barınak ve destek bulabilecekken neden kaçmaya devam ettin?"

Duruşmaya bir adım önde başlamak için bana soru sorduğunu çok iyi biliyordum ve cevaplarımı da bunu göz önünde bulundurarak seçtim. "Annem kendi sürüsü tarafından öldürüldü, bu yüzden diğer şekil değiştirenlerin yanında kendimi hiç güvende hissetmedim." Tanrıça, dürüstçe doğruyu söyledim.

"Annen de bir omega'ydı." Bu bir soru değildi, çünkü sorunun özüne ulaşmıştı. Çok geç olmadan sürü şehirlerinden ayrılmamın nedeni buydu. Omegalar, güçlü alfa'ların dünyasında piyonlardı ve ben annemle aynı kaderi paylaşmayı reddediyordum: sürüsü tarafından yok edilmek.

Bölüm

Üç

Kısa bir merdivenle binadan çıktık. "Orası şifa koğuşu," dedi alfa, kolumu sıkıca tutmaya devam ederek. "Ana konsey odasının yanındaki oda."

Bir şehre çıktık, arabaların, kornaların ve diğer "şehir seslerinin" oluşturduğu bir kakofoni bana çarptı. Sessiz salonun duyusal yoksunluğundan sonra bu sesler bana çok gürültülü geldi. Konsey odası ve şifa koğuşu yan yana duran iki büyük binaydı. Şifa koğuşu kare şeklinde ve alçaktı, beyaz duvarları ve çok sayıda penceresi vardı. Konsey odaları ise hiç de öyle değildi. En az dört katlıydılar ve muhteşem kırmızı tuğladan inşa edilmişlerdi, ana girişe giden kemerli geçitlerin yanlarında yeşil sarmaşıklar uzanıyordu. Mimari tarzının ne olduğunu bilmiyordum, ama bu yüzyılda inşa edilmediğini tahmin ediyordum.

Warrick bizi merkezi kapılardan geçirdi, nöbet tutan lacivert üniformalı bir erkek ve bir kadın şekil değiştirenlerin önünden geçti. Bizi durdurmadılar, ama ikisi de konsey üyesine saygıyla başlarını eğdiler.

Warrick bana baktı. "Burada omegalarımıza iyi bakıyoruz. Bağlı oldukları bir sürü yoksa, korunur ve saygı görürler. Asla bağlanmaya zorlanmazlar. Aslında, Golden Claw'da buna karşı çok katı yasalarımız var."

"Herkes yasalara uymaz, Alfa," dedim, hüzünlü bir kahkaha atarak. "Ve bir kez *geç kaldığında*, artık çok geç olur. Ne demek istediğimi anlıyorsan."

Gerginlik geniş omuzlarını sertleştirmişti ve ona hafta sonu birkaç kokteyl içip masaj yaptırmasını önermeli miyim diye düşündüm. Çok gergindi. "Bize hemen güvenmeni beklemiyorum"

ama bugün her şey yolunda giderse, sana kaçmayı bırakman için bir neden vereceğimize söz veriyorum."

Bu düşünce beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertiyordu. Seçtiğim yolun en zor kısmı... *bunu istemememdî*. Gizlice, sıkı sıkıya kilitli tuttuğum ve asla ziyaret etmediğim derin bir yerde, bu dünyayı arzuluyordum. Bağlı bir eş ve aileyle birlikte sürünün bir parçası olmak istiyordum.

Evet, içimde hüznü ve yalnız bir küçük kız vardı. Onu yok etmeye çalışmışım, ama kurtum gibi o da hayallerinden vazgeçmeye hazır değildi. Hepimiz acınası durumdaydık ve bu aşamada çoklu kişilik bozukluğundan muzdarip olmadığımı söyleyemezdik.

Dikkatini başka yöne çekmek için çaresizce, "Önce konseyden kurtulmam lazım. Senin dünyanın hakkında pek bir şey bilmiyorum, ama haydutları pek sevmediğin belli. Daha önce, sadece özgürlüğümü korumakla kalmadığımı, senin kanunlarını çiğnediğimi anlamamışım." dedim. *Masum* bir kişilik oluşturmak için gerekli yalanlara başlasam iyi olur.

Bakışları keskinliğini koruyordu ve ben onun buna inandığından emin değildim. "Haydutlar genellikle sorun çıkarır. Sürü istikrarının olmaması nedeniyle içlerindeki canavarın kontrolünü kaybederler. Bizler tek başımıza yaşamak için yaratılmadık, bu hayvanların zihnini ve içgüdülerini bozar. Öte yandan sen, gençliklerinden beri sürüden uzak kalan haydut şekil değiştirenler arasında gördüğüm en istikrarlı olanımsın. Bence gayet iyi idare edeceksin."

Duruşma salonuna vardığımızda konuşacak zaman kalmamıştı. Warrick beni çift kapıdan geçirdi, orada iki tane daha lacivert giysili şekil değiştiren nöbet tutuyordu. İçeride çok fazla konuşma ve hafif kokular vardı, düzinelerce şekil değiştiren geniş göğüslerini kollarını kavuşturarak çok alfa gibi duran gruplar halinde ayakta duruyordu. Daha fazla şekil değiştiren yanlarda oturuyordu — seyirciler — tüm sandalyeler doluydu.

Kısacası, oda doluydu ve ben altıma işemek üzereydim. "Nefes al, Emmeline," diye fısıldadı Warrick. "Korkunu koklayabileceğimizi ve kalp atışlarını duyabileceğimizi biliyorsun. korkunu koklayabildiğimizi ve kalp atışlarını duyabildiğimizi biliyorsun. Sen av değilsin. Bunu unutma. *Sen av değilsin.*"

Omurgam sanki kendi isteğiyle düzeldi ve başımı kaldırıp bana dik dik bakan gözlerle karşılaştım. Birçoğunun gözleri

vahşı, sanki içlerindeki canavarlar dışarı bakıyormuş gibi, ve ben onların beni test etmek için hakimiyetlerini kullanmaya çalıştıklarını düşündüm. Bu asla işe yaramayacaktı. Omegalar normal yapının bir parçası değildi; teknik olarak en az hakimiyet sahibi olarak kabul edilebilsek de, bizim konumumuz ayrıydı. Nasıl baktığınıza bağlı olarak.

"Alpha Warrick!" İri yarı kızıl saçlı bir şekil değiştiren, hafif bir selamla onu karşıladı. Turuncu tonlu gözlerini bana çevirdiğinde, bir kaplanı hatırladım. Hafif İskoç aksanıyla, "Sen de bizim yeni omega olmalısın. Tanıştığımıza memnun oldum. Ben Thenguard Sürüsü'nden Alpha Sorenson," diye ekledi.

Sorenson Thenguard dinamikti. Onu tanımlamanın başka bir yolu yoktu. Ve kesinlikle *bir kurt şekil değiştiren değildi*.

Bildiğim kadarıyla, sürü şehirleri yüzde yetmiş oranında kurtlardan oluşuyordu ve aralarında çeşitli diğer yaratıklar da bulunuyordu. Açık tenli ve çarpıcı göz rengiyle Sorenson, kesinlikle bir kaplan şekil değiştireniydi ve gücü bir alfa için orta seviyedeydi. Ben bir uzman değildim, ama omegalar başkalarının gücünü okumakta iyiydi.

Bir başka *muhteşem* yetenek.

"Emmeline," dedim, hissettiğimden daha sakın bir sesle. "Ben de seninle tanıştığıma memnun oldum, ama daha farklı koşullar altında olsaydı daha da memnun olurdu."

Sorenson başını geriye attı ve sanki bu, duyduğu en komik şaka gibi gülmeye başladı. Belki de bu bölgede, hayatım için yargılanıyor olmam bir şaka konusu olmuştu. "Her şey yoluna girecek, kızım," dedi sonunda. Kaslı eli omzuma kondu ve bu devasa alfanın bu kadar nazikçe sıkması beni şaşırttı.

"Soren, haydutla flört etmeyi bırak," diye başka bir alfa homurdandı. Kapının yanında duran gruptan biriydi. "O yargılanıyor."

Sorenson endişeli görünmüyordu, geniş gülümsemesini gösterip bana göz kırptı. "Yargılamadan sonra görüşürüz, Emmeline," diye mırıldandı. "Sana bir teklifim var."

Warrick'in kollarında kaskatı kesildim ve kendimi durduramadan yaşlı alfa'ya sert bir bakış attım. Bana burada durumun farklı olacağını söylemişti, ama onun dışında tanıştığım ilk alfa şimdiden bana bir teklifte bulunmuştu.

teklifte bulunmuştı. "Burada güvendesin," diye Warrick kulağıma fısıldadı. "Teklifleri engelleyemeyiz, ama reddedersen seni destekleriz. Şimdi, bu denemeyi bitirelim."

Diğer şekil değiştirenler yerlerine oturdular ve çoğunluğunun erkek olduğunu fark ettim. Elbette alfa dişiler de vardı, ama hem *hak sahibi* hem de Alfa Konseyi'ni oluşturan şehirdeki en güçlü yirmi şekil değiştiren arasında yer alan çok azdı.

Masaya hızlıca bir göz attım ve hayatta kalma şansımı hesaplamaya başladım. Birkaç alfa zaten bana dik dik bakıyordu ve bugün burada söylenenlerin umurlarında olmayacağını biliyordum. Onların gözünde, suçlarımdan dolayı ölmem gerekiyordu. Diğerleri duygularını daha iyi gizliyordu ve onları net bir şekilde okuyamadım.

Karşımda çok çeşitli yaş, ırk ve yüzler vardı ve tek bir yerde bu kadar güç gösterisi göreceğimi hiç hayal etmemiştim. Normal hakimiyet yapılarının dışında duran bir şekil değiştiren için bile bu çok eziciydi.

"Hâlâ Reeves Sürüsü'nü bekliyoruz," dedi konsey masasının sol tarafında oturan uzun boylu, sarışın bir kadın. Benden çok daha yaşlı görünmüyordu ama en güçlü alfalara eşlik edecek kadar güçlü olduğu belliydi. "Doğu sınırında Alfa Hunter'ın bizzat ilgilenmek istediği bir sorun çıktı ama yakında burada olacak."

Sanki içeriden bilgi sahibi olduğunu belirtmek istercesine kendini beğenmiş bir tavır sergiledi, ama ben o çete adını duymaya takılmıştım. *Reeves*. Yani... Reeves Industries mi? Şirketin kendisi hakkında pek bir şey bilmiyordum, ama Hunter Reeves adı bana tanıdık geliyordu. Bu, o muhafızın elinde pahalı, patentli bir teknoloji bulunmasının nedenini açıklardı. Silahların dahi mucidinin yaşadığı şehre sürüklenmişim.

Warrick yanımda dikleşti ve kadına doğru başını salladı. "Teşekkürler, Alfa Sissily. Reeves sürüsünü beklerken, ön hazırlıklara başlayabiliriz." Beni tutan eli gevşedi ve onun önüne geçtim. "Karşımızda, on sekiz yaşında, küçük yaştan beri bir sürüye ait olmayan Emmeline Anders var. Annesi şekil değiştirenler tarafından öldürüldü ve o da hemen kaçtı, bunun yasa dışı olduğunu fark etmeden. Henüz resmi bir test yapılmadı

, ancak baskın alfalardan gelen doğrudan emirlere karşı koyabilecek güçlü bir omega olduğuna dair işaretler gösteriyor."

Kendimi kıpırdamamaya zorlayarak, uzun masanın üzerinden kaçışımı temsil eden kapalı kapılara doğru baktım. *Bir daha asla böyle sergilenmeyeceğimi* hayal ederken, konsey odasının kapıları gürültüyle açıldı. Güç bize ilk ulaşan şeydi, kapılarla aynı şiddetle odaya girdi. Bir erkek şekil değiştiren içeriye adım attığında sessizlik çöktü ve ben kaçış yoluma özlemle bakarken, onun günah kadar karanlık gözleriyle ilk karşılaştığım ben oldum.

Bunun kim olduğu konusunda hiç şüphem yoktu...

Alfa Avcı. *Kahretsin.*

En az 1,95 metre boyunda, güvercin grisi bir takım elbise giymiş, yakası açık, kravatsız beyaz gömlekli dev bir şekil değiştiren adamdı. Hayatın daha yoksul kesiminden gelmiş olsam da, geniş omuzları ve kaslı kolları üzerinde uzanan takım elbisesinin özel dikim olduğunu ve şüphesiz benim bir yıllık maaşıma mal olduğunu anlayabiliyordum.

O ilerlerken, tasarımcı kıyafetleri içinde bir yıkım dalgası gibi, onu satın almak istediğim bir sanat eseriymiş gibi her bir parçasını içime çektim

—ama onu kesinlikle karşılayamazdım.

Hunter'ın etnik kökeni hemen belli değildi, ama geçen yıl O'Malley's barında çalışırken benimle flört eden Hawaiili bir adamın görünüşüne ve ten rengine sahipti. Kahverengi teni kusursuzdu, güçlü çene hattı saat beş gölgesiyle kaplıydı, sanki tıraşını bitirir bitirmez sakalları yeniden çıkmaya başlamış gibiydi. Sabırsız bir ifadeyle, yanları kısa kesilmiş, üstleri dalgalı ve daha uzun bırakılmış simsiyah saçlarını eliyle düzeltiyordu. Saçlarını şekillendirmek için ürün kullandığını görebiliyordum, ancak pürüzlü elleri birkaç serseri saç telini serbest bırakmıştı.

O odada dolaşırken, ben onun gözlerine kilitlemiş kalmıştım; göz bebekleri ve irisleri o kadar karanlıktı ki birbirlerinden neredeyse ayırt edilemezdi. *Tanrım, tatlı bebek şekil değiştiren tanrılar.* Hunter Reeves, hayatımda gördüğüm en dominant, en korkutucu alfa idi ve Golden Claw'ın en güçlüleriyle dolu bir odada olduğumu düşünürsek, bu çok şey ifade ediyordu.

Kalan boş sandalyeye doğru ilerlerken, çikolata ile harmanlanmış kahvenin lezzetli kokusu burnuma çarptı. *Güçlü* ve mükemmel bir koku.

HAYIR! Kendimi tutamayıp derin bir nefes aldım ve tüm dünyam dururken içimdeki kurt birden irkildi. Hunter Reeves benim... koku eşleşmemdi. *Ne oluyor?* Değişkenlerin şehrinde geçirdiğim ilk gün, tanrıça tarafından kutsanmış gerçek eşim hayatıma girmişti.

Hunter aniden durdu, burun delikleri genişledi ve enerjisi odadaki şekil değiştirenlerin yarısından fazlasını masaya düşürdü, çoğu ahşap yüzeye kafalarını çarpmaktan zar zor kurtuldu. Hiç çaba sarf etmeden hakimiyet kurdu ve ben bile kurtumun üzerindeki baskıyı hissettim.

Bu sırada gözlerini bir an olsun benden ayırmadı.

Bakışları sertleşti, ruhumun derinliklerine nüfuz etti. Onun için çığlık atan bir ruh.

Kaçma ihtiyacı beni sardı ve bir adım geri attım, sonra bir adım daha, ta ki sırtım duvara dayanana kadar. Gözümün ucuyla Warrick'in benimle birlikte döndüğünü fark ettim, ama Hunter'dan gözlerimi ayırıp onu net bir şekilde göremezdim.

Kurtumun sürekli eş olarak bağırdığı, karanlık ve çekici alfa, beni avcı bakışlarıyla kilitlemişti. Warrick'in beni yakalamak için uzandığını gördüğümünden çok hissettim, ama ona fırsat kalmadı. Hunter masanın üzerinden atladı ve diğerk alfaya çarparak onu uçurdu. Onun gürültüsü odayı doldurduğunda, tam bir kaos çıktı.

Bölüm Dört

Hunter üzerimde dikiliyordu ve zihnimde onun boyunu yeniden değerlendirdim. Bu şekil değiştiren ne kadar uzundu? Sadece boyu değil, genişliği ve kasları da. Çok fazlaydı, onu bir ağaç gibi tırmanıp yüzümü boynuna gömmek istememe neden olan o tatlı mocha kokusu da dahil. Kokuların uyuşması en kötüsüydü; zihni tamamen bulanıklaştırıyor ve mantıklı düşünmeyi imkansız hale getiriyordu.

Hayır! Kahretsin. Hayır.

Kendimi kontrol altına almam gerekiyordu. Bunca yıl sonra, kokumla eşleşen ve gerçek eşimle karşılaştığım için pes edemezdim. Bu kadar dominant bir alfa beni bir saniyede yok ederdi. Annemin alfa sürüsünü onun yanında neredeyse güçsüz bırakıyordu.

"Alfa Hunter, ne yapıyorsun? Omegadan uzak dur." Warrick yakındaydı, ama beni duvara sıkıştıran devasa erkeğe yaklaşmadı.

Onun devasa vücudunun etrafında hiçbir şey göremiyordum ve kimse Hunter Reeves'i durdurmaya çalışmıyordu, bu da beni tamamen onun merhametine bırakıyordu. "Beni öldürecek misin?" diye nefes nefese sordum, başımı geriye doğru eğerek onun bakışlarına karşılık verirken, tepkisine hazırlandım.

Göğsü yine gürlledi ve kurtunun yüzeye çıkmak üzere olduğu belliydi. Yine de kontrolünü elinde tuttu ve canavarını zapt etti. "Adın ne?" diye mırıldandı, derin ve boğuk sesi omurgamdan aşağı titreme geçirdi.

Bana dokunursa direnmem imkansızdı, ama şu ana kadar aramızda en ufak bir mesafe bırakmıştı. "Emmeline Anders," diye boğuk bir sesle söyledim.

Yakından bakınca, gözleri sandığım kadar koyu değildi. Fırtınalı bir griydiler, neredeyse kömür rengiydiler. Adımı söylediğimde

adımı söylediğimde, göz bebeklerinin etrafında altın rengi bir parıltı belirdi ve beni incelerken başını avcı gibi eğdi. "Seni neden öldüreyim ki, Emmeline?"

Sissily, sarışın alfa, kusursuz bir zamanlamayla, "Senin haydutu öldürmen umurumuzda değil, Alfa Avcı. Ama canım, önce hepimizi egemenliğinden kurtarabilir misin?" dedi.

Canım mı? Şimdi kükrelemek isteyen bendim, ki bu, onun *benim* alfa *olmadığımı* düşünürsek son derece uygunsuzdu. Hayır. Bu acımasızca güzel şekil değiştiren ne kadar çaresizce beni çağırırsa da, asla bir eş ya da sürü sahibi olamazdım.

"Görünüşe göre seni çağırıyorlar, *canım*," diye fısıldadım, hırlamamı yutarak. "Kız arkadaşın sinirlenip gözlerimi oyup çıkarmadan önce geri çekilsen iyi olur."

Dominant şekil değiştirenlerle dolu bir odada fısıltı bile duyulurdu ve Sissily çılgına dönüp benim geveze bir orospu olduğumu ve tüm haydutların ortadan kaldırılması gerektiğini haykırmaya başladığında hiç şaşırmadım.

"Kapa çeneni, Alfa Sissily," diye bağırdı başka bir konsey üyesi. Tabii ki onu göremiyordum. Beni çevreleyen devasa hakimiyet duvarının arkasında kimseyi göremiyordum. Tipik bir alfa.

"Uh, merhaba?" diye seslendim, umarım dışarıda Hunter'ı kontrol edebilecek biri vardır. "Alfa Hunter bozulmuş mu? Ne oluyor lan?"

Hunter öfkesinden sıyrıldığında, nefesim sert bir şekilde kaçtı, benden bir adım uzaklaştığında hakimiyeti anında yok oldu. Gözlerimi tekrar kırptığımda, sanki hiçbir şey olmamış gibi zarif bir şekilde masadaki konsey koltuğuna oturuyordu.

Bu arada, nefes almayı unutmuştum ve onun ezici enerjisi artık beni bir çekim gücü gibi sarmalamadığı halde neden *bu kadar* üşüdüğümü anlamıyordum.

"Emmeline, lütfen masanın başına geri dön." Warrick sakın ve soğukkanlıydı, sanki odaya bir kasırga girmiş gibi değildi. "Başlayalım."

Hunter'ın görünüşü, hayatım için savaştığımı neredeyse unutmama neden oldu. Kasırga, kafamdaki tüm düşünceleri silip süpürmüştü, ama onun heybetli varlığı, neden asla bir sürüye sahip olamayacağımı hatırlatan devasa bir tekme gibiydi.

Masaya geri dönerken tökezlememeyi başardım ve Hunter'a bakmamak için son yirmi beş yılda geliştirdiğim tüm kontrol gücümü kullanmam gerekti. Özellikle de onun karanlık ve delici bakışlarını üzerimde hissettiğimde. Kurtum eşimiz için inliyordu ve ben onu bastırdım. *Önce sınavımızı geçmeliyiz.* Lütfen. Bu seferlik onun benim tarafımda olmasına ihtiyacım vardı.

Hırlayarak sakinleşti, ama farkındalığı, odadaki en dominant şekil değiştiren kişinin bulunduğu toplantı masasının karşısında sağlam bir şekilde kaldı.

Warrick kaldığı yerden devam etti: "Dediğim gibi, Emmeline Anders, on sekiz yaşında, çok küçük yaşlardan beri tek başına yaşıyor. Annesi şekil değiştirenler tarafından öldürüldü, bu da onun şekil değiştirenlerin yaşadığı şehirlerde güvende olmadığını düşünmesine neden oldu. Herhangi bir dengesizlik belirtisi görmedik, ancak bir omega kurt olarak bu beklenen bir durum."

"Omega!"

Tüm çabalarımın rağmen, Hunter'ın homurtusu üzerine başım onun yönüne doğru döndü. Kendini tutamıyormuş gibi sandalyesinden yarı kalkmıştı ve ben boğazımı temizleyerek ağızımdaki nemi aradım. Sahip olduğumu bilmediğim bir irade gücüyle, bakışlarımı ondan ayırdım ve aşırı uzun bir süre ahşap masa tablasının damarlarını izledim.

"Doğru, Alfa Hunter," dedi Warrick, ses tonu bir alfanın diğerine karşı gösterebileceği en saygılı tondaydı.

"Bu da onun bir sürüye katılması gerektiği anlamına gelir," masanın en ucundaki bir erkek konsey üyesi söyledi.

Sorenson aniden ayağa kalktı ve on dakika önce tanıştığımdan beri olan biten her şeyin bir kanıtı olarak, onun burada olduğunu neredeyse unutmuştum. "Thenguard Sürüsü, duruşma bittiğinde onun ve güvenliği adına konuşmaktan mutluluk duyar." Yüzünde bir gülümseme belirdi, kızıl saçları sevimli bir şekilde dağınık ve buruştu. "Bizim güçlü bir sürü olduğumuzu biliyorsun ve zaten saflarımızda kutsanmış bir omega var."

Burada başka omegalar mı var?

Dikleştım. "Bu şehirde kaç tane omega var?"

Sissily bana kaşlarını çattı ve ben onun bu ifadeyle nasıl görüldüğünün farkında olup olmadığını merak ettim. Onlara onu gece yarısından sonra ıslatmamalarını

onlara gece yarısından sonra onu ıslatmamalarını ve beslememelerini tavsiye etmeli miydim? Dişlerini gıcırdatarak, "Mahkumlar soru soramaz, kaltak. Kapa çeneni," dedi.

Hunter masaya yumruğunu vurdu ve odanın yarısı sıçradı. Göğsünden düşük, ürpertici bir hırıltı yükseldi ve hepimizi onun girdabına çekti. "Emmeline Anders, Reeves sürüsüne aittir. Onu gözaltına alacağız ve haydut olarak edindiği kötü alışkanlıklarının düzeltilmesini sağlayacağız. O, toplumumuzun üretken bir üyesi olacak."

Affedersin ama? Bu pislik gerçekten ciddi miydi? "Evet, bu cömert teklifini reddediyorum, ama teşekkürler."

Benim küstah cevabım odayı o kadar sessizliğe boğdu ki, en az dört oda ötedeki banyodaki musluğun damlama sesini duyabiliyordum.

Hunter yavaşça ayağa kalktı ve nefesini tutan tek kişi ben değildim. "Ben Amerika'nın en güçlü beşlisinin gerçek alfasıyım," dedi yumuşak bir sesle, ama kimse onun ölümcül niyetini gözden kaçıramazdı. "Biz tanrıça tarafından kutsanmış bir koku eşleşmesi sürüsüyüz ve sen bizim beşlimizin beşincisisin."

Burada karşılaştığım gerçeğin çok açık hale gelmesiyle nefesim hızlandı. Düşündüğümünden çok daha kötüydü. Bu koku eşleşmesinde uğraşmam gereken sadece Hunter değildi

, arkada bekleyen *üç kişi daha* vardı. Koku eşleşmeleri, bir şekil değiştirenin bulabileceği en güçlü eşleşmelerdi.

Gerçek eşler. Tanrıçayı övün.

Ancak annemin içinde bulunduğu durum tam olarak dört alfa erkek ve bir omega erkekti ve bu durum onu kırk yaşına bile gelmeden öldürülmesine neden oldu.

"Beşli grubumuzun son üyesi de eksik," dedi Sorenson, hala neşeli bir şekilde. "Yani, hepimiz alfa değiliz, çünkü siz pislikler aşırı başarılı olmak zorundasınız, ama iki beta ve bir omega var."

Beşli gruplar, şekil değiştirenlerin yaşadığı şehirlerdeki beşli bağların en üst kademesiydi. Ve *koku bağı olan beşli gruplar* Kutsal Kase olarak kabul ediliyordu. Sorenson'un grubunda henüz öldürmedikleri bir omega olması harika bir durumdu, ama Hunter benim için en kötü seçenektir. O sadece benim koku eşleşmem değildi, zaten kurtumu çıldırtıyordu, aynı zamanda diğer alfa erkeklerle de koku eşleşmesi vardı.

Annemin eski beşlisi dışında, bu kadar çok alfa içeren başka bir grup duymamıştım. Reeves Sürüsü benim için ölümcül bir tehlikeydi.

Masadan bir alfa Sorenson'a hırladı. "Bu masadaki alfaların çoğu güçlü ve eksik bir beşli veya sürünün parçası. Bu yüzden hepimiz konseydeyiz."

Hunter parmağını Sorenson'a doğrulttu. "Oturlan, Soren."

Oda Golden Claw'daki en güçlü alfalardan dolu olmasına rağmen, çoğu Hunter'a karşı korku ve saygı gösteriyordu. Sorenson ise sanki eski dostlarmış gibi davranıyordu. "Huysuz piç" diye homurdanarak ona orta parmağını gösterdi.

Ama yine de söyleneni yaptı ve oturdu.

"Bu aşamada Emmeline'i hayatta tutup Golden Claw şekil değiştirenlerinin bir parçası olarak tutmaya karşı olan var mı?" Warrick, herkesin dikkatini tekrar konuya çekmek için seslendi.

Sissily, diğer dört konsey üyesi ile birlikte elini kaldırdı, ancak çoğunluk kalbimin göğsümde atmaya devam etmesine izin vermeyi sorun etmiyor gibiydi.

Sorenson'un yanındaki yaşlı, sarışın bir alfa, "Gerçek omega'larımız çok az, onu idam etmek en büyük suç olur. Bunun sürü yapısına ne gibi bir dinamik katacağını merakla bekliyorum" dedi.

Warrick gülümsedi ve mükemmel dişlerini gösterdi. "Mükemmel. Birinci kısım halloldu. İkinci kısım daha karmaşık olacak, ama hepimiz Emmeline'in güvenlik olmadan serbestçe dolaşmasına izin verilemeyeceği konusunda hemfikiriz. Ona, şehrimizdeki şekil değiştirenlerin ona zarar vermeyeceğine dair söz verdim ve bu sözümün arkasındayım."

Son patlamadan sonra ayakta kalan Hunter, sözünü kesmedi. Ama odada kurtunun hakimiyetinin kaynadığını hissedebiliyordum.

Warrick özür dilercesine bana baktı. "Reeves sürüsü şehrimizdeki en güçlü sürü. Onlarla birlikte en güvende olursun. Alfa Hunter'ın teklifini kabul etmemek için iyi bir nedenin var mı?"

Evet. Son derece iyi bir nedeni vardı. Bu nedeni asla açıklamayacaktım çünkü bir alfa sürüsünün, annemin sürüsünün onu yok ettiği gibi bir omegayı yok edebileceğinin herkes tarafından bilindiğinden emin değildim.

bir alfa sürüsünün, annemin sürüsünün onu yok ettiği gibi bir omegayı yok edebileceğini herkesin bildiğinden emin değildim.

Bunun yerine, "Ben özgürlüğe alışkınım ve Alpha Hunter açıkça kontrol ve hakimiyeti seviyor. Onun sürüsünde kalırsam sonunda kavga edeceğiz diye düşünüyorum" dedim.

"Ama kokularımız uyumlu," diye bağırdı, kaşlarını çatması Sissily'ninkinden çok daha çekiciydi.

Warrick, sanki ona Reeves Industries'in şok tabancasını kullanmışım gibi irkildi. "Koku uyumu mu? Neden daha önce söylemedin?"

Onun önceki davranışlarının ne anlama geldiğini düşündükleri konusunda kafam karıştı. Bu şekilde davrandığı tek kadın ben miydim? Bu düşünce beni öfkeliendirdi ve yalan söylemeye zorladı. "Benim açımdan değil. Ne kadar odaya girip gücünü gösterirsen göster, *Alfa Hurricane*, ben bağlanmaya zorlanmayacağım. Başka herhangi bir sürüyle şansımı deneyeceğim."

Birkaç alfa ellerini kaldırdı, ama Hunter'ın bakışları onları hemen susturdu. Sorenson hariç hepsi, o gülümsedi ve sanki hayatının en güzel anını yaşıyormuş gibi elini salladı. *Tuhaf adam.*

"Teklifimizi ve sürümüzü reddediyor musun?" diye sordu Hunter, yumuşak ama tehlikeli bir ses tonuyla.

Çok sinirliydim, umursamadım ve yapabildiğim en sahte kahkahayla cevap verdim. "Vay canına, sadece güzel bir yüz değilmiş. Senin korumana ihtiyacım yok, istemiyorum da, ama teklifin için teşekkürler. Umarım hak ettiğin günü geçirirsin."

Gözleri daha da vahşileşti. Onun gibi bir şekil değiştirenin daha önce hiç reddedilmediğinden emindim.

Buna alış, pislik.

"En azından o senin yüzünün güzel olduğunu düşünüyor," dedi Sorenson gülerek. "Senin cazibene ve gücüne karşı bağışık bir şekil değiştiren bulacağın günü göreceğimi hiç düşünmemiştim, Hunt." Hunter'ın yüzü ifadesizleşti, bu da Sorenson'u daha da eğlendirdi ve tekrar güldü ve bana göz kırptı. "Seni sevdim, tatlım. Şehre eğlenceli bir katkı oldun."

Onunla birlikte gülmek istedim, ama şu anda meclis masasının üzerine kusmamak *için* uğraşıyordum. Değişkenlerin şehrinde ilk günümde koku eşleşmesi bulmak, yapılacaklar listemde yoktu. Yani, *ne*

Annem bana koku eşleşmelerinin yaygın olmadığını, çoğu sürünün aşk veya dostluktan bağlandığını söylemişti. Bu da onun yalanlarından biri miydi?

Kendimi daha da rezil etmeden önce, Warrick imdadıma yetişti. "Emmeline'e birkaç gün zaman verip kendini toparlamasına izin verelim," dedi sakın bir ses tonuyla. "Benim sürümde kalabilir, çünkü biz sağlam bir güç yapısı içinde tamamen birbirimize bağlıyız ve saflarımıza başkalarını katmak istemiyoruz. İnsan dünyasından geldikten sonra tüm bunlar onun için çok zor olmuştur eminim. Golden Claw'da nelerle karşılaşacağı konusunda ona temel bir eğitim vereceğim ve ileride ne yapacağına karar verdiğinde Reeves sürüsüne ve konseye haber vereceğim." Gülümsemesi nazikti ve kendimi tam bir panik atak geçirmekten kurtulacak kadar sakinleşmiş buldum. "Bu senin için uygun mu?"

Kafam garip ve sersemlemiş bir halde, kopuk kopuk başımı salladım. "Evet, mükemmel. Teşekkür ederim."

Birkaç gün ya da birkaç hafta fark etmezdi; Reeves sürüsüyle yaşamayı asla kabul etmezdim. Ama kaçıp bir daha yakalanmamak için bir yol bulmak için zamana ihtiyacım vardı.

Bölüm

Beş

İzleyiciler ilk ayrılanlardı. Girişimle yaşanan tüm kargaşanın ve ardından Hurricane Hunter'ın ardından, oda boşaldıkça her şey sakinleşti. Konsey üyeleri çıkarken çoğunlukla sessizdi; sadece birkaçı, Sorenson da dahil olmak üzere, bana uzun uzun bakışlar attı, sonra sadece Warrick ve ben kaldık.

Ve hepimizi uçuracak bir tropikal fırtına.

"Konuşmamız gerek, Alpha Warrick," dedi Hunter dişlerini sıkarak, çarpıcı derecede yakışıklı yüzü sert çizgilerle gerilmişti. Bana bakmadı, bu da kurtumun sinirini bozdu. Gerçi sadece onun sinirini bozdu; şahsen onun radarında olmadığım için minnettardım. Vay vay. Beni henüz iyi bir yalancı yapabilirler.

Devasa şekil değiştirenin farkında olmamın tehlikeli derecede dikkatimi dağıttığı benim suçum değildi. Koku eşleşmeleri, zihin değiştiren uyuşturucular kadar yıkıcıydı.

Benim. Suçum. Değil.

Warrick omzumu nazikçe sıktı, ikimiz de diğer alfanın düşük sesli homurtusunu görmezden geldik. "Bana Alfa Hunter ile konuşmam için bir saniye ver, sonra seni yerleştireceğiz."

Duyularım diğer şekil değiştirenler kadar güçlü değildi, bu yüzden beş dakikalık fısıltılı konuşmalarından tek kelime bile duyamadım. İkisi de bana bakmıyordu, ama Warrick, Hunter'ın söylediklerini dinledikçe giderek daha sinirli bir ifade takındı. *Eminim hepsi iyi şeylerdir.*

Bu alfanın beni güneşin batışını izlemeye gitmeme izin vermeyi düşünmediği açıktı ve onun yoğun radarında olmam, Amerika'yı terk edip daha yeşil ülkelere gitme planlarımı çok daha zor hale getirecekti. Ama imkansız değildi.

Başarılı olmaktan başka seçeneğiniz olmadığında hiçbir şey imkansız değildir.

Konuşma, odayı kaplayan somurtkan yüzler ve şekil değiştirenlerin hakimiyeti ile sona erdi ve Hunter yanımdan geçerken, sanki beni görmezden gelmeye devam edecekmiş gibi görünüyordu, ta ki...

Başı bana doğru çevrildi ve bakışlarımız çarpıştığında nefesim kesildi. Koyu irislerinde altın rengi çizgiler vardı ve aramızda sözsüz bir enerjiyle hava çatırdadı. Beni sadece bakışlarıyla tuttu, ama neyse ki kendimi aptal durumuna düşürmeden ve ona doğru adım atmadan önce, o gitmişti ve bacaklarım o kadar güçsüz kalmıştı ki neredeyse yakındaki bir sandalyeye yığılacaktım. Saf irade gücü beni ayakta tuttu ve Hunter odadan çıkıp Warrick yanıma dönene kadar kendimi toparlamıştım. *Sayılır.*

Tamam, hiç toparlanmamıştım. Ama başarana kadar numara yap, falan filan.

"Hadi, Emmeline." Warrick'in sesi nazikti. "Seni yeni geçici evine götürelim."

"Emme," dedim yumuşak bir sesle. "Arkadaşlarım olsaydı, sana onların bana böyle seslendiğini söylerdim."

"Artık arkadaşların var, evlat."

Kahretsin. Koku eşleşmesi ile tanıştıktan sonra zaten keyifsizdim, bu da beni daha yumuşak duygulara açık hale getirmişti. İhtiyacım olan son şey, şekil değiştirenlere veya bu sürü hayatına bağlanmaktı.

Hayatımın yalnızlığı hiç bugün olduğu kadar ruhumu kurutucu hissettirmemişti. "Peki, dostluk ruhu ve artık ölüm hücrelerinde olmadığım gerçeği göz önüne alındığında, aslında yirmi beş yaşındayım. Yani teknik olarak çocuk sayılmam."

Warrick güldü ve yalanıma kızmamış gibi görünmesine sevindim. "Benim yaşıma geldiğinde, senden küçük herkes çocuk olur." Kısa bir süre durdu. "Ayrıca, dostluk adına, gerçek yaşını sen, ben ve koku eşleşen sürün arasında saklayalım. En azından bir süreliğine."

"Onları bu işin tamamen dışında tutmayı tercih ederim. Bu onları ilgilendirmez."

Merhaba, inkar, eski dostum.

Warrick şaşkınlığını çabucak gizledi ve bana nedenini sormadı, bu da onu Golden Claw'daki yeni favori şekil değiştirenim yaptı. Beni

siyah bir Range Rover'ın tek başına park edilmiş olduğu bir bodruma götürdü. Ben tam anlamıyla bir motosiklet kurtuyum, ama bu dört tekerlekli araçları takdir edemeyeceğim anlamına gelmez. "Güzel, Alfa Warrick," dedim, avucumu parlak boyanın ve kıvrımlı çizgilerin üzerinde gezdirirken. "Bu modelin Amerika'da önümüzdeki aya kadar piyasaya çıkması beklenmiyor."

Yüzünde bir anlık şaşkınlık belirdi, ardından samimi bir gülümseme. "Arabalardan anlıyorsun. Ben bir koleksiyoncuyum. Sürüm bana müsaade ediyor çünkü en çok para kazanan benim."

Elimle kahkahamı bastırdım. "Bu adil bir takas gibi görünüyor."

Kapıyı açtı ve içeri girmem için işaret etti. "İnsan dünyasında ne sürüyordun?"

Bebeğimi düşününce kalbim sızladı. "Siyah bir Yamaha YZF-R6'm vardı. Lüks bir şey değildi, ama bana çok iyi hizmet etti. Sanırım hala beni götürdükleri otelde duruyor."

Kaybını düşünmek durumu daha da kötüleştirecekti, bu yüzden emniyet kemerimi takarken konuyu değiştirdim. "Konseyde olmak senin işin mi? Tüm parayı ödeyen iş mi?"

Warrick başını salladı ve motoru çalıştırdı; ilk boğuk gürültü, Florida'dan önce hissetmediğim bir şekilde beni sakinleştirdi. "Yirmi şekil değiştiren kişiden oluşan bir uygulama ekibinin başındayım. Biz insan dünyasındaki SWAT veya gizli operasyonlar gibi bir şeyiz. Golden Claw'da on tane bu tür ekip var ve biz buradaki güvenlik ve kanun uygulama görevlileriyiz. İlginçtir ki, arkadaşlarından biri başka bir ekibin başında."

Arkadaş kelimesinin bu kadar rahat bir şekilde kullanılması içimi burktu ve rahatsız etti. Sert bir şekilde cevap verdim, "*İlginçtir ki*, benim arkadaşım yok."

Warrick, otoparktan çıkarken sinir bozucu bir sırıtış takındı. "Tabii, evlat. Kendine bunu söylemeye devam et."

Kendini beğenmiş herif. *Dostluk duygularımı* geri çekmek istedim.

Warrick, yıllar boyunca yaşadığım birkaç orta büyüklükteki şehri hatırlatan kalabalık şehir sokaklarında dolaşırken, yolculuğun geri kalanında bana Golden Claw hakkında bilgi verdi.

"Bir alfa'nın büyük bir sürüyü kontrol ettiği, geri kalanların ise onun altında beta ve delta olarak kabul edildiği günler geride kaldı." Sert sesi arabayı doldurdu. "Beş şehirdeki dominant kurtların sayısı

sürekli zorluklar ve kavgalar yaşıyorduk, ta ki farklı bir yol denemeye karar verene kadar. Örneğin Golden Claw'da, yirmi bin şekil değiştiren, bugün tanıştığın yirmi alfa'dan oluşan konsey tarafından yönetiliyor. Bizler burada en güçlü ve en dominant alfa'lar olarak kabul ediliyoruz. Tek bir şartla..."

Bu dünyaya entegre olma planım olmamasına rağmen, kendimi dikkatle dinlerken buldum ve merakımı gidermek için soru sormaya zorlukla direndim.

"Beşli veya daha küçük bir bağlanmış sürüden sadece bir alfa konseyde yer alabilir. Bu yüzden Hunter, arkadaşlarından orada olan tek kişiydi. Hepsi en güçlü yirmiye girerdi... *en tepeye*."

O, eş meselesinde ısrarcıydı ve ben, onun bu bilgiyi bir nedenden ötürü, ya da daha çok bir uyarı olarak paylaştığının çok iyi farkındaydım. Bu sürü, güçlü alfalardan oluşuyordu ve ben onları istediğim kadar inkar etmeye çalışabilirdim, ama onlar kendi istediklerini elde etmeye alışkındılar.

"Hunter gitmeden önce sana ne dedi?" diye sordum. Cevabı zihinsel olarak kaldırabileceğimden emin değildim, ama bu sürü hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacım vardı. Özellikle de *onları* hayatımdan çıkarmak bir seçenek olmayacaksa.

"Beni tehdit etti," dedi Alpha Warrick, sağa dönerek bizi şehir merkezinden çıkarıp daha banliyöye yakın bir konut bölgesine götürdü. Bu gizemli ve endişe verici ifadenin açıklamasını bekledim, ama o sanki kar gibi beyaz bir kız kulübemizde uyurken biz bir elmas madenine giriyormuşuz gibi lanet bir melodi ıslıkla çalmaya başladı.

Sonunda sinirlenerek, "Tamam, seni neyle tehdit etti?" dedim.

Warrick, evlerin daha büyük ve aralıklarının daha geniş olduğu başka bir mahalleye girerken gazdan ayağını çekti. Lüks araba parası kazanma konusunda şaka yapmıyordu.

Range Rover'ı beyaz metal bir kapının önüne çekti ve kapının açılmasını beklerken bana döndü. Yüzünde hiçbir ifade yoktu, ama gözleri bana lanet olası bir aptal olduğumu söylüyordu. "O kadar da saf değilsin, evlat. Bir adam, eşine yakın olan başka bir adamı ne için tehdit eder ki?"

Ben meclis salonunda kafamı koparmaya çalışmadığı için şanslıyım."

"Neden yapmadı?" *Bekle...* Bu soruyu sormuş olmam bile, ciddi bir terapiye ihtiyacım olduğunu gösteriyordu.

Warrick, cevap vermeden önce açık kapıdan geçip uzun yolu sürdürdü. "Sen ürkek birisin ve o seni korkutmamaya çalışıyor, ama sabırlı biri olarak bilinmez. Bu benim tek uyarımsı. Oh, ve erkeklerin nefes almasını istiyorsan, sana dokunmalarına izin verme. Bu, ilk uyarıma ek bir uyarı."

Karşı koyacak hiçbir becerim olmadığı için tamamen mahvolmuştum.

"Reeves Sürüsü'ndeki alfa erkekler koku olarak birbirlerine uyumluysa, cinsel olarak da birbirleriyle ilişki içindeler mi?" Belki de sürünün durumunu tamamen yanlış anlamıştım ve onlar mevcut bağlarından memnundular.

Warrick başını salladı. "Hayır. Onlar gerçek anlamda kardeşler ve beşincisinin paylaşacakları bir kadın olacağını her zaman biliyorlardı."

Harika. Bu düşünce vajinamın ağlamasına neden oldu. *Nasıl olduğunu sorma yeter.*

Warrick'in Tudor tarzı evine yaklaştık, bu da yaklaşan kaderimden dikkatimi güzelce dağıttı. Büyük boyutu ve düzenine rağmen, beyaz duvarları ve koyu ahşap detaylarıyla mükemmel bir şekilde sevimli bir kır evi görünümünü koruyordu.

"Bunların hepsi eşim Cora'nın eseri," dedi, benim onun güzel evine hayran hayran bakışlarımı izleyerek. "Ailesi İngiliz. Tanrıya şükür, o genç bir kızken Amerika'ya taşındılar ve buradaki evinin tarzı da oradakine benziyor. O benim koku eşleşmem ve eğer isteseydi, onun için İngiltere'yi buraya taşırdım. Neyse ki, bu ev özlemini gidermek için yeterli görünüyor." Ön kapının yanındaki dairesel garaja park etti.

"Süründe kaç kişi var?"

"Beş." Mükemmel bir beşli. "Ama Cora benim tek koku ve romantik eşleşmem. Diğer üçü kardeşim ve onun iki eşini içeriyor. Sürü olarak sadık ve güçlüyüz ve teknik olarak hepimiz aynı şekilde bağlanmamış olsak da aramızda fazlasıyla sevgi var."

Az bildiğim kadarıyla, sürünün dinamikleri herkese göre değişiyordu. Katı ve kesin kurallar yoktu ve bu beşli mükemmel bir denge bulmuş gibi görünüyordu. "Shifterları sevmemem ya da bir sürü şehirde olmamam gerekiyor," diye homurdandım, neden bu kadar güçlü bir ev ve güvenlik hissi duyduğumu bilmeden, çünkü daha önce hiç bu kadar güvende olmamıştım. "Shifterlar tehlikelidir ve sen bağlanmamayı zorlaştırıyorsun."

Warrick, *şekil değiştirenlerin tehlikeli olduğu* düşüncemi ortadan kaldırmadı ve dışarıda beni bekleyen alfa sürüsünü düşünüp düşünmediğini merak ettim. "Bu yarının derdi," dedi sonunda, kapısını açarak. "Gerçek dünya seni çağırmadan önce bu birkaç günlük rahatlığın tadını çıkar."

Arabadan atlarken, ülkeden kaçmaya karar verdiğimde Warrick'in müttefikim olabileceğini bir saniye düşündüm. Şu anda bana yardım etmeyecekti, ama aramızda gerçek bir güven ilişkisi kurarsak, anneme olanları ona anlatabilirdim.

Hiçbir zaman bir müttefikim olmamıştı. Annem hayattayken bile kimseye güvenmemiştim ve yardım istemek tüm içgüdülerime aykırıydı.

Ama bunu tek başıma yapmam imkânsızdı, artık sürüler benim hakkımda bilgi sahibi olduğu için.

Bu bir bekleyip görme planıydı, bu yüzden onun tavsiyesine uymaya ve gerçek dünyadan uzak birkaç günün tadını çıkarmaya karar verdim.

Bölüm

Altı

Warrick ön kapıyı açıp içeri girdiğinde, bir kadın kendini onun kollarına atıyordu. *Cora*. Onu ne kadar özlediğini fısıldarken, ondan sıcaklık yayılıyordu, ta ki sonunda kapıda garip bir şekilde duran beni fark edene kadar. Onların yaydığı sevgi ve mutluluğu kendime çekiyormuşum gibi görünmemeye çalışıyordum.

Daha önce hiç böyle sarılmamıştım.

Annem hayattayken bile soğuk ve acımasızdı ve ben fiziksel temassız bir hayata çok alışmıştım. Çifti izlerken cildim kaşınıyordu, içimde öfke ve kıskançlık arasında gidip gelen duygular savaşıyordu.

Burada olmak, hayatımda yaşayamayacağım şeyleri görmek istememiştim. Sürüler beni sokaklardan sürükleyip götürmeden önce hayatımdan memnundum. Gayet iyiydim.

Bu durum hiç de iyi gelmiyordu.

Cora, Warrick'ten uzaklaştı ve bana döndüğünde yüzündeki sıcak ifade değişmedi. Açık tenli, koyu renk saçlarını yüksek bir topuzda toplayarak ince omuzlarını ve boynunu ortaya çıkaran, üzerinde ısırık izi olan kızı süzdüm. Bana doğru ilerlerken tüm zarafeti ve güzelliği ile dikkatimi çekti. "Merhaba, ben Cora, tanıştığımıza çok memnun oldum." Aksanı hafif ve hafif İngilizceydi.

O elini uzattığında, ben de kıpır kıpır oldum, keşke bu berbat spor şortu ve eskimiş tişörtü giymeseydim diye düşündüm. O, ayak bileklerinin etrafında dalgalanan zarif pembe ve mor bohem bir etek giymişti, ayrıca kıvrımlarını ve kusursuz cildini ortaya çıkaran beyaz, fırfırlı bir üst giymişti. Warrick kadar yaşlı görünmüyordu, ama onun sadece iyi yaşlandığını hissettim, çünkü derin mavi gözlerinin etrafında bir olgunluk hissi vardı.

Onun uzattığı eli tutarak, içten bir gülümsemeyle karşılık verdim. Cora ilk bakışta sempatik biriydi. "Ben Emme, ben de sizinle tanıştığıma memnun oldum. Alpha Warrick'in haber vermeden beni buraya getirdiği için özür dilerim, birkaç günden fazla kalmayacağıma söz veriyorum."

Bana neden burada olduğumu söyledi mi bilmiyordum, ama benim gevezeliklerim onun açık ifadesini hiç değiştirmediyinden, bir fikri olduğunu düşündüm. "İstediğin kadar kalabilirsin." Beni nazikçe sıkarak bıraktı. "Bol bol yerimiz var ve hayatının bu şekilde tamamen altüst olmasının nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyorum. Tekrar ayağa kalkmana yardım edelim."

Bu şekil değiştirenler, sürü hayatının bir parçası olmakla ilgili önceden sahip olduğum tüm önyargıları tamamen yıkıyordu. Garip bir şekilde sevimliydi, bu da elbette beni daha da içine kapanık hale getirdi. "Lütfen fazladan bir şey yapmayın. İhtiyacım yok."

Warrick bana acıdı ve eşini kollarına aldı, onu yarı taşıyarak girişten geçirdi. "Hadi, diğerlerini bulalım."

Evlerinin alt katı, rahat mobilyalar, yumuşak yastıklar ve halılar, sıcak ışık veren lambalar ve gerçek bir ev hissi veren genel atmosferiyle rüya gibiydi. Her şey yüksek kaliteli ve lüks, ama aynı zamanda pratik ve yaşanmışlık hissi veriyordu.

"Verandada akşam yemeğini hazırlıyorlar," dedi Cora, ben onları iki oturma odası ve güzel beyaz mutfak geçip geniş, döşeli bir verandaya açılan çift kapıya doğru takip ederken.

Burada, sohbet sesleri ve ızgarada pişirilen biftek kokusu beni karşıladı ve bu hayata alışmadan önce kaçmak için çaresiz bir istekle dolup taşım.

Bu senin değil. Burada kaldıkça teslim etmeye devam etmem gerektiğini bildiğim bir hatırlatmaydı.

Büyük bir açık hava kanepesinde birbirlerine sıkıca sarılmış oturan üçlüye odaklandım. Warrick'in ikizi gibi görünen, sadece saçları daha uzun olan bir erkek ayağa fırladı. "Kardeşim!" Alfa'ya selam verdi. "Akşam yemeğini kaçırmayacağını umuyorduk."

Yavaşça arkalarından gittim ve Warrick ona birkaç kelime fısıldadıktan sonra ikisi de bana döndü. "Bu Richard, benim

küçük kardeşim."

Richard, benim önceki tahminimi doğrulayarak güldü. "İki dakika farkla, pislik." Meraklı bakışları bana kaydı. "Seninle tanışmak bir zevk, Emme. Burada olduğun için mutluyuz." Dönüp diğer iki şekil değiştiriciye el salladı. "Bunlar eşlerim, Sierra ve Marcus."

Richard'ın şekil değiştiren enerjisi, kardeşininkiyle aynı etkiye sahip değildi, ama yine de güçlü bir beta idi. Eşleri ise tam anlamıyla deltiydi. Sierra, 1,5 metreden uzun olmayan, parlak kırmızı saçlı, benimkinden çok daha soluk tenli ve şaşırtıcı ela gözlü narin bir kadındı. Kahverengi pigmentler rengi yumuşatsa da, gözlerindeki yeşil renk keskin bir etki yaratıyordu.

Richard'ın elini tutarken gülümsedi ve kendini onun yanına soktu. Richard, omuzuyla boynunun birleştiği yerde bulunan yara izi üzerine bir öpücük kondurdu. Sırada Marcus vardı; benim boyumdaydı ve Akdeniz tipi bir ten rengi vardı. Ten rengi hoş bir kahverengiydi, koyu saçları mükemmel bir şekilde taranmıştı ve Richard'ın diğer tarafına sarıldığında, beta da onun sahiplenme ısırtısına bir öpücük kondurdu.

Bu üçlünün dinamiklerini nasıl idare edeceğimi test ediyorlar mıydı emin değildim, ama tek düşündüğüm şey onların ne kadar sevimli oldukları ve aralarındaki bariz bağ ve sevgiye karşı hafif bir kıskançlık duyduğumdu. "Hepinizle tanıştığımı çok memnun oldum," dedim, bunu gerçekten içtenlikle söylediğime şaşıracak. "Sizin grup hayatınıza daldığım için üzgünüm, ama ne kadar güzel bir eviniz olsa da, çok uzun kalmayacağıma söz veriyorum."

Beş kişi bana hoş geldin dediler ve gülerek el salladılar. Cora beni açık hava salonuna götürdü ve kalın mavi minderlere oturup elimde bir kadeh şarapla, Cora ve Sierra'nın iki yanımda oturdukları bir ortamda buldum kendimi. Erkekler yemek pişirmek için uzaklaştılar ve beni eşleriyle baş başa bıraktılar.

"Warrick, erkek kokularını senden uzak tutmamız gerektiği konusunda bizi uyardı," dedi Sierra, sesi hafif ve nefes nefeseydi. "Ve ben de dinamiklerimize başka bir kız eklemek için can atıyordum. Annandale Sürüsü'nde sayıca azız."

Cora başını geriye attı ve güldü. "Kızım, küçük üçlüsünde sayıca az olmaktan hiç şikayet etmedin. Bence bu durumdan *fazlasıyla memnunsun*."

Bir kahkaha kaçırdım ve şarabımı yudumlarken neredeyse boğuluyordum. Bu da Cora ve Sierra'yı tekrar güldürdü. Bulunduğum yer ve son yirmi dört saatte olan biten her şeyi düşününce kendimi garip bir şekilde rahatlamış buldum.

Kızlar, yerel arkadaş grubundaki rastgele dedikodular hakkında sohbet ettiler ve bir sonraki kitap kulübüne katılacağıma söz verdirdiler. Hayatımda hiç kitap okumadığımı ve açıklamayacağım nedenlerden dolayı eğlence için kitap okumayı hayal bile edemediğimi onlara söylemeye gönlüm el vermedi. Ama aralarına dahil olmak hoştu.

Bir süre sonra Cora koku eşleşmeme geçti. "Hunter Reeves'in bugün konsey odasında seni sahiplendiği doğru mu?"

Bu soruyu bir süredir sormak istediğini hissettim ve doğuştan gelen merakımı giderme ihtiyacımdan dolayı başımı salladım. "Evet, ve ne düşüneceğimi bilmiyorum. Odadaki herkes ona çok saygılı davrandı, ama kimse beni onun sürüsüne katılmaya zorlamadı."

Sierra yanımda irkildi. "Aman Tanrım! Golden Claw'da böyle bir şey asla olmaz. Diğer bazı şehirler bizden daha az liberal, ama artık eş bağlarının zorla kurulmasına izin vermiyoruz."

Cora da dehşete kapılmış bir ifadeyle söze karıştı. "Burada bu bir yasa. Yaklaşık on beş yıl önce, şekil değiştiren taşlarına yeni yasalar kazınan bir olay yaşandı. Kimse seni kendi sürüsüne katılmaya zorlayamaz, Emme. Güvendesin."

Shifter taşlarının ne olduğunu bilmiyordum, ama yasalar hakkında bilgi almak beni rahatlattı.

Sierra, eğilmiş olduğu yerden kendini kaldırdı ve beni daha yakından incelerken daha fazla şarap yudumladı. "Sadece açıklığa kavuşturmak için, Alfa Hunter'a ve Reeves sürüsüne karşı neyin var? Yani, bu şehrin gördüğü en seksi, en zengin, en güçlü dörtlü alfa sürüsünden bahsediyoruz."

"Duydum dostum," diye homurdandı Richard, elinde bir yığın tabak ve çatal bıçakla yanımıza yaklaşırken.

Sierra ona küstahça bir gülümseme attığında, bir şekil değiştiren kavgası izleyecek miyiz diye merak ederek gerildim. "Kimse seninle Marcus'la boy ölçüşemez, aşkım, ama demek istediğim... Bir noktaya değiniyorum."

Richard sinirini bastırmaya çalıştı, sonra burnundan yüksek sesle nefes verdi. "Evet, haklısın. Hunter Reeves bana teklifte bulunsa, ben de cazip bulurdum."

Herkes güldü ve ben bu dinamiklerle ne yapacağımı hiç bilemedim. Tabii ki deneyimim sınırlıydı, ama önceki yıllarda yaşadığım az sayıdaki deneyimim öfke ve yıkımla dolu gruplardı.

Bu beş kişi ise tamamen evcilleşmişti. Onların şekil değiştirenler olduğuna inanmakta zorlandım.

"Üzgünüm dostum. Reeves sürüsü öyle değil." Marcus, Richard'ın kışına sevgi dolu bir şaplak attı. "Bizimle kalmak zorundasın."

Richard dudaklarına bir öpücük kondurdu ve elinden büyük tabağı aldı. "Takılıp kalmak isteyeceğim başka şekil değiştiren yok."

Gah, ilişkilerinde hoş bir şekilde zehirli değillerdi ve ben de şekil değiştirenler ve sürü dinamikleri hakkında bildiğimi sandığım her şeyi yeniden değerlendiriyordum. Çocuklar tekrar aceleyle ayrıldılar, akşam yemeği hazırlıklarını bitirdiler ve Sierra şarabımı yeniden doldururken, sormak zorunda kaldım, "Reeves sürüsünde başka kimler var?"

Ben ellerimi havaya kaldırmadan önce iki bayan da gülümsedi. "Hayır, durun! Söylemeyin. Bilmek istemiyorum, zaten onlar hakkında çok merak ediyorum."

Cora cevap vermeye başladı, ama Warrick, üzerinde kızarmış bifteklerle dolu bir tepsi taşıyarak araya girdi. Kalın, sulu biftekler hepimizin dikkatini dağıttı ve sonraki bir saatimizi Reeves sürüsü *dışında* her şey hakkında konuşarak ve yemek yiyerek geçirdik. Daha önce hiç böyle bir gece yaşamamıştım ve Cora bana misafir odasını gösterip bir yığın giysi ve tuvalet malzemesi verdiğinde, hem kafam karışmış hem de *biraz* şüphelenmiştim. Bu sürü, gerçek olamayacak kadar iyiydi.

Akşam yemeği boyunca bir kez bile omega olduğumdan bahsetmediler. Sanki bu onlar için hiç önemli değilmiş gibi. Sürüye bağlanmadığım sürece omega olmanın gerçek bir faydası olmasa da, yine de diğerleri için değerim vardı. Tedbirli davranmam gerekiyordu.

onların güvenilir olduklarından emin olana kadar. Kimse gerçek yüzünü sonsuza kadar saklayamazdı.

Bana verdikleri odada banyo vardı ve uzun, keyifli bir duş aldım, vücudumun her santimini ovuşturdum. New Mexico'da aldığım yaralar tamamen iyileşmişti ve buharlı odadan çıktığımda kendimi yeni bir kurt gibi hissettim.

Uzun saçlarımı havluyla kuruladıktan sonra, yanlarında bulunan diş fırçasıyla dişlerimi fırçaladım ve yumuşak, gri bir pijama şortu ve ona uyan bir tişört giydim. Buradaki iki kadından da çok daha uzundum, bu yüzden şort popomu oldukça fazla ortaya çıkarıyordu, ama genelde çıplak uyuduğum için bu kadar örtünmek fazlasıyla yeterliydi.

Geride bıraktığım her şeyi telafi etmek için bir an önce iş bulmam gerekiyordu. Beni kaçırdıklarında, iki yıl boyunca büyük emek vererek biriktirdiğim parayı kaybetmiş olmam çok sinir bozucuydu. Burada yeniden başlamak için yıllarca vaktim yoktu, ama elimden gelenin en iyisini yapacaktım.

Yedek odaları beyaz duvarlar ve yumuşak bordo halı ile sade bir şekilde dekore edilmişti, ancak yatağa girip kalın yorganın altına girdiğimde yatak bulut kadar yumuşaktı. Etrafımda hiçbir koku yoktu; bu sürü, kokusuz, yüksek kaliteli deterjanlarla yıkama imkânına sahipti.

Burası cennetti ve neredeyse uykuya dalmıştım ki, omurgamda hafif bir enerji titremesi hissettim, çok hafif bir titreşimdi ve yorgunluğuma rağmen gözümü açtım ve yatağa yaklaşan bir gölge gördüm. Alfa enerjisi bana çarptı, tanıdık bir mocha kokusu ile birlikte: *Hunter*.

Elini yanağıma dokundurdu ve sersemlemiş halimde bu dokunuşa karşı koymadım. Aksine, onun gücü ve sıcaklığı içime sızarken, bilinçaltımın karanlığına daha da battım. "Uyu, küçük omega," diye fısıldadı. "Gücüne ihtiyacın olacak."

Kurtum inledi, ama acı ya da endişeden değil. Azgın dişi onu yatağıma çekip, onun kokusu ve gücüyle yuvarlanmak istiyordu. Dokunuşunun sıcaklığı kayboldu ve gözlerimi zorla açtığımda oda boştu.

Hunter'ın burada olduğuna dair hiçbir iz yoktu ve ben bunu hayal mi ettim diye merak ettim. Uyuyakaldım ve odama bir alfa hayal mi ettim?

Bir saat boyunca hafif bir panik içinde uyanık kaldıktan sonra, sonunda yorgunluğuma yenik düşüp uykuya daldım. Hunter muhtemelen şimdiye kadar karşılaştığım en büyük tehditti ve yorgun halde onunla mücadele edemezdim. Ne pahasına olursa olsun, onun beni yok etmesine izin vermeyecektim.

Bölüm Yedi

Ertesi sabah uyandığımda, şaşırtıcı bir şekilde dinlenmiş ve sakin hissediyordum. Oturma odasına indiğimde, Cora ve Warrick benim için güzel bir dizi yeni kıyafet düzenliyorlardı. Hepsi benim bedenimde ve benim seçeceğim tarzdaydı.

Onları tanıdığım kısa sürede bile, Annandale Sürüsü bir işe koyulduğunda, bunu hızlı ve büyük bir ustalıkla yaptıkları çok açıktı.

Birbirinden farklı çantalara bakarak başımı salladım. "Bu çok fazla, birkaç ay boyunca size borcumu ödeyemem. Bugün iş aramaya başlasam bile." Ki bu kesinlikle planımdı.

En azından son sekiz yıldır neredeyse her gün çalışmışım ve boş boş oturmak bana tuhaf ve tembel geliyordu.

"Bize geri ödemenize gerek yok," dedi Cora, başını kararlı bir şekilde sallayarak. Bugün, onu ruhani bir peri gibi gösteren, uçuşan turkuaz renkli bir elbise giymişti. Ben ise hala ödünç aldığım pijamalarla, popom dışarıda dolaşıyordum, yani... aynı şey. "Birincisi, bu sadece bir düzine giysi. İkincisi, konsey yeni gelenlerin Golden Claw'a entegre olmalarına yardımcı olmak için bir ödenek ayırıyor ve biz de bundan tam olarak yararlanıyoruz. Bunların hepsi senin, bedelsiz ve karşılıksız."

Warrick başını sallayarak onu destekledi ve tüm bu şansın nereden geldiğini hiç bilmiyordum, ama bir kez olsun sorgulamamaya karar verdim. "Şey... teşekkür ederim," dedim, garip ama minnettar hissederek.

Giysi çantalarını almak için eğildiğimde, Warrick boğazını temizledi. "Richard, Sierra ve Marcus işlerine gittiler bile. Hepsi bizim hokey takımımız Celtic Wolves için çalışıyorlar. Konaklama sektörünü yönetiyorlar ama akşam yemeği için geri dönecekler. Bu akşam yemek için bir isteğin var mı?"

Her iki kolumda iki çanta ile dik dururken başımı salladım. "Hayır, hiç seçici değilim. Ne varsa mükemmel, gerekirse yemek yapmaya da yardım edebilirim." Aslında, en iyi aşçı değildim ama harika çikolatalı kurabiye yapabilirdim.

Cora eşine yaslanarak güldü. Warrick, ipeksi saçlarını okşarken ona sıcak bir gülümseme attı. "Richard yetenekli bir aşçı," dedi Cora, "ve hepimiz onun becerilerinden yararlanıyoruz. Ama eminim senin de bizimle vakit geçirmesinden çok mutlu olur."

Sürüde bir şef olması benim için mükemmellik demekti. Tabii sürü hariç.

"İyi fikir." Kafamı merdivenlere doğru çevirdim. "Bunları odama götürüp güne hazırlanacağım. Tekrar teşekkürler."

Yabancı birinin evinde gizlice dolaşan bir çocuk gibi hissederek uzaklaştım, ama Cora da benimle aynı yöne doğru yürümeye başladı. "Bugün iş aramak zorunda olmasaydın, başka ne yapmak isterdin?"

Sorusu beni hazırlıksız yakaladı, bu yüzden biraz düşündüm. "Belki kurtumu koşuya çıkarırdım. Son on yıldır onu kilitli tutmak zorunda kaldım, sürü topraklarında güvenle koşmak güzel olurdu."

Cora ellerini çırpı ve yüzünün her yeri aydınlandı, ben de kendimi gülümserken buldum. "O zaman öyle yapalım! Ormanda dolaşalım. Warrick bugün boş, ben de işlerimi evden hallediyorum, seni dışarı çıkarıp sana bölgemizi gösterebiliriz."

Cazip geldi. Çok cazip geldi. Kurtum içimde inleyip pençeliyordu, onu yakında serbest bırakmazsam zorla serbest bırakacağını hatırlatıyordu. Zayıf olabilir, ama vahşi ruhu hala oradaydı. "Gerçekten bir iş bulmam lazım," diye iç çekerek, kendimi sorumlu davranmaya zorladım.

Cora koluma hafifçe vurdu. "Sana bir iş buluruz, merak etme. Eşim bu şehirdeki herkesi tanır. Ama kendine de zaman ayırman önemli. Hazır olduğunda aşağıda buluşalım, koşuya çikalım."

Ben tekrar itiraz etmeden, merdivenlerden aşağı Warrick'in yanına doğru uçarak gitti ve beni hazırlanmam için yalnız bıraktı. Hiç vakit kaybetmeden, ben de

Hızlıca duş aldım, dişlerimi fırçaladım ve saçımı taradım. Cora bana birkaç saç tokası bırakmıştı, ben de kalın çilek sarısı saçlarımı ayırdım ve sırtımın ortasına kadar uzanan iki Hollanda örgüsü yaptım. Kendimi hep çilek sarısı olarak tanımlamıştım, ama saçlarım altın rengi tonlarla karışık, oldukça pembeydi.

Doğrusu, saçlarım benim tek gurur kaynağımdı ve dün gece Annandale Pack'in şampuan ve saç kremi kullandıktan sonra saçlarımın daha parlak ve hacimli olduğunu görmek beni çok mutlu etti.

Cildim pembe bir bronzluktaydı, tüm yıl boyunca doğal olarak koruduğum bir renkti ve yanaklarım ve burnumdaki çiller hiç kaybolmazdı. Gözlerimin kutup mavisi rengi annemi hatırlatan tek şeydi, diğer özelliklerim ise annem hamile kaldığı anda kaçan, *kimliği bilinmeyen babamdan* kalmış olmalıydı. Hayatımın ilk on dört yılını onunla geçirdikten sonra onu suçlamadım. Ondan kaçacak imkânım olsaydı, bir saniye bile düşünmeden giderdim.

Artık kendimi yetim sayıyordum. Ailesi olmayan. Yalnız.

Sürekli lanet olası yalnız.

Çantalardaki kıyafetleri karıştırırken, bol bir şort ve ona uyan bir tişört buldum. Bugün hava sıcaktı ve yakında kıyafetlerimizi çıkaracaktık, bu yüzden iç çamaşırı ve ayakkabı almadım.

Onları çok uzun süre beklettiğim için daha hızlı hareket ederek, oturma odasına koştum ve Warrick'i bol bir basketbol şortu giymiş, başka hiçbir şey giymemiş halde buldum. Omuzlarında ve karnında belirgin kasları olan, formda biriydi. Onun, onların infazcı gruplarından birinin lideri olmasına şaşırmadım. *Tek eliyle boynunu kırabilecek* kadar sert bir görünümü vardı.

Yine de Hunter Reeves'ten korkuyordu.

"Koşmaya hazır mısın?" dedi, ben oturma odasına girerken bana bakarak. "Kurtum şu anda lanet bir yavru gibi içimi pençeliyor. Kanı pompalamak için iyi bir sürü koşusu gibisi yoktur."

Koşmaya katılmaktan heyecan duymama rağmen omuz silktim. "Sözüne güveniyorum."

Bana yaklaşarak, sanki çok karmaşık bir bilimsel deney gibi beni inceledi. "Daha önce hiç sürüyle koşmadın mı

koşmadın mı? Annen hayattayken bile mi?"

Annem hayattayken kurt tarafımın ortaya çıkmasına izin vermezdi, bu yüzden odamda dönüşüm geçirmek ve kusacak ve aklımlı kaçırarak gibi hissedene kadar daireler çizmek zorunda kalırdım. "Hayır." Koşumuzu mahvetmek için acınası geçmişimi anlatmaya gerek yoktu, bu yüzden tek söylediğim buydu.

"Bugün hepsi sona erecek," dedi Cora, benim şortum ve tişörtümle neredeyse aynı kıyafetleri giymiş olarak içeri girerken. Sadece onunki pembeydi. "Hadi gidelim."

Siyah Range Rover hâlâ ön tarafta park halindeydi ve ben heyecandan zıplamamaya çalışarak arka koltuğa atladım. Kurtum aynı çekingenliğe sahip değildi; içimde uluyor ve tırmalıyordu.

"Burada olduğumuz süre boyunca güvenliğimizi sağlamak için birkaç adamımı çağırdım," dedi Warrick, kapıdan çıkarken. "Endişelendiğimden değil, ama sen bağlanmamış bir omegasın ve sana güvenliğini sağlayacağıma söz verdim. Sözümü çok ciddiye alırım."

Öne eğilip koluna dokunmak istedim, ama başka bir alfa'ya dokunmamamın daha güvenli olacağını hatırladım. "Teşekkür ederim."

Warrick ve Cora birbirlerine baktılar ve bana gülümsediler. "Bizim için bir zevk," diye cevapladı Warrick basitçe.

Yola çıktık ve on dakikadan az bir süre sonra, ulusal park gibi görünen bir yerin kenarında bir yere park etti. Ağaçlar o kadar büyüktü ki, bazılarının tepesini zar zor görebiliyordum.

Warrick kapısını açtığında, toprak, yapraklar ve çürüyen bitkilerin kokusu havada asılı kalmıştı. Ayrıca, tam olarak ne olduğunu anlayamadığım ama şeker yeme isteği uyandıran tatlı bir koku da vardı.

Otoparkta birkaç araba daha park edilmişti. "Güvenlik görevlileri devriye geziyor," dedi Warrick, etrafı gözetleyerek. Mavi ve siyah bir Bugatti Veyron gördüğünde durakladı. Bu modelin dünyada sadece elli tane olduğundan oldukça emindim.

Golden Claw otoparkında öylece duruyordu.

Düşük bir ısıklık çaldım. "Görünüşe göre bu kasabada parası olan tek araba tutkunu ben değilim."

Şaka olarak söylemiştim, ama Warrick hiç eğlenmemiş gibiydi. "Bizden birkaç kişi var," diye mırıldandı, başını sallayıp arkasını döndü. "Hadi, koşalım ve sürprizlerin en az olmasını umalım."

Dönüşüme hazırlanmadan önce bir kez daha Bugatti'ye baktığına yemin edebilirim. Cora onun yanına gitti ve bağlanmış çift hızla kıyafetlerini çıkardı. Ben de kıyafetlerimi çıkarırken gözlerimi başka yere çevirdim.

Çıplaklık konusundaki takıntılarımla zamanla azalır umarım, özellikle de bir süre Golden Claw'da kalırsam. Ama şimdilik, burada açıkta durmamayı dilerdim. Açıkta.

Çıplakken gözlerimi kapattım ve dizginleri canavarıma teslim ettim. O benden kolaylıkla fırladı. Vücudumun büyüğü gerisini hallettiği için bu günlerde acı çok azdı.

Annemin sürüsü bana, dönüşenlerin aslında ilk kanlı cadılar tarafından lanetlendiğini öğretti. Onlarla barış antlaşması imzalamadan çok önce, ruhlarımızı *iğrenç yaratıklarla* paylaşmaya zorlandık. Onların *cezası*, insan ve canavar arasında güzel bir simbiyotik ilişki haline geldi ve bize insanlara göre güç ve uzun ömür verdi. Bize sürüler, bağlar ve birçok şaşırtıcı yetenek kazandırdı. Bektan en güzel çiçekler çıkar derler, bu sözün doğruluğu ortaya çıktı.

Dönüşümü tamamlayarak, tam boyuma kalktım ve Cora'nın kurdu olduğundan daha büyük olduğumu fark ettim. Maun rengi kürkü kalın ve parlaktı, bana doğru atlarken gözlerinin mavisi aynı kalmıştı. Boynuma burnunu sürttü ve ben bu hissi hayranlıkla izledim.

Warrick bize katıldı ve devasa boyuyla üzerimde yükseliyordu. Gerekirse küçük bir at kadar büyük olabilirdi ve eşinden farklı olarak, zıplamadı... dolaştı.

İnsan formundaki alfa genellikle nazik bir yapıya sahip olmasına rağmen, bu bir avcıydı.

Kurtum, alfa kurdun bir canavar olması umrunda bile değildi, sadece burada olduğu için çok mutluydu. Bir sürüyle koşmak üzereydik, bu da onun tüm hayallerinin tek bir mükemmel anda bir araya gelmesi anlamına geliyordu.

Warrick bana yaklaştı ama Cora gibi burnunu sürmedi, erkek kokusunu uzak tutmayı hatırladı. *Eş bul*, diye sızlandı kurtum, ve bu haliyle Hunter ve sürüsünden neden uzak durduğumuzu hatırlayamadım. *Çok yakındık*.

Neyse ki, Reeves sürüsüne doğru kaçmak gibi aptalca bir şey yapmadan önce, Warrick düşük bir havlama çıkardı ve ormanın derinliklerine doğru yöneldi. Cora beni dürttü ve

gerçek özgürlük hissiyle endişelerimi bir kenara bırakıp onu takip ettim. Koşarken birçok koku vardı ve karamel tatlılığıyla kalıcı olan bir koku tekrar tekrar dikkatimi çekti.

İlk başta bu beni çok korkuttu, çünkü yetişkin hayatım boyunca şekil değiştirenlerden uzak durmayı öğrenmiştim, ama sürü topraklarında olduğumu kabullendikten sonra, kendi türümüzün arasında olmak bana huzur verdi.

Warrick başlangıçta oldukça zorlu bir tempo belirledi ve en güçlü şekil değiştiren olmasam da bacaklarımı esnetmekten keyif aldım. Sonunda hızını kesip bizim sadece eğlenmemize ve oynamamıza izin verdiğinde, mutluluktan neredeyse kendimden geçtim. Cora üzerime atladı ve ben yuvarlandım, beyaz kürküm çalılıklardan çubuklar ve taşlar topladı.

Bildiğim kadarıyla, omegalar her zaman beyaz kurtlardı, saf beyaz postlu tek şekil değiştirenlerdi. Beyaz renk gözlerimle birleşince bana her zaman Kuzey Kutbu'nu hatırlatırdı. Sürekli kar altında yaşamak istemesem de kışı sevdiğim için bu çok uygun bir benzetmeydi.

Yaklaşık bir saat dışarıda kaldıktan sonra, suyun kayaların üzerinden aktığı bir bölümün yanında, pitoresk bir derenin yakınında mola verdik. Kurtlarımız su içtikten sonra, Cora sağ tarafıma, Warrick ise onun diğer tarafına yaslanarak kıyıda dinlendik.

Bu, daha önce hiç bilmediğim bir tür mutluluktı.

Bana olan sıcaklığı ve kurtlarımın kalplerinin benim kurtumun kalbi ile birlikte atması, bana aile ve ev gibi hissettirdi. Tam olarak doğru olmasa da, çünkü onlar *tam olarak benim ailem değildi*.

Soğuk bir esinti kürkümü okşarken gözlerimi kapattım ve onunla birlikte, bütün sabah peşinde koştuğum tatlı koku, karamel ve tarçının güçlü, ayrı ayrı notalarını ayırt edebileceğim kadar güçlendi.

Bu koku ruhuma işledi ve beni sardı, kurtum birdenbire uyanık hale geldi ve bu cezbedici kokunun peşinden atılmak için sıçradı.

Warrick önüme atladı, göğsünden hırıltılar çıkıyordu.

Kurt formundaki bir alfa komutunu anlayacak kadar deneyimli değildim, ama içgüdülerim bana onun saldırmadığını, kokuyu takip etmemem için beni uyardığını söylüyordu.

Çok daha yüksek bir hırıltı etrafımızda yankılandı, tehditkar bir yoğunlukla titreyerek, ve Warrick tehdide karşı dönerek yüzleşti. Bu yeni dönüşümcünün

Bu yeni şekil değiştirenin hakimiyeti karşısında irkildim, hayvan ağaçların arasından ortaya çıktığında kahverengi kürkü görüldü.

Kokusu güçlendi ve dün Hunter'ın kokusu gibi benim kurtumu da cezbedi.

Başka bir koku eşleşmesi! Tek bir amaçla bana doğru yaklaşan bir koku eşleşmesi. Gölgelelerin içinden çıktığında, onun canavarı Warrick'inkinden daha büyüktü, kahverengi kürkü güneş ışığında altın rengi çizgilerle parlıyordu. Gözleri koyu maviydi, delici ve sanki ben av, o da kesinlikle avcıymış gibi bana kilitlenmişti.

Warrick koruyucu duruşunu sürdürdü ve ben de neredeyse geri çekilmeye başladım, ta ki koku eşimin önünde çıplak kalacağımı fark edene kadar. Bu açıkçası *berbat* bir fikirdi.

Kurtumun kontrolü ele alması da endişe vericiydi, çünkü aramızda ve eşimiz arasında başka bir alfa durduğu için zaten kızgındı. Warrick'e birkaç kez düşük sesle hırladı ve sadece onun yaptıklarına duyduğu saf saygı onu saldırmaktan alıyordu.

Bronz tenli kurt hakimiyetini ortaya koydu ve Warrick bir adım geri çekildi, ta ki onun insan formuna geri dönüştüğünde enerjisinin hışırtısını hissedene kadar. "Kellan Jackson," diye hırladı. "Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?"

Warrick'in bacaklarının arasında sallanan çıplak kığını ve testislerini görmemek için bakışlarımı sabit tuttum. Kurtum ormandaki en yırtıcı avcıya sıkıca kilitlendiği için bu pek de zor olmadı. Görünüşe göre o avcı Kellan Jackson'dı.

Bir başka enerji patlaması oldu ve devasa bronzlaşmış canavar, devasa... şey, bronzlaşmış bir adamla yer değiştirdi. Kafamı kaldırıp yüzünü ve belirgin göğüs kaslarını odak noktasında tutarken, Kellan'ın baştan aşağı altın bir çocuk olduğunu fark ettim.

Cildi muhteşem bir karamel-altın rengindeydi, saçları sarı, kısa ve alnında dağınıktı, koyu mavi gözleri yoğunluğuyla menekşe rengine yakındı. Kellan'ın delici bakışları kurtumda sabitlenmişti, ama yaklaşmadı, aramızda saygılı bir mesafe bırakarak.

Çok yakışıklıydı.

Hunter'ın sert erkeksi hatlarıyla değil, kare çenesi, düz burnu, mükemmel beyaz dişleri, tam bir Amerikan kahramanı gibi.

yakışıklı ve erkeksi olduğunu haykırıyordu. Tabii ki tanrıça beni bir sürü muhteşem alfa erkekle kutsayacaktı.

Onların açık erkekliklerine kapılmamayı kolaylaştırması imkansızdı.

"O benim koku eşleşmem," dedi Kellan yumuşak bir sesle ve önceki tehditkar homurtularına rağmen, ses tonu hayranlıkla doluydu. "Hunter dün gece bize söyledi, ama... lanet olsun, onun tarif ettiğinden çok daha güçlü. Kokusu burnuma çarptığında ilk yumruk gibi..."

Göz hizasına gelene kadar çömeldi ve o ana kadar geniş omuzlarından ve güzel kaslı kollarından daha aşağısına bakmamayı başarmıştım. Bu irade beni neredeyse mahvediyordu. "Çikolata ve bal gibi kokuyorsun, omega. Ve kurtun çok güzel bir kız. İkiniz de şimdiye kadar tattığım en tatlı, en lezzetli ikilisiniz."

Hunter tamamen hırçındı, bu alfa ise tamamen yürekten biriydi. Bana bakarken yüzünde bunu açıkça gösteriyordu ve ben de onunla konuşmak için geri dönüşebilmeyi diledim. "Arabalara gidelim," diye önerdi Warrick. "Emmeline'in giyinmesine izin verin, böylece sizinle daha rahat sohbet edebilir. O sürü hayatına alışkın değil. Bu, diğer kurtlarla ilk koşusu."

Kellan'ın yüzünde bir anlık bir acı belirdiğini gördüm, ama hemen kendini topladı. "Onu rahatsız etmek istemedim, ama koku eşinin çekiciliğini görmezden gelmek imkansız. Otoparkta buluşuruz."

O, şimdiye kadar gördüğüm en hızlı ve en kusursuz şekilde insandan canavara dönüşerek kurt haline geri döndü. Kellan, Reeves sürüsünün hak sahibi alfa olmasa da, başka bir sürüde alfa olabilirdi. O, Warrick'ten daha güçlüydü ve koku eşleşmemdeki dört alfanın hepsinden sağ çıkma şansımın çok az olduğunu, hatta *hiç olmadığını* anlamaya başlamıştım.

Bölüm Sekiz

Range Rover'a geri döndüğümüzde, Kellan kot pantolon ve dar beyaz bir gömlek giymişti. Bugatti'nin yanına yaslandı ve Warrick'in arabayı gördüğünde verdiği tepki artık tamamen mantıklı geliyordu. Golden Claw'daki diğer araba fanatikleri elbette benim koku eşleşen sürümdü.

Neden olmasınlar ki? Başka kim bu tür bir hobiye parası yeter ki?

Range Rover'ın etrafından dolaşarak geriye doğru kaydırdım ve gömleği ve şortu giydim, örgülerimin kaybolmadığından emin olmak için elimi üzerinden geçirdim. Birkaç gevşek tel dışında, örgülerim sağlamdı.

Bu karşılaşmayı önlemek mümkün değildi, bu yüzden omurgamı düzelttim ve kurtun etkisini bastırarak Bugatti'ye doğru yürüdüm. Kellan hareket etmemişti, milyon dolarlık süper arabasının yanında beklerken bana yer açmaya devam ediyordu. Arabaya doğru başımı sallayarak sordum, "Hiç hızını denedin mi?"

Yırtıcı bir zarafetle kendini açtı. Dere kenarında onun boyunu tam olarak ölçme fırsatım olmamıştı, ama benden en az on beş santim uzundu. Hunter kadar iri değildi, ama atletik vücudu da hiç de küçük sayılmazdı.

Beni bu kadar minik hissettiren bu kadar çok erkekle bir arada bulunmamıştım.

"Golden Claw'ın hemen arkasında bir pist var," dedi yumuşak, gür sesiyle. "Alfa Warrick bile bir iki kez orada bisiklet sürdüğü bilinir."

Warrick arkamızdan kaba bir kahkaha attı. "Sen ve kardeşlerin tarafından *bir iki kez* dayak yediğimi kastediyorsan, evet, oraya gidiyorum."

Kellan, diğerk alfa'yı selamlamak için bile yüzümden keskin bakışlarını ayırmadı. "Yarışıyor musun, güzel kız?"

Tanırım... Hunter'ın otoriter tavırları beni öfkeyle doldurdu, ama Kellan'ın tatlı yoğunluğuna karşı koyamazdım. "Moto," boğazım kuruyarak söyledim. "Motosikletimi bırakmak zorunda kaldım, ama dürüst olmak gerekirse, dört tekerleğı iki tekerleğ'e tercih ederim."

Dudakları seğıirdi. "Slade gibi konuşuyorsun. Onunla kendini sınaman gerekebilir."

Slade'in kim olduğunu bilmiyordum, ama muhtemelen benim sürümden biriydi. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." Bu mükemmel altın saçlı adama bir şey reddetmek yanlış geliyordu, ama dürüst olmak zorundaydım. "Hunter sana ne anlattı bilmiyorum, ama bir sürü kurmakla ilgilenmiyorum. Birçok kişisel nedenim var. Ben..." Sözler boğazımda takıldı ve Kellan'ın başka yere bakmasını diledim. Mavi gözlerinde boğuluyordum ve bu sefer onu reddettiğimde hissettiğim acıyı gizleyemedim.

Bu neden bu kadar acı vericiydi?

Asla sürümüyle tanışmak ve onları gerçek duyguları olan, yaşayan, nefes alan şekil değıştirenler olarak tanımak niyetinde değıildim. Kellan'la iki dakikadan az bir süre tanıştıktan sonra hissettiğim yoğun duyguları açıklamak zordu. Annemi öldüren, eşlerine karşı duyduğı bu her şeyi tüketen çekim miydi? Sürüne girip kendini kaybetme ihtiyacı.

Kellan bir adım yaklaşırken yüzündeki ifade yumuşadı ve kokularımızın uzun zamandır görüşmemiş arkadaşlar gibi karışmaya başladığına yemin edebilirim. "Hunter inatçı ve kontrolcü olabilir, bunu kabul ediyorum, ama geri kalanımız..." tereddüt etti "...tamam, Slade hariç, ama Fin ve ben, korktuğın şeyi yapmalarına izin vermeyeceğiz. Hiçbirimiz sana zarar vermez, Emmeline. İstesek bile yapamayız... sen bizim koku eşimizsin."

Teoride doğruydu, ama ben bir omega'ydım. Görünüşe göre bu konuda çok az şey biliyorlardı.

"Sadece benimle eve gel ve diğerklerini tanıyın," diye devam etti, sanki benim çöküşün eşiğinde olduğumu biliyormuş gibi, alçak ve yatıştırıcı bir ses tonuyla. "Hepimizin hayatının gidişatını değıştirecek bir karar vermeden önce bizi tanıyın."

Elini uzattı ve bunda hiçbir baskı hissetmedim. Parmaklarım seğıirdi ve ona dokunmamak için kendimle fiziksel olarak mücadele ettim. Dokunursam, korumak için çaresizce uğraştığım bir parçamı kaybedecektim. Her ilişki iyi başlar, aksi takdirde insanlar bu ilişkilere girmezlerdi, ama her şeyi belirleyen sonraki kısımdı.

Bir sonraki aşamaya geçemedim.

"Hayır," diye boğuk bir sesle söyledim. "Yapamam. Üzgünüm, Kellan. Çok üzgünüm."

Dönerek, bize biraz yalnız kalmamız için zaman tanıyan Warrick ve Cora'ya doğru koştum. Kapıyı açıp arka koltuğa atladığımda görüşüm bulanıklaştı.

"Emme, iyi misin?" Warrick arkasına bakarak sordu.

"Sadece sür lütfen," dedim, titrek ellerimi bacaklarımın altına sokarak. "Lütfen."

Cora'nın yüzünde sempati dolu bir ifade vardı, ama eşi park yerinden çıkarken sessiz kaldı. Kellan kıpırdamamıştı ve biz ayrılırken yüzü daha da sertleşmişti.

"Seni öylece bırakmayacaklar," diye uyardı Warrick, şehre doğru ilerlerken. "İleride ne yapacağını planlaman lazım, çünkü o sürü istediklerini elde etmek için acımasızca peşine düşer."

Onlardan sadece ikisiyle tanışmıştım, ama bu onların neler yapabileceğini tam olarak anlamam için fazlasıyla yeterliydi. En kötüsü, onların teklif ettiklerini kabul etmek zorunda olmamdı: sürü, güvenlik ve şüphesiz ki benim düzgün seks hakkındaki tüm kavramlarımı yok edecek dört seksi alfa.

Bütün bunlardan daha da kötüsü, Kellan'ın gözlerinde parıldayan aşk olasılığıydı.

Zavallı küçük bir yetim kız olarak, onun mavi-mor bakışlarının derinliklerinde yanan bağlılığın bir parçasını elde etmek için her şeyi yapardım. Ancak bir omega olarak, bu hızla beni her şeyimden mahrum bırakacak ve ölüm dilememe neden olacak zehirli, ölümcül bir takıntıya dönüşürdü. Ya da daha kötüsü.

Annandale Pack evine dönüş yolculuğu sessiz geçti ve gerginlik benim hatam olsa da, kendimi konuşmaya ikna edemedim. Ağzımı açarsam, çığlık atmaya başlayıp bir daha durmayacağım ihtimali çok yüksekti.

Öğleden sonrasının geri kalanını odamda dolaşarak ve planlar yaparak geçirdim, bu şekil değiştirenlerle çok fazla iç içe girmeden Golden Claw'da ne kadar süre güvenle kalabileceğimi hesapladım. Şehirler arası transferlere izin veriyorlar mıydı acaba? En azından Golden Claw'dan çıkabilirsem, biraz nefes alabilirdim.

O akşam yemekte bu konuyu açtığımda, Warrick beni hemen susturdu. "Biz aslında düşman değiliz," diye başladı, "ama şehirler arası transfer büyük bir mesele. Artık Golden Claw'ın bir üyesisin. Duruşmadan sonra dün üye oldun. Evrakların ve kimliğin birkaç gün içinde eline ulaşacaktır."

Sierra öne eğilip elimi okşadı, hayal kırıklığım yüzüme yansımış olmalıydı. "Sen bir mahkum değilsin. Sınırlarımızdan çıkıp başka şehirlere seyahat edebilirsin, ama konseye üç W'yi bildirmelisin. Neden, nereye ve ne zaman döneceğini. Değişkenleri gözetim altında tutuyorlar, ama bu bizim güvenliğimiz için."

Doğru... Genç bir ergen olduğumdan beri yalnızdım ve sürülere ihtiyaç duymam için hiçbir nedenim olmamıştı, ama *şimdi* güvenliğim için onların kontrolüne ihtiyacım vardı.

Konuşma başka konulara kaydı ve ben sessiz kaldım, Richard'ın el yapımı etli pizzamdan dilimler yedim. O birinci sınıf bir aşçıydı ve gittiğimde bu yemekleri özleyecektim.

Akşam yemeğinden sonra, grup beni film izlemeye davet etti, ama onlara iyi bir arkadaş olabileceğimden emin değildim, bu yüzden yorgun olduğumu söyleyip aceleyle yatmaya gittim. Odama gidip duş aldım ve yumuşak mor pijamalarımı giydim, ama rahatlayamadığım için büyük çift pencerelere doğru yürüdüm. Taze hava girmesi için panjurları ve kepenkleri açtım ve esintide hafif bir şenlik ateşi kokusu vardı. Annandale Sürüsü'nün bakımlı bahçesini hayranlıkla seyrederken bu koku etrafımı sardı.

Çok büyük değildi ama komşularından mahremiyet hissi uyandıracak kadar yeterli alana sahipti. Arka verandanın yanında bulunan havuz, yakındaki fenerlerin ışıklarıyla parıldayarak, adeta bir tatil köyü havası yaratıyordu. Yüzmeyi hiç öğrenmemiştim; annem için bu, sürüsünü bulmadan önce bile öncelikli bir konu değildi, ama ben suyu her zaman

sakinleştirici bulmuştum. Hava çok soğumadan yüzmeyi deneme şansı bulmayı umuyordum.

Bir saat boyunca gece nöbeti tuttuktan, sürünün çocuklarını içeri çağırmasını dinledikten sonra, tam kepenkleri kapatmak üzereydim ki bahçenin arka köşesindeki bir hareket dikkatimi çekti. Hareketsiz kalarak, gölgeler dağılına kadar gözlerimi kısarak baktım ve kocaman siyah bir kurt gördüm. En azından burnu ve iki keskin gözü.

Onu incelerken parmaklarım pencere pervazını acı verecek kadar sıktım. Bir ayı kadar büyüktü, dört ayaklı haliyle bile benim boyuma yakındı. Warrick'e bağırarak üzereydim ki içimden gelen bir çekiş beni durdurdu.

Eş.

Kurtum, gölgeler hareket ettiğı andan itibaren şüphelendiğı şeyi doğrulamak için sesini çıkardı; şüphelenmiştim ama kendime itiraf etmek istememiştim. Siyah canavar benim sürümden biriydi, ama Kellan olmadığı dışında hangisi olduğunu bilmiyordum. Boyutu ve kürkünün rengine bakılırsa, Hunter olduğunu varsaymak oldukça güvenliydi, ama diğerkleriyle tanışana kadar emin olamazdım.

Ona sert bir bakışla bakarak, ellerimi dışarı doğru *siktir git* hareketiyle salladım.

şu anda yaptıkları bu hafif takip taktiğı benim için işe yaramıyordu.

Yemin ederim ki bana kurt gibi sırtarak baktı, dudakları kalkarken ölümcül dişleri Odak noktası haline geldi. Ama istediğı gibi *defolup gitmedi* ve ben de sinirlenerek panjurları ve perdeleri kapattım, yarın odamda bir alfa ile uyanmamayı umarak.

Onları bu evden uzak tutmanın bir yolu olmalıydı... Warrick'in güç seviyesindeki bir şekil değıştiren, kendi bölgesine gizlice giren başka bir alfa'nın kokusunu mutlaka alırdı. Bu da onun bunun olmasına izin verdiğı anlamına geliyordu.

Hunter'ın konsey odasında yaptığı tehdit, bana yaklaşmamam için bir uyarıdan daha fazlası olabilirdi. Belki de Hunter'ın mülkünü gözetlemek için *bu* mülke girebileceğı bir anlaşma yapmışlardı.

Warrick ve diğerklerinin bunu kabul ettiğı düşüncesi, omurgamda bir ürperti yarattı. Onlara güvenmek konusunda temkinliydim.

Bu nedenle başlangıçta onların gerçek niyetlerini bilmiyordum.

Artık sormak için çok geçti, bu yüzden kapı ve pencerelerin kilitlerini iki kez kontrol ettim ve sadece benim kokumun olduğu yatağa girdim. Ben ayrıldığımdan beri bu odaya başka hiçbir şekil değiştiren girmemişti, bu da beni biraz rahatlattı.

Biri odaya gizlice girerse beni uyandır. Kurtuma uykulu bir mırıldanmayla seslendim ve o da kabul ederek homurdandı, ama ona da güvenebileceğimden emin değildim.

Giren kişi bizim sürümüzden biri değilse tabii.

Hain.

Bölüm Dokuz

"Bugünün kelimesi iş. Bir iş bulmam lazım," dedim Cora'ya ertesi sabah.

Bugün evde tek şekil değiştiren oydu ve hayatımı doğru yöne çekmeme yardım edeceğini umuyordum. "Ayrıca, Golden Claw'da ev veya daire kiralamak için ne yapmalı, biliyor musun? Kiralık yatırım amaçlı mülkler vardır herhalde, yoksa her sürü kendi evine mi sahip?"

Cevap vermeden önce, bana önceden dilimlenmiş meyvelerin olduğu bir tabak uzattı ve ben de prenses muamelesine alışmamam gerektiğini kendime hatırlattım. "Teşekkür ederim," dedim, tabağı sıkıca tutarak.

"Rica ederim. Şimdi, bekarlar ve yeni sürüler için kiralanan iki büyük apartman var. Bugün şehre giderken oraya uğrayıp neyin müsait olduğunu sorabiliriz. Konseyden yerleşmen için aldığın ödenek var, bu da ilk kira gereksinimlerini karşılamalı. Önümüzdeki ay bir iş bulursan, hemen taşınabilirsin."

Olgun bir meyveyi ısırılmışım ve bunun ne kadar mükemmel olacağına şaşırarak neredeyse ağızımdan düşecekti. En azından kısa vadede. "İnanılmaz. Konseylerin bu kadar para harcayacak kadar parası olduğunu bilmiyordum."

Cora güldü ve bugün yumuşak dalgalar halinde bırakmış olduğu uzun saçlarını eliyle düzeltti. "Biz Amerika'nın en zengin sürü şehriyiz. Buradaki herkes çok iyi yaşıyor çünkü asgari ücretli işler bile *standartların çok üzerinde* maaş veriyor. Geleceğin için endişelenmene gerek yok Emme. Burası kendini kanıtlamak için mükemmel bir şehir."

Koku uyumlu sürüm bu güzel rüyanın bir parçası olmasaydı, birkaç yıl burada kalmayı bile düşünebilirdim.

"Duruşmada burada başka bir omega olduğunu söylediler. O tek mi?"

"Evet. Chelsea, Alfa Sorenson'un liderliğindeki Thenguard sürüsünün bir parçası."

İskoç kaplan şekil değiştiren aklıma geldi. "Ah, doğru. Duruşmamda tanışmıştık. Eğer senin için sorun olmazsa, onların omegasıyla da sohbet etmek isterim."

"Neden kabul etmesin ki? Bond Street'te, kafeler ve restoranların bulunduğu ana kavşakta Chelsea's Sweets adında küçük bir pastane işletiyor. Bugün oraya uğrayabiliriz, akşam yemeği için birkaç pasta alırım."

Günün planını belirledikten sonra, hızlıca kot şort, kısa beyaz gömlek ve beyaz spor ayakkabılarımı giydim. Bir dakika ayırıp saçımı taradım ve dalgalı bırakarak açık bıraktım.

Cora kapının yanında beni bekledi ve yan yana yürüyerek n tarafta park edilmiş beyaz bir Mercedes AMG GT'nin yanına gittik. "Güzel araba," dedim, geri adım atarak şık arabanın tamamını inceledim. "Görüyorum ki, srnzde arabalara zevkli bir gözü olan tek kişi Alfa Warrick değilmiş."

Cora gözlerini sertçe devirdi ve bu, böylesine zarif bir şekil değiştiren için çok tuhaf bir hareketti. "War, beğendiği tüm arabaları satın alıp, onların sürünün diğer yeleri için olduğunu iddia etmeyi çok sever. Çoğunlukla, ona istifi demememiz için."

Kahkahayı bastım ve bir saniye sonra o da bana katıldı. "O alfa'yı hayranlıkla ve korkuyla izliyorum," diye sonunda boğuk bir sesle söyledim. Reeves sürüsünün beni takip etmesine izin vermiş olabileceği için ona karşı hissettiğim tedirginliğe rağmen, Alfa Warrick ve sürüsünü gerçekten seviyordum. Umarım Hunter hakkında konuştuktan sonra bu durum değişmez.

Cora kilidi açtığında araba bip sesi çıkardı. "O eşsiz biri, bu kesin."

Gözleri, lüks arabasının sportif hatlarını szdi. "Bak, sakın ona söylediğimi söyleme, ama arabamı seviyorum. İyi bir seçim yapmış."

Gerçekten de öyle yapmıştı ve bu, hayatındaki arabalardan daha fazlasını ifade ediyordu

Cora, şehir merkezine kadar tüm yol boyunca hız sınırının biraz altında sürdü. , çoğunlukla Cora'nın çok

manzaralı yolu tercih etti ve devasa siyah kapıların arkasında gizlenmiş Reeves ailesinin malikanesi de dahil olmak üzere birçok turistik yeri gösterdi.

Bana bunları gösterirken hiç çekinmedi, ama ben bunun umurumda olmadığını fark ettim. Bunlar sinir bozucu derecede etkileyici bir gruptu.

Maddi şeyler benim için önemli olsaydı, onları almak için fırsat kollardım. Ne yazık ki, benim önceliklerim lüks ama kısa bir hayat yaşamaktan çok, uzun bir hayat yaşamaya yönelmişti.

Cora, Golden Claw'da şimdiye kadar gördüğüm en büyük, en parlak ve en etkileyici iki binanın gölgesinde, şehir merkezine park etti. İkisi birbirinin ikizi gibiydi, bir blok büyüklüğündeydiler ve aralarında üç katlı bir otopark vardı. "Burası Reeves Sürüsü'nün ofisleri," dedi Cora, gümüş ve siyah kuleleri işaret ederek. "Yanındaki bina ise Thenguard Sürüsü'ne ait. Hunter ve Soren en iyi arkadaşlar. Tabii birbirleriyle konuşma şekillerinden bunu her zaman anlayamazsın."

Bu, konsey odasında yargılandığım sırada Sorenson'un bana saygılı davranmamasını açıklıyordu.

İki binayı inceleyince, Thenguard'ın binasının Reeves'inki kadar etkileyici olduğunu fark ettim ve sormak zorunda kaldım: "Thenguard Pack, bu kadar lüks bir ofis binasına sahip olmak için ne yapıyor?"

Cora'nın dudakları gülümsemeye kıvrıldı. "Nakliye. Değişken şehirler aracılığıyla tüm malların ithalat ve ihracatını kontrol ediyorlar."

Kendi aptallığımdan hemen etkilendim; bunu kesinlikle bilmeliydim. "Thenguard Nakliye insan dünyasında bile var," dedim zayıf bir sesle.

O da başını salladı. "Evet, Reeves Industries de öyle. Bu iki grup, ne yapacaklarını bilemeyecek kadar çok paraya sahipler, bu yüzden sürekli rekabet halinde olmaları hiç de şaşırtıcı değil."

Kokularımızın uyuşmasına rağmen, Hunter Reeves'in en iyi arkadaşıyla ödeşmek için bir omega isteyen bir yanı olup olmadığını merak ettim. "Thenguard, omegalarını nasıl tedavi ediyor? Uzun süredir sürüye bağlı mı?"

Cora iç çekerek hayalperest bir ifadeyle baktı. "Oh, onları görmelisin Emme. *Çok tatlılar*. Soren ve Chelsea çocukluktan beri en iyi arkadaşlar ve onun için gözünü kırpmadan öleceğini biliyorsun.

Hiçbir sürüde omega için daha güvenli bir yer olmamıştır."

Chelsea şanslıymış o zaman. Alfa ile bağ kurmuş ve onun, Chelsea'nin sunabileceği yetenekleri kötüye kullanmamış olması, ejderha şekil değiştirenlerden daha nadir bir durumdu. Ve ben onların neslinin tükendiğinden oldukça emindim.

Belki de yıllarca süren dostluk onu hizada tutmuştu, çünkü güç dengesi değiştiğinde sadece *iyi* bir *adam* olmak yeterli olmazdı. Hatırladığım kadarıyla, annemin sürüsü de başlangıçta ona iyi davranmıştı. Ta ki hepsi birbirine bağlanana kadar.

Cora yine Reeves binasına bakıyordu, ben de sordum: "Beni buraya, bu binaya getirmenin bir nedeni var mı?"

Gözlerime bakınca gülümsemesi utangaç bir hal aldı. "Uh, kiralamalar ve hatta bir dereceye kadar işler hakkında bilgi almak için en önemli yerin bu iki gruptan biri olduğunu söylemeyi unutmuş olabilirim. Kiralık binalardan biri Reeves'e ait. Diğeri ise Thenguard'a. Ve..." Yanakları kızardı. "İş konusunda, geçen gece restoran, kafe veya bar işleri istediğini söylemiştin ve bu sektör de çoğunlukla onlar tarafından kontrol ediliyor. Buradan başlamak mantıklı. Hangi grubu önce kontrol etmek istediğine dair bir tercihin var mı?"

Bunu söylemeyi *unutması* açıkça kasıtlıydı ve nedenini anladım. Dün yaşadığım küçük krizden sonra, beni grubuma bu kadar yaklaştırmakla dikkatli davranması mantıklıydı.

"Reeves'i deneyelim," dedim, bunu kaldırabilecek kadar güçlü olduğuma karar vererek. "Golden Claw'dan ayrılamıyorsam, onların beni korkutup sonsuza kadar saklanmamı sağlamasına izin vermenin bir anlamı yok. Bu mümkün değil, yani onlarla bir yetişkin gibi başa çıkmam gerekiyor."

Cora hemen ekledi: "İstediğin kadar bizimle kalabilirsin, ama sonunda kendi alanın ve bölgenin olmaması kurtunu rahatsız edecektir. Bunu tamamen anlıyorum. Ben de sürümü veya evimi hiçbir şey için değiştirmezdim, ama evimizin ortasında misafirler için iki ayrı kanat olması boşuna değil. Hepimiz romantik bağlarımız olan eşlerimizle kendi alanımızın tadını çıkarıyoruz."

Gülümsemem kısa sürdü, ama göğsümdeki acı çok daha uzun süre devam etti. "Senin sahip olduklarına sahip olsaydım, ben de asla ayrılmak istemezdim."

aşk ya da dostluk konusunda fazla tecrübem yok, ama hepiniz bana, seçtiğimiz ailede büyük bir mutluluk olduğunu öğretiyorsunuz. Umarım, taşındıktan sonra da aile yemeklerine katılabilirim."

Cora'nın beni kollarıyla sarması beklenmedik bir hareketti ve içim bu tuhaf hisle burkuldu. "Her zaman. Davetlisin. Hadi, gel, yeni hayatına alışmana yardım edelim. Ve şunu söylemeliyim ki, sürünüze karşı çıkıp bağımsızlık isteme cesaretini gerçekten takdir ediyorum."

Orada dururken, mükemmel bir kucaklaşmanın ve onun olumlu sözlerinin ardından, kendimi biraz *yıkılmış* hissettim. Bana, Warrick kapıdan içeri girdiğinde aldığı kucaklaşmanın aynısını vermişti. Dışarıda durup hayranlıkla izlediğim, görüldüğü kadar iyi hissettirip hissettirmediyi merak ettiğim türden bir kucaklaşma. Spoiler uyarısı: Evet, hissettiriyordu.

Üzüntümü gizlemek için gözlerimi ellerimle sildim. Sarılmalar, sürü hayatı kadar bağımlılık yapıcıydı ve ben her ikisinin de kurbanı olma tehlikesiyle karşı karşıyaydım.

Ne kaçırdığımı bilmediğim zamanlarda bu hayatla mücadele etmek çok daha kolaydı.

"Hadi," dedim sertçe, boğazımı temizleyerek ofis bloğunun otomatik kapılarına çıkan merdivenlere doğru yürüdüm. Üstünde *Reeves Industries* yazan şık bir tabela vardı. Dört kişilik grubun iki üyesinin adı yazıyordu: Hunter Reeves, CEO; ve Slade Riverson, CFO ve Menkul Kıymetler.

Slade. Kellan konuşurken ondan bahsetmişti ve bugün onunla tanışabileceğimi düşündüm. Bu grubun son iki üyesini tanımakla ilgilendiğimden değil, zaten tanıştığım iki üye zihnimde çok fazla yer kaplıyordu.

İçeri girdiğimizde, açık renkli mermer zeminlerin üzerinde yürürken serin bir hava bizi sardı. Resepsiyon ve güvenlik masası girişin ortasındaydı ve tezgâhın arkasındaki bayanlardan birine yaklaştığımızda, Hunter'ı veya başka birini görmeden bu işi halletmeyi umuyordum.

"Günaydın, Reeves Industries'e hoş geldiniz," dedi, başını kaldırıp bize alışılmış bir gülümsemeyle selam verdi. Bir düğmesi açık, dekoltesini hafifçe gösteren beyaz bluzuyla, profesyonelliğin vücut bulmuş haliydi. Koyu renkli saçları geriye doğru taranmış ve düşük bir

Saçları, makyajı, fildişi tenini ve doğal güzelliğini ortaya çıkarmak için tam da yeterli miktarda renk kullanılmıştı ve nane kokusu delta ayısı havası veriyordu. Bildiğim kadarıyla, ayılar ve büyük kediler hem sayı hem de güç açısından kurtlardan sonra ikinci sıradaydı.

"Merhaba Fee, nasılsın?"

Selamlaştıktan sonra Cora'yı fark etti ve soğukluğu gülümsemesiyle eridi. "Cores, gün ortasında burada ne yapıyorsun? Norman sürüsünün yeni oyun odasını hazırlamıyor musun?"

Cora bir iç mimardı ve anladığım kadarıyla çok rağbet görüyordu. "Yarın ön hazırlıkları tamamlamak için oraya gideceğim," dedi. "Bugün yeni bir arkadaşına yardım etmek için buradayım. Bu Emme. Yakın zamanda Golden Claw'a taşındı. Yüksek güvenli bekarlar binasında mevcut işler ve kiralık daireler hakkında bilgiye ihtiyacımız var."

Fee beni süzdükten sonra rahatladı. "Doğru yere geldin Emme. Otursan da, kariyer fırsatları ve kiralık dairelerle ilgilenen bölümlerimizin seni kabul edip edemeyeceğini bir arayayım."

"Teşekkür ederim," dedim, gerginliğimin belli olmaması için umut ederek.

Cora ve ben bekleme salonuna geçtik ve yumuşak bej renkli kanepeye gömüldüğümde, şakaklarımda hafifçe zonklayan ağrıyı görmezden gelmeye çalıştım. Burada olmak beklediğimden daha zordu, özellikle de eşimin başımın üstünde bir yerde oturduğunu bildiğim için.

Dünyanın kralı.

Bir CEO'nun asla kiralamaları veya kariyer fırsatlarını denetlemeyeceğini kendime telkin ettim, bu yüzden burada olduğumu bile bilmediğinden şüphelenmek için hiçbir neden yoktu.

"Hunter veya Slade'i görmemelisin," dedi Cora yumuşak bir sesle, sanki benzer düşüncelere sahipmiş gibi.

Cevap vermedim, Fee'nin telefonda konuşmasını izlemekle meşguldüm. Telefonu bıraktığında, on saniye geçmeden tekrar çaldı ve karşıdaki kişinin söylediği şey, onun bakışlarını bana çevirmesine neden oldu. Birkaç kez başını salladı ve ayağa kalktı, telefonu tekrar yerine koydu. Dar etekli takım elbisesiyle ve siyah topuklu ayakkabılarıyla olabildiğince hızlı bir şekilde yanıma geldi. "Beklettiğim için çok özür dilerim," dedi nefes nefese. "Benimle gelersen Emme, seni doğru kata çıkarırım."

Cora da ayağa kalktı, ama Fee eliyle onu durdurdu. "Burada bekleyebilirsiniz çok sevinirim. Emme seçeneklerini incelerken benim doldurmam gereken bazı evraklar var."

Midem düğümlendi ama yüzüme zorla bir gülümseme kondurdum. "Hiç sorun değil. Bunu kendim halledebilirim."

"İhtiyacın olursa ben buradayım," dedi Cora, Fee'ye güvenmediğinden emin değilmiş gibi bakarak. "Her katta güvenlik var, değil mi?"

"Her katta," diye onayladı Fee. "Emme burada güvende, söz veriyorum." Kulağıma, "*Burada başka hiçbir yerde olmadığı kadar güvende,*" diye fısıldadı.

Asansöre doğru götürülürken Cora'nın bakışları üzerimdeydi ve asansöre girdiğimde yirminci katın ışıkları yanıyordu. En üst kat ve orada beni kimin beklediğini çok iyi biliyordum.

Katlar yükselirken kurtum inledi. Bunun bir nedeni, gökyüzüne doğru fırlayan kapalı metal kutularda hiç rahat hissetmememizdi, ama bir diğer nedeni de her katla eşimize bir adım daha yaklaştığımızın farkında olmamızdı.

Hunter Reeves.

O kibirli, dominant pislik benim burada olduğumu nasıl öğrendi ki?

Yukarı baktığımda, kamerayı ve yanıp sönen kırmızı ışığı fark ettim, bu da cildimde kaşıntıya neden oldu.

Beni izliyordu.

Gözlerimi kısarak ona sert bir bakış attım ve asansör kapıları açıldığında başına gelecekleri bildiğini umdum. Karanlık bir kahkaha duyduğuma yemin edebilirim, bu yüzden tedbir olarak ona orta parmağımı gösterdim ve kollarımı kavuşturup asansörün köşesindeki korkuluğa yaslandım.

En üst kata hızla ulaştık ve kapılar açıldığında, birinci kat düğmesine tekrar basmak dışında kıpırdamadım. Beklendiği gibi, hiçbir şey olmadı.

Havada, baskıcı, psikopat bir alfa ile kapana kısılmıştım.

"Vay vay, bakalım burada ne varmış? Kim düşünürdü ki kuzu kendi isteğiyle kurtların inine girecekti."

Onun derin sesi, daha önce sadece iki kez duymuş olmama rağmen, bana çok samimi ve tanıdık geliyordu. Cevabımı kendime saklamak zordu — *Kim olduğunu sanıyor da bana kuzu diyor?* Ama kendimi sessiz kalmaya zorladım.

Onu görmezden gelmekten daha fazla rahatsız edecek bir şey olacağını hissediyordum.

Kimse güçlü bir alfa'yı görmezden gelmezdi.

"Bana karşı gelmekten neden korktuğunu anlayabiliyorum," diye devam etti, asansör kapısında belirerek. Başını eğip içeri girerken, devasa vücudu asansör kabinini küçülttü. On tonluk kas ve gücün kendi alanına girmesine tepki olarak kabinin sallandığını yemin ederim.

Bu asansörün alfa'ya dayanacak şekilde üç kat güçlendirilmiş olmasını gerçekten umuyordum.

Bölüm

On

Hunter bana yaklaştı ve kapılar açıldığında gitmemekle hata yaptığımı fark ettim. Onunla birlikte burada tamamen kapana kısılmıştım, ama en azından bana yaklaşmadı, birkaç adım ötede durdu ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Siyah takım elbise pantolonu ve beyaz düğmeli gömlek giymişti; açık yakalı gömleğinin yakasında kravat yoktu ve her iki kolunu da kıvrırarak kalın kaslı ön kollarını ortaya çıkarmıştı.

Kollardan siyah dövmelemlerin kıvrımları görünüyordu, ama kendimi iki saniyeden fazla bakmamak için zorladım. Derisine ne dövme yaptırdığını çok merak ediyordum, çünkü şekil değıştirenlerin dövmelemlerinin kalıcı olması için oldukça zor bir süreç olduğunu duymuştum. Doğal iyileşme yeteneğimizle, dövmelemleri çok istemen gerekiyordu ve o, tasarımcı takım elbiselerinin altında dövmelemlerle kaplı görünüyordu.

"Senin bana gelmeni bekliyordum, küçük omega," dedi yumuşak, tehlikeli bir ses tonuyla. "Annandale sürüsüyle saklanmak senin tarzın gibi görünmüyor."

"Benim tarzımı nereden biliyorsun?" Sert bir cevap vermek yerine, sözlerim yorgun bir şekilde çıktı. Biraz kırık. Hunter Reeves ile konuşmak, mayın tarlasında yürümek gibiydi. Asla gardını indiremezdin ve yine de patlamaya maruz kalma ihtimalin çok yüksekti.

"İçgüdü. Kadere güvenmek. Ne dersiniz deyin, ben buna bolca sahibim ve kokumun eşleşeninin başka birinin gücü altında asla korkmayacağını biliyorum."

O bana, benim kendime duyduğum güvenden çok daha fazla güveniyordu. "Kendi başıma ayakta kalmaktan başka seçeneğim hiç olmadı. Annandale sürüsü, her şeyle tek başına savaşmaktan kurtulmak için güzel bir fırsat."

Hunter'ın göğsü hafif, zar zor fark edilebilen bir sesle gürledi. "Tek başına savaşmak zorunda kalmamalydın. Bu yüzden sürülerimiz ve

beşli gruplarımız var. Bu yüzden bizler, zirveye ulaşmak için birbirimizi ezip geçen insanlar değiliz. Bizler şekil değiştirenleriz ve *asla tek başına savaşılmayacağı*n şekilde bağ kurarız."

Bu sefer daha güçlü bir şekilde tekrarladım: "Başka seçeneğim yoktu."

Hunter bana daha yakından baktı, kaşları çatıldı ve dudakları inceldiğinde ne düşündüğünü anlayamadım. "Bir anlaşma yapalım," dedi sonunda. "Şu anda tek kişilik konut yok ve zaten tek başına yaşamak senin için güvenli değil. Buraya yerleşene kadar bizim sürü evimizde kal. Çok yerimiz var. Kalabalıkta yaşamayacaksın ve bizim hayatımıza zorla dahil edilmeyeceksin."

Korku beni sardı, mide bulantısı hissettim ve kusmaktan korktuğum için cevap veremedim.

"İşletmelerimizden istediğin işi seçebilirsin. Kaçma planın için tüm parayı biriktir." Bunu o kadar doğal bir şekilde söyledi ki, tekrar kaçma niyetimin farkında olduğu belliydi. "Ama tek başına ya da başka bir sürüyle yaşamayacaksın." Bir saniye içinde iş adamından kasırgaya dönüşen yüzü karardı. Benim alanıma girdiğinde, yüzünü görebilmek için başımı geriye eğmek zorunda kaldım. "Emmeline, bir erkek şekil değiştiren sana çok yaklaşırsa, onu öldürürüm."

Yüzündeki ifadeden şaka yaptığı anlaşılmıyordu.

Sonunda sesimi bulduğumda, zayıf bir şekilde alay ettim: "Onları öldürmek mi? Biraz aşırı kaçmıyor mu?" Ve psikopatça.

O, umursamadan omuz silkti. "Aşırı olsun ya da olmasın, bu gerçek." Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına itti ve bu hareket, cildimde bir karıncalanma hissi yarattı.

"Bizimle kal," diye fısıldadı. "Seni güvende tutmak bizim görevimiz ve söz veriyorum, hiçbirimiz sana herhangi bir bağ kurmaya zorlamayacağız. Eğer ihtiyacın varsa, bunu konseye ve tanrıçanın kendisine yemin etmeye hazırız."

O tehlikeli bir şekil değiştiriciydi ve ben hayatım için kaçmam gerekirdi, ama garip bir şekilde onun karşısında dururken artık korku hissetmiyordum.

"Sürümüzün evinde yaşa," diye tekrarladı. "Seni güvende tutmamıza izin ver."

Kokusu beni sarmıştı ve ölüm kalım kararı vermeye çalışırken ona bu kadar yakın olmak çok kötü bir fikirdi.

Hunter yan duvara yaslanarak gözlerini tenimde gezdirdi. "Kellan, kurt formunda kesinlikle muhteşem olduğunu söyledi. Tamamen beyaz kürk ve kutup gözleri." Güçlü bir alfa olarak, içimde dolaşan onun enerjisini hissedebilmesi mümkündü. "Bu şaşırtıcı değil. Her açıdan muhteşemsin."

Sözlerim tükendi. Onlarla yaşamayı reddettiğim tüm sözler dilimde kaldı. "Konsey önünde, kimsenin bana zorla bağlanmayacağını ve sizin için çalışırsam adil bir ücret alacağımı yazılı olarak belirtmenizi istiyorum."

Bu sözleri söylerken, bunun korkunç bir hata olduğunu biliyordum, ama geri almak için çok geçti. Hunter bunu asla kabul etmezdi.

"Anlaştık!" Onun homurdanan cevabı beni bir adım geri çekilmek istememe neden oldu, ama zaten duvara sıkışmış durumdaydım. "Öğleden sonra her şeyi tesise taşıyacağız. Şimdi, asansörden çıkacak kadar cesursan, iş seçeneklerini gözden geçirelim."

Kenara çekilerek, yanından geçmem için yer açtı. "Yarın," diye mırıldandım ve sonunda harekete geçtim. Kokusu daha da güçlendi ve gözlerimi kapatıp derin bir nefes alma dürtüsüyle mücadele ettim. Ona bu kadar yakın olmak başımı döndürüyordu.

"Yarın mı?" diye sordu Hunter, gözlerini kısarak ve başını yana eğerek.

"Yarın eşyalarımı taşıyabilirsin. Bu gece arkadaşlarımla vedalaşmak için onlarla olacağım."

Alfa hilelerini kullanarak beynimi bulandırarak çok kolay bir şekilde istediğini elde etmişti. Artık onların sürüsüyle birlikte yaşarken, onlarla aramda olabildiğince mesafe koymaya iki kat daha fazla özen göstermem gerekiyordu.

İçimden canavarıma hırladım, bununla çok ilgisi olduğunu biliyordum. *Umarım kendinden memnunsundur. Bizi öldürdüklerinde, sana söylemiştim diyeceğimden emin olabilirsin.*

Onun homurtusu sinirli bir alaycılıkla doluydu; beni aptal sanıyordu ve haklı da olabilirdi. Ama onun düşündüğü nedenden dolayı değil.

Asansörden, Hunter'ın asistanlarının oturduğu büyük bir resepsiyon masasına doğru yöneldik. Bilgisayarların arkasında, Fee kadar şık ve mükemmel iki sarışın kadın vardı. Patronlarını parlak beyaz masanın önünden geçip

katın arka tarafında büyük bir ofis vardı. Bu katta en az üç tane daha kapalı ofis kapısı olduğunu fark ettim ve gruptaki herkesin burada bir odası olup olmadığını merak ettim.

Ofisinin içinde, Hunter kapıyı kapatırken masasına doğru yürüdüm. Buradaki her şey devasa boyuttaydı, odanın kendisiyle başlayıp, odanın ortasını kaplayan koyu renkli ahşap masa ile devam ediyordu. Yüksek sırtlı siyah deri koltuğu, takım elbiseleri gibi özel yapımdı.

Sağımda, Golden Claw'ın muhteşem manzarasını sunan, pencerelerle kaplı bir duvar vardı. Hunter Reeves'in istediği her şeyi elde etmeye alışkın olması hiç de şaşırtıcı değildi. Tüm dünya, sahip olduğu tüm güç ve kontrol ile birlikte parmaklarının ucundaydı.

"Otur," dedi, etkileyici masasının karşısındaki sandalyeyi işaret ederek. Kendimi saf lüksün içinde buldum, deri yumuşaklığı sevgilinin okşaması gibi vücudumu sarmaladı, maksimum konfor için doğru yerlerde yastıklanmıştı.

Hunter karşımda oturdu ve aramızda sessizlik uzadı. Ne kadar zor olsa da, kıpırdamadım ve onun doya doya bakmasına izin verdim. Aramızdaki hava gergin olsa da, ikimiz de bu gerginliği bozmak için aceleci davranmıyorduk.

"Beklediğim gibi değilsin," dedi sonunda, ve ben onu beklediğim için kendimi tebrik ettim. Evet, aptalca bir hakimiyet oyunuydu, ama bu durumda elimde çok az güç vardı, bu yüzden alabildiğimi alacaktım.

"Ne bekliyordun?"

Ön kollarına yaslandı, hala bir avcı gibi gözlerini kırpmadan beni gözlemliyordu. "Bir delta dönüşümcü bekliyordum. Hakimiyetimizi yumuşatacak daha yumuşak kenarları olan birini."

Alnımı kırıştırarak, benden hayal kırıklığına uğramış mı yoksa uğramamış mı olduğunu anlamaya çalıştım. "Ama ben bir omega'yım. Benden daha az hakimiyeti olan bir şekil değiştiren yok."

"Öylesin," diye onayladı, "ve senden yumuşaklık sezmiş olsam da, kenarlarının çoğu keskin ve sivri. Omega ol ya da olma, alfa enerjin var."

Kenarların keskin ve sivri. Üzücü ama gerçek. "Ateşte temperlendim," dedim, yine çok dürüstçe. "Ben geçmişimin ve geleceğimin ürünüyim

geleceğimin ürünüyüm."

Muhtemelen henüz gerçekleşmemiş bir geleceğin ürünü olduğumdan ne demek istediğimi merak etmişti, ama ben hayatımın nasıl işleyeceğini yaşamadan çok önce biliyordum.

"Senin ateşine ihtiyacımız var, küçük omega" dediğinde şaşırdım. Dört alfa, bir deltaları yok ederdi, özellikle de benim hayal ettiğim gibi tatlı ve yumuşak bir mizacı varsa. Şimdi seninle tanıştığıma göre, bizim için daha mükemmel birini hayal edemiyorum.

Ellerim titreyerek masanın kenarına bastırdım. "Zorla bağlanma olmayacağına söz vermiştin."

Hunter'ın yoğunluğu azaldı ve sandalyesine yaslandı. "Ve ben sözlerimi her zaman tutarım. İşinde ne aradığını konuşalım mı?"

Konu birdenbire değişti, ama ben bunu memnuniyetle karşıladım. Onların evinde yaşamayı kabul ederek hata yapmış olabilirim, ama buraya gelme sebebimi unutamazdım. Bir iş, özgürlüğüme giden biletimdi ve kazandığım paranın tamamını almama izin verdiğine göre, çok çalışıp daha da fazla para biriktirebilecektim.

"Çoğunlukla bar ve lokanta işlerinde deneyimim var."

"Burada ofiste çalışmak istemiyor musun?" diye sordu, pek de şaşırmış görünmüyordu. "Çalışma saatleri daha iyi, maaş daha yüksek ve ağır tepsileri taşımakla uğraşmak zorunda kalmazsın."

Sekiz saat boyunca masa başında oturmak düşüncesi, kendimi o etkileyici pencerelerden atmak istememe neden oldu. "Güçlü yanlarımı biliyorum ve hizmet sektöründe en yararlı olacağıma inanabilirsiniz."

Tartışmadan pes etti, ki bu onun için hiç de alfa bir davranış değildi. "Golden Claw'da iki gece kulübü ve dört restoranımız var. Hepsinde daha fazla personel çalışabilir."

"Bir kulüp ve bir restoran alacağım ve gündüz ve gece vardiyalarının karışımı beni memnun eder. Hangisi daha yoğun ve daha fazla personele ihtiyaç duyuyorsa."

Dışarıdan belli etmedi ama cevabım onu şaşırtmış gibi geldi bana. "Tamam, yarın taşındığında sana bir program vereceğim. Başka bir şeye ihtiyacın var mı Emmeline?"

Adımı yavaşça, uzatarak söyledi ve neredeyse koltuğumda kıpırdanma isteğine kapılacaktım. Yarattığı duygu yükü çok fazlaydı ve ben bununla başa çıkacak donanıma sahip değildim.

"Hayır, sanırım her şey halloldu." Ayağa fırladım. "Yeterince yardım ettiniz ve... teşekkür ederim."

Bu iki kelimeyi söylemek bana acı verdi, çünkü bu sürünün merhametine kalmak istememiştim. Ama yine de buradaydım ve o şaşırtıcı derecede mantıklı davranıyordu.

Yakın zamanda gardımı indireceğimi düşünmüyorum. Hunter planlı bir alfa idi ve ben onun hedefindeydim. Gösterdiği bu makul yüz, şüphesiz savunmamı düşürmek ve Reeves Sürüsü'nün hayatıma sızıp vazgeçilmez hale gelmelerini sağlamak için bir taktikti.

Bu asla gerçekleşemezdi.

Golden Claw'da geçirdiğim zaman, kaçak hayatımdan küçük bir mola değildi.

Sürü hayatı benim hayatım olamazdı. Tasarımcı takım elbiseleriyle ne kadar çekici görünürse görünsün.

Bölüm On Bir

AVCI

Hiçbir zaman tatlıları seven bir şekil değiştiren olmadım.

Kardeşlerim büyürken şefimizin tatlılarını silip süpürürken, ben çoğu zaman ana yemekle yetinirdim. Ama konsey odasında eşimin kokusunu aldığım andan itibaren, beni çıldırtan bir şekilde çikolata ve bal arzulamaya başladım.

Onunla asansörde mahsur kalmak, onun tatlılığıyla çevrili olmak, bir şekil değiştireni diz çöktürmeye yetiyordu. Başka biri için diz çökmüşlüğü yoktu ama lanet olsun... Emmeline'i tatmak için bir istisna yapabilirdim.

Onun bizimle yaşamayı kabul etmesinden duyduğum memnuniyetle, onu binamın birinci katına kadar takip ettim. Ardından, onu arkadaşının yanına gitmesine izin vermek zorunda kaldığım için sinirlendim. Onu sahiplenmek istedim. Onu buraya geri sürüklemek, kıyafetlerini çıkarmak ve kendimi eşime kaptırmak istedim.

Kokularımızın uyumunu ısırganlıkla mühürlemek istedim. Bu, içimdeki canavarın yönlendirdiği ilkel bir ihtiyaçtı.

O kapıdan çıkıp çekici kokusunu geride bırakırken öfkemi dizginledim. İlk günkü reddi, neredeyse içimdeki canavarın kontrolünü kaybetmeme neden olacaktı. Lanet olası bir yavru olduğumdan beri kontrolümü kaybetmemiştim, ama o benim sinirlerimi bozmayı başarmıştı. Yarın benim evimde, benim emrim altında olacağını bilmek, kokularımız eşleştiğinden beri ilk kez beni sakinleştirdi.

Ofisime döndüğümde, Slade'in enerjisi koridordan süzülüyordu ve onu pencerelerin önünde durmuş, aşağıdaki şehri seyrediyor bulduğumda hiç şaşırmadım.

"Neden buradaydı?" diye homurdandı, dört sert kelimeyle öfkesi açıkça belli oluyordu. "Onu yanıma getirme demiştim."

Sürümüzün en huysuz şekil değiştiricisi, konuşmaya zahmet ettiğinde asla lafını esirgemezdi. "O bizim koku eşimiz," diye hatırlattım ona, koltuğuma yerleşirken. Başka biri olsaydı, ayağa kalkmak zorunda kalırdım, ama biz çoktan hakimiyet oyunları oynamayı bırakmıştık. Huysuz pislik, benim bakmak zorunda kaldığım tek şekil değiştiren olsa bile. "Yarın bizim evde yaşayacak, bu yüzden onun varlığına alışman gerekiyor."

Hayvanı göğsünün derinliklerinden boğuk bir gürültü çıkardı ve bana, beşli grubumuzda liderlik rolünü üstlenmeme izin vermiş olması, benim en güçlü olduğum anlamına gelmediğini hatırlattı. Slade'in politikayla uğraşacak zamanı ya da sabrı yoktu, bu yüzden şehir meclisinde rolümüzü oynamak bana kalmıştı, ama kavga çıkarsa beni yok ederdi. Bu yüzden oyunlara gerek yoktu.

Amerika'nın en güçlü ikinci şekil değiştiricisi beni tatmin etmek zorunda kalacaktı, çünkü onu asla alt edemezdim. "Onu öldürme yeter," diye iç çekerek söyledim. Alfaların yönetimini sağlamak tam zamanlı bir işti ve benim zaten yapacak bir sürü başka işim vardı.

Slade hiçbir söz vermedi ve baskın bir enerji bulutu içinde odadan çıktı. Ofisi yan odadaydı ve orada teknoloji ve güvenlik kayıtlarımızı kontrol ediyordu. Kardeşim, benim şimdiye kadar gördüklerimin ötesinde bir hackleme yeteneğine sahipti. Değişkenler, cadılar veya insanlar arasında ona rakip olacak kimse yoktu. Eğer bir şey çevrimiçi olarak saklanıyorsa, Slade onu bulabilirdi. Yakınlarda bir kamera veya elektronik cihaz varsa, sizi ele geçirebilirdi.

Emmeline'e karşı ilgisiz tavırlarına rağmen, onu zaten yakından takip etmiyor olması beni şaşırtırdı. Bilgi gücü ve o, hakimiyetinden daha büyük bir güçtü. Küçük omega'mızın değerinden daha fazla sorun çıkardığına karar vermesi ihtimaline karşı, Emmeline bizimle yaşarken ona göz kulak olmam gerekiyordu.

Telefonum çaldı ve bakmadan bile Kellan olduğunu anladım. "Kardeşim," diye bağırdım, "Beni aramayı kesmelisin."

Bu sabah beşinci kez arıyorsun."

"Sana da güneydın, pislik," diye gülerek cevap verdi, iyi huylu tavırları hem sevimli hem de sinir bozucuydu. "Sadece lezzetli dostumuzla ilgili yeni bir gelişme var mı diye aramıştım. Onu düşünmekten elim ağrıyor."

Lanet olası tanrıçayı lanetle, ben bu boku istemedim. "Yarın sürü evine taşınmayı kabul etti..." O bir çılgılık attı, ben ise onu görmezden geldim. "...ama ona yapışıp kalamazsın. Lanet olası eline alış, Kel. Onu korkutursan, kaçıp gider."

Eşim lezzetliydi, buna itiraz yok. Sadece tatlı kokusundan daha fazlası vardı. Daha önce bana dik dik baktığında kutup gözlerindeki ateş, beni lanet bir beyzbol sopasından daha sert hale getirdi ve sikimin lanet pantolonumu delip geçeceğinden endişelendim.

Uzun boylu ve kıvrımlı vücudu, kot şortu ve kısa tişörtünün altından kilometrelerce uzanan altın rengi teniyle göz alıcıydı. Ve şu lanet olası çiller. Bir kez daha çillerle ilgili rüya görürsem, aklımı kaçıracağım.

"O ürkek bir kız," dedi Kellan iç çekerek. "Ama bizimle yaşamaya başladığında, bizim ona bir tehdit olmadığımızı anlayacaktır. Warrick'e anlattıklarından anladığım kadarıyla, bir sürüye katılırsa annesi gibi öldürüleceği izlenimine kapılmış. Onu korkutamayız."

"O zaman Slade'i ondan uzak tutalım," diye homurdandım, gerginlik yüzünden şakaklarımda ağrı hissederek başımı salladım, "ve Finley'in daha iyi olacağını sanmıyorum. Ailesiyle olanlardan sonra, reddedilmek onun Achilles topuğu. O inatçı piç, ona taviz vermektense kendi hayalarını kesmeyi tercih eder."

Kellan, diğer kardeşimizi ve takım arkadaşını düşünürken bir an sessiz kaldı. "Öğleden sonra antrenmanda onunla konuşacağım." Sesinde hala umut vardı. *Zavallı piç*. Ara sıra onun hayata karşı yorgun olmayan bakış açısını kıskansam da. "En azından onu görmezden gelmesini ve bizimle tanışırken hayatını zorlaştırmamasını kabul ettireceğim."

"Evet, o gelmeden önce onu yatıştırmaya çalış. Ben de Slade'in onu kazara öldürmemesi için elimden geleni yapacağım." Slade'i kimse kontrol edemezdi, ama ikna edilebilirdi. Ara sıra.

Kellan, Finley'in onu görmezden gelmesini sağlayabilir ya da ben ona hakimiyetimi kullanarak bu konuyu zorlayabilirim. Ancak bu son çare olmalıydı; alfa sürümüz, benim kontrolümü aşmadığım için işliyordu.

Onları Emmeline'e zorlamak, aralarında ve onunla daha fazla düşmanlık yaratırdı.

Kellan kısa sürede neşeli ses tonunu geri kazandı. "Kontrol delisi takıntılı tavırlarınla geceleri onu takip etmek için saatlerce uğraştığını biliyorum. Ama yarın... Onu ben alacağım."

Kontrol delisi ve takıntılı tanımları doğrudu. Emmeline beni büyülemişti ve bu konuda kızgın olurdum, ama takıntılı olmakla çok meşguldüm. "Aşırı büyümüş bir köpek yavrusu gibi konuşuyorsun, Kellan. Tek hayal edebildiğim, kuyruğunu sallayarak zıplaman."

Telefonun diğer ucunda kahkahası duyuldu. "Yarı yarıya haklısın. Bir kısmım kesinlikle sallanıyor. Onu sonunda bulduğumuz için çok heyecanlıyım. Yıllardır kokusu bana uyan birini hayal ediyordum ve o çok güzel, alaycı ve akıllı. Ve o çiller, dostum. Onları öperek iz bırakmak istiyorum."

Lanet olası çiller. "Kendine gelmelisin. Yarın Annandale Pack evinden onu almaya gittiğinde ona salya akıtma. Yine kasabadan kaçmaya çalıştığında onu kovalayacak vaktim yok."

"Salya akıtmayacağım," diye söz verdi. "Uslu bir çocuk olacağım."

Bu pislik ve övgü takıntısı. O başka bir şey söylemeden telefonu kapattım ve yapmam gereken iş yığınınına döndüm. Ama lanet olsun, tek düşünebildiğim Emmeline ve o odada benimle birlikte olduğu her an hissettiğim o yoğun heyecandı.

Çikolataya olan yeni tutkum, kurnaz, ukala, çilek sarısı saçlı bir şekil değiştirenle tatmin edilemezdi.

Ayağa kalkarak Slade'in kapalı ofis kapısına doğru yürüdüm ve kapıyı çaldım. Sadece bir aptal onun alanına izinsiz girerdi

—çoğumuz bunu zor ve son derece acı verici bir şekilde öğrenmiştik. "Girin," dedi o kibirli herif.

Kapıyı iterek açtığımda, onu sandalyesinde uzanmış, gözleri benim hareketlerimi takip ederken bana bakarken buldum. Onu ilk kez

bunu yaptığını gördüğümde saldırıya uğrayacağımı sandım, ama bu sadece onun tarzıydı. Hepimiz onun canavarının avıydık.

"Onun geçmişiyle ilgili başka bilgi bulabildin mi? Ailesi kimdi? Nereden geldi bu kadın? Şu anda tek bildiğimiz, Warrick'in verdiği bilgiye göre yirmi beş yaşında olduğu."

Slade neredeyse gülümsedi. "Bunu biliyorsun çünkü ona, ilgili tüm bilgileri açıklamazsa, içindeki sürüsüyle birlikte evini yakmakla tehdit ettin."

Omuz silktilim. Bu, diğer alfa erkeğe yönelttiğim en kötü tehdit bile değildi. O benim eşimi elinde tutuyordu; hayatta olduğu için şanslıydı. "Başka ne buldun?"

Slade kollarını kavuşturdu ve sessizlik neredeyse rahatsız edici bir hale gelene kadar uzattı. Ama ben artık onun huysuzluğuna alışmıştım ve kurtum neredeyse hiç tepki vermedi. "Neden o önemsiz şekil değiştireni araştırdığımı düşünüyorsun?"

Alfalar gözlerini devirmezlerdi, ama ben de öyle yapmaya çok yakındım. "Çünkü sen, kapsamlı bir soruşturma yapmadan kimseyi sürümüzün evine asla almazsın."

Ve çünkü senin de bir parçan, bizim gibi ona karşı meraklı.

Bunu asla itiraf etmezdi, ama ikimiz de gerçeği biliyorduk.

Her zamanki gibi, Slade'in yalanlara veya gerçeği güzelleştirmeye zaman ayırmaması hoşuma gitti, hatta bu yeteneğini kullanarak on kelimedenden az bir sürede seni paramparça etse bile. "O bir hayalet. Hiçbir belge yok. Sosyal medyada hiçbir iz yok. Golden Claw'da, fiziksel bir kişi olarak burada durduğu gerçeği dışında, onun var olduğuna dair hiçbir işaret yok."

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Bilmiyorum," diye yavaşça homurdandı, "ama bunu çözeceğim."

Harika, gizemli arkadaşımızın sırrını çözene kadar bana daha da büyük bir baş belası olacaktı.

Onu orada bırakarak ofisime döndüm ve kendimi işe verdim. Sadece lüks gece kulübümüz Luxuria ve deniz ürünleri restoranımız Golden Fin'in yöneticilerini aramak için ara verdim. Aramalar bittiğinde, Emmeline için gündüz ve gece vardiyalarını içeren bir program hazırlamıştım

ve gece vardiyalarını içeren bir program hazırlamıştım. Pazar günü hariç, o gün ailece vakit geçirmek için ayrılmıştı.

Emmeline Anders, benim çatım altında yaşamamanın ne demek olduğunu öğrenmek üzereydi. Başlangıçta bu konuda dikkatli davranacaktım, ama geçici konaklama yerinden her çıktığında zaten gözetim altındaydı ve ben her gece oradaydım.

Avımı izliyordum.

Bir kez evimize geldiğinde, onu tam istediğim yerde tutacaktım.

Bölüm On iki

Ofisinden çıktığımda, Hunter birinci kata kadar sessiz bir gölge gibi peşimden geldi. Kanepelerin yanında bekleyen Cora'nın yanına kadar peşimden gelmedi, ama binadan çıkana kadar bakışlarının ensemde yakıcı bir şekilde hissettim. "Sanırım kiralık daireler ve iş fırsatları için o kata çıkmadın," diye fısıldadı Cora, merdivenlerden aşağı inerken.

"CEO'nun görevlerinin bir parçası değilse, hayır," diye kuru bir şekilde cevap verdim.

Cora omuzlarını silkti ve iç geçirdi. "Çok üzgünüm. Golden Claw'da sürünü kaçınmak zor ve onlarla doğrudan yüzleşmenin daha kolay olacağını düşündüm. Ama seni Alfa Avcı'nın önüne sürükleneceğini hiç beklemiyordum."

O tedirgin olmaya başlamıştı, ben de ona acımaya başladım. "Senin suçun değil. Hunter ve ben beni mutlu eden bir anlaşılmaya vardık." *Bleh*. "Suçluluk hissetmene gerek yok. Sürünün nezaketi benim için her şey demekti."

Yüzündeki gerginlik azaldı ama arabaya binip yola çıkana kadar tamamen kaybolmadı. O şehri dolaşp bir fırının önüne geldiğinde, Hunter ile aramızda olanları ona anlattım. *Chelsea's Sweets* tabelasını gördüğümde Golden Claw'daki diğer omega'yı hatırladım.

Bizim durumumuz o kadar nadirdi ki, annem dışında başka birini tanımamıştım, bu yüzden Chelsea ile tanışmak, Hunter Reeves ile birlikte yirmi kat yüksekliğindeki o lüks ofiste sıkışp kalmak kadar sinir bozucu bir duyguydu.

Sevimli dükkana girmeden çok önce pasta ve şeker kokusu burnuma çarptı. Dükkan açık yeşil ve pembe renklerle boyanmıştı ve tezgahın tüm uzunluğu boyunca uzanan cam vitrinlerde

tezgahın tüm uzunluğu boyunca uzanan cam vitrinler, bir yerde gördüğüm en lezzetli pastalarla doluydu. "Chelsea's Sweets'e hoş geldiniz, nasıl yardımcı olabilirim?" Tezgahın arkasındaki genç kadın delta enerjisine sahipti, yani Chelsea olamazdı.

Cora bunu doğruladı: "Merhaba Macey, pasta almaya ve Chels müsaitse onunla kısa bir sohbet etmeye geldik."

Macey'nin gülümsemesi azaldı, merakla bana baktı ve sonra tekrar Cora'ya döndü. "Thenguard binasında sürüsüyle brunch yapıyor. Bir saat kadar sonra dönmesini bekliyorum."

Hayal kırıklığına uğradım, ama bunu bir kenara attım. En az birkaç hafta Golden Claw'da kalacaktım, bu da omega ile tanışmak ve onun deneyimlerini öğrenmek için bolca zamanım olacağı anlamına geliyordu.

"Sorun değil, ona Annandale Sürüsü'nden Cora'nın uğradığını söyle. O zaman senin lezzetli ikramlarından biraz alalım."

Cora vitrin boyunca ilerlerken onu takip ettim, istediği her şeyi işaret etti ve büyük beyaz kutu ile dışarı çıktığımızda, lezzetli aromayı içime çektim.

Cora, akşam yemeğinden önce gizlice bir şeyler atıştırmamı kesinlikle teşvik edecekti.

"Ağzın sulanıyor." Tek eliyle kutuyu dengelerken kıkırdadı. "Ben sürerken kutuyu sen tutacağın için, o sırada bir iki şeker kaybolursa, ben hiç farkına varmam."

"İşte bu yüzden en iyi arkadaş olacağız," dedim, sonra bunun tamamen ürkütücü ve tuhaf olup olmadığını merak ettim. Arkadaşlık konusunda o kadar bilgisizdim ki, yeni bir gezegende yolunu bulmaya çalışan bir uzaylı türü gibi hissediyordum. Ama başlangıçta güvensiz olmama rağmen, Cora'da beni rahatlatan bir şey vardı.

O tekrar güldüğünde ve yanağını okşadığında içim rahatladı. "Kızım, biliyorsun. Tanıştığımız ilk andan itibaren her halinden en iyi arkadaş olacağımız belli oluyordu."

İçimde bir sıcaklık hissettim ve yanaklarımın kızardığını biliyordum. Daha önce hiç en iyi arkadaşım olmamıştı ve bu kavramı oldukça sevdiğimi fark ettim.

Yolcu koltuğuna oturduğumda bana kutuyu uzattı ve o koltuğuna oturana kadar ben çoktan

Elmalı turtalardan birini seçtim. Hafif ekşi yeşil elmalarla karışık tarçın ve şekerin kokusunu içime çektim.

İlk ısırık seksten daha iyiydi. Tanrıça adına yemin ederim.

Seks hayatım övünecek bir şey olmayabilir, ama bu pasta övünmeye değirdi.

"İşe başladığımda, tüm paramı Chelsea's Sweets'te harcayacağım," diye mırıldandım. "Ve buna kesinlikle değecek."

Cora, yemin eder gibi sağ elini kaldırdı. "Kesinlikle buna değer, onaylayabilirim."

Yolculuğun geri kalanı, akşam yemeği ve Reeves sürüsüyle yaşamayı nasıl idare edeceğimizle ilgili planlar hakkında sohbetle geçti. "Mümkün olduğunca çok çalışacağım, mümkün olduğunca az evde olacağım ve her fırsatta dördünü de görmezden geleceğim."

Bana yan gözle baktı. "Dört koku eşleşen alfa'yı görmezden gelmek için benden daha güçlü bir şekil değiştirensin." Onları görmezden gelmemin gerçek nedenini sormak istediğini hissettim, ama sormadı. Şimdiye kadar kimse, bu kadar güçlü bir sürüye kendimi kaptırma endişemle ilgili verdiğim bilgilerden fazlasını benden istememişti.

Döndüğümüzde Warrick'in SUV'si ön kapının önündeydi ve Cora eve girerken ona seslendi. Ben de pastalık kutuyu dengeleyerek hemen arkasıdaydım.

"Hoş geldin sevgilim," diye bağırdı Warrick, ona doğru büyük adımlarla ilerlerken.

Sanki günlerdir görüşmemişler gibi sarılıp öpüştüler ve ben başımı çevirmek zorunda kaldım. Görünüşe göre, bir şekil değiştiren için hem *mutlu* hem de *kıskanç* olabiliyordun.

Warrick, Cora'nın alınına bir kez daha nazikçe öpücük kondurduktan sonra onu kolunun altına aldı ve gülümseyerek gözlerime baktı. "Öğleden sonra bir Alfa Avcısı'ndan bir telefon aldım." Kaşlarını kaldırdı. "Yarın Reeves Sürüsü'nün evine taşınmayı kabul ettiğinle ilgili bir sürü saçma sapan şey söylüyordu."

Yüzünde hiçbir yargılama ifadesi yoktu ve ben de ses tonumda savunmacı bir tavır sergilememeye çalıştım. "Biliyorum, biliyorum. Nedense, ne dediğimi bilmeden kabul ettim. Hunter tam bir

buldozer gibi, yemin ederim. Sürü başına zorla sokulmayacağına söz verdi ve... en azından bana bir iş veriyor."

Warrick Cora'dan uzaklaştı, elleri omuzlarımin üzerinde dolaştı. "Asla başka seçeneğin olmadığını düşünme, Emme. Buraya her zaman hoş geldin ve o sürü bir adım bile çizgiyi aşarsa, konseyin tüm gücünü onların üzerine salarım. Bu konuda yalnız değilsin."

"Ama onları tanımak için harika bir fırsat," diye ekledi Cora hızla, ona kaşlarını çatarak. Bütün gün Reeves'in tarafındaydı, şehre gelen manzaralı yoldan başlayarak. "Onların koruması altında yaşayarak, onlarla geçirdiğin zamanın tadını çıkarmalısın."

Warrick hızlıca başını sallayarak onu destekledi. "Doğru. Yasalar ne olursa olsun, sen hala bir omegasın ve güçlü bir sürünün yanında yaşamak, başkalarının çizgiyi aşmasını engellemek için çok önemli. Kimse o dördünü kızdırmak istemez."

"Kellan bile mi?" diye sordum, güneş gibi parlak, altın rengi retriever alfa'yı düşünerek.

"Kellan bile," diye onayladı Warrick. "Onun nazik doğasını kızdırmak çok zor olabilir, ama bunu başardığında... Onu hafife alma."

Bu bilgiyi, o ana kadar paket hakkında aldığım diğer tüm bilgiler ve tavsiyelerle birlikte bir kenara koydum ve onların evinde kaldığım süre boyunca güvende kalmak için yeterli bilgiye sahip olduğumu umdum.

Annandale Sürüsü ile geçirdiğim son gece, açık hava masalarını dolduran tacolar ve hamur işleri ile bir kutlama oldu. Şarap ve bira akıyordu ve normalde hızlı metabolizmamızı bastırıp bizi sarhoş etmek için bol miktarda alkol gerekirken, onlar alkolün etkisini yüz kat artıran doğal bir katkı maddesi olan şekil değiştirici serumu eklediler.

Yatağa sürünerek girdiğimde oda dönüyordu ve umuyordum ki bu, kahkaha ve dostlukla dolu son gecem olmazdı. Onların sürekli desteği ve nazik tavırları, niyetleri hakkındaki şüphelerimin çoğunu eritmişti. İlk tanıştığımda olduğu kadar samimiydiler

, en azından ayda iki kez aile yemeklerine gelmemi söz verdirmiş olsalar da.

Açıkçası, onların evinde bir sonraki buluşmamızı sabırsızlıkla bekliyordum.

Ertesi sabah erkenden, ışık yüzüme acımasız bir canavar gibi saplandı ve eğer uzanıp gökyüzünden güneşi koparabilme yeteneğim olsaydı, pişmanlık duymadan bunu yapardım.

Hassas midem dün gece aşırı yediğimi hatırlatınca inledim.

Cevap olarak, alçak bir kahkaha duydum. "Uyan ve parla, tatlım."

O derin gürültü, odayı netleştirmek için hızla gözlerimi kırıştırmamı sağladı ve Kellan Jackson'ın yatağımın kenarında oturmuş, güneşten bronzlaşmış mükemmel yüzü bana bakarken buldum. Karamel ve tarçın kokusu odayı doldurmuştu — Chelsea's Sweets'ten bile daha güzel kokuyordu ve bu çok şey ifade ediyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye şaşkınlıkla sorarken, oturmak için kendimi yukarı çekip etrafa bakındım. Neyse ki Hurricane Hunter'dan iz yoktu; bu sabah onunla uğraşacak kadar kendimde değildim.

Kellan'ın yüzü bulanık bakışlarımın içinde yüzüyordu ve ben kafamı sallayarak bulanıklığı gidermeye çalıştım, uyurken salya akmış ya da sümük akmış olabilir diye ağzımı elime sildim. Ani ortaya çıkışı beni rahatsız etmişti, sanki beni çıplak yakalamış gibi, oysa dün gece şort ve tişörtümle yatağa düşmüştüm.

"Taşınma günü!" Onun coşkusu, şu anki dağınık halimde beni rahatsız etmeliydi, ama yakışıklılığı çekiciliğini artırıyordu. "Eşyalarını toplayıp seni eve götürmeye geldim."

Ev. Dört harfli basit bir kelime. Basit ve yürek parçalayıcı derecede acı verici.

"Geçici ev," diye düzelttim donuk bir sesle.

Kellan gülümsemesini bozmadan ayağa kalktı ve bana elini uzattı. "Sen gidip duş al, ben de odanı toplamaya başlayayım."

Kısa bir süre tereddüt ettikten sonra elimi onun eline koydum, aramızdaki kıvılcım beni tamamen uyanık hale getirdi. Yorgunluk ve alkolün son kalıntıları vücudumdan silindi, ancak yerini içimde yeni bir acı verici ihtiyaç aldı. "Bir dakika sonra gelirim," dedim aceleyle

aceleyle, elime geçen ilk temiz giysileri kapıp banyoya kaçtım.

Panik atağımı gizlemek için duşu açtım ve iki uzun dakika boyunca lavabonun kenarını sıkıca tutarak kendimi yatak odasına dönmek için zorladım. Kellan'ın dışarıda benim yetersiz eşyalarımı topladığını bilmek beni yüzde elli panik, yüzde elli mide bulantısı ve yüzde yüz delirme durumuna soktu.

Onlarla yaşamayı kabul etmek, muhtemelen hayatımda verdiğim en aptalca karardı ve bu durumdan zarar görmeden çıkamayacağımı oldukça iyi biliyordum. Onun yanında beş dakika geçirdikten sonra tarafsız kalmakta zorlanıyorsam, onların evinde haftalarca kalıp kokularına boğulursam ne yapardım? O eş bağını mühürlemek için içimdeki dürtüyle nasıl mücadele ederdim?

Burada kontrol ve gücümü büyük ölçüde hafife aldığımdan korkuyordum.

Anne.

Annemi ve onun yüzünü ve kırık bedenini son gördüğüm anı hatırlamam gerekiyordu.

Sürüsü onu yok ettikten sonra son kez onun cansız aurası hissetmişim onu yok ettikten sonra hissettiğim son an.

Kaderle savaşmak çok zorlaştığında yeterli olmasını dilerdim. Bu sürüyle birkaç ay yaşadıktan sonra, onlarla bağ kurmanın kaçınılmaz ölümüm anlamına geldiğini unutmaktan korkuyordum. Ya da daha kötüsü, artık umursamamaktan.

Bunun olmasına izin veremezdim.

Uzun zaman önce annemden farklı bir yol seçeceğime dair bir söz vermiştim.

Bu sözü tutmam gerekiyordu.

Bölüm On Üç

Tuvaleti temizleyip giyinip sakinleşene kadar, Kellan eşyalarını tamamen toplamıştı. "Tualet eşyalarını al, gidelim," dedi, benim olmadığına emin olduğum dört yeni valizin yanında durarak.

"Bunlar nereden geldi?" diye sordum, altın ve pembe renkli eşleşen çantalara bakarak.

Kellan, sarışın saçlarını çekici bir dağınıklıkta durana kadar karıştırırken utangaç bir gülümsemeyle cevap verdi. "Senin için aldım. Valize ihtiyacın olabileceğini düşündüm ve bunlar... saçlarına uyuyor." Son birkaç kelimeyi yanakları kızarıırken mırıldandı.

Lanet olsun bu alfa erkeğe.

O hem düşünceli hem de tatlıydı ve ben, onun bu güzel jestinin ortasında onu inciten bir pislik olmak istemedim. "Teşekkürler, Kellan." Bir şekilde sesimi sabit tutmayı başardım. "Ama bana bir şeyler almak zorunda değilsin. Söz veriyorum. Ben gerçekten çok idare edilebilir biriyim."

Çantalara bir göz attı. "Bunu anlamaya başlıyorum. Yani, sadece bir buçuk çantayı senin kıyafetlerinle doldurdum ve..." Bana bakarak banyoya doğru göz attı. "...fazladan bir şeyin yok gibi görünüyor."

"Florida'dan kaçmak zorunda kaldığımda kişisel eşyalarımın çoğunu geride bıraktım, sonra da New Mexico'da beni bayılttılar ve buraya sürüklediler."

Onun neşeli tavrı, güçlü bir hakimiyet hissettiğimde karardı. Bu hızlı değişim, Warrick'in Kellan'ın sürüsündeki diğerlerinden daha neşeli olduğunu, ancak onu kızdırırsan hayatının en şiddetli yaz fırtınasını yaşayacağını söylediği sözlerini hatırlattı.

"Bu koşullar altında buraya getirildiğin için üzgünüm." Sesi daha da kalınlaştı. "Orada kim vardı? *Kim*

sana dokundu? İsimlerini biliyor musun?"

Dudaklarımın köşeleri gülümsemeye başladı. "Sen benim en sevdiğim kişisin, Kellan... Umarım bunu biliyorsundur. Ama gerçekten, benim için onları öldürmene gerek yok. Onlar sadece işlerini yapıyorlardı." Hayatımı mahveden bir işti ve onları bir daha görürsem, kendim tekmelemeye hazır ve istekliydim. Ama bu alfalara benim savaşımı savaştırmayı reddettim.

Onlara güvenmek benim sonum olabilir.

Dikkatimi başka yere çekmek için küçük tuvalet çantasını aldım ve banyodaki birkaç eşyayı içine koydum. "Tamam, hazırız," dedim ve valizleri aşağı taşımak için ona yardım etmek üzere valizlerin yanına gittim.

Kellan onlara önce ulaştı ve küçük boş valizlerden birini almama zar zor izin verirken, diğer üçünü kocaman elleriyle kavradı. Bu sürüyle akıllıca mücadele etmeye karar vererek, tartışmadım ve merdivenlerden aşağı inip Annandale sürüsünün tamamının girişin yakınında beklediğini gördüm.

"Güzel yüzünü özleyeceğiz," diye ağlayarak Cora kollarıyla beni sardı ve beni kendine doğru çekerek kucakladı.

Hayır. *Ağlamak yok*. Şimdi dağılmanın sırası değildi. "Yakında aile yemeğinde görüşürüz, tamam mı?"

Sierra bana hızlıca sarıldı, ama üç erkek şekil değiştiren, arkamda duran devasa alfa sayesinde mesafelerini korudular. "Burada olman bizim için bir zevkti, tatlı kız," dedi Marcus, bana bir öpücük göndererek. Richard stoik tavrıyla başını salladı ve sonra Warrick vardı.

"Sana ne kadar teşekkür etsem azdır, Alpha Warrick." Elimi koluna koydum ve başımın yan tarafına saplanan kaşlarını görmezden geldim. "Bana cömertçe gösterdiğin nezaketi asla unutmayacağım."

Onları sadece birkaç gündür tanıyor olabilirdim ve hala Hunter'ın kendi bölgelerinde beni takip etmesi sorunu vardı, ama kurtum umursamıyordu. Onları müttefik olarak görüyordu ve biz de onların cömertçe sunduğu destek için minnettardık.

Warrick'in gözleri yumuşadı ve daha fazla şey söylemek istediğini hissettim, ama sonunda "Bir sonraki aile yemeğimiz için sizinle iletişime geçeceğim. Siz bir telefon alana kadar Reeves sürüsünden birini arayabilirim" dedi.

Başımın üzerinden, arkamda duran devasa alfa gölgemi gördü. "Pazar hariç her gece olur," dedi Kellan kısaca. "Pazar geceleri ailece kamp ateşi yakarız."

Başımı geriye eğip gergin yüz hatlarını incelerken, ben aile üyesi olmadığımı ve asla olmayacağımı açıkça belirtmişken, beni gerçekten *aile* şenliğine davet edecekler mi diye merak ettim.

Kellan'ın bakışları yüzüme sabitlendi ve mavi gözlerinin derinliklerinde, kesinlikle orada olacağımı görebiliyordum. Mazeret yok. Diğer sürünün önünde tartışmak istemediğimden, bu konuyu Hunter ile daha sonra konuşmak üzere bir kenara bıraktım. Şimdilik, savaşlarımı akıllıca seçmeye devam edecektim.

Tudor tarzı evlerinden çıktığımızda, dışarıda mavi bir Range Rover park edilmişti. Warrick'in lüks arabasından bir üst modeldi ve Kellan valizleri arkaya yüklerken ben de arabayı hızlıca inceledim. "Land Rover'da hisselerin mi var?" diye sordum, ses tonumda şaşkınlığımı belli ederek. "Çünkü hepiniz henüz piyasaya çıkmamış modelleri kullanıyorsunuz."

Kellan, Annandale sürüsünün evinden çıktığımız için artık daha rahat görünüyordu ve güldü. "Reeves Industries'in hisseleri vardır muhtemelen. Fin ve ben çoğu zaman şirket işlerine karışmıyoruz, ama avantajlarından yararlanmaktan memnunuz. Henüz piyasaya çıkmamış erken modellerden yararlanmak da bu avantajlardan biri."

"Bazen bize de verirler," dedi Warrick, ön kapısının yanında durduğu yerden.

Geçen gün Range Rover'ını konuşurken bu kısmı uygun bir şekilde eklemeyi unutmuş olduğu için gözlerimi kısarak baktım. En güçlü alfa erkeklerin hepsinin finansal açıdan birbirine bağlı olması mantıklıydı, ama yine de bu beni rahatsız etti.

Kellan bana kapıyı açtı ve içinden sadece deri ve para desteleriyle ilişkilendirebileceğim bir koku geldi. Dört güçlü alfa'dan elde ettiğim tek fayda bu olsa bile, Reeves Sürüsü ile yaşamamanın bu yönünün tadını çıkarmaya karar verdim.

Kellan arkamdan kapıyı kapattı ve sürücü tarafına koştu. O arabaya atladığında, o koltuğa oturmadığım için kendime kızdım.

İlk olarak, Hunter beni onların evinde yaşamaya zorlamıştı ve sırf bu nedenle bile bu muhteşem bebeği sürmem gerekirdi.

Motor çalışmaya başladığında, Kellan bana kendini beğenmiş bir gülümseme attı. "Hazır mısın, çilli?"

"Çilli," dedim hayal kırıklığıyla başımı sallayarak. "Çok orijinal."

Kellan kaşlarını çattı. "Beğenmedin mi? Tamam, takma ad üzerinde çalışmaya devam edeceğim."

"Keşke yapmasan," diye mırıldandım.

Beni görmezden gelerek evlerinin önünden ayrıldı ve ön verandada duran beşli veda etmek için el salladı. Bir parçam hareket halindeki arabadan atlayıp onların sıcaklığına ve güvenliğine geri dönmek istiyordu. Annandale'de, kayıp kendimi bir bağa kaptırıp hayatımı feda ederek koku eşleşmelerimi var olan en güçlü alfalara dönüştürme endişesi yoktu. *Hayır*. Sadece yemek, kahkaha ve güvenlik vardı.

Hayatımda çok eksikliğini çektiğim üç şey.

"Onları tekrar göreceksin, tatlım," dedi Kellan, onun sürüsünü reddettikten sonra onlarla kaldığımı düşünürsek, beklenmedik bir şekilde nazik bir tavırla. "Söz veriyorum, seni onların koruduğu kadar koruyacağız. Neden kaçtığını ya da çocukken seni neyin korkuttuğunu, sürü hayatına bir şans bile vermeyi engellediğini bilmiyorum, ama bu konudaki fikrini değiştireceğim. Ben hiçbir zaman bir meydan okumadan geri adım atmam."

Ani gerginliğimi gizlemek için kendimi düzenli nefes almaya zorladım. "Bu kazanılacak bir oyun değil, Kel. Bu benim hayatım ve bu seçimi uzun zaman önce *çok iyi bir nedenden dolayı* yaptım."

Lütfen bana inan. Lütfen sözüme güven.

Kellan sessizleşti ve ben onun yüzündeki ifadeyi görmekten korktuğum için bakışlarımı pencereden dışarıya sabit tuttum. Onu incitmek, kendimi kör bir bıçakla bıçaklamak gibi hissettiriyordu ve hayatımın farklı olmasını hiç bu kadar çok istememiştim. Ya da en azından benim görevimin.

O bizi kasabadan sorunsuzca geçirirken, sonunda şöyle dedi: "Geçmişin farklı olsaydı ve bir ömür boyu acı ve korkuyla mücadele etmeseydin, bizi ister miydin? Sürümüzü?"

Bu cevaba ne kadar çok bağılı olduğunu hissettim ve bir an için onun kalbini kırıp *fikrimi değiştirmek* için duyduğu ihtiyacı bozmak istedim, ama yapamadım. "Evet."

Seni *istiyorum*. Her parçanı.

Hava elektriklenmişti ve artık ondan gözlerimi ayıramıyordum.

Gözleri neredeyse koyu mor olana kadar parladı. "Şimdilik bu kadar yeter."

Dün Cora'nın *uzun* turunda gördüğüm büyük, ferforje bir çitin önüne gelene kadar tekrar konuşmadık. Reeves ailesinin malikanesindeydik.

Konsey odasındakilerle aynı lacivert üniformayı giyen iki şekil değiştiren muhafız, kapının iki yanında duruyordu. Kellan durduğunda, camını indirdi ve traşlı kafalı, iri kaslı ve ciddi tavırlı bir adam aceleyle yanına geldi. "Alfa Kellan," dedi kısa bir selamla. "Her şey yolunda mı, efendim?"

Kellan, Reeves sürüsünün hak sahibi alfa olmasa da, beta muhafızın kendisine bu şekilde hitap edecek kadar güçlüydü. "Bu Emmeline," dedi, geriye yaslanarak şekil değiştirenin beni kısaca görmesini sağladı. "Onunla tanışmanızı istedim, böylece kompleksin içinde dolaşırsa kimse tepki vermez."

Güvenlik görevlisi başını salladı ve bakışları bir anlığına beni süzdükten sonra Kellan'a geri döndü. "Başka bir şey var mı?"

Kellan kısa bir süre tereddüt etti. "Hunter tüm ayrıntıları size aktaracaktır. Emmeline'e saygı gösterilmeli ve bize gösterdiğiniz gibi korunmalıdır. Şimdilik bilmeniz gerekenler bunlar."

Ben öne eğilip "Tanıştığımıza memnun oldum. Adın ne?" dediğimde bile güvenlik görevlisi bakışlarımı kaçırmaya devam etti.

"Dave," diye cevapladı, kulaklarımın yanındaki bir noktaya bakarak. "Herhangi bir sorun yaşarsanız, şuradaki güvenlik kulübesine gidin." Dönüp kapının yanındaki küçük ahşap kulübeyi işaret etti.

"Teşekkürler, Dave." *O görmeden* ona bir gülümseme attım. Kellan ve Dave birkaç kelime daha konuştular, sonra açık kapıdan geçip asfaltlı, çift şeritli özel yola girdik.

özel yola girdik. "Ana sürü evimiz, aile yerleşkesinin sonundaki caddede bulunuyor," dedi Kellan, yavaşça ilerlerken.

Aile kompleksi terimi bana tanıdık gelmedi, bu yüzden sandalyemi döndürerek Kellan'ın rehberlik yapmasını dinledim. "Kardeşim Tyson, arkadaşı Ben ile birlikte orada yaşıyor," dedi, yolun sağındaki ilk evin önünden geçerken. Ev, geniş bir yeşil çim alanın üzerinde duran küçük, rustik bir kulübeydi. "Beşli bir ilişkiyi reddettiler ve çift olarak mutlu bir yuva kurdular. İkisi de Reeves Industries'de muhasebeci olarak çalışıyor. Geniş ailemizin neredeyse tüm üyeleri bizim için çalışıyor."

Geniş aileleriyle ne kadar yakın olduklarına şaşırdım, ama bunu belli etmemek için yüzümü kontrol ettim.

"Şurada Hunter'ın kız kardeşi var." Kellan, sol tarafta geçtiğimiz bir sonraki evi işaret etti. Pembe, mor ve sarı tonlarında boyanmış şirin bir kulübeydi. Parlak ve sade bir tasarıma sahipti ve etrafında geniş bir arazi vardı. "Kassidy yalnız yaşıyor. Bir sürü bulmakla ilgilenmiyor ve koku eşleştirme etkinliklerine katılmayı reddediyor. Muhtemelen onu çok seveceksin."

Gülmemi saklamak için öksürdüm. Böyle bir tanıtımdan sonra, Hunter'ın kız kardeşiyle tanışmayı sabırsızlıkla bekliyordum. Belki bana, kendimi öldürmeden kardeşini nasıl eziyet edebileceğime dair birkaç ipucu verir. Beni onlarla yaşamaya ikna ederek bunu hak etmişti.

"Diğer kardeşim Julien ve beşlisi orada yaşıyor." Kellan sol taraftaki başka bir evi işaret etti. Tek katlı bir ahşap kulübeydi ve çitlerle çevrili arazilerinin yarısını kaplıyordu. "O, hak sahibi alfa," dedi sevgi dolu bir gülümsemeyle. "Sürüsünün geri kalanı iki beta, Jemma ve Gordon, ve iki delta, Chastity ve Lucas'tan oluşuyor. Bazıları koku uyumu, bazıları ise sadece aşk uyumu, ama hepsi bir arada."

Bu düzenleme beşli gruplar için normaldi. Bir alfa ve beta ile deltaların karışımı.

Geçtiğimiz bir sonraki ev, açık sarı duvarları ve beyaz süslemeleriyle devasa verandasını vurgulayan iki katlı bir çiftlik eviydi. "Finley'in kardeşi Kenzo, iki eşi Ness ve Luce ile bu güzellikte yaşıyor. Aslında çok eğlencelidirler. Arkada devasa bir teppanyaki ızgaraları var ve Kenzo'nun yemeklerini denemeden hayatınızı yaşamış sayılmazsınız.

Kenzo'nun yemeklerini denemeden hayatınızı yaşamış sayılmazsınız. Babası, buraya taşınmadan önce Japonya'da teppanyaki şefiydi."

"Hiç Japon yemeği yemedim," diye itiraf ettim, ama her zaman denemek istediğimi, ancak paket servisin fiyatını haklı çıkaramadığımı eklemedim.

Kellan'ın bakışları sorgulayıcıydı ve sonunda bakışlarını ön camdan ayırınca rahatladım. "Kenz ilk deneyiminse, büyük bir sürpriz bekliyor seni. En iyisiyle başlamak en iyisi."

Turumuza devam ederek, teyzelerime, amcalarıma ve kuzenlerime ait diğer evlerin önünden geçtik. Pazar gecesi şenlik ateşinde hepsiyle tanışacağımı söylediler, bunun beni heyecanlandığı mı yoksa korkuttuğu mu emin değildim. Her halükarda, kesinlikle ilginç olacaktı.

Sokağın sonundaki Reeves ailesinin evi en büyük ve en görkemli evdi. "Hunter ve Slade kibirli piçlerdir," dedi Kellan gülerek, derin ve zengin sesi omurgamda titremeye neden oldu. "En iyinin en iyisini severler."

Boğazımı temizledim. "O zaman bence tam isabet yapmışlar."

Beyaz kaplama ve gri doğal taşın mükemmel bir karışımı olan üç katlı bu konağın kadar güzel bir şey görmemiştim. Her duvarda pencereler vardı ve içerideki bol doğal ışığı şimdiden hayal edebiliyordum.

Kellan ön verandanın yanına park etti ve girişin büyüklüğü beni büyüledi; ön kapı en az üç metre yüksekliğinde olmalıydı.

"Hoş geldin," dedi ve beni şok ederek donakaldırdı.

Göğsümü ovuşturarak, göğsüme yumruk atılsa daha az acırmıydı diye düşündüm. Burası benim evim değildi. Asla benim evim olmayacaktı.

Benim gibi şekil değiştirenler, tüm ailemin yaşadığı muhteşem, pitoresk sokaklarda güzel evlere sahip olamazlar. Bizim annelerimiz ihmalkar ve zalimdir, omega dürtülerini kontrol edemedikleri için sonunda kendilerini öldürürler.

Bu çok acı vericiydi, çünkü kendime mükemmel bir hayat hayal etmeme izin verseydim, bu tam da öyle bir hayaldi. Kaçarken geride bırakacaklarımı bilmek, dilimde kül tadı bırakıyordu.

Acı ve ölü.

Bölüm

On dört

Paket malikanesinin içinde - ona ev demek saçma olurdu - her şey tam olarak beklediğim gibiydi. Açık, havadar ve doğal ışıkla doluydu. Mobilyalar, garip bir şekilde, bana Annandale Paket evini hatırlattı. Pahalı ama konforluydu. Dört devasa alfa bu alanı işgal ettiğinde bekleneceği gibi, rahat ve genişti, ama hiçbir gösterişli bir ev gibi gelmiyordu. Burası yaşanmış bir evdi ve bu kadar... konforlu olmasını beklemiyordum.

"Sana ikinci katta, benim ve Finley'in yanındaki bir oda verdik," dedi Kellan, valizleri merdivenlerden yukarı taşıırken hızlıca gülümsedi.

Sadece tuvalet çantasını taşıdım, ama o bile, çantayı eline nasıl sığdıracağını düşünür gibi bakıyordu. "Slade ve Hunter üçüncü katta. Slade'in odası en büyük olanı ve burada yaşamakla ilgili bir tavsiye alacaksan, lütfen şunu dinle: asla davetsiz olarak odasına girme. Hiçbirimizin tek başına odasına girmesine izin vermez, çoğu zaman kendisi odadayken bile."

"Hunter'dan daha kötüymüş," diye mırıldandım, kendimi neye bulaştırdığımı merak ederek.

Kellan'ın cevabında hafif bir tereddüt vardı: "Sadece yoluna çıkma, o zaman hiçbir sorun yaşamazsın."

Boğazımı temizledim ve gözlerimi devirmemeye çalıştım. "Çok güven verici, teşekkürler."

Bu alfa erkeklerin hayatım için bir tehdit oluşturması şaşırtıcı değildi, ama bunun bağ kurduktan *sonra* olacağını düşünmüştüm. İkisiyle daha tanışmamış olmam tuhaf geliyordu ve kendimi hiç beklemediğim sorularla karşı karşıya buldum. Mesela... ikisi de kurt muydu? Neye benziyorlardı? Kellan neden Slade'den sessiz ve korku dolu bir ses tonuyla bahsediyordu? Bu sorularımın cevaplanıp cevaplanmayacağını bilmiyordum

Çünkü bu ev o kadar büyüktü ki, kaldığım süre boyunca onlardan kaçınmam mümkün olabilirdi.

İkinci kata çıktığımızda, Kellan merdivenlerin hemen yanındaki odasını gösterdi. "Ben orada olmasam bile, istediğin zaman odama girebilirsin. Saklayacak hiçbir şeyim yok."

Buna ne cevap vereceğimi bilemedim, ama o bir cevap beklemiyor gibiydi, mavi duvarları ve beyaz lambri kaplamalarıyla güzel koridorda ilerlemeye devam etti. "Bu senin odan." Ulaştığımız bir sonraki kapıyı açtı ve beni içeri davet etti.

Onu takip ettim ve bu çarpıcı mekana görünürde tepki vermemeye zorladım kendimi. Ama içimden, her şeyin ne kadar mükemmel olduğuna dair aptal bir kız gibi çığlık atıyordum.

Beyaz perdeler, sonbahar esintisinin içeri girmesine izin vermek için açık olan pencerelerden oluşan bir duvarı çerçeveliyordu ve bize çim, narenciye ve odun dumanı kokuları yağdırıyordu. Zeminler, kabarık beyaz yün halılarla kaplı koyu renkli ahşap tahtalardan oluşuyordu. Girişte ayakkabılarımı çıkararak, yatağa doğru ilerlerken yumuşak derinliğe batan çıplak ayaklarımın keyfini çıkardım.

Pencereleri kaplayan aynı beyaz perdeleri tutan dört direk, sanki bir rüyadan çıkmış gibiydi. Mor ve krem rengi kareli nevresimler o kadar rahat görünüyordu ki, o yumuşacık yatağa dalmamak için kendimi zor tuttum.

"Bu oda uygun mu?" Kellan'ın sesindeki tereddüt beni şaşırttı. Kapının yanında duran Kellan'a döndüm, dört çantam duvarın yanında düzgünce dizilmişti.

"Dalga mı geçiyorsun! Burası muhteşem. Prenses gibi dönüp saçlarımı savurmaya iki saniye kaldım. Bu oda mükemmel. Teşekkür ederim."

Boğazını temizledi ve ben onun yumuşak gülümsemesini gördüm. "Burada kendinizi evinizde hissetmenizi istedik. İhtiyacınız olan veya istediğiniz her şey varsa, bana söyleyin, ben hallederim."

Özgürlüğüm hariç her şey, ama bu başka bir günün endişesiydi

Dikleşti ve kapı çerçevesinden uzaklaştı. "Tamam, Gardırop şu kapının arkasında, banyo da şurada." İki bitişik odayı işaret etti. "Siz eşyalarınızı yerleştirip

yerleşmen için seni bırakıyorum. Hazır olduğunda mutfağa gel, kahvaltı yapalım."

Her şey çok normaldi ve ben zihnimde, o odadan çıktığında panik atak geçireceğimi planlıyordum. Nitekim, o odadan çıkar çıkmaz, kapıyı arkasında kapatır kapatmaz, nefesim hızlandı ve sığılaştı. Kurtum göğsümde inledi ve uzun zamandır ilk kez onun kontrolünü neredeyse kaybettim.

Ev, sürümün kokusuna benziyordu. Kellan'ın tarçın-karamel ve Hunter'ın mocha kokusunun yanı sıra, iki koku daha vardı: vanilya, kiraz ve kül kokulu kavrulmuş marshmallow.

Finley'e mi yoksa Slade'e mi ait olduğunu bilmiyordum, Slade zaten kafamda korkunç bir görüntü oluşturmuştu, ama bunu öğrenmeyi çok istiyordum ve bu, canavarı neredeyse çıldırtıyordu.

Kendimi kontrol altına almak utanç verici bir süre aldı ve ancak irademin gücüyle kendimi toparlayabildim. Meşgul olmaya ihtiyacım vardı, bu yüzden valizleri, askılar ve çekmecelerle donatılmış büyük bir giyinme odasına götürdüm. Valizleri boşaltınca, giysilerimin mevcut alanın çok küçük bir kısmını kapladığını gördüm.

Sonra, yatak odası gibi beyaz ve mor renkli rüya gibi bir banyoya tuvalet malzemelerimi koydum. Sadece filmlerde ve hayallerimde var olduğunu sandığım tarzda büyük bir pençeli küvette durup baktım.

Banyo yapmayı sevdiğimi biliyorlar mıydı acaba?

Tanrım, rafta yağlar ve tuzlarla dolu kavanozlar bile vardı. Banyo yapmak hayatımın gizli aşkı ve dinlenme yerimdi, ama nadiren banyosu olan bir daire kiralayacak kadar şanslı olmuştum. Bu grup bir adım öne çıkmış ve bana mükemmelliğin bir parçasını göstermişti.

Cennete bu kadar yaklaşmışken, cehenneme geri dönmek ne kadar zor olurdu?

Başka bir şey yapmayacağım için, son bir kez aynaya baktım ve genel olarak iyi görüldüğümü fark ettim. Yüzüm biraz kızarmıştı, ama onun dışında her şey normal görünüyordu. Keşke içim de aynı hissetseydi.

Odamdan çıkıp aşağı kata inerken Kellan'ın kokusunu takip etmek oldukça kolaydı. "Vay canına," dedim, güneş ışığıyla aydınlanan geniş mutfağa girerken

mutfağa girdiğimde, beyaz Shaker dolapları ve mermer tezgahları ile "Vay canına" dedim. "Evinizi kıskandım."

Kellan, elinde çileklerle dolu bir cam kavanozla beyaz buzdolabının kapısının arkasından başını çıkardı. "Kıskanmana gerek yok, güzel kız. Orası senin evin de."

Ugh. Tam da tuzağa düşmüştüm.

Tartışmamayı tercih ederek, beyaz ada tezgahının üzerine dizdiği yiyeceklere odaklandım. Sadece iki kişilik yer vardı ama bir orduyu beslemeye yetecek kadar yiyecek vardı. "Uh, bu sabah kaç tane şekil değiştiren besleyeceksin?"

Çilekleri, bir kaseye önceden dilimlenmiş diğer meyvelerin yanına eklerken omuz silkti. "Ne yemeyi sevdiğini bilmiyordum ve her ihtimali düşünmek istedim."

Sözleri göğsümde minicik bir çatlak yarattı, sanki küçük bir kızken kalbimin etrafına ördüğüm koruyucu kabuk kırılmıştı. Daha önce kimse benim ne istediğimi umursamamıştı. Ne yemek, ne hayat, ne de aşk konusunda. Kellan'ın bu basit jesti benim için neredeyse dayanılmazdı.

Aşırı heyecanlanmış bir halde, "Aman Tanrım, bu kadar zahmete girmenize gerek yoktu. Ben çok titiz biri değilim. Her şey harika görünüyor, avokado ve ton balığı dışında denemeyeceğim başka bir yiyecek yok. Buzdolabındaki ve kilerdeki her şeyi çıkarmaya gerek yoktu..." diye gevezelik etmeye başladım.

Kahretsin. Kes sesini, Emme.

Kellan, bir çift yabancı için fazla tanıdık gelen büyüleyici bir ifadeyle beni izledi, ama hiç sözümü kesmedi ve kendimi tamamen rezil etmeme izin verdi.

Sonunda sözlerim tükendiğinde, tezgahın altındaki taburelerden birine çöktüm, o da yanımdaki sandalyeyi çekti. "Ben de ton balığı sevmem," dedi rahat bir şekilde, "ama avokado tostı tanrılardan bir armağan. Sadece doğru şekilde baharatlaman gerekiyor."

Nefes al. Sadece nefes al. "Sözüne inanacağım, ama fikrimi değiştirebileceğimi sanmıyorum. Eğer yumuşak ot yemem gerekseydi, otçul olurum."

Başını sallarken içten bir kahkaha attı. "Tıpkı Slade gibi konuşuyorsun."

Buna ne cevap vereceğimi bilemedim, bu yüzden bir tabak alıp üzerine yemek koymaya başladım. Yemek yersem konuşmam, bu da herkes için daha iyi olurdu.

Kellan meyve, mısır gevreği, hamur işleri, mükemmel çıtır çıtır domuz pastırması, kabarık çırpılmış yumurta ve yığınla tost hazırlamıştı. Onu kırmak istemediğim için her şeyden biraz aldım, ayrıca protein ihtiyacı olan büyümekte olan bir kurt olduğum için bir yığın domuz pastırması da aldım.

Kellan, tabağım dolana ve ben yemeye başlayana kadar hiçbir şeye dokunmadı. Yeterince yediğime ikna olunca, tabağına bir yığın yumurta ve meyve ekledi, pastırmayı ise neredeyse hiç dokunmadan bıraktı.

"Antrenman için temiz protein alımımı artırmam gerekiyor," dedi, yumurtalarına karabiber ekledikten sonra yemeye başladı. "Sezon yakında başlıyor ve o zaman zamanımızı buz üzerinde dayak yiyerek geçireceğiz. Kas kütlemini kaybetmemeliyim."

Sohbet ederken, tabağıma ekstra domuz pastırması ekledi ve hatta bana bir bardak portakal suyu doldurdu. Yemeğe olan ilgimi kaybettiğimi fark ettim, daha çok yanımdaki bu büyüleyici şekil değiştiriciye odaklanmıştım. Geçmişte tanıdığım birkaç alfa erkeğe hiç benzemiyordu, onların stereotiplerine hiç uymuyordu.

Kellan açık ve dost canlısıydı, nadiren homurdanarak konuşuyordu ve sanki bitmeyen bir sidik yarışı içindeymiş gibi sürekli hakimiyetini göstermeye çalışmıyordu. Bu çok ferahlatıcıydı.

Onu izlemek için birkaç dakika yemeyi bıraktığımda, sanki bana beslenmem gerektiğini hatırlatmak istercesine tabağıma bana yaklaştırdı. Mükemmel yumurtalardan bir ısırık daha aldım. "Kilo kaybetme konusunda endişelenmene gerek yok bence. Sen ve Hunter, gerçek hayatta gördüğüm en iri erkeklersiniz."

Kellan, benim gözlemimden memnun görünüyordu. "Ben 1,93 metre boyundayım ve sürünün en küçüğüyüm. Slade'i görene kadar bekle."

Harika. Slade hakkında her yeni bilgiyle, onunla tanışmaktan daha da çok korkmaya başladım.

"Hangi sezondan bahsediyorsun?" diye sordum, en güzel kavunu bulmak için meyveleri karıştırırken.

O yüksek sesle bağırdı. "Hokey sezonu, bebeğim! Diğer takımları mahvetmek için sahaya dönmeyi sabırsızlıkla bekliyorum

Takımları."

Buz hokeyi. NSHL, yani *Ulusal Şekil Değiştirenler Hokey Ligi'ni* az çok biliyordum, ama hiç maçını izlememiştim. İnsanlar dünyasında bile. "Profesyonel olarak buz hokeyi mi oynuyorsun?"

Kellan sırtıttı ve başını geriye eğdiğinde boğazındaki güçlü kaslar dikkatimi çekti. "Bizim hakkımızda hiçbir şey öğrenmeye zahmet etmedin, değil mi?"

Benim bilgisizliğimden rahatsız görünmüyordu, ama yine de yargılandığımı hissettim. "Birini tanımak istersem, doğrudan onunla konuşmayı tercih ederim. Sizin sürünüz hakkında önceden oluşturulmuş fikirlerim olsun istemedim." Kellan zaten bana çok gerçekçi geliyordu, bu yüzden daha az bilmek benim için daha güvenliydi.

"Finley de takımda," diye ekledi, sanki bu sıradan bir ek bilgiymiş gibi. "Bunu ondan öğrenmediğini biliyorum, ama antrenmanımızı izlersen ya da maça gelersen hazırlıksız yakalanmanı istemem."

Tabii ki öyleydi, neden daha azını bekleyebilirdim ki? "Yani, Hunter ve Slade senin milyar dolarlık şirketinde çalışırken, sen ve Finley profesyonel hokey süperstarlarısınız. Bu arada ben ise garsonluk ve kokteyl hazırlama becerileri olan evsiz, işsiz bir kaçakım. Evet, tanrıçanın bizi koku bağıyla birbirimize bağlamasının nedenini tamamen anlıyorum." Hayatımdan daha büyük, güneşten daha sıcak ve son derece başarılı sürü üyelerimin hiçbir özelliği sıradan değildi. Bu da beni acınası ve önemsiz hissettiriyordu. Onlara uyum sağlamak istediğimden değil ama hadi ama... *mantıklı olsun.*

Kellan hareketsiz kaldı. Hala avcı gibi. Gerilim arttıkça oda daha küçük hissedilmeye başladı ve o uzanıp sandalyemi ona dönük hale getirince nefesim kesildi. Beni kendine doğru kaydırды, vücudumu açık bacaklarının arasına sıkıştırdı ve ben nefesimi tuttuğumu fark ettim.

Panik miydi, yoksa kokusunun zihnimi bulandırmasını engellemek miydi, bilemeyecek kadar kendimden geçmişim.

Göğsü, zar zor fark edilebilecek kadar hafifçe titredi, ama ben titreşimleri hissettim. Sesi, cildimde karıncalanma hissi uyandıran, yavaş ve derin bir ses tonuydu. "Bir daha kendin hakkında kötü konuştuğunu duymak istemiyorum, Emmeline Anders. Sen bizim için mükemmelsin. Güçlü ve dirençlisin, bir sürü veya destek olmadan yıllarca insan dünyasında hayatta kaldın. Tüm bunlara rağmen

bize geri döndün ve canavarın üzerinde kontrolünü korudun. Çok az kişi senin yaptığını yapabilirdi ve senin eşin olduğum için gurur duyuyorum."

Onun sözleri beni su altında parçaladı ve Kellan'da boğulana kadar içimde ezici duygular çalkalandı. "Arkadaşlarım bana Emme der," diye sonunda boğuk bir sesle söyledim, Kellan'ın koruyucu kabuğumu delip geçen önceki çatlağın genişlediğini hissederek.

"Emme," diye mırıldandı, dudaklarımız neredeyse değecek kadar yakına eğildi. Kurtum eşimiz için pençelerini uzattı ve ben de aynısını yapmak istedim, ama o aramızdaki son mesafeyi aşmadı.

"Günaydın."

Havaya yaklaşık 30 santim sıçradım, kalbim göğsüme çarparken sandalyeden düşmek üzereydim. Hunter, Kellan ve benim ne kadar yakın olduğumuzu açıkça görmüş olmasına rağmen mutfağa girdi, ama bir kelime bile etmeden bir fincan alıp kahve doldurdu.

"Sabah geç saatlerde ofise," dedi Kellan, sanki aramızda hiçbir şey olmamış gibi yemeğine devam ederken. Bu arada, ben de kendime işemediğimden emin olmak için dikkatlice kontrol etmek zorunda kaldım.

"Evet," diye kısa bir cevap verdi Hunter. Tezgaha yaslanarak bana dikkatini verdi. "Bugün ikimiz de günün büyük bir kısmında evde olmayacağız." Ruhu gibi içtiği kahvesinden bir yudum aldı. Koyu. Şekersiz. "Burada yalnız kalabilir misin?"

Başımı salladım. "Tabii ki. Hayatımın çoğunu yalnız geçirdim." Biraz normal konuşabilmek rahatlatıcıydı. "Aslında ben böyle tercih ederim." Bu noktada, gerçeğin ne olduğunu bile artık bilmiyordum; tüm bu durum beni tamamen altüst etmişti.

Hunter dudaklarını kıvırdı, ama benim açıklamamı sorgulamadı. "Harika. Bu akşam ofisten döndüğümde, çalışma programını konuşabiliriz. O zamana kadar, aile evinden ayrılmamanı rica ediyorum..."

"Siktir git!"

"—sadece kendi güvenliğin için. Herhangi bir nedenle ayrılman gerekirse, yatağının üzerinde sana ait bir telefon var. Numaralarımız zaten programlanmış durumda ve onu kullanmanı bekliyorum. Bizimle iletişim halinde kal."

Bana çalışanlarından biriymişim gibi hitap etmeye devam ettikçe nefesim hızlandı. Kellan ikimizi de sırayla baktı ama araya girmede.

"Peki," diye dişlerimi sıkarak cevap verdim, çünkü omega olduğum için güvenlik konusunda tartışamazdım. "Diğer iki sürü arkadaşın beni burada bulduklarında çılgına döneceklerini mi beklemeliyim?"

Burada yaşayacağım halde onlarla tanışmamış olmamı tuhaf bulan tek kişi ben miydim?

"Slade zaten ofiste," dedi Hunter ilgisiz bir şekilde. "Finley de buz pistinde antrenman yapıyor. İkisi de bizden önce eve gelmeyecek." Onların çıldırıp çıldırmayacaklarını ne onayladığını ne de reddettiğini fark etmiştim. Şaşırmadım tabii.

Onların burada olmaması, Slade ve Finley'in benimle tanışmak istemediğinin oldukça büyük bir göstergesiydi ve onların mesafeli davranışlarına minnettar olmalıyım.

Minnettarım.

Bu, bir parçam onları tanımak için can atarken bile, kendimi gruptan ayırmamı kolaylaştırdı. Çok geç olmadan yok etmem gereken bir parçam.

Bölüm On Beş

FINLEY

Dolabımın kapısını çarparak kapattığımda, koridordan odaya sesler sızdı. Takımım nihayet gelmişti.

Her zaman ilk antrenmana çıkan bendim. Buz pisti düzgün ve temizken çıkmayı severdim, diğerleri kayarken ben kayarken onlar da boş boş konuşup dalga geçerlerdi. Patenleri giyip o ipeksi yüzeyde kaymak en iyi terapi yöntemiymi; yürümeye başladığımdan beri beni kurtarıyordu. Ve bugün olduğu kadar düşüncelerimden uzaklaşmaya hiç bu kadar ihtiyaç duymamıştım. *Omega* bizim sürü evine taşıınıyordu.

Bize bir şans bile vermeden sürümüzü reddeden *omega*.

Onunla resmi olarak tanışmamıştım, ama şirket ofislerimize geldiği gün, uzun bacakları ve çilek rengi saçlarıyla onu bir an görmüştüm. Çok güzeldi ama lanet olasıca zehirliydi ve tam bir beşli, *tam bir aile* istemesine rağmen, şimdi çoğunlukla onun gitmesini diliyordum.

Tatlı çikolata gibi kokuyordu ve onu izlerken bir an için neredeyse kontrolümü kaybediyordum. O, onu saçlarından tutup mağaramıza sürüklemek ve bütün kış boyunca onu uyutmak istiyordu.

Zar zor kendimi uzaklaştırmayı başardım ve şimdi onu ne pahasına olursa olsun kaçınmaya kararlıydım. Buz her zaman ailemden kaçış yolum olmuştu

ailemden kaçış yolum olmuştu ve bizim için fazla iyi olduğuna inanan bu kaltak şekil değiştiren için de öyle olacaktı.

On beş dakika boyunca tek başıma kaldım, soğuk hava, akılsızca hareket ederken beni sakinleştiriyordu. Pisti yukarı aşağı hızla kaymak beni yormadı, aksine canlandırıcı buldum.

"Fin!"

Kellan'ın bağırması dişlerimi sıkıştırdı, ama sinir bozucu tavırlarına rağmen, sürü kardeşimi seviyordum. Benim kötü ruh halim yüzünden kafasının koparılmasını hak etmiyordu.

"Finley Thornton!" diye tekrar seslendi, yaklaşırken sırtarak. "Beni görmezden mi geliyorsun, kardeşim?"

Kayarak durdu ve ya ona çarpmam ya da ondan kaçmam gerekmedikçe önümü kesmişti. İkisini de düşündüm ve neredeyse ilkinin seçmeye karar verdim, çünkü o iri piçin bunu kaldırabileceğini biliyordum.

"Görmezden gelmiyorum. Antrenman yapıyorum," diye dişlerimi sıkarak söyledim, umarım yalnız kalmak istediğimi anlar.

Kellan, neşeli bir pislik olduğu için, bu imayı hiç anlamadı. "O evde, dostum." Patenleriyle zıplıyor, benim mükemmel buzumu parçalıyordu. "Kokusu her yerde ve muhteşem. Kendimi zorlukla durdurdum, yoksa çıplak kalıp onun dokunduğu her yüzeye yuvarlanacaktım."

Evet, işte bu kadar... dayak yiyordu.

Ellerimi göğsüne vurdum, ama o bir itmeyle devrilemeyecek kadar atletikti. En azından yolumdan çekildi. Ben tekrar kaymaya başladığımda, şeytanlarımı geride bırakmak için daha hızlı kayarken, kahkahaları peşimden geliyordu.

Takım arkadaşlarımızın geri kalanı buz pistine çıktığında, ben daha sakinleşmiştim. Koç bizden çok şey istiyordu ve geçen yıl Shifter Kupası'nı kazanmamızda büyük payı vardı. Hiçbirimiz bu unvanı kaybetmeyi düşünmüyorduk ve ben sezonun başlamasına hazırdım. Neredeyse her gün antrenman yapıyorduk ve gelecek hafta sezon öncesi Summit maçı vardı.

Sabırsızlanıyordum.

"Tamam, pislikler. Hadi antrenmana başlayalım." Koç Manuel Gerrado, Celtic Wolves takımımızda yirmi yıl oynadı

Sonra patenlerini asıp koçluk görevini üstlendi. Sert bir ihtiyardı ve benim gibi kurt bile değildi.

Ama ikimiz de buz üzerinde turkuaz, altın ve beyaz renklerle kanımızı akıtıyorduk.

"Kusmaya hazır olun," diye bağırdı Koç, aslanı ortaya çıkarken. "Sezon başlamadan önce patenlerin en sivri ucundayız ve artık dalga geçmek yok. Eğer herhangi birinizin dalga geçtiğini görürsem, hayalarınızı koparır ve onları hokey diski olarak kullanırım."

"Lanet olsun," diye inledi Kenz, yanımda durmak için kayarak durdu. Kahverengi teninin solması çok zordu, ama hokey sopalarının altında kanlı bir karmaşa halinde duran taşaklarımızın görüntüsü bunu başardı.

Kenzo Yamamoto ve ben birlikte gençler liginde oynadık ve benim grubum dışında, aile gibi gördüğüm tek şekil değiştiren oydu. Benim ailem bir kabusken, onun ailesi bir nimetti ve bunun için ona her zaman minnettar olacağım. "Sadece dalga geçme," dedim sırtarak ve omzuna bir şaplak attım.

Yine hafifçe inledi ve ben de kusarsa diye bir adım yana çekildim. Hassas midesi ile ünlüydü; herkes, korku filmi izlerken asla onun önüne oturmamayı bilirdi. Biraz kan görmeye dayanabilirdi, ama cinayet kurbanının yüzüne bir kemik saplandığında, her yere kusardı.

Sonraki birkaç saat, takımın yarısı buz üzerinde uzanıp, kusmaya çalışırken ve midelerindeki içeriği vücutlarında tutmaya çalışırken, antrenmanlar, scrimmage ve paten kaymakla geçti.

Kellan ise elbette on kurt kadar dayanıklıydı ve neşeyle herkesin etrafında kayıyordu. Merkezde oynuyordu ve buz üzerindeki en çevik oyuncuydu. 1,93 metre boyuyla benden ve diğer savunma oyuncularından biraz daha kısaydı ve bunu, etrafımızda daireler çizerek kayarken hiç bu kadar fark etmemiştik.

Ben sağ bek oyuncusuydum ve pozisyonumu çok seviyordum. Seyirciler bana "*Eliminator*" diyorlardı, çünkü savaş moduna girdiğimde kimseyi ayakta bırakmazdım.

Koç o gün bizi işkence etmekten vazgeçtikten sonra, topallayarak ve inleyerek soyunma odasına girdik. Takımın yarısı banklara yığıldığında bir an sessizlik oldu, geri kalanlar ise savaştan yeni çıkmış gibi görünüyordu. Kellan hariç hepsi. Kaptanımız

adımlarında bir neşe ve yüzünde aptalca bir gülümsemeyle içeri girdi. "Bugün harika bir antrenman oldu, çocuklar."

"Kapa çeneni, Kel," diye inledi Christian, takımda benden sonra en yakın arkadaşı olan. "Şu anda seni öldürecek enerjim yok, ama bana on ya da on beş dakika dinlenmem için zaman verirsen, boğazını parçalayacağım." Christian'ın ailesi on yıl önce Avustralya'dan buraya göç etmişti ve o, Kellan'ın altın av köpeğine karşılık kara kediydi. Mümkün olduğunda onu eleştirirdi, ama onun için kurşun yiyebilirdi. O sağlam bir kurttu.

Kellan parmağını ona doğru salladı, dudakları memnun bir sırıtişla kıvrıldı. "Bence refrakter kelimesini öyle kullanamazsın. Refrakter dönemi *sıfır* olan bir kurt olarak sana söylüyorum."

Biri ona terli eski bir havlu fırlattı, ama Kellan onu uzaklaştırdı ve duşlara doğru yürürken ıslık çaldı. "Bu sezonun başlamasını sabırsızlıkla bekliyorum," diye bağırdı.

Bir ton daha havlu ve küfür onun yönüne doğru fırlatıldı, ama mutlu herif sadece gülerek cevap verdi. Kenz başını duvara yaslayıp homurdandı. "Her zamankinden daha neşeli. Ne oluyor? Sevişti mi?"

Onun sorusu omega'nın yüzünü aklıma getirdi ve o anda çillerden nefret ettiğime karar verdim. Onlar da onun kadar sinir bozucuydu ve hayatımda böyle bir şeye ihtiyacım yoktu.

"Omega'yı bu sabah buraya taşıdı." Bu konuyu aramızda tutmak için sesimi alçaltım. Ancak, diğer şekil değiştirenlerin bu haberi duyması çok uzun sürmezdi ve o zaman onların meraklı bakışlarından asla kurtulamayacaktım.

Kenz gözlerini bana çevirdi, gözleri genişlemiş ve endişeli bir ifadeyle. "İyi misin dostum? Bunun senin için biraz tetikleyici olabileceğini tahmin etmeme gerek bile yok."

Tahrişi gidermek için antrenman kıyafetlerimle birlikte derimi de çıkarmak istemem, onun haklı olduğunu gösteriyordu. "Benim için fark etmez," dedim alaycı bir şekilde, bu yalana inanmak için çaresizce. "Burası büyük bir ev ve o tekrar kaçana kadar onu görmezden gelmeyi planlıyorum. Bunun kaçınılmaz olduğunu biliyoruz."

O zayıf ve acınası biriydi ve hayatımda bundan yeterince gördüğüm için bu sefer çöpün kendi kendine dışarı çıkmasını umuyordum.

Duş alıp giyindikten sonra, Kellan'ı dolabımın önünde uzanmış halde buldum. Çantası ayaklarının yanındaıdı ve elinde küçük bir paket tutuyordu. "Hayır!" diye bağırdım, parmağımı ona doğrultarak. "Sakın başlama bile."

Sarışın buklelerinin altından yukarıya doğru bakarken dudakları seğıirdi. Bu yakışıklı pislik, kendi istediğini elde etmek için görünüşünü çok sık kullanıyordu, ama bu benim üzerimde işe yaramıyordu. "Ciddiyim, Kel. Sen uyurken odanın her yerine örümcekler salacağım."

Gözleri kocaman açıldı, mavisi çevreleyen beyazın içinde daha da koyulaştı. "Cesaret edemezsin?"

"Deneyin bakalım," diye tersledim.

Elini göğsüne vurdu, yüzünde sahte bir incinmiş ifade vardı. "En büyük korkumu bana karşı nasıl kullanırsın? Kardeş olduğumuzu sanıyordum."

Gülmemi öksürerek gizledim ve yüzümü ovuşturdum. O kadar öfkeli görünüyordu ki, ona kızgın kalamadım. "Biz kardeşiz. Bunu biliyorsun."

Koku bağıyla birbirine bağılı bir sürü, kan bağı dışında en güçlü bağıdı. Her şeydi. Bu pislik için gözümü kırpmadan öldürdüm.

Onun da benim için aynısını yapacağını biliyordum.

Kellan, zayıfladığımı hissederek paketi uzattı. "Yeni sezon için," dedi, sanki ikimiz de içinde ne olduğunu bilmiyormuşuz gibi. Her sezon bunu yapardı ve daha önce beni hiç hayal kırıklığına uğratmamış olsa da, sürprizlerine karşı şüpheciydim. Benim batıl inançlarımı bana karşı çok sık kullanmıştı.

Pes ederek iç çekip paketi açtım ve beklediğim çorapları çıkardım. Çoraplar, takımımızın logosu olan turkuaz, altın ve beyaz renkleriıdı, ama çapraz sopalarla hırlayan kurt başı yerine, üzerlerine minik aylar basılmıştı ve üst elastik kısmına "*The Eliminator*" yazısı işlenmişti. "Şanslı çorapların olmadan sezona başlayamazsın," dedi Kellan, kendinden memnun bir şekilde.

Hediyesinin omega ile hiçbir ilgisi olmadığı için minnettar olarak, elimi omzuna koydum. "Onları çok sevdim, pislik. Eve gitmeden önce bir şeyler içip bir şeyler yemek ister misin?"

Yüzündeki ifade yumuşadı. "Onu kasten üzmeyeceğine söz verdiğini biliyorum, ama bunu onu hiç görmeyerek yapacağını beklemiyordum.

Onu sonsuza kadar görmezden gelemezsin."

Yapabilirdim ve yapardım da. "Eve gidip onun iyi olduğundan emin olacaksın, değil mi?"

O, bizim evde sadece yarım gün kalmıştı ama şimdiden benim çantamı çalıyordu. "Benimle gel," dedi, gözleriyle yalvarırcasına.

Başımı salladım. "Onunla ilgili konularda bu numaranın bende işe yaramayacağını biliyorsun."

Duşlara doğru dönerek Kenzo'ya akşam yemeği hazırlayıp hazırlayamayacağını sordum. İki beta ile bağlanmıştı, ama her zaman hızlı bir yemek ve birkaç içki için vakti vardı.

"Tabii ki, kardeşim," diye cevapladı, duştan çıkarken kısa, koyu renkli buklelerini havluyla kurularken.

Kellan iri elini omzuma koyup sıktı. "Görüşürüz," dedi. "Bu gece çok sarhoş olma. Koç yarın bize izin verebilir, ama ertesi gün yine işe döneceğiz."

"Anlaşıldı, baba."

Kellan bana orta parmağını göstererek sırtıttı, sonra altın çocuk gibi soyunma odasından çıktı. Kimse bu unvanı ona kaptırmazdı.

Kenzo hızla giyindi ve hazır olduğunda çantamı omzuma attım ve siyah RAM 1500 TRX'ime doğru yola çıktım. Kardeşim de aynı yerleşkede yaşıyordu, bu yüzden genellikle birlikte arabayla giderdik.

"Nerede yemek istersin?" diye sordu, biz arabaya binerken.

Süperşarjlı V8 motor gürültüsüyle çalışmaya başladı ve ben bu sakinleştirici sesi keyifle dinledim. Kaykay yapmak benim ilk kaçışımdı, araba tamir etmek ise ikincisi. Bu canavar kamyonetin boyuma ve kaslarıma rahatça uymasını seviyordum, ama bu gece neredeyse özel yapım Ferrari SF90'ımı getirseydim diye düşündüm. Biraz hız, stresi azaltmada çok etkiliydi... bu bilimsel bir gerçektir.

Ve hız yapamıyorsam, tek bir çözüm kalıyordu.

"Marty'nin."

Kenzo boğuk bir kahkaha attı. "Oh dostum. Öyle bir gece mi? Şey... Bir süredir iyi bir barışma seksi yapmadım. Kızlarla kavgaya etsem iyi olur."

Onun eşi Luce, arkadaşımın saçmalıklarını hiç kabul etmeyen ateşli bir beta kurttu. Vanessa ise ikisinin arasında barışçıl bir köprü görevi görüyordu ve benim günüm mahvoldu diye onun gününü de mahvetmemeliydim.

"Siktir," diye inledim ve alnımı direksiyona dayadım. "Bu kötü bir fikir, değil mi?"

Kenzo, başımı kaldırıp onun karanlık bakışlarıyla karşılaşana kadar sessiz kaldı. Hayatımdaki seçimleri düşünmeme izin verip, düşüncelerimi topladıktan sonra tavsiye vermede çok iyiydi. "Sana asla canını yakacak bir durumda olmanı istemeyeceğim. Bu gece ucuz içki ve benim arkadaşlığıma ihtiyacın varsa, istediğini alacaksın. Kızlarımı anlayacaktır. Biz kan kardeşiz. Şimdi ve sonsuza kadar."

Göğsüm sıkıştı, ama duygularımı bölümlere ayırma konusunda uzman sayılırdım. "Uzun süre kaderimizi koku uyumu sağlamadığı için nefret ettim, ama sanırım evren bağımızın yeterince güçlü olduğunu zaten biliyordu. Karşılığında, benim kardeşlerimi ve senin kızlarını kazandık. Ne olursa olsun arkamızda duracak gerçek bir aile."

"Ömür boyu," diye onayladı ve bir anlığına şeytanları —ki o bunu benden daha iyi sakladı—yüzüne yansıdı, sonra gevşek bir gülümseme onun karanlığını yerini aldı. Bir şampiyon gibi bölümlere ayırabilen tek kişi ben değildim. "Hadi, gidip seni iyice mahvedelim."

Vitesleri değiştirirken, zehirli omega hakkındaki tüm düşüncelerimi zihnimden silip attım.

Zaten harika bir ailem ve sürüm vardı, ve rahatlamaya ihtiyacım olduğunda beni tatmin edecek kadar puck shifters vardı. Bu omega bana kalp kırıklığı dışında sunabileceği hiçbir şey yoktu, ve ben hayatım boyunca yetecek kadar kalp kırıklığı yaşamıştım.

Bölüm On Altı

Kellan hokey antrenmanına gittikten sonra, bir saat boyunca malikanelerini keşfettim ve bu alfa erkeklerin her şeye sahip olduklarını söylemek abartı olmazdı. Bir düzine çocuk sahibi olmayı planlamadıkları sürece, ihtiyaç duyabileceklerinden daha fazla yatak odası da dahil.

Evin en sevdiğim kısmı, taş şöminesi ve hiç okumadığım en az on bin kitapla dolu sıra sıra ahşap rafları olan muhteşem kütüphaneleriydi. Onların arasında oturmak garip bir şekilde sakinleştirici bir his veriyordu.

Sonra, popcorn makinesi ve şeker barı bulunan devasa sinema salonunu keşfettim. Sinema salonu, bilardo masası ve bar bulunan oyun odasına bağlıydı ve daha ileride spor salonu, jakuzi ve sauna vardı. Dışarıda, şelale özelliği olan devasa bir havuz ve tembellik yapıp lüksün tadını çıkarmak için birçok kanepesi vardı.

Reeves Pack evi bir tatil köyünden daha fazla olanaklara sahipti ve kendimi bu zenginlik içinde yaşamak nasıl bir şey diye merak ederken buldum. Ne kadar şanslı olduklarının farkında mıydılar, yoksa hepsini doğal mı kabul ediyorlardı?

"Affedersiniz, Bayan Anders."

Havuzdan döndüğümde, birkaç metre ötede duran sarışın bir delta şekil değiştiren gördüm. Benden yaşça büyüktü, kot pantolon ve siyah tişört giymişti, kalçasında bir bez tutuyordu. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim, ama alfaları ihtiyacınız olan her şeyin olup olmadığını kontrol etmemi istediler. Ben Florence, baş hizmetçiyim. Burada yaşamıyorum ama çoğu sabah buradayım ve alışveriş, yemek pişirme ve temizlik ihtiyaçlarınızda yardımcı olabilirim."

Şaka yapıp ona Golden Claw'da olmamam gerektiğini sormak istedim, ama bunu komik bulmayacağını hissettim. "Sadece keşfe çıktım," dedim havuza doğru omuz silkerek. "Sorun değil, değil mi?"

Üçüncü kata çıkmadım, dolu yatak odalarına veya ofislere girmedim."

Florence şiddetle başını salladı. "Oh, evet. Alfa Hunter bana burasını evin gibi görmeni söyledi. Alfa Slade'in alanı dışında hiçbir yer yasak değil. Orayı bile temizlemiyoruz."

Kellan üçüncü katta kaldığını söylemişti, bu yüzden oraya hiç ayak basmamıştım.

"Havuz ve saunayı kullanabilir miyim? Hava hala sıcakken yüzmek istiyorum."

Florence'in yüzü aydınlandı. "Tabii ki! Havuz tüm yıl ısıtılıyor, ama bugün yüzmek için mükemmel bir gün. Şuradaki büyük dolapta havlular var." Dışarıdaki salonun arkasındaki bir dizi kamış kapıyı işaret etti. "Bitirdiğinizde atıştırmalıklar ve içecekler getireceğim."

"Hayır, gerek yok..."

Ben cümlemi bitirmeden o çoktan gitmişti, o kadar küçük bir şekil değiştiren için oldukça hızlıydı. Hayatımda hiç kimse bana hizmet etmemiştir ve ilk içgüdüm onu takip edip yemek yapmasına yardım etmektir. Bu içgüdüyle mücadele ederek tekrar havuza döndüm ve berrak, mavi derinliklerde sükunet aradım.

Mayom yoktu, ama bikini kadar kapatan siyah pamuklu iç çamaşırı giyiyordum, bu yüzden olduğum yerde soyundum ve kot pantolonumu ve gömleğimi şezlongun üzerine attım.

Ayağımı suya soktuğumda, suyun serin ama buz gibi olmadığını görünce hiç şaşırmadım. *Tüm yıl boyunca ısıtılmış* olması kesinlikle zenginlerin ayrıcalığıydı. Tabii ki havuz sahibi olmak da öyle.

Daha fazla düşünmeden, kenardan suya daldım ve suyun cildimde kayma hissinin tadını çıkardım. Yüzme deneyimim çok az olduğu için, artık suya dokunamayacağım endişesi olmadan, sığ sudan derin suya geçtim. Sadece bu akılsızca rahatlamaya ihtiyacım vardı.

Ciğerlerim hava için çılgınlık attığında, ortada yüzeye çıktım ve beceriksizce köpek stili yüzerek şelalenin kayalık çıkıntısına doğru ilerledim. Sanki dünyanın en büyük banyo ve duş kombinasyonunda gibiydim ve sadece cildimdeki hafif tuz ve kimyasal kokusu bana bir havuzda olduğumu hatırlattı.

Başımı geriye eğip gözlerimi kapattım ve suyun üzerime akmasına izin verdim. Arka bahçeleri havuz alanının çok ötesine uzanan devasa bir alandı. Bu sabah yatak odamın penceresinden ormanlık alanlar, meyve ağaçları ve çiçekli bahçeler görmüştüm.

Bu öğleden sonra kuşların cıvı cıvı şarkılarını da ekleyince, tam bir huzur tablosu ortaya çıktı.

Huzurumun içime sinmesi biraz zaman aldı. Güçlü bir hakimiyet kurtumu okşadı ve gözlerimi açtığımda, havuzun kenarında tanıdık olmayan bir alfanın bakışlarıyla karşılaştım.

Yutkunarak, kendimi kayalara daha sıkı bastırdım ve onu içime çektim, önce kocaman, siyah motosikletçi botlarıyla başlayıp, uzun, kot pantolonlu bacaklarına kadar... *Tanrım, merhamet et.* O, şimdiye kadar gördüğüm en büyük şekil değiştireniydi.

Geniş göğsü ve ağır kasları uzun kollu Henley tişörtünden belli oluyordu ve vücudu uzayıp gidiyordu. Benden neredeyse otuz santim daha uzundu.

Sol kolunun boyun çizgisinin üzerinde bir dövme izi görünüyordu ve umursamamam gerekse de, o giysilerin altında ne kadar derisinin mürekkeple kaplı olduğu konusunda üstünkörü bir düşünce geçti aklımdan.

Botları havuzun kenarına değene kadar ilerledi ve ben tamamen onun enerjisine kapıldım. Alfa benden çok daha yaşlı görünmüyordu, ama yüz hatları sert çizgilerden oluşuyordu ve bana eski çağları hatırlattı. Bronz teni, gece yarısı siyahı saçları ve derin orman yeşili gözleri ile onda tanrısal bir güzellik hissi vardı.

Ama eğer o bir tanrıysa, o bir kabus tanrısıydı.

Beni yakından izlerken ifadesiz kaldı, ama mücevher gibi gözlerinde bir parça ateş hissettim.

Gözlerimi ondan ayıramıyorum.

Omega olmama rağmen, onun hakimiyeti beni yerinde tutuyordu ve eğer boğazımı parçalamak isterse, onun ayaklarının dibinde ölmekten başka bir şey yapamayacağımı çok iyi biliyordum.

Bu bir kurt değil. O kesinlikle bir kurt değildi, ama onun ne tür bir yaratık olduğunu hiç bilmiyordum, çünkü olağan şüphelilerin hiçbir özelliğini taşımıyordu.

Onun büyüüne o kadar kapılmışım ki, Florence'ın elinde bir tepsi ile havuzun kenarına geldiğini fark etmedim. O, devasa tanrı-adamı ihtiyatla süzdü ve aralarında büyük bir mesafe bıraktı.

"Alfa Slade," dedi kibarca fısıldayarak, başını eğdi. "Size bir şey getireyim mi efendim?"

Slade. Tabii ki lanet olası Slade'di.

Tek bir kelime bile etmeden bu kadar korkutucu olabilecek başka kim olabilir ki?

Slade, Florence'ı görmezden geldi. Delici bakışları bana sabitlenmişti. Duruşu yine hafifçe değiştiğinde, bana ateşle kavrulmuş marshmallow kokusu gönderdi ve son iki koku bağlantımı kurmamı sağladı. Finley vanilyalı kiraz olmalıydı.

Tanrıça beni kurtar.

Sanki tanrıça yakarışımı duymuş gibi, Slade gözlerini kırptı ve beni bakışlarından kurtardı, eve doğru büyük adımlarla yürüdü.

Huzursuzluk ve kafa karışıklığı kıvılcımları bana şiddetle çarptı ve sistemimi aşırı hızda çalıştırdı. Kurtum, alfanın huzurunda garip bir şekilde sessiz kalmıştı, ama bu ilgisizliğinden dolayı değildi. *Hayır.* Slade'in kokusuna bulaşmak için can atıyordu. Ama aynı zamanda sağlıklı bir dozda korku da vardı. O gerçek niyetini gösterene kadar temkinli davranacaktı ve ben de o alfa ile çok dikkatli olmamız gerektiğinden iki kat eminim.

"Yemeğiniz geldi, Bayan Anders." Florence tepsiyi iki beyaz şezlongun arasındaki masaya koydu. "Başka bir şey var mı?"

Zorlukla sığ kısmın merdivenlerine kadar yüzdüm ve sudan çıktığımda, o iki kabarık sarı havlu tutuyordu. "Teşekkürler," dedim, birini vücuduma, diğerini saçlarıma sardım. "Alpha Slade bunu sık sık yapar mı?"

Korku yüz hatlarını bir anlığına gerdi ve hafif çiçeksi kokusu keskinleşti. "Havuzunu kullanır, ama kimse yokken."

Onun varlığını nasıl yorumlamam gerektiğini bilemeden başımı salladım. Hunter, diğer alfaları ondan önce eve gelmeyeceklerini söylemişti, bu da Slade'in gün ortasında ortaya çıkmasının olağan bir durum olmadığı anlamına geliyordu. "Öğle yemeğinize devam edin, hanımefendi." Florence, Slade'e yaptığı gibi bana da benzer bir selam verdi.

"Teşekkürler," diye seslendim hızla uzaklaşan silüetine.

Kalp atışlarımla yavaşlaması biraz zaman aldı ve yavaşladığında midemin gurultusu yeniden başladı. Sandviç ve soğuk etlerin bulunduğu tepsiyi karıştırdım ve doyana kadar yedim. Florence ayrıca su, meyve suyu ve bir sürahi şarap getirmişti, bu da beni lüks bir gün geçirmeye karar vermeme neden oldu.

Öğleden sonra yarı sarhoş olmuştum ve Florence şarabımı doldururken bana eşlik etti. "Greenville'de büyüdün," dedim hayranlıkla. "Ama Güney aksanın yok. Peki nasıl oldu da Golden Claw'a geldin?"

Omuz silktili. "Yıllardır buradayım, ama her ne kadar aksanım öyle olmasa da, güneyli köklerimi asla unutmuyorum. Reeves sürüsünde iş bulduğum için buraya taşındım. Maaşları harika ve bana çok iyi davranıyorlar... rüya gibi bir iş."

Kellan o anda antrenmandan eve dönmeye karar verdi ve her zamanki coşkusuyla arka kapıdan içeri daldı. Florence kışına kurşun yemiş gibi ayağa fırladı ve ben de yüksek sesle "İçecekleri getirdiğin için teşekkürler Flo. Bugün bana çok yardımcı oldun" diyerek onu korudum.

Hala hafif panik halindeyken hızlıca selam verdi. "Tabii ki, Bayan Anders. Başka bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin."

Kellan yanımdan geçerken, ona da selam verdi ve sonra gitti. Bana yaklaşırken dudakları seğirdi, havluyla sarılmış vücudumu ve elimdeki neredeyse boş şarap kadehini gördü. "Eğleniyor musun, güzel kız?"

"Takma ad takma işini bırakıyor musun?" Alkolün etkisiyle aptalca bir şekilde kıkırdadım. Ya da belki de Kellan'ın antrenmandan sonra saçları hafifçe nemli, kot pantolon ve siyah gömleğiyle ne kadar yakışıklı görüldüğü içindi. Elmacık kemiği boyunca hafif bir morluk vardı, tamamen iyileşmemişse kötü bir şey olmuş olmalıydı, neredeyse elimi uzatıp parmaklarımla o izi okşayacaktım. "Antrenman zor muydu?"

O inleyerek yanımdaki şezlonga düştü. "Koç yeni sezon hazırlıkları için bizi öldürmeye çalışıyor. Görünüşe göre, süperstar olabilmek için önce dibe vurmak gerekiyor. Ve şunu bilmelisin ki ben asla pes etmem. Mükemmel bir takma ad bulacağım, güneş ışığı, sen her zaman güzel bir kız olsan da. Senin beyaz kurtunu gördüğüm andan itibaren bu belliydi."

Bu alfa çok ustaydı ve cazibesi *üzerimde kesinlikle işe yarıyordu*. Yanaklarım kızarıırken, çabucak "Güneş ışığı olan sensin, altın çocuk. Bu benim üzerimde işe yaramayacak" dedim.

Burnunu kırıştırdı ve omuz silkti. "Muhtemelen haklısın. Listeden çıkaracağım." Elini kaldırdı ve hayali bir kağıda hayali bir çizgi çekti.

Kellan ile vakit geçirmek çok kolaydı ve kendimi, mesafeli kalma isteğime rağmen sorular sorarken buldum. "Hokeyde hangi pozisyonda oynuyorsun? Yani, bu spor hakkında hiçbir şey bilmiyorum, sadece siyah bir disk sopayla vurmak olduğunu biliyorum, ama sanırım pozisyonlar vardır."

O gülerek, benim yemediğim meyvelerden birkaçını aldı. "Ben merkezde oynuyorum. *Siyah disk* vurup mümkün olduğunca çok gol atmayı seviyorum. Aslında ligin en çok gol atan oyuncusuyum." Ağzına bir parça elma attı ve çiğnerken bile kendinden emin gülümsemesini kaybetmedi.

"Şaşkınlığının ortaya çıkmasını bekliyorsan, biraz zaman alacak," dedim kuru bir şekilde. Kellan'ın her halinden *sporcu* olduğu belliydi. "Golcü yeteneğin dışında, takımın iyi mi?"

Yakışıklı yüz hatları aydınlandı ve ben içtiğim tüm şarabı gerçekten pişman oldum. Kellan'a karşı hissettiğim ezici çekiciliğe karşı koymak için aklımın başında olması gerekiyordu. Daha da kötüsü, onunla birlikte olmaktan gerçekten ne kadar keyif aldığımdı. "Kelt Kurtları en iyisidir. Son üç yıldır Shifter Kupası'nı arka arkaya kazandık."

Kahretsin, gerçekten iyilerdi. "Umarım sizi oynarken izleyebilirim."

Hayır, Emme! Senin neyin var lan? Aramızı ne kadar karmaşık hale getirirsem, tüm parçalarımın sağlam kalarak ayrılmak o kadar zorlaşırdı.

Kellan çok mutlu görünüyordu, bu yüzden dilimden kaçan sözlerimden duyduğum pişmanlık kayboldu. "Tribünde benim formamı giyen seni görmek için sabırsızlanıyorum. Finley çılgına dönecek ve sana söyleyeyim, o ayıyı kızdırmak en sevdiğim eğlencelerden biri."

Finley bir ayıydı. Henüz tanışma fırsatı bulamadığım son alfa. Slade'in canavarı ne olduğunu sormayı kısa bir süre düşündüm, ama bilmemenin daha iyi olduğuna karar verdim.

"Bu arada," diye devam etti Kellan, "neden grup sohbetine cevap vermedin?"

Kafamı eğdim, onu yanlış mı duydum diye merak ettim. "Ne?"

Gülümsemesi genişledi, beyaz dişlerini göstererek, sanki beni yemeye gelen Kötü Kurt gibi göründü. "Telefonun nerede?"

Kahretsin. Hunter bu sabah bana telefonda bahsettikten sonra, tamamen aklımdan çıkmıştı. "Hiçbir yere gitmedim," dedim hemen, yarı panik içinde. "Sadece bir yere gideceksem ona haber vermemi söylemişti."

Kellan sanki ben bir ucubeymişim gibi başını salladı. "Onu alıp arasan iyi olur, yoksa Alfa Baba çılgına döner. Bizi biraz fazla koruyor. Hepimizi, ama seni... Evet, seni uyarıyorum. Ahlakını sorgulamayı sağlayacak şekilde üstüne düşecek."

"Onu öldürmek isteyeceğim için mi?" diye tatlı bir şekilde önerdim.

Yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. "Eh, öyle de bakılabilir."

"Onun baskıcı, takipçi tavırlarından hoşlanabileceğimi mi ima ediyorsun?"

Kellan omuz silkti ve ben onun aklını kaçırdığını düşünmeye başlamıştım. Elbette, cinsel tercihlerimi veya sapkınlıklarımı keşfetme fırsatım hiç olmamıştı, ama anneme olanlardan sonra, herhangi bir kontrol veya hakimiyet biçimine ilgi duymamın imkanı yoktu.

Hayatımın çoğunu yalnız geçirdikten sonra, yatak odasında ya da dışında kontrol edilme arzusu duymuyordum. Güçlü, seksi alfa erkekler tarafından bile.

Hayır, özellikle güçlü, seksi alfa erkekler tarafından.

Bölüm

On yedi

Yüz yıl sonrasının bilim kurgu filmlerinden çıkmış gibi görünen şık, siyah telefona baktım. Üzerinde hiç düğme yoktu ve nasıl çalıştığını hiç bilmiyordum. Ekranı birkaç dakika basıp durduktan sonra telefon açıldı ve ana ekranda beş uygulama ile tamamen şarj edilmiş olduğunu gördüm.

Bunlardan biri mesajlar içindi ve kavisli simgenin yanında küçük bir *on üç rakamı* vardı.

Şimdiden on üç mesaj mı?

Uygulamayı açtım ve hemen şu başlıklı grup sohbetini buldum:

ALPHA QUADS, OMEGA'MIZI ETKİLEYEBİLMEK İÇİN BİRLEŞİYOR

Bu başlık tamamen Kellan'a aitti ve bu, başlığın ilk mesajında da doğrulandı.

■

Golden Boy: Aile sohbetine hoş geldin. Bu akşam sunucun ben olacağım, kemerini bağla ve keyfini çıkar.

Onun benim ona taktığım takma adı kullanmasını gizlice sevdim.

■

Daddy Alpha: Kellan, ne halt ediyorsun sen?

Hunter'ın bu mesajı yazarkenki yüzünü hayal ederken dudaklarım seğirdi. Kellan ona daha önce Daddy Alpha demişti, ben bunu akıllıca görmezden gelmişim, ama görünüşe göre bu bir sır değildi.

DADDY ALPHA ADINI DEĞİŞTİRDİ

■

Alpha Hunter: Omega'nın başı dertte olmadığı sürece çalışma saatlerinde bana mesaj atmayı kes.

Golden Boy: Emme bu grup sohbetinde, pislik. Bizim için her şeyi mahvetmeye çalışma.

GROUCHY BEAR SOHBETTEN AYRILDI

SLADE SOHBETTEN AYRILDI

Ouch. Eh, onların burada olmaması işleri kolaylaştırır gibi görünüyor.
it.

Daddy Alpha: Emmeline, sürü evinde her şey yolunda mı?

Daddy Alpha: Ne oluyor, Kellan? Adımı yine nasıl değiştirdin?

Golden Boy: Bir sihirbaz asla sırlarını açıklamaz.

GROUCHY BEAR SOHBETE EKLENDİ

Kellan'ın bile Slade ile uğraşmadığını fark etmiştim, bu da onu sohbe'e geri eklemek için canımı sıkmişti. Evet, o gerçekten korkutucuydu, ama kimsenin beni o *kadar* korkutmasına izin veremezdim.

Grouchy Bear: Örümcekler.

GROUCHY BEAR SOHBETTEN AYRILDI

Golden Boy: Fin bir süreliğine çıkmayabilir. Benim güvenliğim için.

Daddy Alpha: Emmeline. Bana cevap vermedin.

Golden Boy: Muhtemelen telefonu yanında bile değildir. Bir dakika bekle.

Zaman sembolü, Hunter'ın tam bir dakika bekledikten sonra tekrar mesaj attığını gösteriyordu.

Alfa Baba: Antrenmandan sonra hemen eve gel, Kellan. Omega'mızı kontrol et.

Altın Çocuk: Evet, efendim, alfa efendim. Zaten güvenlik kameraları aracılığıyla onu takip ettiğini hepimiz biliyoruz. O iyi.

DADDY ALPHA GOLDEN BOY'UN ADINI DEĞİŞTİRDİ

Bu, mesaj dizisindeki son mesajdı ve ben bir kamera aramak için yukarı baktım, ama yatak odasında kamera bulamadım. Görünüşe göre evin diğer odaları o kadar güvenli değildi.

Mesaj dizisine tıklayarak yazmaya başladım ve girdiğim isim ekrana çıktığında sııttım.

Güzel Kız: İlgin için teşekkürler, Alpha Hunter, ama ben gayet iyiyim. Evin çok saçma ve Reeves tatil köyündeki mini tatil için minnettarım. Not: Hizmetçin gerçek bir mücevher. Onu çalacağım. P.P.S. Güvenlik kameralarıyla beni izlemeyi bırak. Bu çok ürkütücü.

Birkaç deneme yaptıktan sonra, çoğunlukla Kellan'la dalga geçmek için adımlı Emme olarak değiştirdim.

Bunu yaparken, biri yazarken üç nokta belirdi.

Daddy Alpha: Mesaj attığımda telefonuna cevap ver, o zaman izlemek zorunda kalmam.

Bu otoriter pislik...

Emme: Sen aradığında da havlamalı mıyım? Herkesin kime ait olduğumu bilmesi için üzerine adın yazılı özel bir tasma alayım mı?

Sinir bozucu Yavru: LOLOLOLOLLLOLOLOL. *kafatası emoji* *salya akıtan yüz emoji* Güzel kız, şimdi ona fikir veriyorsun.

Sinir bozucu Yavru: Awww, Baba Alfa, bu isim değişikliği çok acımasız.

DADDY ALPHA ADINI DEĞİŞTİRDİ

SINIR BOZUCU YAVRU ADINI DEĞİŞTİRDİ

Alpha Hunter: İki saat sonra akşam yemeği için evde olacağım. Tasmanı hazırlayacağım.

Yemin ederim, vücudum yirmi farklı kırmızı tonunda kızardı ve grup sohbetinde kayıtsız davranma ihtiyacımdan pişman oldum. Durumu kendim için çok daha kötü hale getirmiştım.

EMME GRUP SOHBETİNDEN AYRILDI

Telefonu yatağa bıraktım ve kendimi nefes alıp vermeye zorladım, *nefes alıp* vermeye, ta ki nabzım düzelene ve ciğerlerim hızla inip kalkmayı bırakana kadar. Bu alfaları kaldıramıyordum ve birden fazlasıyla aynı anda uğraşmak benim için o kadar zordu ki, komik bile değildi. Dördü de benimle aynı odada olsaydı, muhtemelen kalp krizi geçirip öldürdüm.

En azından Hunter birkaç saat eve gelmeyecekti, bu yüzden kısa bir şekerleme yapmaya karar verdim ve duygularımın etrafına bir kez daha o lanet kalkanı örtecek gücü bulabilir miyim diye bakmaya karar verdim. Onlardan biri kalbimi göğsümden söküp almadan önce kalbimi sertleştirmeliydim.

Annemin yüzünü gözümün önüne getirmek eskisi kadar işe yaramadı, ama odamdan çıkıp Kellan'ı bulup onunla konuşmaya başlamamı engellemek için yeterliydi.

Onun hakkında bilgi edinmek istedim. Hepsi hakkında.

Kaç yaşındaydılar? Nerede büyüdüler? En sevdikleri renk neydi? Benim gibi içlerinde şeytanlar var mıydı?

Ancak bu meraklara kapılmanın sorunu, alfaları gerçekten tanımamı sağlamasıydı. Ya onlar aslında iyi adamlarsa?

İyi adamlar olsun ya da olmasın, eğer bağ kurup güçlerimizi paylaşırsak, bu onların içlerindeki canavarı bozacak ve tüm iyi yanları yok olacaktı. Ancak, bunu değerlendirmek için sadece annemin sürüsünü örnek alabilirdim ve onlar hiçbir zaman iyi adamlar olmamıştı. Onu beşli gruba dahil etmeden önce bile.

Bizim dünyamızda, alfa sürüsüyle bağ kurma konusunda farklı bir deneyimi olan başka bir omega var mıydı? Varsa, onu nasıl bulabilirdim? Hâlâ Chelsea ile konuşmam gerekiyordu, ama onun karma hakimiyetli bir sürüdeki deneyimi aynı olmayacaktı.

Okuma becerim bu konuyla ilgili kitapları anlayamayacak kadar zayıftı — sadece çok az eğitim almış olmakla kalmamış, harfler sayfada karışık duruyordu, bu da karmaşık metinleri okumayı ve anlamayı neredeyse imkansız hale getiriyordu.

Alfalara güvenseydim, onlardan yardım isterdim, ama bu çok büyük bir riskti. Anneme ne olduğunu açıklamak zorunda kalırdım, bu da bir omega ile bir alfa sürüsü arasında mümkün olan enerji alışverişini ortaya çıkarırdı. Belki de zaten farkındaydılar, ama değilse, bunu onlara söyleyecek kişi kesinlikle ben olmazdım.

Belki Chelsea... ya da Cora şehirlerdeki diğer omegaları tanıyordu.

Cora, Warrick'in Hunter Reeves'in beni takip etmesine izin vermesine rağmen, ona hiç kimseye güvenmediğim kadar güvendim. Onu tamamen suçladığımdan değil, ben onların koku eşleşmesiydim ve Pack City Yasasına göre, ben eşlerime aittim. Yıllar içinde evrimleşmiş olabilirdik, ama özünde, şekil değiştirenler hala canavarlarımız ve içgüdülerimiz tarafından yönetiliyorduk.

Kaotik düşüncelerim yüzünden uyuyamayınca, telefonu aldım ve kayıtlı numaraları kaydırmaya başladım. Sürpriz bir şekilde, Cora'nın isminin yanında parantez içinde BFF yazıyordu. Awww. Kellan bana imkansız şeyler için umut verdi.

Onun numarasını tuşladığımda, iki kez çaldıktan sonra açtı. "Annandale Interiors, ben Cora."

Sadece onun nazik ses tonunu duymak bile moralimi düzeltti. "Cora, ben Emme." Sesi heyecanlanmaya başlayınca profesyonelliği kayboldu.

"Emme, ben de tam seni düşünüyordum. Reeves Pack evindeki ilk günün nasıl geçiyor?"

"Aslında harikaydı. Beni rahat bıraktılar, ben de yüzüp tüm lezzetli yemeklerini yedim. Kısacası, bedava bir tatil oldu."

Cora nazikçe güldü. "Bir sonraki kızlar gecesi orada olmalı. Orayı görmek için can atıyorum. Aile üyeleri veya ailenin arkadaşları dışında kimse giremiyor ve biz hiç giremedik."

"Artık girdin." Yatağıma uzandım ve telefonu kulağıma daha sıkı bastırdım.

"Aradığın bir nedeni var herhalde?" Cora, evinde dolaşıyormuş gibi geliyordu, çünkü başka sesler de duyuyordum. "Her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda," diye onu hemen sakinleştirdim. "Sadece, daha önce bir omega'nın tam bir alfa sürüsüne bağlandığını duymuş muydun diye merak ettim. Golden Claw'da ya da diğer sürü şehirlerinde?"

Kısa bir sessizlik oldu. "Biliyor musun... Sanırım daha önce böyle bir senaryoyu hiç duymadım. Yani, dört alfa içeren bir beşli zaten neredeyse hiç duyulmamış bir şey, ama buna bir omega da eklendiğinde, nadir görülen, tanrıların kutsadığı bir kombinasyon ortaya çıkıyor."

Benim şüphelendiğim şeyi doğrulayınca içimden bir iç çekiş kaçtı. "Ben de öyle düşünmüştüm, ama yine de sormak istedim."

"Biraz araştırma yapacağım," diye ekledi hemen. "Bu beşli grup varsa ya da geçmişte olmuşsa, bunu öğreneceğim."

Ona annemden bahsetmek üzereydim ama son anda vazgeçtim. Kendi başına öğrenmemesi gerekiyordu; sürü dünyasında biz hiç var olmadık. Zaten annemin hikayesi de bir fayda sağlamazdı, o trajik sonu zaten biliyordum.

"Çok sevinirim," dedim ve kaslarımdaki gerginliği gidermek için gözlerimi kapattım. "Kızlar gecesini yakında organize edelim. Buradaki tüm bu alfa tavırlarından biraz uzaklaşmam gerek galiba."

Cora'nın kahkahası yatıştırıcıydı ve ben de biraz rahatladım. "Pazar sabahı pistte görüşürüz. O zaman plan yapabiliriz."

"Harika."

Telefonu kapattığımızda, artık uyuyamayacağımı biliyordum, bu yüzden banyoya gittim. Pençeli küveti doldurmak, farklı yağları ve tuzları koklarken başlı başına terapötik bir etki yarattı. Her şey oldukça nötrdü, bu yüzden her birinden bir avuç dolusu attım, saçlarımı boynumdan uzak tutmak için topladım ve ılık suya daldım.

Mutluluk. Cehennem çukurundan biraz daha az sıcaklıkta banyo yaparken beni mutlak mutluluk sardı. Yani, parlak kırmızı ve yarı pişmiş değilseniz, bu banyo sayılır mı?

Su soğudukça, sonunda istediğim şekerlemeyi yapmaya başladım ve kırışik ve kafası kırışik bir şekilde uyandım, giyinip akşam yemeği için merdivenlerden aşağı koşmak için yeterli zamanım vardı.

Mutfağa vardığımda, Kellan'ın orada tek alfa olduğunu ve Florence ile daha önce tanışmadığım bir erkek şekil değiştirenle sohbet ettiğini görünce rahatladım. Ben odaya girdiğimde altın rengi şekil değiştiren döndü, yüzümü saran nemli saçlarımın buklelerini görünce mavi gözleri karardı.

Gözlerine neredeyse mükemmel uyum sağlayan, dar kesim, koyu mavi bir Henley tişört giymişti ve muhteşem görünüyordu. Bu alfa, dikkatimi dağıtan bir güzelliğe sahipti.

"Selam, Shortcake," dedi ve ben ona göz kırptım, bu sefer onun seçiminden nefret etmedim ama gerçekleri belirtmem gerekiyordu.

"Shortcake mi? Boyum 1,80 metre, bilgin olsun."

Daha geniş bir gülümseme belirdi ve ben kendimi zorla başka yere bakmaya zorladım. Ya öyle yapacaktım ya da ona doğru adım atacaktım, ki bu tehlikeliydi. "Bu evde sen kısasın, Emme, ama aslında bu ismi *Strawberry Shortcake*'den seçtim. Senin muhteşem saçlarına ve çok sevimli çillerine bir övgü olarak."

Burnuma nazikçe dokundu ve başparmağı sağ yanağımı okşarken nefesim kesildi, ardında karıncalanan bir sıcaklık izi bıraktı.

"Neden Strawberry olmasın?" diye homurdandım, beynim onun yarattığı sisin içinde daha iyi bir şey bulamıyordu.

Başparmağıyla bir kez daha okşadı ve hayatımı geri dönülmez bir şekilde mahvetmeden elini çektiğinde rahatladım. "Öngörülebilir olmak istemezdim, güzel kız."

Beni şimdi öldürün. Lanet olası hayatımı alın ve beni çöpe atın, çünkü Kellan yirmi dört saatten az bir sürede duygularımın etrafındaki tüm koruyucu bariyerleri yıkmıştı. Beni o kadar çabuk yıpratmıştı ki, onun gerçek bir sihirbaz olup olmadığını merak ettim.

"Yemek on dakika içinde hazır olacak."

Yalnız olmadığımızı hatırlatınca irkildim.

Kellan elini sırtıma koydu ve beni öne doğru itti. "Gerald, beşli grubumuzun beşinci üyesi Emmeline ile tanış. O, Reeves Sürüsü'nün bir üyesi ve bundan sonra yemeklerde bize katılacak." Bana doğru

banaya sıcak bir gülümsemeyle baktı. "Emme, herhangi bir alerjin veya yemekle ilgili özel isteğin varsa, Gerry'ye veya Florence'a söyleyebilirsin."

Hizmetçi heyecanla başını salladı ve ben de ona içten bir gülümseme atmaktan kendimi alamadım. Bugün onunla vakit geçirmekten çok keyif almıştım ve umarım o da benim için aynı şeyi hissetmiştir.

"Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum," dedim Gerald'a, kısa boylu, tombul bir şekil değiştiren ve delta kurt izlenimi veren biriydi. "Alerjim yok ve yemeğin yüzde sekseni et olduğu sürece çok seçici değilim."

Kellan'ın sırtındaki eli gerildi, parmakları kot pantolonumla gömleğim arasındaki çıplak deriyi okşadı.

"Kolayca halledilir." Gerald rahatlamış bir şekilde içini çekti. "Yemeklerin çoğunu etten yapmazsam Alfa Slade benim soyumu yok eder."

"Eh, korkutucu şekil değiştiren ve benim ortak noktamız bu," diye cevap verdim, Slade'in adının geçmesiyle gülümsemem biraz daha zorlama oldu.

Kellan başını geriye attı ve güldü, eli çıplak tenimde yukarı doğru kayd ve ben, ona gömleğimi tamamen çıkarmayı rica etmeden önce onun kucağından kalkmam gerekiyordu.

Keşke uzaklaşacak gücü bulabilseydim.

"Onun lakabını çok iyi bulmuşsun," dedi, "hatta grup sohbetinde kullanacak kadar cesur olabilirim."

"Lütfen yapma," diye boğuk bir sesle söyledim. "Seni çok seviyorum, parçalanmanı izleyemem."

Kellan beni bırakıp etkileyici pazılarını esnetti, uzun kollu gömleğinin içinden bile kas çizgileri görünüyordu. "Senin düşündüğünden daha uzun süre dayanırım," dedi, bir alfa erkeğinin aptalca özgüveniyle. "Benim için endişelenme, Shortcake. Seni hayal kırıklığına uğratmam."

Bundan hiç şüphem yoktu. "Peki, nerede yemek yiyeceğiz?" Sesim nefessizdi, ama çok heyecanlıydım, umursamadım. "Hunter'ın bu sabah bizim yaptığımız gibi mutfak tezgahına oturup yemek yediğini hayal edemiyorum."

Gerald gülümserken Kellan başını salladı. "Haklısın. Tabii ki yemek odasında yeriz. *Biz vahşi hayvanlar değiliz.*" Son dört kelimeyi Hunter'ın sert ses tonuyla taklit etti.

Bitişikteki yemek odasına geçtik ve on alfa kolaylıkla oturabilecek büyüklükteki masanın sadece

üç kişilik olarak hazırlanmış olduğunu görünce rahatladım.

Görünüşe göre bu gece *huysuz ayı* Finley ve *korkunç şekil* *değiştiren* Slade'den kurtulacaktım.

Tanrıça'ya şükürler olsun.

Bölüm On sekiz

Hunter birkaç dakika sonra, sabah çıktığı zamanki gibi tertemiz giyinmiş halde içeri girdi, ancak yüzünde telaşlı bir ifade vardı. "Özür dilerim. Ofisten çıkmak üzereyken küçük bir sorun çıktı, ama hallettik." Yorgun bir hareketle sağ elini yüzüne sürdü ve zeytin rengi teninde belirgin bir şekilde duran beyaz bir bandaj fark ettim.

Bir alfa birkaç dakika içinde iyileştiremeyeceği yaralar pek yoktu ve onun yaralandığını görünce sinirim artarken, ne olduğunu sormak üzereydim ki, bunun *beni ilgilendirmedini* hatırladım.

Bu soru, zihnimde sürekli dönen sorular listesine eklenmek zorunda kalacaktı.

Hunter lacivert takım elbisesinin ceketini çıkardı ve Florence, o bir şey söylemeden ceketini aldı. Oturdu ve sanki ellerini saçlarında gezdirmiş gibi, koyu renk saçlarının hafifçe dağınık olduğunu fark ettim. Bu ona yakışıyordu, özellikle de kravatını gevşetip kol düğmelerini açarak gömleğinin kollarını sıvadığında.

Önümdeki bembeyaz masa örtüsüne odaklanmak için tüm irademi kullanmam gerekti. Hunter Reeves'in zorlu bir iş gününün ardından rahatlamasını izleyip, onun üzerindeki diğer kıyafetleri de çıkarmak istemeyecek kadar güçlü bir kadın yoktu.

Onun mükemmel ütülü ve profesyonel halinden, uzun bir günün ardından gevşeyip kolları sıvayıp dövmelelerini gösteren, hafif dağınık bir alfa erkeğe dönüşmesini izlemenin bu kadar seksi olacağını hiç hayal etmemiştim.

Şimdi, o muhteşem saçlarını bir gece boyunca ellerimle okşadıktan sonra, sabah nasıl göründüğünü merak ediyordum. *Dur! Ne?*

Hayır. Emme. Kesinlikle hayır. Zihinsel düşüncelerim kontrolden çıkmaya başladığı için acilen terapiye ihtiyacım vardı.

Bu alfa erkekler neredeyse hiç çaba harcamadan beni öldürebilirdi, ama bedenim ve kurtum, onların teklif ettiğı her şeye hazırđı. Kendimden utanırdım, ama çok kızgındım.

"Felaket neydi?" Kellan, alışılmadık bir ciddiyetle öne eğildi. Onu tanıdığım kısa sürede, hiç iş odaklı biri olduğı izlenimini vermemişti, ama Hunter üretim ve test sorunları hakkında açıklamaya başladığında, Kellan her şeyi anladı ve hatta karşılığında pratik ve akıllıca önerilerde bulundu.

Hunter, cihazlarının arkasındaki dahi mucit olabilir, ama Kellan bir gösterge ise, grubun geri kalanı da şirketlerine çok fazla katkı sağlıyordu.

"İş konuşmayı bırakalım," dedi Hunter, Florence ortaya çıktığında. Florence elinde bir tepsi taşıyordu ve odayı kızarmış et ve sebzelerin kokusu doldurdu, karnım guruldayarak tepki verdi.

"Gününün geri kalanı nasıldı, Emmeline?"

Hunter dikkatimi yemekten uzaklaştırdı ve ben de tam adımı hiç sevmediğim için, "Lütfen bana Emme de. Annem Emmeline'in bize şıklık katacağını düşünmüştü, ama bana hiç uymadı," dedim.

Hunter beni odaklanmış bir şekilde gözlemledi ve ben daha fazla soru bekledim, ama başka soru gelmedi. "Emme olsun," dedi sert bir sesle.

Kellan kocaman ellerini göğsüne bastırdı. "Ah, Shortcake. Sen ve Hunter birbirinizle ne kadar da iyi anlaşıyorsunuz."

"Kapa çeneni, Kellan," diye homurdandı.

"Evet, baba."

Hırlamalar daha da yükseldi ve Hunter'ın kurt, fırtınalı gözlerinde parladı, irislerinin yakınında altın rengi parlak benekler belirdi. Kellan iki elini havaya kaldırıp pişmanlık dolu bir ifadeyle yüzünü buruşturana kadar odadaki hakimiyeti sindirdim. "Saldırma. Susacağım. Üzgünüm, gergin olduğumda sinir bozucu oluyorum."

Kendimi tutamayıp elini uzattım ve okşadım. "Sinir bozucu değilsin, Altın Çocuk. Benim kendimi kaybetmemek için tam da ihtiyacım olan şeysin. Yani... teşekkür ederim."

Benim dokunuşumla adeta gurur duyuyordu, gözleri parlak ve ışıltılıydı.

"Ona iyi çocuk dersin, pantolonuna pisler," diye ekledi Hunter kuru bir sesle, kristal bardakta viski gibi görünen içkiden bir yudum alırken daha sakın bir ses tonuyla.

Florence'ın içkileri getirmesini kaçırmıştım ve önümdeki şarabı görünce onu öpebilirdim. Bardağı sıkıca tutup bir yudum aldım, birkaç haftalık alfa gerginliğinden sonra düzenli olarak gündüz içmeye başlayacağımdan endişeleniyordum.

Kellan'ın yanakları kızardı, ama Hunter'ın sözlerini yalanlamadı. Onun övgüsünü, *hiçbir neden yokken*, asla kullanamayacağım için bir kenara koydum.

Karnım tekrar guruldadığında, daha fazla bekleyemedim ve masanın ortasındaki tepsiden bir porsiyon et aldım. Baharatlı tavuk, sığır eti ve domuz eti seçtikten sonra, bir baş brokoli ve iki patates de ekledim. Onların beni medeniyetsiz biri olarak görmelerini istemezdim.

Hunter ve Kellan, ben tabağımı doldurana kadar yemeğe dokunmadılar ve bu düşünceli davranışları, uzun zamandır öldüğünü sandığım kalbimin bir köşesini yeniden ısıttı. Ben yemeye başladıktan sonra, ikisi de kalanlardan seçim yaptılar. Kellan sebzeleri ve eti bir araya yığdı, her şeyi dağınık bir şekilde kesti ve bir psikopat gibi hepsini karıştırarak yedi.

Hunter, kimsenin şaşırmadığı üzere, metodikti. Et ve sebzeleri eşit olarak karıştırdı ve her yemek tabağında birbirine yakın dururken, aralarında hafif bir boşluk kaldı. Yemek yerken patateslerle başladı ve saat yönünde, her seferinde bir yemekle tabağındaki yemekleri yedi.

Alfalar iş hakkında konuşmaya devam ederken, ben lezzetli baharatlarla tatlandırılmış eti yiyip, ferahlatıcı beyaz şarabı içip, dinleme fırsatını değerlendirirken katılmak zorunda kalmadım. Sanki bugünün zaten çok yoğun geçtiğini biliyorlarmış gibi, beni seslerinin derin uğultusu içinde süzülmemeye izin veriyorlardı. Sakinleştirici olmaması gereken seslerdi, ama yine de bu gece hiç bu kadar rahatlamamıştım.

Bu ikisi, alfa eğilimleri olmasına rağmen, bana hiç beklemediğim kadar nazik davranıyorlardı. En azından Kellan öyleydi ve onun kişiliği, Hunter'ın kontrolcü doğasını yumuşatmaya büyük ölçüde katkıda bulunuyordu.

"Yarın işe başlamaya hazır olacak mısın?"

İrkıldım ve şarabımı bardağın kenarından döktüm. Florence, güzel ruhu için şükürler olsun, bardağı ağzına kadar doldurmuştu, bu da irkildiğim durumlar hariç her durumda harikaydı. "Pardon, ne dedin?"

Hunter'ın çenesi seğirdi, ama dalgınlığımı ya da koordinasyon eksikliğimi yüzüme vurmadı. "İş, yarın başlayabilir misin?"

"Evet!" diye çok yüksek sesle cevap verdim ve eğilip elimdeki birkaç damla şarabı yaladım. "Ne zaman isterseniz başlayabilirim."

Sözlerimin ardından gelen sessizlik, başımı kaldırıp iki alfanın da ruhuma bakışlarını fark etmeme neden oldu. Havada ağır bir hakimiyet hissi vardı ve içimde bir tedirginlik ve heyecan hissi uyandığında, ellerimi yalayarak onları kızdırdığımı fark ettim. *Lanet şarap kafama vurmuştu.*

Kadehimi masaya nazikçe koyarak durumu yatıştırmaya çalıştım.

"Çalışmaya hazırım ve her gün boşum."

Kellan ilk toparlanan oldu ve başını salladı. "Pazar günü olmaz. Onu yarış pistinde istiyorum, sonra da aile şenliği gecemiz var."

Hunter'ın göğsünden derin bir gırtlaksı ses çıktı ve Kellan'ı onaylamak için benden gözlerini ayırmasa da, en azından konuştu. "Yarın restoranımız Golden Fin'de, ertesi gün ise kulübümüz Luxuria'da eğitim alacaksın."

Yarın Perşembe'ydi. "Yani, iki eğitim vardiyası ve Cumartesi günü normal vardiya mı?"

Hunter sertçe başını salladı, hakimiyeti sonunda azalmaya başlamıştı.

"Çalışmaya başlamak rahatlatıcı," dedim, bu *normal* konuşmaları sürdürmeyi umarak. "Oh, ve nakit ödeme istiyorum."

Kellan'ın yüzü kapandı, hiçbir şey belli etmedi ve onun güneş gibi parlak kişiliğinin solmasını görmekten nefret etsem de, bu konuda taviz veremeyeceğim bir durumdu. Para özgürlük demekti.

Hunter ise ayağa kalkarken hiçbir tepki göstermedi. "Sorun değil, Emme. Şimdi izin verirsen, halletmem gereken bazı işler var. Sabahleyin programınla görüşürüz."

O gittikten sonra kendimi berbat hissettim, ama kontrol edilebilen veya takip edilebilen paranın bir anlamı yoktu. Bu

alfalar bugün benim için bir risk oluşturmayabilir, ama gelecekte oluşturabilirlerdi ve ben her duruma hazırlıklı olmalıydım.

Kendimi meşgul etmek için boş tabakları tepsiye istifledim, ama mutfağa götürmeden önce Kellan onu aldı. "Ben hallederim," dedi ve dışarı çıktı, ben de hemen arkasından. Tepsiyi Florence'a bıraktık, o da *bu onun işi olduğu* için telaşlanıyordu.

Bizi kendi egemenlik alanından kovdu ve giriş salonuna vardığımızda Kellan, sanki kendi kendine tartışıyormuş gibi durakladı. "Gece daha yeni başlıyor," dedi sonunda. "Benimle film izlemek ister misin?"

Onun parlaklığını tekrar söndürmek istemediğim için başımı salladım. "Çok isterim."

Bu, onun gülümsemesini genişletti ve ben kalbimin hızlı atışlarını görmezden gelmeye çalışırken onun sıcaklığının geri döndüğünü hissedebiliyordum. "Beklediğin bir film var mı? Tüm sinema filmlerine erişimimiz var."

"Aslında hiç sinemaya gitmedim," diye itiraf ettim. "Yıllardır film izlemedim sanırım, bu yüzden her şey benim için yeni ve heyecan verici. Sadece western, savaş filmi veya aşırı kanlı korku filmleri olmasın."

Onun derin kahkahasını duyunca aptalca bir şekilde rahatlardım. "Sen Kenzo'ya benziyorsun. Bir keresinde sinemada bir slasher filmi izledikten sonra önündeki sıraya kusmuştu. Hala bu konuyu konuşurken yüzü yeşile dönüyor."

Igh. Bunu duyunca ben de biraz midem bulandı.

Kellan sinemaya giderken bana dokunmadı ve içeri girdikten sonra popcorn'u hazırlarken bana bir koltuk seçmemi söyledi. Beş sıra halinde dört adet yatabilen koltuk vardı ve her koltuğun arasında küçük bir masa vardı.

En iyi manzaraya sahip olduğuna karar vererek ikinci sıranın ortasını seçtim. Yumuşak koltuğa gömüldüm ve koyu renkli, yastıklı duvarlarla çevrili odayı gözlemledim. Ekran çok büyüktü, tavana kadar uzanıyordu ve neredeyse yan duvarlara kadar uzanıyordu.

Beş dakika içinde, patlamış mısır, tereyağı ve tuz kokusu havayı sardı ve yumuşak yastıklara kıvrılarak tekrar rahatlamaya başladım. Kellan bana küçük bir uzaktan kumanda uzattı. "Ben atıştırmalıkları getirirken sen filmi seç."

Akşam yemeğini yeni yemiştik ve ben de keyifli bir şekilde doymuştum, ama patlamış mısır kokusu güçlendikçe, atıştırmalıklar için her zaman yer olduğunu düşünmeden edemedim.

Uzaktan kumandadaki dokunmatik düğmeyi kaydırarak, bir dizi film buldum ve bunların belki yüzde onunu tanıyordum. Sonunda ilginç görünen bir süper kahraman filmi seçtim, tam da Kellan iki torba patlamış mısır, çikolata, Twizzlers ve iki şişe suyla geri döndüğü sırada.

"Hangi tatlıları sevdiğini bilemedim," dedi ve yarısını bana uzattı. "Ama büfede bir sürü başka seçenek var."

"Bu mükemmel." Aldıklarımı sıkıca tuttum ve midemi kaplayan heyecan verici duyguyu görmezden gelmeye çalıştım. Biliyordum ki bu çok saçmaydı, ama onunla bu filmi izleyeceğim için gerçekten heyecanlıydım. Neredeyse alfamla normal bir randevu gibi hissettim.

Film başladığında, Kellan sağ tarafıma o kadar yakın oturdu ki, onun ısını ve enerjisini hissedebiliyordum. Bir kez olsun, ona yaslanarak bu anın tadını çıkardım. Göğsümün içinde baş döndürücü, köpüren bir his vardı ve dikkatimi dağıtmak için avuç dolusu patlamış mısır ağzıma attım.

"Vay canına," diye inledim, tadı dilimde patladığında. "Neden bu kadar lezzetli?" Daha önce fuarlardan patlamış mısır almıştım, ama hiçbiri böyle lezzetli olmamıştı.

Kellan heyecanla başını sallayarak onayladı. "Evet, taze patlamış mısır ancak bu şekilde yenir. Bir ton tereyağıyla birlikte."

Bana göre de öyle.

Filmin açılış jeneriği bittiğinde, sanki duvarın ve tavanın her panelinde hoparlörler varmış gibi ses bizi sardı. O kadar sürükleyiciydi ki, koltuğumda zıplamaktan zorlukla kendimi alıkoyabildim.

"Bu inanılmaz," diye ciyakladım, sanki Noel'de heyecanlanan bir çocuk gibi. "Çok heyecanlıyım."

Bunun aptalca olduğunu çok iyi biliyordum, ama... neyse. Kellan beni yargılamayacaktı ve neyse ki kötü niyetli alfa erkekler ortalıkta yoktu.

Kellan kolunu omuzlarımin üzerine attı ve beni yanına çekti, kalbim göğüs kafesime çarpıyordu.

Beni kaslı vücuduna bastırıp başımın üstüne kısa bir öpücük kondurduğunda zihnim boşaldı. "Sen çok sevimlisin, güzel kız. Çok sevimli."

Sevimli normalde bir iltifat gibi gelmezdi, ama sesindeki arzuyu kaçırmam imkansızdı. Sevimli olsun ya da olmasın, şu anda beni sevimli, platonik bir şekilde düşünmüyordu.

Onun yanına yapışık kalmak beni çaresiz bıraktı ve açılış sahnesinde yoğun aksiyon başlasa bile filmin konusuna odaklanamadım. Popcorn'um yanımda unutulmuş kaldı ve Kellan'ın kokusu beni sardı, onun tatlılığına boğulana kadar.

"Rahatla, Shortcake," diye fısıldadı, görünüşe göre bu takma ad artık kalıcı olmuştu. Nefesi kulağımı okşadı. "Yoksa bu konuda biraz yardıma mı ihtiyacın var?"

Hayatım mahvoldu. Yardım edin! Görevi iptal edin. Bu gemiyle batıyordum ve görünürde hiçbir cankurtaran botu yoktu.

Kellan'ın kokusu daha da güçlendi ve başımı geriye eğdim, derin mavi gözlerinin benim en derinlerime baktığını gördüm. Başı yaklaştı ve ben donakaldım, mantıklı düşünceler kuramıyordum. Dudaklarımız birbirine çok yaklaştığında, sinema kapıları gürültüyle açıldı. Kellan homurdandı ve ben, bir alfa odaya fırladığında havaya bir metre kadar sıçradım.

Bölüm On dokuz

The değiştirici sallandı sallandı sallandı kapı vurarak beni vurarak burunumu kaşındıran, çok güçlü bir viski ve çiçek kokusu ile vurdu.

"Ne yapıyorsun, Finley?" Kellan ayağa fırladı ve benimle sarhoş alfa arasında durdu.

Finley'in ne yapacağını görmek için yana doğru eğildim, çünkü o çıkışı engellediği için oradan çıkmamın imkanı yoktu. Kellan koruyucu duruşundan ayrılmadı, ama yana doğru biraz kayarak koku eşleşmemdeki son alfa'ya doğrudan bakmamı sağladı.

Dişlerimi sıktım.

Ayı bitkin görünüyordu, ama aynı zamanda sağlam ve yakışıklıydı. Bana *ormandaki bir oduncu* izlenimi verdi ve bu noktada onun yakışıklılığına şaşırmış gibi davranamazdım. Kaderin boktan mizah anlayışına bir kez daha başımı sallamak zorunda kaldım.

Finley, diğer erkeklerden daha uzun, çene çizgisine kadar uzanan kalın, parlak kestane rengi saçlarını eliyle düzeltti. Ten rengi açık kahverengiydi ve kısa, koyu sakalı, ayı ve dağ adamı kişiliğini daha da vurguluyordu.

Kalın, isli kirpiklerle çevrili viski rengi gözleri, uzaktan bile baştan çıkarıcıydı. En az Hunter kadar iriydi, omuzları o kadar genişti ki, kendimi onların genişliğine bakarken buldum.

Sonunda benim gözlemlerimi fark etti ve yüzündeki somurtkan ifade daha da derinleşti. "Bütün ev senin kokunla dolu." Derin, kısık ses tonu omurgamda titremeye neden oldu. "Çikolata ve bal. Tatlı, ölümcül bir cazibe."

Kellan başını salladı ve bir adım daha yaklaştı. "Kardeşim, sarhoşsun. Geri alamayacağın bir şey söylemeden önce bu sarhoşluğu uyuyarak atmalısın."

Sessiz kaldım, çünkü burada söyleyeceğim her şeyin onun öfkesini daha da körükleyeceğini biliyordum. Ama kendime kaç kez toparlanmam gerektiğini söylesem de, gözlerimi ondan ayıramıyordum.

Onun viski rengi bakışlarında ve o bakışların derinliklerindeki çığlık atan acı uçurumunda boğuluyordum. Finley'e bir bakış attığımda, ona sarılmak ve bir daha asla ayrılmamak istedim. Onun acısı benim acımı uyandırdı, ama biz ruh ikizi değildik. Olamazdık da.

Kellan yanına yaklaşp omzunu tutup odadan çıkardığında direnmedi. Onlar çıkarken, alkol ve çiçek kokusunun altında gizlenmiş, temiz ve tatlı bir vanilya ve kiraz kokusu burnuma geldi.

O bayat, çiçeksi kokunun muhtemelen nereden geldiğini bilmek kalbimi sıkıştırdı, ama umursamaya ya da acımı göstermeye hakkım olmadığı için, kendimi zorlayarak başka yöne dönüp ekrana bakmaya başladım. Film hâlâ oynuyordu, ama artık onu izlemek için hiçbir ilğim kalmamıştı.

Hissettiğim neşe ve heyecan çoktan yok olmuştu, beni boş ve kırık bırakmıştı. Hayatın bana sürekli tekme atmasından nefret ediyordum, mutluluk çok kısa ve geçiciyken, hayal kırıklıkları derin ve kalıcı kalıyordu.

Kellan dönmeden önce ayrılmaya karar verdim ve evin içinden koşarak merdivenleri çıktım ve kendimi odama kilitledim. İlk günüm beklediğim kadar kötü geçmemişti, ama kötü bir şekilde bitmişti. Yine de hayattaydım ve bağlanmamıştım.

Benim durumumda, bundan daha fazlasını isteyemezdim.

Finley, Kellan beni öpmeden önce onu durdurmuştu, ki bu... *gerçekten şanslıydı*. Evet, tek düşünebildiğim alfa'nın tadını almak ve onun karamel-tarçın kokusu kadar tatlı olup olmadığını merak etmek olsa da... *Bilmesem daha iyi*. Onlardan birini öptüğüm anda her şey bitecekti. Bir kez tadına baktıktan sonra direnmenin imkanı yoktu.

Kendimi banyoya sürükleyerek, üç farklı duş başlığı ve buhar çubuğu olan lüks duşa daldım. Küvette olduğu gibi, rafta bir dizi vücut yıkama jeli ve şampuan vardı, laboratuvarı üretilmiş kokuları olmayan lüks türden, köpürürken burnumu rahatsız etmiyorlardı.

Ellerimi bacaklarımın arasına götürdüğümde, klitorisim bana nabız gibi atarak, Florida'dan kaçtığımdan beri ihmal ettiğim ihtiyaçlarımı hatırlattı. Bu alfa erkeklerle ve onların baştan çıkarıcı kokularıyla vakit geçirmek, içimde boş bir acı bırakmıştı ve bu acı geçmeden uykuya dalmam imkansızdı.

İçimi çekerek, parmağımı nemli sıcaklığımın içine kaydırđım ve uyarılmamı kullanarak klitorisimi ovuşturđım. Nefesim hızlandı ve sesimin daha da yükselmesini önlemek için dudağımı ısırđım. Değişkenlerle dolu bir evde, içimden gelen sesleri duymaları çok da zor olmazdı.

Parmağımın her hareketiyle nabız güçlendi ve gözlerimi kapattığımda, elimin bana dokunduğunu hayal etmedim. Bu, bir alfanın dokunuşuydu, kalın parmaklar amımın sıkı kaslarına giriyordu.

"Tanrıça lanet olsun," diye fısıldayarak ağladım, yoğunluk arttıkça orgazmım beni sarstı. Sessizce parmaklarımla kendimi salladım, dizlerim güçsüzleşene ve dik durmak için fayanslı duvara yaslanmak zorunda kalana kadar zevki uzattım.

Sessizce, düzensiz nefesler alarak kendime gelmem birkaç dakika sürdü. Bitirdiğimde, yorgun ve günün bitmesini bekleyen bir halde dışarı çıktım. Yumuşak, turkuaz renkli iki havluyu alıp saçımı ve sonra vücudumu, dokunmaya karşı ekstra hassas olan cildimi kuruladım.

Paket bana gerekli malzemeleri sağlamıştı, bu yüzden dişlerimi fırçalayıp yüz kremimi sürdüm, sonra havluyla sarınmış halde odama çıktım.

"Hay sıçayım," diye inledim, Kellan'ın büyük vücudunun yatağımın üzerinde uzandığını görünce durdum. Havlunun açılmaması için sıkıca tutarak, "Burada ne halt ediyorsun?" dedim.

Kellan, etkileyici karın kaslarını kullanarak dirseklerinin üzerine doğruldu. Gözlerini bana diktiğinde, gözlerinin karanlığı karşısında neredeyse bir adım geri atacaktım. "Fin'in sarhoş öfke nöbetinden sonra iyi olup olmadığını kontrol etmeye geldim."

İlk içgüdüüm, aptal ayıyı savunmaktı, ki bu çok saçmaydı çünkü o bunu hak edecek hiçbir şey yapmamıştı ve açıkça

beni içten içe nefret ediyordu. Sadece gözlerindeki o acı vardı. Onu unutamıyordum.

Yutkunarak, hissettiğimden daha normal konuşmaya çalıştım. "Kapıyı çalmak diye bir şey duymadın mı?"

Kellan bacaklarını yatağın kenarından salladı ve ayağa kalktı, bakışlarım hemen gri eşofmanına kaydı. Daha doğrusu, *gri eşofmanının* içindeki büyük ereksiyonunun belirgin hatlarına.

Aman Tanrım.

Bakışlarımı yukarı çevirdim, ama kafama keskin bir darbe alıp hafıza kaybına uğramadıkça, gördüğüm şeyi asla unutmam mümkün değildi.

Bana doğru yaklaşırken, bana dokunacağını tahmin ederek havlumu daha sıkı sardım. Kellan elimi tutup burnuna götürdü ve derin bir nefes alırken inledi. "Duşta ne yapıyordun güzel kız, bu odayı şeker fabrikası gibi kokutan şey neydi?"

Artık onun gerginliğini ve gözlerinde canavarın neden parıldadığını anlıyordum. Duşta kendimi parmakladığımı duymuştu.

Benim tahrik olduğumu koklamıştı.

Daha önce onların yanında tahrik olmamış değildim, ama bu geceki kadar değil, kendimi orgazma ulaştırmıştım.

Karamel kokusu havayı doldurmuştu ve havlumu bırakıp ona tırmanma isteğine zar zor direndim. "Ben... Gitmen gerekiyor."

Vücudum titrerken, bu sözlerim için kesinlikle bir madalya hak ettiğime karar verdim.

Kellan'ın yüz hatları gölgeli, mavi gözlerini kaplayan mürekkep gibi parlaklık ile uyumluydu. Beni bıraktı ve ellerini yanlarında sıktı, nefesini içine çekti ve odadan çıkıp gitti. Kapı gürültüyle kapandı ve ben yere yığıldım, yine havlumu sıkıca tutuyordum.

Tanrıya şükür ki buraya çıplak çıkmamıştım — havlu, korkunç bir hata yapmamı engelleyen tek engeldi. Kellan'ı öpmek geri dönüşü olmayan bir nokta olacağını düşünüyorsam, seks bu bağı geri dönülmez bir şekilde mühürleyecekti. İlk seferimizin büyüüne kapılmışken, onun sahiplenici ısırığını çaresizce isteyecektim ve ikimizin de reddetmek için mantıklı bir düşünceye sahip olma şansı olmayacaktı.

Bacaklarım tekrar çalışmaya başladığında, dolaba koştum ve Cora'nın bana verdiği krem rengi pijamaları aldım, çünkü

Yine çıplak yakalanmak istemiyordum.

Giyindikten sonra, yumuşak çarşafların arasına süründüm ve daha da yumuşak olan yatağa yığıldım, bu da yıpranmış sinirlerimi yatıştırmaya yardımcı oldu. Reeves Pack ile geçirdiğim ilk günün hayatta kalmanın gerçek bir başarı duygusu yoktu, çünkü gerçekte zar zor hayatta kalmıştım. Yarın daha iyisini yapmam gerekiyordu.

Şaşırtıcı bir şekilde, yorgun beynimin kaldıramayacağı kadar fazla olan stres yüzünden neredeyse anında uykuya daldım ve ertesi sabah uyandığımda, zayıf güneş ışınları panjurların kenarlarından süzülüyordu.

Yatağımdan kalkıp, yataktan yükselen hafif mocha kokusunu fark ettim. *Hunter*. Kendi evinde bile, bütün gece beni takip etti, ama aptalca bir nedenden dolayı, onun beni gözetlediğini bilmek kendimi daha güvende hissettirdi.

Yatağımanın yanında, telefon bir bildirimle çaldı ve uzanıp onu aldım. Bir mesaj vardı ve grup sohbetinde değildi.

Golden Boy: Özür dilerim, güzel kız. Dün gece her şeyi mahvettim. Benden nefret etme.

Telefonu göğsüme kaldırarak, parmaklarım dokunmatik ekranın üzerinde uçarcasına çok hızlı bir şekilde cevap verdim.

Güzel kız: Seni asla nefret edemem, Golden. Hala en sevdiğim kişisin.

O da bir sürü gülümseyen ve kalp emoji gönderdi ve yataktan kalkıp güne başladığımda moralim çok yükselmişti. Yirmi dakika sonra duşumu aldım, şort ve tişört giydim ve mutfağa girdim. Gerald ve Florence odada değildi, ama Hunter tezgahın arkasındaki taburelerden birinde oturmuş kahvesini yudumlarken gazeteyi okuyordu.

"Artık haberleri dijital olarak alabilirsin," dedim gülümseyerek, bir kupa alıp kendime de kahve doldurdum. Hunter, ben sormadan önce krema ve şekeri bana doğru itti.

İyi bir takipçi gibi, kahvemi nasıl içtiğimi zaten biliyordu.

"Ellerimi kullanmayı tercih ederim," dedi, sayfayı çevirerek. "Zevk aldığım şeyi gerçekten hissetmek için."

Boğazım kurudu ve bir yudum kahve içtim, sıvının boğazımı yakmasıyla yüzümü buruşturdum. Hunter kısa bir süre bana baktı, başını salladı ve gazetesine geri döndü.

Yapacak başka bir şeyim olmadığı için, onu yakından izlemeye başladım. Tanıştığımız gün giydiği gibi, yine açık gri bir takım elbise giymişti. Gömleğinin mavisini benim gözlerimin rengiyle benzerdi, boynunda ise bağlanmayı bekleyen koyu mavi bir kravat vardı.

Saçları düzgünce taranmıştı, kalın koyu renkli dalgalar, yapay olduğu belli olan çekici bir düzen içinde duruyordu. Ona yakışıyordu, ama ben onu biraz daha vahşi halini tercih ederdim.

Altın rengi çizgilerle süslenmiş koyu renkli gözleri benimkilerle buluştu ve yemin ederim ki, gözlerinin derinliklerinde bir parça eğlence vardı. "Bu sabah seni Golden Fin'e götüreceğim," dedi. "Kellan, vardiyan bittiğinde seni alabilir."

"Ödünç alabileceğim bir motosikletin varsa, kendim de gitmekten memnuniyet duyarım."

Sonunda içilebilecek kadar soğuyan kahveden bir yudum daha aldım. Hunter kağıdı bir kez daha çevirip önüne katladı. "*Dışarı çıkmak* çok tehlikeli. En azından bağlanmamışken. Omega'lara karşı davranış konusunda katı kurallarımız olabilir, ama herkes kurallara uymuyor. Kimse sana söyledi mi bilmiyorum, ama gelecek hafta Zirve var ve bu yıl ev sahibi şehir Golden Claw. Diğer şekil değiştiren şehirlerden alfa'lar buraya akın edecek."

Zirvenin ne olduğunu bilmiyordum, ama bu bilgiyi neden paylaştığını anladım. Farklı şehirlerin farklı kuralları vardı. Bizim konseyimiz ve alfaları benim isteğim dışında beni alıkoymaktan çekinebilirdi, ama diğer şehirlerde... pek öyle değildi.

"Kendi başıma kaçmayacağım," dedim ve sesimde en ufak bir küstahlık yoktu. "Beni güvende tuttuğunuz için teşekkürler."

Karşılığında hiçbir şey vaat etmeden beni güvende tuttular ve bu, beklediğimden ve hak ettiğimden çok daha fazlasıydı.

Hunter'ın sesi kalınlaştı: "Sen Reeves Sürüsü'nün bir parçasısın ve ben sürümü korurum."

Onunla her konuştuğunda, bu beşli grubun liderinin neden Hunter olduğu daha da belirgin hale geliyordu. Slade daha baskın olmasına *rağmen*. Hunter'ın koruyucu içgüdüleri ve her konuda gösterdiği yetenekleri vardı. En azından şekil değiştirme teknolojilerini icat etme konusunda açıkça bir dahi olduğunu söylemeye gerek bile yok.

"Kaç yaşındasınız?" Aklımdaki en önemli sorulardan birinin cevabını almak zarar vermezdi, değil mi?

Hunter'ın tüm dikkatini bana vermesi rahatsız ediciydi ve kahvemi bitirdiğim için artık saklanacak bir yerim yoktu. "Slade otuz dört yaşında, en büyüğümüz. Ben otuz iki yaşındayım. Finley yirmi altı, Kellan yirmi beş. Sen kaç yaşındasın Emme?"

O benim tercih ettiğim ismi kullandığında içim ısındı. "Yirmi beş yaşındayım. Konseye biraz yalan söyledim, bana daha yumuşak davranmalarını umuyordum."

Hunter, yalanımdan dolayı şaşırmış ya da üzölmüş gibi görünmüyordu ve sanırım Warrick ona çoktan söylemişti. "Onların sana zarar vermesine asla izin vermezdim, küçük omega. O gün ne karar verirlerse versinler."

Bunun üzerine ayağa kalktı ve bardağını lavaboya bıraktı. "Otuz dakika sonra ön kapıda buluşalım. İş kıyafetini yatağına bırakacağım."

O gittikten sonra, ben bir karışıklık yığını olarak kaldım, bir alfa'nın varlığında kendimi ne kadar güvende hissettiğimi hem nefret ediyor hem de seviyordum.

Beni yok etme gücüne sahip bir alfa.

Bölüm Yirmi

KELLAN

Kendimi hırpalarken, kafamın içinde kurtum inliyordu. Benim canavarımın kokusunu alan bir tavşan kadar ürkek olan Emme'ye karşı yavaş davranmaya çalışıyordum, ama onun ağır nefeslerini ve yumuşak inlemelerini dinlediğim bir an - onun tatlı uyarılmasının kokusunu almamdan bahsetmiyorum bile - tüm mantıklı düşüncelerimi kaybetmeme yetti.

Elimi banyo kapısına koymuş, içeri girip omega'mı sahiplenmek üzereydim. Kendimi kontrol etmek için her şeyi yaptım, ama sonra o sıcak sudan parıldayarak çıktı, çıplak vücudunu benden ayıran tek şey bir havluydu.

Siktir et havluları. Siktir et onları. Onları kim icat etti ki?

Onun kremi tenindeki her damla nemi yalamak, vücuduna serpiştirilmiş çillerin izini takip etmek benim dilim olmalıydı... *ve ben ona deli gibi aşıktım.*

Ne pahasına olursa olsun, omega'mın kalbini kazanacaktım, çünkü onun tekrar kaçacağı düşüncesi beni mahvediyordu. Evet, Hunter bana onun yüzde doksan kaçma riski olduğunu söylemişti ve ben de ona kaçarsa peşinden gideceğimi söylemiştim.

Peşinden gideceğim. Nereye giderse gitsin, benden saklanabileceği kadar uzak bir yer yoktu. Tıpkı *Baba Alfa* gibi tam bir psikopat takipçi olacaktım, ama lanet olsun, ruhumu bir avcıyla paylaşmıştım ve hayatın hafif tarafının tadını çıkarırken, derinlerde hepimiz *birer* canavardık.

Berbat bir gece uykusundan sonra uyandıgımda, Emme'nin Hunter'la birlikte ögle ve akşam yemeği için açtığımız restoranımız Golden Fin'e gittiğini gördüm.

Antrenmanlardan rastgele bir gün izinli olduğumuz için onu görmeye uğramayı zaten planlamıştım. Genellikle ofise gidip mevcut ürün zaman çizelgesini ve sevkiyat rotalarını öğrenirdim. Fin ve ben sonsuza kadar hokey oynamayacaktık ve hazır olduğumuzda ikimiz de Reeves Industries'de pozisyonlarımız vardı. Bunu göz önünde bulundurarak, şirketin iç işleyişini takip etmeyi kendime görev edindim.

Fin ise hiç umursamıyordu ve şirket hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Bunun bir önemi yoktu. Harcayabileceğimizden çok daha fazla paramız vardı ve ikimiz de tekrar çalışmak istemiyorsak, çalışmak zorunda değildik. Ama ben, en azından, meşgul olmaya ihtiyacım vardı.

Bu, karanlığı uzak tutuyordu.

Emme bana güneş ışığı kurdu derdi ve çoğunlukla haklıydı. Hayatın ağır duyguları veya karanlık yönleriyle uğraşmazdım, ama içimde her zaman kovalamayı arzulayan bir yan vardı. Canavarın savaşı ve *kaçışı*. Dün gece kurtumun serbest kalmasına izin versem, Emme bu sabah bağlanmamış olmazdı — benim lanet yatağıma zincirlenmiş olurdu ve benim onu arzuladığım kadar o da beni arzulayana kadar orada kalırdı.

İçimdeki canavarın kontrolünü daha önce sadece bir kez kaybetmiştim ve bir daha asla yaşamak istemediğim bir yıkıma neden olmuştum. Şimdi altın çocuk rolünü oynuyordum ve şanslıydım ki bu rolü oynamaktan daha da çok zevk alıyordum.

"Adi herif!" Ağır bir avuç içi kapıma çarptı ve Finley, ben bir şey söylemeden kapıyı açtı. Kafasını içeri soktuğunda, beni yatakta uzanmış, düşüncelere dalmış halde buldu. "Buzda bedava kaymak ister misin?" Kapı çerçevesine yaslandı, yüzünde hiçbir ifade yoktu.

Dün gece ne kadar sarhoş olduğunu gösteren hiçbir fiziksel belirti göstermiyordu, ama gözlerinde gölgeler vardı ve bu yüzden başımı salladım. "Evet, kardeşim. Ama beni ve Shortcake'i böldüğün için seni orada mahvedeceğim. Eşyalarımı almam için bana beş dakika ver."

Elini yüzüne götürdü ve yemin ederim ki bir gülümsemeyi sildi. "Kusura bakma, Kel. Benim hatam. Kendimi biraz daha toparlamam lazım ve bunun için omega'nın yoluna çıkmamam gerek. Öncelikle *beni o grup sohbetine geri ekleme.*"

"Tabii ki, kardeşim," dedim, yüzüne karşı yalan söyledim.

Bu sabah Slade dahil herkesi sohbe tekrar eklemiştim. Ama sabah selamım cevapsız kalmıştı ve Emme'nin iş yerine telefonunu götürmeyi hatırlayıp hatırlamadığını merak ettim. Hunter'ı tanırıyorsa, unutmasın diye telefonunu eline bağlamıştır.

Finley, ben çantamı alırken bekledi, sonra aşağı inip ayakkabılarımızı giydik ve Gerald'ın buzdolabında bıraktığı kahvaltılık keklerden birkaç tane çaldık. Yumurta, pastırma ve protein tozu bisküvilerinden oluşan bu kekler, güne başlamak için bize iyi bir enerji verdi.

Finley, TRX'yle buz pistine gitti. Herkes Zirveye hazırlanmaya başladığı için yollar her zamankinden daha kalabalıktı. Önümüzdeki hafta boyunca binlerce şekil değiştiren insan akın edecek, çoğu arkadaşları ve aileleriyle ya da Golden Claw'ın birkaç kısa süreli konaklama yerinde kalacaktı.

Şehrimiz, yedi gün sürecek ticaret müzakereleri, değişimler, barış görüşmeleri ve güvenlik güncellemeleri için değişkenlerle dolup taşacaktı. "Zirve programıyla ilgili bir güncelleme gönderdiler mi?" diye Fin'e sordum.

Cevap olarak omuz silkme hareketi gördüm. O hokey, arabalar, Kenzo ve bizi önemsiyordu.

Muhtemelen bu sırayla.

Sen benim en sevdiğimisin. Shortcake'in bunu söylemesi asla eskimezdi.

Daha önce hiç en sevilen kişi olmamıştım, en küçük çocuk olduğum ve şımartıldığım ailemde bile, ama aynı zamanda sinir bozucu bir pislik olarak da görülüyordu.

Sürümüzde bile *sinir bozucu* yavruydu.

Emme bana tamamen beceriksiz biri olmadığımı hissettirdi ve bunun için yanan kömürlerin üzerine uzanıp onun beni yürüyüş yolu olarak kullanmasına izin verirdim. Eğer böyle özel bir durum ortaya çıkarsa...

"Dün *onun* hakkında bir şey öğrendin mi?" Finley yorgun bir sesle aniden sordu. "Nereden geldi? Bağlanmamış bir omega nasıl yakalanmadan Amerika'da dolaşıp duruyor? On sekiz yaşında, değil mi?"

"Yirmi beş," diye cevap verdim, dikkatim dağınık bir şekilde, aslında ne kadar az şey bildiğimizi düşünerek. "Mahkemede, ona daha yumuşak davranacaklarını umarak yalan söyledi."

"Ve o bir yalancı. Lanet olsun." Fısıltıyla mırıldandı, ama ben duydum.

Ona alaycı bir bakış atarak başımı salladım. "Hadi ama. Hayatı için yargılanıyordu. Hayatımı kurtaracağını düşünseydim, açıkça görebilecekleri şeyler dahil, hakkımdaki her şeyi yalan söylerdim. Onu bu tek yalanından dolayı yargılayabileceğini sanmıyorum."

"Peki ya bizimle hiçbir şey yapmak istememesi ve hiçbirimize şans tanımadan sürünün cömert tekliflerini reddetmesi? Onu bunun için yargılayabilir miyim?"

Neden üzüldüğünü anlıyordum; bizi dışladığında ya da kaçma hayalini ele veren o vahşi, çılgın bakışları olduğunda çok acı veriyordu.

Ama bunun bir nedeni vardı.

"O sadece bizden kaçmıyor," dedim yumuşak bir sesle, onu düşündüğümde göğsümde hissettiğim acıyı avucumla ovuşturarak. "Bu bir travma ve o bunu fazlasıyla yaşıyor. Aşırı bağımsızlığı, hiçbir zaman güvenilebileceği birinin olmamış olmasından kaynaklanıyor ve sanırım hayatında birkaç kez güvendiği kişiler onu büyük bir hayal kırıklığına uğratmış. Yani... hayır, henüz onun hikâyesini bilmiyorum, ama Emme'nin özünü görüyorum ve onun özü saf. Onu henüz yazma."

Uzun bir nefes verene kadar sessiz kaldı. "Travmayı anlıyorum."

Yolculuğun geri kalanında benim nazik ricamı düşündüğünü hissettim.

Oyuncuların girişinden girdiğimizde pist sessizdi. Finley'in düşüncelerine devam etmesine izin verirken, biz de antrenman kıyafetlerimizi giydik. Buz pistine çıkmadan önce telefonumu kontrol ettim, ama grup sohbetinde hala bir hareketlilik yoktu. En azından Emme, bu sabah özür dilediğim ayrı mesajıma cevap vermişti.

Aksi takdirde, beni affedene kadar dizlerimin üzerine çöküp yalvarmak için restorana giderdim.

Telefonu dolaba attım ve sürü kardeşimin peşinden, Zamboni ile yeni temizlenmiş buz pistine çıktım. Havadaki koku bana Thorny Gardens'ta büyüdüğüm evimi ve evimizin yanındaki gölde geçirdiğim uzun kış aylarını hatırlattı.

Ailem Fin'inkine hiç benzemiyordu, ama hayatın sıkıntılarından kaçmak için benzer yöntemler kullanıyorduk. Bu ve sürünün en genç alfaları olmamız, aramızdaki bağı biraz daha güçlendirmişti.

Hunter bizim liderimizdi ve Slade, sürümüze dokunan her pisiği yok ederdi, ama ikisi de pek sıcakkanlı değildi. Bu iki dominant pislik, Fin ve benim dışlandığımız bambaşka bir düzeyde birbirlerini anlıyorlardı.

"Yarışmak ister misin?" diye sordum, ısınma turlarını tamamladıktan sonra.

Fin başını salladı. "Yemin ederim, her gün hayatı hızla yaşamak zorunda kalarak daha da kötüleşiyorsun. Pazar günlerimizde resmen pervasızsın..." Cümlesini bitirmeden fırladı ve küfrederek onun peşinden uçtum, kahkaham pistte yankılandı.

Birkaç tur boyunca eşit bir mücadele verdik, ama ben her zaman buz üzerinde biraz daha hafif ve çevik olmuştum. Ancak, bitirdiğimizde ikimiz de bitkin düşmüştük.

"Sanki koç burada gibi," diye nefes nefese, sanki hayatımın kaynağıymış gibi suyu içtim.

"Aynen öyle," dedi sert bir ses, buzun üzerinde uzanmış olduğumuz yerin üstünden.

Başımı kaldırdığımda koçun ev sahibi takımın yedek kulübesinde oturmuş bize bakarken gördüm. Geniş göğsünü kollarını kavuşturmuştu ama ifadesi yumuşaktı. En azından onun için. "İkiniz izin gününüzde burada ne yapıyorsunuz? Yarın size daha yumuşak davranacağımı sanmayın."

"Hayal bile edemeyiz," diye inledi Fin ve bir kez daha patenlerine ayağa kalktı. "Sadece içimizdeki şeytanları kovmaya çalışıyoruz."

Koçun gözleri dondu ve onun kaybını hatırladım. Beşlisinden biri son gerçek şehir savaşında hayatını kaybetmişti. Bir grup haydut

, hırslı bir cadının yardımıyla neredeyse başarmışlardı.

On beş yıl, koçun gözlerindeki karanlığı hafifletmek için yeterli değildi; hiçbir yıl yeterli olamazdı.

"Kesinlikle rahatlatıcı." Boğazını temizlemeden önce sesi kırıldı. "Oynamak için çok yaşlandığımda aklımı kaybedeceğimi düşünmüştüm, ama takımımızda yerimi buldum. Celtic Wolves beni kurtardı ve siz pisliklerin şehirleri onurlandıran en iyi takım olmanızı sağlayacağım."

"Yaptığınız her şey için minnettarız, Koç," dedim ona, ona sarılma isteğine zar zor direnerek. Koç, huysuz herif, tanıdığım herkesten daha çok sarılmaya ihtiyacı olmasına rağmen, kafamı koparırdı. Belki Slade hariç.

Bana eliyle veda etti. "Çıkın buradan. Yarın sabah erkenden görüşürüz." Ardından gelen gülümseme kesinlikle ürkütücüydü ve bunun üzerine hayalarımın küçüldüğüne yemin edebilirim.

Antrenmanda bizi mahvedecekti.

Bu arada Finley, tüm hayalleri gerçekleşmiş gibi görünüyordu. Kardeşim bazı sorunları vardı ve antrenmanlarda bizim ona dayak atmamızdan hoşlandığı gerçeği, terapinin işe yarayacağını gösteriyordu.

Eh, kimi kandırıyordum ki... Ben de bundan zevk alıyordum. Karanlığı uzak tutan her neyse.

Bölüm

Yirmi Bir

Golden Fin'in üniforması, beyaz düğmeli gömlek ve siyah pantolondan oluşuyordu, yani bir restoran için standart kıyafetler. Giyindikten ve saçlarımı yüksek bir topuz yapıp topladıktan sonra, Hunter beni Bentley'yle işe götürdü.

Gergin yolculuğun ilk bölümünü, elindeki bandajı ona sormalı mıyım diye düşünerek geçirdim. Bu kadar saat süren bir iyileşme süreci için yaralanma ne kadar ciddi olmalıydı? Yine de bu beni ilgilendirmiyordu ve onun ifadesi de soru sormaya pek davetkar değildi, bu yüzden susmayı tercih ettim.

Hunter sessizlikten rahatsız görünmüyordu, ifadesi sakindi, ben ise yerinde duramayan bir haldeydim. "Kıpırdama," diye emretti sonunda, kırmızı ışıkta dururken. "Koltuğumu deleceksin."

Ellerimi yanımda yumruk haline getirerek, kendimi çevremizdeki şehrin simgesel yapılarına odaklanmaya zorladım. "Restorana yaklaştık mı?"

Bana döndü ve mocha kokusu daha da güçlendi, bu yüzden onun kokusunu bastırmak için çaresizce ağızımdan nefes almaya başladım. *Ama bu hiçbir işe yaramadı.* Hatta şimdi onun tadını da neredeyse alabiliyordum.

"Restoran bir sonraki köşede, ama önce bir kafeye uğrayıp sana kahvaltı alacağız. Çıkmadan önce hiçbir şey ayarlamaya vaktim olmadı."

Yiyecek ihtiyacımı düşünmüş olmasına şaşırdığım için cevap vermekte geciktim. "O konuda sorun yok. Genellikle kahvaltıyı atlarım, böylece öğle yemeği saatindeki yoğunluğu kolayca atlatıp sonra yemek yiyebilirim."

Hunter derin, uğursuz bir gürültüyle cevap verdi ve arabasını Greengrocer Cafe'nin önündeki park yerine park ederken beni tamamen görmezden geldi.

Arabadan hızla indi ve ben onu takip edip etmemeye karar veremedim kapımı açtı ve elini uzatarak bana tutunmam için işaret etti.

Bandajlı olan sağ eli değildi, bunu fark ettim çünkü yeni bir takıntım vardı. Bu noktada, kim daha iyi takipçi olduğu konusunda bir rekabet vardı.

Hunter sabırlı bir *avcıydı*, benim onun uzattığı eli tutup tutmayacağıma karar vermemi bekliyordu. Midem guruldadığında, bir omegaya hakimiyet oyunları oynamanın yakışık almayacağına karar verdim ve avucumu onun avucuna bıraktım.

Aramızdan enerji akımı geçerken beni bir sıcaklık sardı. Onun kollarından kurtulmak isteyecek kadar güçlü değildi, ama kurtum göğsümde kıpırdanıp inlemeye yetecek kadar güçlüydü.

Hunter'ın koyu renkli gözleri kesinlikle vahşi bir hale geldi ve "Yakında kaçacağız" dediğinde sesinde kurtunu duydum.

O, büyük gücünü kullanarak beni arabadan çıkardığında nefesimi tutmayı başardım ve ayaklarımın üzerinde dengemi bulduğumda, onun bakışlarıyla karşılaştım. "Kurtumun tedirginliğini duyabiliyor musun?"

Yüzlerimiz, onun fırtınalı gözlerindeki altın rengi pigmentleri görebileceğim kadar yakınlaşana kadar eğildi. "Ben senin alfanım, küçük omega. Senin kurt bana ait ve onu *hissediyorum*."

Kurtumun ve benim kimsenin malı olmadığımızı söylemek istedim, ama ağızımda hiç nem kalmamıştı. Denemek için dudaklarımı ayırdığımda, boşuk bir nefes çıkmaktan başka bir şey yapamadım.

Hunter beni kafeye doğru götürürken elimi sıkıca tuttu ve kırmızı tuğla duvarları ve saksı bitkileriyle davetkar bir ortama adım attığımızda ancak onun elinden kurtulabildim.

Elini hemen sırtımın ortasına koydu, sıcak ve güçlüydü, beni tezgaha doğru itti, orada kızarmış sandviçlerin ve kahvenin kokusu vücudumu bir kez daha ele vererek karnımın guruldamasını sağladı.

Altın sarısı saçları ve koyu kahverengi gözleri olan güzel bir kurt hemen bize doğru koştu. "Alfa Hunter," diye ciyakladı, gözleri fal taşı gibi açılmış ve telaşlıydı. "Bu sabah burada olacağını bilmiyorduk."

Kız onun ayaklarına neredeyse yapışmış haldeyken gözlerimi devirmemek imkansızdı, üstelik Hunter da cevap verirken son derece çekiciydi. "Sadece bir ziyaret, Kitty. İki kahvaltı sandviçi ve iki mocha alacağız."

Adi herif. "En sevdiğim kahve değil," diye mırıldandım ve onun buna karşılık gülümsediğine yemin edebilirim.

Kitty siparişini girdi ama ondan para almadı. Bunu garip buldum ama neyse. Reeves Pack'in burada bir hesabı falan vardı herhalde.

Dolapların arasında dolaşmaya başladım, kahvaltılık yiyecekler ve tatlılar da dahil olmak üzere sundukları ürünleri inceledim. "Kafeden ayrılma," diye seslendi Hunter arkamdan. "Ben mutfağa gidiyorum."

Burnumu kırıstırarak, şaka mı yapıyor diye düşündüm ama... hayır. Zaten tezgahın arkasındaki bankı kaldırmış ve büyük adımlarla ilerliyordu. Bu alfa, sandviçinin yapılışını denetlemek zorunda kalacak kadar kontrol delisi miydi?

Kitty, Hunter salıncak kapıdan içeri girerken hiç etkilenmemiş görünüyordu ve ben de bunu etrafımda olan diğer tuhaf şeylerin arasına eklemeye karar verdim.

"Alfa Hunter'ı nereden tanıyorsun?" Kitty'nin sesi, Hunter'ın yokluğunda pek de dostça değildi.

Dudaklarıma zorla bir gülümseme kondurarak omuz silktim. "Beni sokaktan kaçırdı, ama evi güzel, bu yüzden bir süre kalacağım. Buna hızlı bir Stockholm Sendromu vakası diyelim."

Yüzünde şaşkınlık belirdi. "Ama sen insan dünyasında bir haydut olarak yaşayan omega değil misin?" Beni saçlarımdan ayak parmaklarıma kadar inceledi ve açıkça beni yetersiz buldu. "Neden Reeves gibi bir sürüden uzak durmaya çalışasın ki? Onlar en üst düzeyde."

"Benim kim olduğumu zaten çok iyi biliyorsan, neden onları nasıl tanıdığımı soruyorsun ki?"

Oyunculardan nefret ediyordum. Değişkenlerin dünyasında oyunlar daha çok kazanmakla ilgiliydi, eğlenmekle değil, ve ben bunun için burada değildim.

Sanki aptal olan benmişim gibi burnunu çektirdi, ama Hunter'ın kokusu ve hakimiyeti geri döndüğünde bizi sardığı için daha fazla konuşacak vaktimiz yoktu.

Kitty harekete geçti ve sanki oradan yemek yiyecekmiş gibi önündeki tezgahı temizlemeye başladı. "Umarım her şey beğeninize uygun olmuştur?" diye sordu ve ben kısa bir süre onun güzel saçları olmasaydı nasıl görüneceğini düşündüm. Küçük bir kıvılcım ve *bir uğultu*. "Reeves Pack'in genellikle müdahale etmediğini biliyoruz, ancak sizin protokollerinizi takip ediyoruz."

Tabii ya. Bu kafenin Reeves Industries'e ait olduğunu daha önce fark edemediğim için kendime kızdım. Hurricane Hunter bunu benden saklamıştı, muhtemelen benim onlar hakkında ne kadar az şey bildiğimi göstermek için. bu kafenin Reeves Industries'e ait bir işletme olduğunu daha önce fark etmediğim için kendime kızdım. Hurricane Hunter bunu benden kasten saklamıştı, muhtemelen onları araştırmak için ne kadar az çaba harcadığımı göstermek için.

"Her şey harika görünüyor," diye Hunter onu teselli etti. "Yönetici olarak mükemmel bir iş çıkarıyorsun, Kitty. Bir sonraki üç aylık toplantıda ikramiyeleri görüşeceğiz."

Gülümsemesi lanet olası güneş kadar parlaktı ve Hunter sikini çıkarırsa, patronu memnun etmek için bir saniye bile düşünmeden dizlerinin üzerine çökeceğinden oldukça emindim.

Kurtum ön plana çıktı, göğsümden hırıltılar yükseldi ve onları zar zor bastırabildim. Bunu yapamazdım. Ne burada... ne de başka bir yerde.

Ne kadar çok dönüşüp bu alfa'yı sahiplenmek istesem de, bu hevesli sürtüklerin onun kime ait olduğunu bilmelerini istesem de, bunu asla yapamazdım.

Arkamı dönüp, kurt içimdeki kontrolü ele geçirene kadar derin nefesler aldım ve yemeğimiz hazır olup kafeden çıktığımızda, artık *çoğunlukla* umursamayan halime dönmüştüm.

Arabada Hunter kapıyı benim için açtı ve emniyet kemerimi takana kadar bekledi, sonra bana sandviçlerden birini ve kahveyi uzattı. Seyahat kupamı bardaklıkta bıraktım ve lezzetli kokan yiyeceği ambalajından çıkardım.

"Oh, lanet olsun," diye inledim bir ısırik alırken. Pastırma, sosis, yumurta ve relish benim en sevdiğim kombinasyondur. Çıtır çıtır ekmek ve baharatlı barbekü sosuyla birleşince, kendimi cennette hissettim. "Bu, şimdiye kadar yediğim en iyi kahvaltı sandviçi."

Hunter'ın bakışları ağızma kilitlendi. "Onlarla ünlüyüz." Sözleri düşük bir uğultuydu ve ben kendimi daha fazla mutlu yemek sesleri çıkarmamaya zorladım.

mutlu yemek sesleri çıkarmamaya zorladım kendimi. Bu sesler, *diğer* mutlu seslere çok benziyordu
seslere çok yakındı.

"İyi yapamadığın bir şey var mı?" diye sordum, bir ısırık daha alıp dudaklarımdaki kırıntıları yaladım.

"Hayır."

Her zamanki zarif tavrımla güldüm, en azından ağzım dolu olmadığı için şükrettim. "Eh, alçakgönüllülük de bir seçenek olabilir."

Şaşırtıcı bir şekilde, o da güldü. "Sadece gerçeği söylüyorum."

Kahretsin, o sesi gerçekten çok sevmişim ve tekrar duymak istediğimi fark ettim.

Hareket etmeye başladığımızda, orta konsolda açılmamış sandviçini fark ettim. "Onu sizin için açmamı ister misiniz?"

Hunter başını salladı. "Tabii. Çok iyi olur."

Yediğimden memnun kaldığım için, sandviçimin kalanını kucağıma koydum ve Hunter'inkini aldım. Bir tarafını açtım ve kağıdı tabanın altına katlayarak, onun şık takım elbisesine damlamamasını sağladım. Ona uzattığımda, dudaklarını araladı ve göğsümde bir sıcaklık hissettiren ve kalbimin ortasına damlayan beyaz bir gülümseme gösterdi.

Bu alfa, en basit işleri yaparken bile tehlikeli derecede seksi biriydi.

"Bu trafiği geçeyim," dedi, ön camdan dışarıya bakıp sonra bana dönerek.

Gözlerinin çok uzun süre yoldan ayrılmasının tehlikesini azaltmak için, sandviçi ağzına götürdüm. Hunter'ın kokusu daha da güçlendi ve aramızda asılı duran sandviç üzerinde gözlerimiz kilitlendiğinde, enerjisi cildimden geçip gitti ve *koltuğunda bir delik daha açma* tehlikesiyle karşı karşıya kaldım.

Benim teklifimi kabul edip etmeyeceğinden emin değildim, ama dudaklarını daha da açtı ve o güçlü, yırtıcı dişleri ekmeği ısırıldığında, vücudumdaki tüm kan aşağıya doğru aktı.

Oh, lanet olsun.

Yavaşça çiğnedi, gözleri hala üzerimdeydi, ama nedense benim yapacağım gibi arabayı direğe çarpmadı. Düşünmeden, otomatik bir hareketle sandviçi tekrar ona doğru uzattım ve yemin ederim ki

gözlerindeki altın rengi eridi. *Beni yakıyordu*. "Küçük omega," dedi boğuk bir sesle. "Sen, hiç beklemediğim ve hazırlıklı olamadığım bir anomalisin."

Anormallik pek olumlu bir kelime gibi gelmiyordu, özellikle de normal rutinini bozan her şeyi hor gören Hunter gibi bir kontrol manyağı için.

Öyleyse neden bu durumdan mutsuz görünmüyordu?

O kahvaltısını birkaç büyük lokmada bitirdi ve ben ellerimin titremesini görmezden gelerek yağlı kağıdı düzgünce katladım. İçimdeki yeni kargaşayla kendi sandviçimi bitirebileceğimden emin değildim, ama Hunter ben tekrar yemeye başlayana kadar kucağıma sert bir bakış attı.

Tadı karton gibiydi, ama her lokmayı bitirdim ve arada kahvemi yudumladım.

Hayatımda içtiğim en iyi mokaydı, ama arabada beni saran Hunter'ın kokusuyla kıyaslanamazdı.

Hunter, tepesinde *Golden Fin* yazan büyük, mavi, ahşap kaplamalı bir binanın otoparkına girdi. Logolarının bir ucunda bir olta kancası, diğer ucunda bir çapa vardı. Ana kapılar kapalıydı ve otoparkta sadece birkaç araba vardı.

"Restoran öğle ve akşam yemekleri için açılıyor," dedi Hunter arabayı durdururken. "Rıhtımın hemen üzerindeyiz, bu yüzden aile etkinlikleri, randevular ve şirket etkinlikleri için harika bir yer."

O otoparka girdiğinde suyu görmüştüm ve buranın deniz ürünleri restoranı için harika bir yer olduğunu düşünmüştüm.

Arabadan indiğimizde, Bentley'nin çöp kutusu gibi muamele görmeyi hak etmediğini düşündüğüm için çöpümüzü aldım. Hunter çöpü benden aldı ve bu bana Kellan'ın kendi valizimi taşımama izin vermemesini hatırlattı. İki alfa da benim kendi eşyalarımı taşıyabileceğimi düşünmüyor gibiydi ve bu beni çok rahatsız etti çünkü daha önce hiç kimsenin yardımına ihtiyaç duymamıştım.

Bana davranışları dengemi bozdu ve onlara güvenemedim.

Çok fazla çaba gösteriyorlardı, aşırı telafi ediyorlardı ve er ya da geç gerçek yüzleri ortaya çıkacaktı.

"Çalışan girişi," dedi Hunter, önce benim girmem için işaret etti. "Burası Golden Claw'daki en lüks restoran değil, çünkü *her* bütçeye ve dışarıda yemek yeme nedenine uygun hizmet vermek istiyoruz."

"Bu benim en sevdiğim garsonluk tarzı," diye itiraf ettim. "Bazı müşteriler çok kaba davranıyordu ve ben çok lüks yerler için yeterince eğitim almadım."

"Ne müşterileri?" diye sordu, aniden durarak.

"Hatırlayamayacağım kadar çok."

Hunter homurdandı ama konuyu kapattı ve beni küçük bir soyunma odasına götürdü. "Senin adının yazılı olduğu bir dolap olmalı." Koyu mavi metal kapıları gözden geçirdi ve *Emeline adının* yanlış yazılmış ve bir etikete karalanmış olduğunu gördü. "Ceketini ve telefonunu oraya koyabilirsin."

Telefon bütün sabah cebimden çıkmamıştı ama en azından şarj etmeyi unutmamıştım.

Eşyalarımı sakladıktan sonra, Hunter ve ben mutfağa gittik, burası tam bir arı kovanı gibiydi. Yarım düzine personel hazırlık modunda koşturuyordu ve aralarında alfa olduğunu fark ettiklerinde, her şey sessizleşti.

Bir şekil değiştiren koşarak geldi ve başını eğdi. "Alfa Hunter, sizi bir saat sonra bekliyorduk."

O bir beta idi, benden birkaç santim uzundu, genel olarak yakışıklı bir yüzü vardı ve kalın, dalgalı kahverengi saçları tepesinde bir topuz halinde toplanmıştı. "Bradley," dedi Hunter soğuk bir şekilde selamlayarak. "En yeni çalışanınızla birlikte geldim."

Bradley beni bir saniye kadar süzdü, dudaklarında hoş geldin gülümsemesi vardı. "Sen Emmeline olmalısın. Ekibimize katıldığın için mutluyuz. Bugün kat müdürü benim, bu yüzden sana işleri anlatırken beni takip edeceksin."

Hunter'ın gürleyen sesi bir anda onun dikkatini çekti. "Yerini bil, beta," diye uyardı. "Kimse Emme'ye dokunamaz."

Bradley birkaç adım geri çekildi, ellerini önüne koydu. "Tabii ki dokunmaz. Bu çok açık."

Hunter'ın hakimiyeti onu gereğinden birkaç saniye daha tuttu, ama amacını iyi bir şekilde ifade etmişti. "Vardıyanın sonunda birimiz seni almaya geleceğiz," dedi alfa, çıkışa doğru yönelirken. "Bu binadan tek başına çıkma."

Bu emre tepki gösterdim, ama yine de akıllıca davranmayı tercih ettim. "Anlaşıldı, efendim."

Hunter, benim biraz alaycı unvanıma dudaklarını kıvırdı, ama gülümsemedi. "Uslu ol, küçük omega." Ayrılmak için döndü, kapının önünde durdu. "Oh, ve Bradley..."

Beta, patronuna doğru eğilerek dikkatini topladı. "Onun adı iki m ile yazılıyor. Bir daha sakın unutma."

Yönetici cevap veremedi Hunter gitmişti, ama Bradley'nin yüzünün gerildiğini kaçırmadım. Hunter'ın devasa enerjisi binadan kaybolunca, beta rahatladı. Rahatladı ve bana soğuk bir gülümseme attı.

"Kendini hazırla, Emmeline, iki m ile yazılan. Burada işleri sıkı tutarım ve patronun en yeni gözdesi olduğun için işleri batırmana izin vermem."

Harika. Penis ölçme zamanı gelmişti. *Teşekkürler, Hunter Reeves.*

Onun için şanslıydı ki, ben erkek değildim ve hiyerarşide kendimi kanıtlama arzusu duymuyordum. "Her şeyi mahvetmeyeceğim," diye söz verdim. "Daha önce restoranlarda çalıştım. Benden ne istediğini göster yeter. Gerisini ben hallederim."

Onun alaycı tavrı, o söz hakkında ne düşündüğünü bana açıkça gösterdi. Parlak ayakkabısının üzerinde dönerek, omzunun üzerinden bana seslendi: "Yetiş bana. Seni beklemeyeceğim."

Paraya ihtiyacın var. Paraya ihtiyacın var.

Belki bunu yeterince tekrarlısam, sorumlu olan pisliği bastırabilirim.

Daha yeni başlamıştım ve şimdiden uzun bir vardiya olacağını anlayabiliyordum.

Bölüm Yirmi İki

Eğitimimin ilk yarısı, emirlerin bağırılması ve benim hatalarım karşısında kıkırdayan kahkahalarla geçti. Bradley, o *piç kurusu*, benim sipariş sistemini nasıl kullanacağımı anlayarak ve menüyü ezbere bilerek işe başlayacağımı bekliyordu.

"Sana daha önce de söylediğim gibi, menüyü eve götürüp çalışacağım. Bir dahaki sefere hata yapmayacağım." Bütün gün bununla uğraşmışım, terli ve sinirliydim. Okuma seviyem çok düşüktü, önceden çalışmadan Bradley'e ayak uyduramazdım, ki bugün *sadece gölge gibi takip eden* bir stajyer olarak bu sorun olmamalıydı.

Öğle yemeği telaşından sonra ve akşam yemeğinden birkaç saat önce, Bradley benim için günün bittiğine karar verdi ve vardiyamı, yaptığım tüm hataları tek tek sayarak bitirdi. Yakınımda duran diğer garsonlardan biri, benim yaşlarımda, kıvrımlı vücutlu bir kadın, bana acıyarak gülümsedi. En azından onun bir pislik olduğunu düşünen tek kişi ben değildim.

Hunter'a müdürünün çalışanlarına nasıl davrandığını söylemek istedim, ama alfa benim sözüme inanır mıydı, yoksa beni bir gün bile çalışamayan mızımız birisi olarak görür müydü, emin değildim. Bradley mükemmel bir kişilik taklidi yapıyordu ve daha da iyi bir manipülatördü. Bugün, aslında suçlu olan kendisi olmasına rağmen, beni kolayca aptal durumuna düşürdü ve ben ikisine de kötü adam olma zevkini yaşatmak istemedim.

Soyunma odasına geri döndüğümde, menüleri ceketimin cebine koydum ve telefonumu alıp sohbet dizisini kontrol ettim. Bir sürü bildirim vardı ve yorgunluğumdan dolayı neredeyse açmayacaktım. Bugün daha fazla pislikle uğraşmaya zihinsel olarak hazır değildim.

Bir sandalyeye çöküp, onları görmezden gelmenin daha kötü olacağına karar verdim ve eve gitmek için hala araca ihtiyacım olduğu için uygulamayı açtım. İlk mesaj bu sabah gelmişti ve Kellan'a daha önce cevap vermediğim için kendimi kötü hissettim.

Golden Boy: Uyanın, tatlı şekil değiştirenler. Casa Reeves'te muhteşem bir sabah.

Hunter'ın mesajı gelene kadar birkaç saat ara oldu.

Daddy Alpha: Devam et Kellan, bu muhteşem sabahı çok kolay bir şekilde tersine çevirebiliriz.

SLADE SOHBETTEN AYRILDI

GROUCHY BEAR SOHBETTEN AYRILDI

Onlara karşı nasıl büyüdüğümü görmekten çok hoşlanıyordum.

Daddy Alpha: Sinir bozucu yavru, Emme'yi hala işten alacak mısın?

Golden Boy: İki saattir ön tarafta oturuyorum. Güzel kız, işin bittiğinde bana haber ver. Ayrıca, Grouchy Bear'a da bir bak.

RESİM EKİ

Kellan'ın gönderdiği resme tıkladım ve Finley'in buzun üzerinde uzanmış, kendini sürüklemek için kullandığı gibi kocaman kollarını açmış halini görünce güldüm.

Golden Boy: Bugün birinin büyük bir günü olmuş. Bu gece onu yatırman gerekecek, Baba Alpha.

DADDY ALPHA ADINI DEĞİŞTİRDİ

Alpha Hunter: Seni öldürmenin ve cesedini ortadan kaldırmanın birçok yolunu bilseydin, çenenin kapatırdın Kellan. Bazı seçenekler örümcekleri bile içeriyor.

Golden Boy: Eeekkkk! *üzgün yüz emoji* *korkmuş yüz emoji* Size en derin, en karanlık korkularımı anlattım. Kendimi ihanete uğramış hissediyorum.

Alpha Hunter: Benim işim, sürümüz dışındaki hiç kimsenin sana bulaşmamasını sağlamak. Sürümüzün içindeki üyeler hakkında hiçbir şey söylemedim.

Golden Boy: Emredersiniz, Kaptan. Uslu bir çocuk olacağım. Söz veriyorum.

Hunter'ı iyi tanımıyor olabilirim, ama tüm bu mesajları okurken dişlerini sıktığına bahse girerim. Sohbet dizisi yirmi dakika önce sona erdi, ben de hemen bir mesaj yazdım.

Pretty Girl: İşimi yeni bitirdim. Beklediğin için teşekkürler, Kellan. Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim.

Birkaç saniye içinde cevap verdi.

Golden Boy: Senin için sonsuza kadar beklerim, Shortcake. Senin alfan olduğum için bana teşekkür etmene gerek yok. Bu benim için büyük bir onur.

Golden Boy: Ayrıca, restorandan ayrılma. Hemen gelip seni alacağım.

Bir iç çekerek başımı dolaba yasladım ve günün gerginliğini nefesimi vererek atmaya çalıştım. Umarım Bradley'i takip etmeyi bitirdiğimde, kendi işime bakıp sürekli taciz edilmeden işimi yapabileceğim.

Bugün, daha önce hiç olmadığı kadar yeteneklerimi sorgulamama neden oldu.

Bu açıdan, dolabımdaki ismimin *Emelime* olarak değiştirildiğini ve önceki *Emeline* isminin üstünün çizildiğini fark ettim. Lanet olası Bradley, bu isim neredeyse komik olsa da. Artık iki m harfi *vardı* ve eminim ki bunu bir şekilde benim hatammış gibi gösterecekti.

Telefonumun elime bip sesi geldiğinde dikkatim dağıldı ve mesajı okumak için aşağı baktım.

Alpha Hunter: İyi misin, Emme?

Takipçi yine iş başında.

Tavana bakındığımda, köşede kırmızı ışığı yanıp sönen kamerayı gördüm.

Güzel Kız: Yine beni mi gözetliyorsun, Alfa Stalker?

Altın Çocuk: Senin için o, Baba Alfa Stalker.

Alfa Avcı: Soruma cevap ver, küçük omega.

O soru bir metin olmasına rağmen kulağımda *çınladı*. Hunter beni *küçük omega* diye çağırdığında sesi her zaman daha derin bir tona inerdi ve bu benim içimdeki canavarı çılgına çevirmeye başlıyordu.

Güzel Kız: Hiç sorun yok. Tek vardiyada öğrenmeye çalışmak için çok fazla şey var.

. Umarım sahada çalışmaya başladığımda alışırım. Bradley... çok yoğun.

Kellan mesaj cevap verdi, hatta olarak kokusu koku daha güçlenirken, restorana girdiğini gösteriyordu.

Altın Çocuk: Onu kov, Alfa Baba. Hemen! Yoksa bağırsaklarını deşip, arka tarafta balık yemi olarak kullanırım.

Kellan'ın şaka yapıp yapmadığını anlamak her zaman kolay değildi, ama bu mesaj omurgamdan aşağı bir ürperti geçirdi. Ancak bu korkudan çok merak uyandırıcıydı ve ben onun içindeki canavarı ortaya çıkana kadar onu kışkırtmak istedim.

Kellan bir saniye sonra soyunma odasına daldı, aynı anda ikimizin telefonu da çaldı. Beni göğsüne çekti ve o kadar sıkı bir şekilde kollarını bana doladı ki aramızda hiç boşluk kalmadı, ben de yüksek sesle nefesimi tuttum.

Kutsal tanrıça.

Dünya dönmeyi bıraktı, yerçekimi ortadan kalktı ve bildiğim hayat altüst oldu. Hayatımda hiç bu kadar sıkı ve sıcak bir kucaklamaya maruz kalmamıştım. Hiç kimse beni, parçalanmış, kırılmış parçalarım bir araya getirilmiş gibi hissettirecek kadar sıkı kucaklamamıştı ve sırf onun gücüyle beni bir bütün haline getirebilirdi.

"Kellan!" diye boğuk bir sesle haykırdım, nefesim ciğerlerimde sıkışmışken onun kollarından kurtulmaya çalışıyordum. İlk başta, annemi *bulduğumdan* beri yaşamadığım bir panik atak olduğunu sandım. Ama sonra, dökülmemiş gözyaşları ve istenmeyen duygularla boğulduğum için nefes alamadığımı fark ettim.

"Güzel kız," diye boğuk bir sesle konuştu, yüzünü boynumun kıvrımına gömerek sesindeki kargaşayı gizleyemedi. "Ne oldu? Ne oldu? Şaka yapmıyordum. Onu öldüreceğim."

Kurtum inlemeye başladı ve iki saniye içinde beni bırakmazsa, onun üzerine ağlayarak ikimizi de utandıracaktım. "Kellan," boğazım o kadar sıkışmıştı ki, zar zor kelimeleri çıkarabildim. "Lütfen."

Benim zayıf, acınası itişime tepki göstermedi. Beni tutarken kurt tarafı üstün gelmişti ve duyulabilir bir hava sesi ile sonunda direnmeyi bıraktım ve onun sıcaklığına gömüldüm, kucaklamasına kendimi bıraktım. *Sadece birkaç dakika.*

Onun rahatlığında güzelliği deneyimlemek için birkaç dakika. Gözyaşları sessizce yanaklarımdan akarken, başımı yana çevirdim, umarım onun cildine ıslak sıcaklıklarını hissetmezdi. Telefonlarımız tekrar tekrar bip sesi çıkardı, sonra Kellan'ınki çalmaya başladı.

Tekrar tekrar.

Hunter'ın ne olduğunu merak ederek kameraya yapışık olduğu şüphe yoktu.

Beni bırakmadan, Kellan eğilip telefonuna cevap verdi ve hoparlör düğmesine bastı. "Omega'mıza ne oluyor lan?" Hunter'ın soğuk öfkesi hattın öbür ucuna aktı.

Ses çıkarmadan burnumu çekmeye çalışıyordum, ama başımı kaldırdığımda kameranın tam yüzüme doğrultulduğunu fark ettim.

"Ağlıyor, Kellan. Onu bana getir. Hemen. Şimdi."

Hat kesildi ve Kellan sonunda içindeki canavarı kontrol altına aldı, beni nazıkçe kendi ayaklarımdan üzerine bıraktı. Çılgınca gözyaşlarımı sildim

ama gözyaşlarım umduğum kadar çabuk kurumuyordu.

Kellan başparmağıyla yanaklarımı okşayarak, "Ben yanıdayım, güzel kız. Bir daha buraya asla dönmeyeceksin ve Hunter bu gece binayı yakarsa hiç şaşırmam" dedi.

"Hayır!" Başımı şiddetle salladım. "Hayır! Cidden. Sadece hormonlarımın etkisiyle böyle davranıyorum, ben hiç..." Boğazımı temizledim. "Hiç kimse bana sarılmadı. Bu beni şaşırttı ve bilmeni isterim ki, o gözyaşları *benim iznim olmadan* akmaya başladı." *Hain gözyaşları*. "Ama iş konusunda bir şey yapmana gerek yok. Burası harika bir restoran ve çalışanların da harika..." eksi bir "bu yüzden bu kadar popüler olmasına şaşırmadım."

Bana, yalan söylediğimi bildiği halde, aynı zamanda paylaşabileceğim sınırları aştığımı da fark ettiği için bakıyordu. Beni kolunun altına aldı ve personel çıkışından park yerindeki devasa TRX RAM'e doğru yönlendirdi.

Kellan benim için kapıyı açtı. "Bu Fin'in bebeği. Bana ödünç verdi ve Kenzo ile eve döndü."

"Büyük kamyonları severim," dedim ve kapı koluna uzanarak kabine girdim. "Kendini yolun kralı gibi hissediyor olmalı."

Kellan kuru bir kahkaha attı. "Keşke öyle olsaydı."

Sürücü koltuğuna oturduğunda, ben kemerimi takmadan start düğmesine basmadı. Güçlü motor çalışmaya başladığında, "Eve gidiyoruz, değil mi? Hunter'ı görmem gerekmiyor," diye sordum.

Kellan, eğlenerek inanamayan bir bakışla kaşlarını kaldırdı. "Ah, zavallı, aldanmış omega. Kesinlikle Hunter'a gidiyoruz. Seni görmek, onun restoranı yerle bir etmesini engelleyecek tek şey. Ve belki de eve giderken yoluna çıkan diğer yapıları da. Güven bana, canavarı sakinleştirmek Golden Claw'ın yararına."

Panik duygusu, şehre varana kadar beni terk etmedi ve Kellan, Reeves Industries'in önündeki özel otoparka kamyoneti park ettiğinde, buradan eve kaçma şansımı düşündüm.

Kellan çenemi avuçladı, uzun parmakları yanaklarımı sardı. "Başarabilirsin Emme. Sen tam anlamıyla onun öfkesine girip

kızgınlığına girip zarar görmeden çıkabilen tek şekil değiştiren sensin. Alfandan korkma."

Öyleyse neden en üst kata kadar elimi tutmasına ihtiyacım vardı?

Lobiye girdiğimizde, Kellan resepsiyon masasındaki bayanlar tarafından ilgiyle karşılandı, ama ben endişeliydim ve onlara bakacak durumda değildim. Doğruca asansörlere yöneldik, kimse bizi durdurmadı ve asansöre bindiğimizde, asansör zaten yirminci kata ayarlanmıştı.

Beni öfkeli bir canavarın inine çekiyordu.

"Nefes al," diye fısıldadı Kellan kulağıma. "Sakinleşmesi için on dakikasını vardı. Eminim her şey yoluna girecektir."

En güçlü, en ölümcül bakışımı attığımda, o sadece güldü. Hayatımdaki hiçbir alfa erkeğin benden korkmaması, *Romeo ve Juliet* kadar büyük bir trajediydi.

Gökyüzüne yolculuk hiç zaman almadı ve bu kapalı metal kutulardan korkmama rağmen, çoğu zaman bir arıza olması için dua ettim.

Asansör kapıları açıldığında, en üst katın terk edilmiş gibi görünmesine şaşırdım. Resepsiyonda hiç kimse yoktu, tüm ofis kapıları kapalıydı ve arka odalardan gelen gürültülü enerji olmasaydı, Hunter'ın çoktan ayrıldığını düşünürdüm.

Kellan sırtarak, "Hmmm, belki ona on dakika daha vermeliyiz," dedi.

"Senden nefret ediyorum," mırıldandım, midem bulanıyordu.

"Ouch, bu acıttı. Senin en sevdiğin kişi olduğumu sanıyordum."

Alt dudağı dışarı çıkıntı yaptı ve o kadar komik görünüyordu ki, paniğim biraz azaldı. "Bu sürekli değişen bir liste. Şöhretine güvenip rehavete kapılmamak en iyisi."

Yanağıma kısa bir öpücük kondurdu, bu hoş bir dikkat dağıtıcıydı. "Defne ne demek bilmiyorum, ama eminim en iyilerle birlikte dinlenebilirim."

Bundan hiç şüphem yoktu.

Hunter'ın ofisinin kapısı yavaşça açıldığında konuşma sona erdi. Bir saniye sonra devasa vücudu kapıyı doldurdu ve karanlık bakışları

bana delici bir şekilde baktı.

Sessiz bir emir kurtumu sardı ve omega statüm olmasına rağmen, durdurmak için hiçbir şey yapamadan aceleyle öne doğru koştum.

Geriye baktığımda, Kellan açık asansörün yanında hareketsiz duruyordu.

Gözlerimiz buluştu ve o gülümsemeyi başardı. "Ben burada olacağım, güzel kız. Ona cehennemi yaşat."

Koca boylu, öfkeli bir alfa kurtun önünde durmadan önce cevap verme fırsatım olmadı. Kurtun neredeyse altın rengi gözleri parlıyordu.

Hunter Reeves çok kızgındı ve bu durumun sonuçlarından sağ çıkabilecek miyim diye merak ettim.

Bölüm Yirmi Üç

Hunter birkaç adım geri çekildi ve ben de sanki onun enerjisine bağılıymışım gibi onu takip ettim. Onu çevreleyen ve beni korkutması gereken dönen hakimiyetle savaşmak için elim kolum bağılıydı.

Hâlâ bir omega'ydım, ama onun kontrolüne karşı koyacak irade bende yoktu.

Ona tüm gücü veriyordum.

Kapı arkamdan kapandığında, havaya yaklaşık bir metre sıçradım ve elleri beni sabit tutmak için oradaydı. "Bugün olan her şeyi anlat bana, Emmeline."

Kahretsin. Tam adımı söylemişti. "Hiçbir şey olmadı."

Hunter beynimi mahvetti ve onun önünde her zaman beceriksiz bir aptal gibi görünmekten nefret ediyordum. Derin bir nefes alıp, onun bağımlılık yapan kokusuna boğulmak üzereyken, annemi ve onun alfa erkeklerini zihnimde canlandırmaya çalıştım.

Onların annemden aldıklarını hatırlamaya zorladım kendimi.

Bu, kararlılığımı güçlendirip kendimi toparlamamı sağlayan, beni ayılttıran bir anıydı. Hunter'ın kollarından kurtulup boğazımı temizledim. "İşler iyiydi. Bradley bir pislik, bunu inkar edemem, ama uygunsuz bir şey yapmadı."

Hunter kollarını kavuşturarak etkilenmemiş gibi görünüyordu. "Pislik olmak uygunsuz bir davranış."

"Bir şekil değiştiren için bu neredeyse normal bir şey." Bu şehirde gerçekten iyi şekil değiştirenlerle tanıştığım için bu tamamen doğru değildi.

"O zaman neden ağlıyordun?" Sesi daha da kalınlaştı, bakışları beni paramparça eden bir şekilde inceliyordu.

O kucaklamanın beni ne kadar savunmasız hale getirdiğini açıklamak için iyi bir neden yoktu. "Dönüşenler de ağlar," dedim umursamazca. "Önemli bir şey değil."

Hunter aramızdaki mesafeyi kapattı ve hayatımda hiç onun gölgesinde olduğum kadar küçük hissetmemiştim. "Senden birçok yaramaz davranışı kabul ederim, küçük omega. Ama bana asla yalan söyleme."

Tanrıça beni kurtarsın. Onun gürleyen emri bacaklarımı titretmişti, ama bunu alfa'ya göstermeyi reddettim. Vücudumun onun kontrolü altında nasıl teslim olduğunu asla bilmemeliydi.

Saniyeler içinde üstüme atlayacak olan avcıdan kaçma dürtüsüne direnerek, cesaretimi topladım ve onun delici bakışlarına karşılık verdim. "Bu konuşma bitti mi?"

Hunter sağ eliyle yüzünü ovuşturdu ve burada olduğum için paniğe kapıldığımda, her zamanki gibi bandajını incelemeyi unuttuğumu fark ettim. Bandaj *yoktu* ve onun yerine yeni bir dövme vardı.

Gördüğüm şeyi anlamaya çalışırken kaşlarımı çatığımı hissettim.

Deri üzerinde dört koyu renkli harf vardı: *MINE (Benim)*. Bu el yazısı yazıların altında, saldırıya geçecekmiş gibi dişleri görünen, ayrıntılı bir kurt çenesi vardı. Kelime ve kurt çenesi, başparmağından işaret parmağına kadar olan eğriyi takip edecek şekilde açılıydı.

Hayranlık ve şaşkınlık içinde, Hunter'ın elini boğazıma kaydırıldığını ve beni yakalarken parmaklarını yanlara doğru bükerek boğazımı sıkıldığını fark etmemiştim. Bu tutuşla beni giriş duvarındaki aynaya doğru çekti ve bana tam olarak ne yaptığını gösterdi.

Aynada ters yazılmış olan "*MINE*" kelimesi, eli boğazımı kavradığında herkes için netleşecek ve kurtun açık ağzı, eşini sahiplenir gibi ısırılmış gibi konumlandığında, kime ait olduğum konusunda hiçbir şüphe kalmayacaktı.

Bacaklarım güçsüzleşti ve vücudum tepki verirken zorlukla ağlamayı bastırdım. Hunter beni kendine doğru çekti ve göğüs uçlarım gömleğime sürtünen cam kadar sertleşmişti. Kahretsin. Kahretsin. Dilimin ucuna bir inilti geldi ama onu dışarı çıkarmadım.

"Bana, üzerinde benim hakkım yazan bir tasma istediğini söylemiştin, küçük omega," dedi, beni inlememe yetecek kadar baskı uygulayarak. "Herkesin kime ait olduğunu bilmesini oldukça seviyorum."

Düşünemiyordum. Nefes alamıyordum.

Duygularım spazm geçirirken amım titredi ve kafam stroboskop ışıklarıyla doldu. O sadece boğazımı sıkmak dışında hiçbir şey yapmadı, ama sanki *her yerime* dokunmuş gibi hissettim.

Bu baskın sahiplenme, bir sürü ve eşlere çaresizce özlem duyan yanıma uyandırdı. Eşlerimi, var olan en seksi dört alfa olarak gören yanıma uyandırdı, her biri korkutucu derecede farklı mükemmellikteydiler.

Sıkıca bastırduğım dudaklarımdan bir ses kaçtı ve bunun bir inilti olduğunu biliyordum. Önceden olduğu gibi, bunu bastıramadım ve Hunter'ın fark etmemesini umduğum anda, gözleri karardı, altın rengi parıldayan yıldız ışığına dönüştü.

"İş yerinde ne olduğunu anlat." Parmakları boğazımda gerildi.

"Hayır!" diye bağırdım, hala sahip olduğum kontrolü kaybetmemek için çabalarken. "Ben senin emrinde olan kuklan değilim, Alfa Hurricane. Ben. Senin. Değilim."

Yalancı. Kahrolası bir yalancı, ama en azından denemeliydim. Ölüm geldiğinde, kadere karşı elimden gelen her şeyi yaptığımı söyleyebilirdim.

Hunter'ın kahkahası karanlık ve sinirliydi, boğazımı sıkan eli gevşedi ve beni döndürüp sert bir yüzeye doğru itti. *Kapı*. Ofisinin kapısına yapııştırılmışım.

"Neden benim kuklam olmadığını düşünüyorsun, küçük omega?" Vücudunun sert hatları benimkine bastırdı ve ben onun beni zapt eden gücünü çoktan *arzuluyor* ve korkuyordum. "Bence bir parçan böyle kontrolünü kaybetmekten hoşlanıyor. Boğazını sıkan elimle hiç mücadele etmedin ve elimi külotunun içine sokarsam, ıslak olduğunu göreceğimi tahmin ediyorum."

Hunter'ın elini külotuma

çamaşırlarımın yakınına sokmamak benim için en iyisiydi, çünkü o zaman tahmininin ne kadar doğru olduğunu tam olarak anlardı. "Ben... seni istemiyorum, Hunter." Şüpheye düştüğünde, yalan söyle ve konuyu saptır. "Ve... sen... bağı zorlamayacağına söz vermiştin."

Eğildi ve beklediğimden daha nazikti, kokumu almak için burnunu boğazımın boyunca gezdirdi. "Seni asla ısırmayacağım. Sen yalvarana kadar."

Kafamdaki çınlama arttı ve kalbimin artık vajinamda düzenli bir şekilde attığına yemin ederdim, neredeyse dizlerimin üzerine çökmeme neden olacak kadar güçlü bir nabız atışıydı. En azından bir alfa beni boğazımdan tutmasaydı öyle olurdu.

"İş yerinde ne olduğunu anlat bana."

Bu bir hakimiyet oyunuydu ve onun kazanmasına izin veremezdim. Beni zorla bağlamayacağına söz vermişti ve bu alfanın sözünün eri bir adam olduğunu hissettim, bu da her zamanki korkularım olmadan ona karşı koyabileceğim anlamına geliyordu.

"Hiçbir şey olmadı."

Sol eli pantolonumun önünden aşağı kaydı ve kendime kaçmam gerektiğini söylese de, kaslarımı hareket ettiremedim. "Cezalarını biriktiriyorsun, bebeğim," dedi yavaşça ve ben bu yıkıcı arzuya mücadele ederken içim boşluğa sıkıştı. "Bana karşı istediğin kadar mücadele edebilirsin, ama asla kazanamayacaksın."

Parmakları daha aşağı kayarken, tangamın kenarını okşarken, neredeyse kazanıyormuşum gibi hissettim. Havada kendi heyecanımın kokusunu bile alabiliyordum. Nefeslerimiz karışırken, kurt enerjisi yükseldi. "İş yerinde ne oldu?"

Hem hayal kırıklığı hem de çaresizlikten ağlamak istedim. "Hiçbir şey. Sana söyledim. Bradley bir pislikti..." O dantelli kenarı yana kaydırıp nasırlı parmak ucuyla yarıklarımı okşarken inledim.

"Benim için çok ıslak," diye homurdandı, fazlasıyla memnunmuş gibi. "Eminim koktuğun kadar tatlısındır."

Bir parmağını içeri soktu ve o anda *hakimiyet oyunumun* bittiğini anladım. Parmağını kıvrarak, içimi zevkle dolduran bir noktaya bastırdı. Çıglık attım ve ona sarıldım, ağzımdan anlamsız sözler dökülüyordu.

Hunter: Bir.

Emmeline: Tamamen kukla. "Söyle bana, küçük omega."

Bu sefer sözlerim biraz daha netti. "Bradley'i takip etmeye başladığım andan itibaren, o tam bir aptaldı. Tanrım..." Hunter kalın parmağını içime soktu ve bu gerginlik, kimsenin bana böyle dokunmayalı ne kadar uzun zaman olduğunu hatırlattı.

"Bana tam olarak ne yaptığını ve Kellan'ın seni neden ağlarken bulduğunu anlat."

Her emirle parmaklarını kıvrıp g-noktamı okşadı. Boğazımı saran eli, orgazmın beni sararken ağladığımda ayakta kalmamı sağlayan tek şeydi.

Nefes almakta zorlanıyordum ve o parmaklarını yavaşlattığında, ona yumruk atmayı düşündüm. Çok az kalmıştı.

Nefes nefese, Bradley'nin bütün gün beni aşağılayıp manipüle etmesiyle başlayan olan biten her şeyi anlattım. "Yemekleri yanlış girmenin yolunu bana gösteren kendisi olmasına rağmen, herkesin benim tamamen beceriksiz olduğumu düşünmesini sağladı. Bir bardak düşürdü, beni suçladı ve temizlememi istedi. Bir süre sonra kendimi savunmaktan vazgeçtim ve onun küçük güç oyununa izin verdim."

Hunter'ın parmakları tekrar kıvrıldı ve ben, amımdaki zonklamadan kurtulmak için çaresizce ona doğru sallandım. "Aferin kızım," diye cesaret verici bir şekilde mırıldandı, "şimdi benim için devam et." Ona *her şeyi* anlatana kadar vazgeçmeyeceğini biliyordum.

"Kellan bana sarıldığı için ağladım."

Onun parmakları içimde olsa bile, savunmasızlığımı ortaya çıkarmak çok daha zordu. Cinsel ihtiyaç bir şeydi, ama bu alfa erkeklerin benim derin duygularımı ele geçirmesine izin veremezdim.

"Daha önce hiç böyle sarılmamıştım, Hunter. Beni şaşırttı."

Parmakları yine durdu ve ben çığlık atmak istedim. Böyle gerginlikten ölebilir miydim? Bir arkadaşım için sormuyorum.

"Annen ne olacak?" Ses tonunda tehlikeli bir keskinlik vardı.

Kafamı o kadar şiddetle salladım ki bir an başım döndü. "O pek sevecen bir tip değildi. Hayattaki amacı beni dünyadan saklamaktı, bu da benim onun gözünden uzak olursam daha kolaydı."

Hunter'ın başparmağı klitorisimi okşadı ve sanki bir yıldırım çarpmış gibi hissettim. Yanıcı, zevk dolu bir yıldırım. "Lütfen," diye inledim. "Bana işkence etmeyi bırak."

Hassas tenime karşı yumuşak bir kahkaha attı. "Bunu istiyor musun, Emme? Yüzümü tatlı amına gömmemi

ve seni dünyadaki son yemeğim gibi yememi mi istiyorsun? Sonunda kime ait olduğunu itiraf etmek mi istiyorsun?"

Evet. Evet, evet,

EVET. "Hayır."

Ne kadar çaresiz olsam da, onun üzerinde istediği gücü ona veremedim, boğuk ses tonuyla söylediği müstehcen sözler orgazm olmama yetecek kadar tahrik edici olsa bile.

Kalçalarımı ona doğru iterek, parmaklarını yavaşça çıkardığında neredeyse çığlık atacaktım. Amımı bir kez okşadı ve geri çekildi, boğazımda ve kalbimde onun dokunuşunun yakıcı izini bırakarak.

Sol elini kaldırdı ve parmaklarını kaplayan tahrik sıvısını diliyle yaladı, hafifçe inleyerek. "Tam beklediğim gibi, tadı çok tatlısın Emme."

Kapıya yapışmıştım, ciğerlerim nefes almak için çığlık atıyordu. "Adi herif," diye tükürdüm, içim düzensiz nefeslerimle birlikte zonkluyordu.

Elini indirirken benim hakaretime görünürde hiçbir tepki göstermedi. "Ne yapman gerektiğini biliyorsun, küçük omega. Kadere karşı gelmeyi bırakıp kime ait olduğunu kabul etmelisin. O zaman sana çaresizce istediğin çığlık atan orgazmı yaşatacağım." Tekrar eğildi ve ben nefesimi tuttum. "Oh, bir daha duşta kendine dokunmayı aklından bile geçirme. Yaparsan anlarım ve cezası ağır olur."

Dizlerim titredi ve ayakta kalmak için kapı koluna tutundum. Daha sert çekince kapı açıldı ve neredeyse giriş holüne düşüyordum.

Ayağa kalkıp çıkışa doğru koşarken karanlık bir kahkaha duyuldu. Onun pençesinden kaçarken, onun adı hiç bu kadar uygun gelmemişti. *Avcı* ve *avı*.

Lobide Kellan'dan hiçbir iz yoktu ve tek başıma ayrılmamam gerektiğini bilsem de, burada bir saniye daha kalamazdım.

Elimi asansöre vurarak gözlerimi kapattım ve asansörün gelmesini beklerken kendimi sakinleştirmeye odaklandım. Hunter'la birlikteyken tamamen kendimi kaybetmişim, ama en azından önemli bir anda hayır demişim.

Vücudumu ona teslim etmiş olabilirim, ama sözlü olarak istediği kontrolü ona asla vermedim, bu da çiftleşme bağı konusunda da aynısını yapabileceğim anlamına geliyordu.

Onlarla olan sınırlarım ne kadar belirsiz hale gelirse gelsin, nereden geldiğimi ve onlara olan bu çaresiz ihtiyacımın galip gelmesine izin verirsem nereye gideceğimi asla unutamazdım.

Bölüm

Yirmi Dört

Tüm çabalarıma rağmen, binanın ana lobisine girdiğimde, vücudum hiç de sakinleşmemişti. En az bir düzine meraklı çalışan kaçışımı izliyordu ve kimse beni binadan çıkarken durdurmadığında şaşırdım.

Merdivenlerden aşağı koşarken tanıdık bir alfa ile sohbet eden Kellan'ı gördüğümde bu durum daha mantıklı geldi. Alfa Stalker, onun dışarıda beni beklediğini biliyordu.

Kellan, sokağa çıktığımdan on saniye geçmeden beni gördü ve Sorenson'un söylediklerini kesip yanıma koştu. Önümde durup, mavi gözleri kararmış bir şekilde beni inceledi.

Yaklaşırken burun delikleri genişledi. "Hayatta kaldığını görüyorum." "Öyle de denebilir," diye homurdandım.

Dudaklarında bilmiş bir gülümseme belirdi. "Kokundan ve yanaklarının kızarmasından anladığım kadarıyla, her şey yolunda değil. *Yaramaz Alfa Baba*. Onun seni boyun eğdirmesine izin verme, Shortcake. Kimse seni kontrol edemez."

"Keşke bu doğru olsaydı." Gözlerimi kapattım, utanmam gerektiğini biliyordum, ama uyuşmuş bir inanamama hali içinde kaldım. Uyuşmuş, *azgın* bir inanamama hali.

"Merhaba Emmeline," dedi Sorenson bize katılmak için yanımıza gelirken. "Chelsea'yi fırından almaya gidiyordum. Eğer bize katılmak istersen, seninle tanışmaktan çok memnun olur." Yaklaştığında, sanki benim heyecanımı da koklayabiliyormuş gibi, onun da burun delikleri genişledi.

Kellan kollarını kavuşturdu ve diğer alfa'ya "*siktir git*" bakışı attı. "Onu kafeye getireceğim. Eve senin kokunla gelirse, Üçüncü Dünya Savaşı çıkar. Ve bu sadece benim tarafımdan. Hunter gezegeni yerle bir eder."

Sorenson başını geriye attı ve derin bir kahkaha attı. "Ne kadar dramatik. Ama emin ol, senin küçük omeganın şu anda senin alfa kokusu ile dolu. Onun iddiası, ısırik olmasa bile hiç bu kadar güçlü olmamıştı." Muhtemelen Hunter'ın ofisinde yaptığı şeylerin yarısı bunun içindi.

"Onunla tanışmak isterim," dedim, bütün günümüz yoktu, bu yüzden alfa tavırlarını keserek. "O, sürü şehirlerinde duyduğum tek omega."

Sorenson'un ifadesi ciddileşti. "Dönüşen şehirlerde birkaç omega var, ama burada sunduğumuz korumaya sahip değiller. Konsey, istismarcı bir sürüye ait olan bir omega için dilekçe bile verdi, ama beşli yasasını aşamadılar."

Annemin yüzü zihnimde canlandı ve Kellan, sendelediğimde kolunu bana doladı. "Ona ne oldu?" Her iki alfa da sesimdeki sessiz dehşete irkildi.

Zaten kötü muamele gören bir sürünün omega üyesine ne olduğunu yaşamıştım, bu yüzden hikayesinin nasıl bittiğini oldukça iyi tahmin etsem de yine de sormak zorundaydım.

Sorenson cevap verirken bakışları sorgulayıcıydı. "Bildiğimiz kadarıyla, hala onlarla birlikte. Hala mutsuz, ama ayrılmak için gerekli adımları atmıyor. Onunla kurdukları bağla onu o kadar büyülemişler ki, istismarı göremiyor."

Bir dakika... "Onu öldürmediler mi?"

Kellan'ın kolu, sanki onu kaburgalarına yumruklamışım gibi birdenbire çekildi. "Neden onu öldüreceklerini düşündün?"

Aklımda, benimkiyle aynı buz mavisi renkteki cansız gözler görünüyordu. "Sadece işin o noktaya varacağını hissettim."

Kellan beni sıkıca yanına çekti, kokusu ve sıcaklığı geçmişimin hayaletlerini uzaklaştırarak beni rahatlattı. Sorenson, zoraki bir gülümseme takınsa da endişeli bir ifadeyle etkileşimlerimizi yakından izliyordu. "Biliyorsun, sürümüze katılma teklifim hala geçerli. Hunter en iyi arkadaşlarımdan biri. Birlikte büyüdük. Benim güçlü, şefkatli bir alfa lider olduğumu biliyor. Seçeneklerin var, Emmeline."

Bir hareketlilik oldu ve Kellan yumruğunu Sorenson'un yüzüne indirdiğinde ben nazikçe kenara itildim. Çarpma sesi o kadar yüksekti ki binalarda ve sokakta yankılandı ve tekrar baktığımda

tekrar baktığımda, Sorenson Kellan'ın elinde yerden iki fit yükseklikte sallanıyordu.

"Seni sevdiğimi biliyorsun..." Kellan neşeli ve rahat bir ses tonuyla konuştu. "... ama seni ofisinin önünde öldürmem için çok az ikna olmam yeterli. Omega'ma bir daha teklifte bulunursan, kollarını koparır ve onlarla seni döverek öldürürüm."

Sesi sakın kalmıştı, sanki cinayet değil de son hokey maçını tartışıyorlarmış gibi. Sorenson'un gücü ve kaslarına rağmen, ne kadar çabalarsa çabalasın Kellan'ın tutuşundan kurtulamadı.

Sonunda pes ederek teslim oldu. Kellan son bir hırıltıyla onu bıraktı ve diğer alfa neredeyse dizlerinin üzerine çökerek öksürerek kusmaya başladı.

Kellan'ın şiddetli eylemlerinin yarattığı korkuyu bekledim ama... *hiçbir şey olmadı*. Aksine, onun güç ve hakimiyet gösterisi beni ve kurtumu lanet olası kediler gibi mırıldanmaya başladı. Aklını kaçırmış kediler gibi.

Sorenson çabucak kendine geldi ve ayağa kalktığında yüzünde hiç düşmanlık belirtisi olmamasına şaşırdım. "Üzgünüm, Kel. Sizin ona uygun olduğunuzdan emin olmam gerekiyordu. Omegalar çok değerlidir ve bunu şimdiden fark etmiş olmana sevindim."

Kellan homurdanarak başını salladı. "*Emme* çok değerli, seni aptal. Onun statüsü umurumda değil. Şimdi, seni öldürmeden önce o aptal kışını arabana sok. Fırında buluşuruz."

Sorenson, özel park yerine park edilmiş beyaz elektrikli arabasına kadar yol boyunca kıkırdadı. Kompakt SUV'ye bakarken burnumu kırıştırdım. "Arabasını gördükten sonra, onun sürüsünü asla düşünmem."

Kellan elini yüzüme koyarak tüm dikkatimi çekti. "Soren'in araba zevki berbat, ama her halükarda onun sürüsünü asla düşünmezdin. Bir alfa seni idare etmeye yetmez, güzel kız. Bir sürü alfa lazım sana. Benimle başlayarak."

Büyüdüğümde, Kellan'ın kendine güvenini istiyordum.

Gülümsememi saklayarak, elinden kurtuldum ve kamyonete doğru yürüdüm. Kellan beklediğim alfa olmayabilir, ama tam da ihtiyacım olan alfa olduğu kesin.

Kapıyı benim için açtı ve ben kendimi yukarı çekmeye çalışırken, elini kışıma koydu ve sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni yukarı kaldırdı. "Oomph!" Bu hareketi beklemediğim için nefesim kesildi.

Kellan benim şaşkınlığımı görmezden gelerek, kemerimi bağlamak için uzandı. *Kendi kemerimi kendim takabileceğim* için elini itmek istediğimde, bana ciddi bir bakış attı. "Buna şu anda ihtiyacım var. Kurtum vahşileşiyor ve eğer seni sahiplenemezsek, başka hiçbir alfa bir daha sana teklifte bulunmaya cesaret edemez, o zaman bazı temel içgüdülerime boyun eğmek zorunda kalırım. Üzgünüm, Emme."

Kavga, sanki hiç olmamış gibi içimden kayboldu. Kellan, onu reddettiğim halde bana karşı son derece iyi davranmıştı. Bu konuda ona boyun eğebilirdim.

Kontrolü bırakarak koltuğuma yaslandım ve kapıyı kapatmadan önce kemerimi takıp güvenli olduğumdan emin olmak için benimle ilgilenmesine izin verdim. Pickup'ın önünden geçip sürücü koltuğuna oturduğunda, kurtunun hissi daha da belirgin hale geldi. Kokusu da daha güçlüydü ve canavarının kontrolünün sınırında olduğunu biliyordum.

Sürüş sırasında bunu göstermedi, öğleden sonra trafiğini sorunsuz bir şekilde yönetti. Trafik o kadar yoğunlu ki, şehir merkezindeki birçok ofisin mesai saati bittiğini düşündüm. Restoran ve kafelerin sıralandığı sokağa döndüğünde, park yeri bulamayacağımızdan endişelenmeye başladım. İş çıkışı akşam yemeğini yiyen birçok vardiya çalışanı vardı.

Chelsea's Sweets'e yaklaşırken, tam önümüzden bir araba çıktı ve Kellan doğrudan içeri girdi. "Tanrıçanın gözdesi olmak nasıl bir duygu?" diye alay ettim.

O dönüp gülümsediğinde, onun daha sakin enerjisini hissetmek rahatlatıcıydı. "Bu muhteşem yeri bulmadan çok önce bunu biliyordum."

Onun bakışları yanaklarımda kızarıklık yaratıyordu ve keşke yüzüm içimdeki duyguları ve düşünceleri açığa vurmasaydı diye düşündüm. Konuyu değiştirmenin zamanı gelmişti. "Sanırım ben içeri girip omega ile konuşurken sen arabada beklemeyeceksin."

"Buna cevap vermeyi bile lütfetmeyeceğim."

Ben kendim yapamadan kapıyı açmak için yanıma geldi, ama ben emniyet kemerimi çıkarmayı başardım, o da buna

. Kellan'ın rahat tavırları geri dönmüştü, karanlığın tek görünür izleri gözlerinin derinliklerinde gömülüydü.

Chelsea's Sweets'e birlikte girdik, pasta ve şeker kokusu burnumuza çarptığında ikimiz de derin bir nefes aldık. "Tatlı olarak bunlardan almalıyız," dedim, o elmalı tatlıyı hatırlayınca ağzım sulandı.

Kellan boş tezgaha yaklaştı. "Soren'e bir kutu hazırlamasını söyledim bile. Chelsea's Sweets, sezon boyunca hepimizi formda tutmaya çalışan koçun baş belasıdır."

Kellan kaya gibi sert karın kaslarını okşadı ve ben gözlerimi devirmemeye çalıştım. "Sen zaten mükemmel formdasın, Golden. Birkaç tatlı için endişelenmene gerek yok bence."

Gülümsemesi yavaşça ortaya çıktı. "Böyle bir değerlendirmeyi ancak biraz pratik deneyim kazandıktan sonra yapmalısın."

"Bu söz hiç işe yaradı mı..." Karo zeminde bir sürtünme sesi duyuldu ve Sorenson yanında bir kadınla birlikte ortaya çıktı.

Kadın, tıpkı annem gibi minyondu ve Sorenson ona baktığında, sanki kadın onun dünyasının etrafında dönen güneşmiş gibi görünüyordu. "Chelsea, sana Emmeline'i tanıtmak istiyorum, en yeni şehir üyemiz ve bir omega."

Omuzlarına kadar uzanan çikolata kahvesi buklelerini yüzünden çekerek boğazındaki hafif ısırik izini ortaya çıkardı ve açık yeşil gözleri bana kilitlendi. Elini sıkmak için uzattığında, ultra açık teninde mavi damarları fark ettim. "Tanıştığımıza memnun oldum, Emmeline." Hafif bir güney aksanı vardı.

Elini tuttum, gevşek tutuşunda hiç güç bulamadım. "Ben de tanıştığımıza memnun oldum. Lütfen bana Emme de."

Elf gibi yüzü bir gülümsemeye aydınlandı. "Benim adım Chels. Soren senin bir omega olduğunu söylediği anda, seninle tanışmak için can atıyordum. Çocuklar eve götürmen için son pastaları toplarken, birkaç dakika sohbet edebilir miyiz?"

"Tabii ki. Pastalarınız ve tatlılarınızın ne kadar harika olduğunu söylemeliyim. Onlara gizli bir takıntım var."

Tezgahın etrafında aceleyle dolaşırken neredeyse ışık saçıyordu ve kolunu koluma taktı. "Öyleyse, karar verildi. Sen ve ben artık en iyi arkadaşız. Hadi, onları kendi hallerine bırakalım."

Kellan tezgahın arkasına atladığında, Sorenson elini omzuna koydu ve az önceki kavgaları tamamen unutulmuş gibiydi. "Onları gözden kaçırmayacağız," dedi güven verici bir şekilde. "Endişelenmene gerek yok."

Kellan ikna olmuş gibi görünmüyordu, uzun bir süre bana bakmaya devam etti, sonunda pastane vitrinlerine odaklandı.

Chelsea beni köşedeki bir masaya götürdü ve önce o oturdu, böylece ben açık tarafta kaldım. "Tamam, bana hayatınla ilgili her şeyi anlat," dedi, pembe ve turkuaz renkli minderlere yaslanarak. "Nerede büyüdün? Başka omega tanıyor musun? Buraya nasıl geldin?"

Yumuşak elleri ve daha da yumuşak gözleri olan bu minik, güzel omega'ya berbat hayatımı anlatma düşüncesi, metaforik olarak derimde kurdeşenler çıkmasına neden oldu. "Söyleyecek çok şey yok. Annem bir omega idi, ama on yıldan fazla bir süre önce öldü ve o zamandan beri tek başımayım. Ondan önce bile, sürü şehirlerinde hiç yaşamadım. Bu benim için çok aydınlatıcı bir deneyim, kokumla uyumlu sürünün yakınında olmanın bana ne yapabileceğinden korkmama rağmen."

Çenesini ellerine dayayıp beni izlerken kaşlarını çatı. "Neden süründen korkuyorsun?"

Sesimi alçaltarak ona yaklaştım. "Senin süründe omega olmak nasıl bir şey? Sana iyi davranıyorlar mı? Güç paylaşımı ya da benzeri konularda hiç sorun yaşıyor musun?"

Alnındaki kırışıklık, açıkça kafası karışmış bir şekilde gözlerini kırıştırırken daha da derinleşti. "Yani, henüz tam bir beşli gruba bağlı değilim, ama hepimiz koku olarak uyumluyuz." Elini ısırik izine bastırdı ve gözleri yumuşadı. "Sürüm beni bir presnes gibi davranıyor. Beni şımartıyorlar, koruyorlar ve seviyorlar. Özgürlüğüm var ama destek de görüyorum. Bu, başıma gelebilecek en güzel şey."

"Gücünü paylaşmıyor musun?"

Gözlerini kısarak başını kararlı bir şekilde salladı. "Hayır. Sürüler birbirleriyle güçlerini paylaşamazlar. Birbirimizin enerjisini ve canavarlarını hissedebiliriz, bağ gerçekten açıksa bazen zihinsel olarak iletişim bile kurabiliriz, ama gücümüz yaşam gücümüzle bağlantılıdır. O da sadece bize aittir."

Farklı bir cevap beklemiyordum, ama yine de sormak zorundaydım. "Doğru. Mantıklı. Omega'ların güçlerini paylaşabildiklerine dair bir söylenti duymuştum."

Bunun üzerine, şüpheli ifadesi yumuşadı. "Belki de daha önce şehirlerde yaşamadığın içindir. Eğer okumak istersen, omegalarla ilgili birkaç kitabım var ve sanırım kasaba kütüphanesinde daha fazlası vardır. Eğitimin ne kadar kapsamlıydı bilmiyorum, ama kitaplarım başlangıç için iyi bir kaynak olabilir."

"Hiç de kapsamlı değil. Her türlü bilgi, tüm bunların nasıl işlediğini anlamam için bana yardımcı olacaktır."

Elime nazikçe dokundu. "Kitapları yakında nöbet kulübenize bırakacağız. Bu arada, gelecek ay benim doğum günüm. Büyük bir bahçe partisi vereceğim ve sizin de gelmenizi çok isterim. Sanırım grubunuz zaten davetiyeyi kabul etti, ben de sizi listeye ekleyeyim."

O zamanlar hala Golden Claw'da olup olmayacağımı bilmiyordum, ama bugün onaylamanın bir zararı yoktu. "Harika! Sabırsızlıkla bekliyorum."

Kellan, elinde büyük beyaz bir kutu ile tezgahın arkasından çıkarken gözlerimi ona çevirdim. "Eve gitmeye hazır mısın, güzel kız? Hunter bizi akşam yemeğine bekliyor."

Kutunun içindekileri düşünerek ağzımın suyu akarken, onu doğrudan tatlıya geçmeye ikna edebilecek miyim diye düşündüm. "Evet, gitmeye hazırım." Dikkatimi tekrar Chelsea'ye vererek, sıcak bir gülümsemeyle "Seninle tanışmak çok güzeldi, Chels. Yakında tekrar uğrayacağım." dedim.

"Ben de seninle tanıştığıma çok memnun oldum! O kitapları en kısa zamanda sana ulaştıracam."

Ayağa kalkarken, en önemli soruyu sormayı unuttuğumu fark ettim. "Daha önce bir omega'nın tamamen alfa olan bir sürüye bağlandığını duydun mu hiç?"

Chelsea birkaç kez gözlerini kırptırdı ve düşünüyormuş gibi başını eğdi. "Hayır, sanırım duymadım. Yani, bir dereceye kadar mantıklı çünkü biz güçlü bir hakimiyete dayanabiliriz. Ancak koku uyumlu bir sürüde bu çok daha zordur."

Evet, bunu bugün zor yoldan öğrenmiştim.

Chelsea yüzümde beliren duyguları fark etti ve narin yüz hatları hafifçe çatıldı. "Sana iyi davranıyorlar mı?"

Kendimi tutamayıp, kapının yanında bekleyen Kellan'ı aradım. "Çok iyi," diye mırıldandım.

Onun hafif, neşeli kahkahası tüm endişeleri silip süpürdü. "Anlıyorum, Emme. Çoğu şekil değiştireni kıskanmıyorum, ama bence senin sürün hepimizin birkaç alfa daha olmasını dilemesine neden olabilir. Onların tadını çıkar."

Sürümün, bedenim kırılana ve kısır kalana kadar benim şekil değiştirme gücümü benden alacağından endişelenmiyordu. Hayır. Omega olarak kendini güvende ve sevildiğini hissediyordu.

Annemle olanları, anlamak için çok küçük olduğum için yanlış mı yorumlamıştım? Yoksa alfa beşlisindeki omegalar o kadar nadir miydi ki kimse tehlikelerini bilmiyordu? Annemi ve sürüsünü tanıyan ve daha fazla bilgiye sahip olabilecek başka biri var mıydı? Varsa, onları nasıl bulabilirdim?

Bölüm Yirmi Beş

SLADE

"Bugün iş yerinde bizi şereflelendirmeyi düşünüyor musun?"

Hunter, benimle böyle konuştuktan sonra hayatta kalmayı başaran dünyadaki birkaç şekil değiştiren kişiden biriydi, ama bu, *gerçek* güç dengesini hatırlatmak için onu dövmeyeceğim anlamına gelmiyordu.

"Annesini buldum." Bu sözüm, benim oturduğum ada tezgahına doğru ilerlerken yaptığı bir sonraki ukala yorumunu kesintiye uğrattı.

"Onun hakkında ne öğrendin?"

Bir yudum daha alırken onu sessizlik içinde beklettim, Wild Bane çayının topraksı otları bana evimi hatırlattı. Beni medeniyetleri yerle bir etmeye hazır hale getirmeyen birkaç şeyden biri.

"Adı Morgan Anders'dı. Sürü şehirlerinin dışında, iki haydutun çocuğu olarak doğmuştu."

Hunter'ın yüzü, öfkesi içten içe kaynarken daha koyu bir renk aldı. "Emme aslında hiçbir zaman sürünün bir parçası olmadı."

"Sanırım gençlik yıllarında sürüler arasında gidip geldiler, ama gerçek bir yerleşim yeri ya da kayıtları yoktu."

"Annesi ne oldu?"

Ellerim kıvrıldı ve neredeyse hiç baskı uygulamamış olmama rağmen, fincan elimde çatladı. "Bu hafta üçüncü," dedi Hunter, gerginliği hafifleten bir kahkaha atarak.

Kırık parçaları çöpe attım ve dökülen sıvıyı sildim. "Anne ve çocukları hakkında bilgi çok sınırlı. Bütün bu yıllar boyunca sistemlere sızarken hiç karşılaşmadığım kadar sınırlı. Ama annesinin eski sürüsünden birkaç üye buldum. Veritabanımda bulunan ikisi alfa ve Silver City'deki konseyde yer alıyorlar. Onlar cevapları biliyor olabilir, o yüzden oraya gidip *biraz sohbet edebilirim*."

Hunter kaşlarını kaldırdı. "Peki onların hayatta kalması için bir planın var mı?"

"Hayır. Pek sayılmaz."

Başını sallayarak bir kupa aldı ve kendine kahve doldurdu, muhtemelen bu konuşmayı atlatmak için kafeine ihtiyacı vardı. "Neden onları sorgulamak için başka birini göndermiyoruz? Eminim, bedenlerini parçalamadan ihtiyacımız olan bilgileri elde etmenin yolları vardır."

Dudaklarımın kenarında bir gülümseme belirdi. "Olabilir, ama bunun neresi eğlenceli ki?"

En eski arkadaşım, benim insan bedeninde bir canavar olduğumu, tersinin geçerli olmadığını çok iyi biliyordu. Diğerleri gibi düşünmemiştim hiç, ama dünyada neyin kabul edilebilir neyin kabul edilemez olduğunu öğrenmiştim, bu da kardeşlerimi güvende tutmamı sağlıyordu.

"Sana garanti ederim, kimse onları özlemez."

Bu sürü hakkında bilgi sınırlıydı, ama kızı için bir hastane kaydı bulmuştum, yaraları şekil değiştirenlerin iyileştiremeyeceği kadar ağırdı.

"Peki ya babası? Annesinin eski sürüsünden biri mi?"

Onu ve o alfaları düşününce sinirden içimden bir homurtu çıktı. "Hayır. Omega yaklaşık dört yaşına gelene kadar o sürünün bir parçası olduklarına dair hiçbir kayıt yok. Babası bilinmiyor. Annesi hakkında çok az bilgi varken, Emmeline'in babası bir hayalet gibi. Morgan'ın sürüsüyle tanışana kadar herhangi bir şekil değiştirenle bağ kurduğuna dair tek bir örnek bile bulamıyorum."

Hunter elini burnunun üstüne sürdü ve yüzündeki yorgunluk beni biraz rahatsız etti. "Bugün işte olacağım," dedim düşünmeden. "İstersen bu konuyu beşinci depoda konuşabiliriz."

Gözlerinde kurt parladı ve benim canavarım da buna karşılık tembelce kıvrıldı. "Bu sabah koşmam lazım, yoksa alfa olarak hiçbir işe yaramaz hale gelirim."

Genelde avlanabileceğimiz ve uyuyan şehri gözetleyebileceğimiz gece yarısı canavarı serbest bıraktım. Ama o arkadaşlık isterse, iki ayaklı halimle de ona ayak uydurabilirdim. "Dün gece eve geldiğinde onun kokusunu senden aldım. Bu sorunu çözmek için koşabileceğin bir mesafe olduğunu sanmıyorum."

Sert bir kahkaha atarken, bakışları şaşkın bir hayal kırıklığına dönüştü. "O her yönüyle ilgi çekici ve sinir bozucu bir kadın. Bugün Bradley'i de kovacağım. Oradayken kafasını koparırım belki. Omega'mız onun ona nasıl davrandığını bana anlatmayacaktı zaten. Onunla her konuşma bir savaş gibidir ve ilerleme kaydettiğimde bile, o hemen geri çekilir."

Güçlü sürümüze direnecek kadar güçlü bir iradeye sahip olduğu için ona bir anlık saygı duydum, ama içimdeki daha büyük bir ses, ona karşı koymaya cüret ettiği için onu cezalandırmak istiyordu. Kontrol *illüzyonu* dışında, burada gerçek bir gücü yoktu.

Hunter iç geçirdi. "Hâlâ kaçmayı planlıyor."

Soğuk bir kayıtsızlık yüzüme hakim oldu. "Farkındayım. Ama artık onun dijital kimliğini öğrendiğime göre, dünyada onun kaybolabileceği ve benim onu bulamayacağım hiçbir yer yok."

Hunter bana sert bir bakış attı. "Onu bulabilir misin peki?"

Cevabı bilmediğim için omuz silktim. Belki de her şeyi mahvetmeden önce onu hayatımızdan uzaklaştıran ben olurdum.

Sanki benim düşüncemi doğrulamak istercesine, birkaç saniye sonra Kellan ve Finley mutfağa daldılar ve bugün antrenmana kimin arabayla gideceği konusunda tartışmaya başladılar. "Emme'nin işe gitmesini sağlamam lazım," diye şikayet etti Kellan, "ve arabada ona nazik davranamazsan, buz pistine kendi başına gitmek zorunda kalacaksın."

Ayı avucunu tezgaha vurunca bir gürültü duyuldu. "Buraya gelip rutinimizi bozamaz. Bu saçmalıklarla sezonumuzu mahvedeceksin. Bunun farkındasın, değil mi?"

Finley batıl inançları tamamen yeni bir seviyeye taşıdı. Bu sadece maçlarla sınırlı değildi; antrenmanlara da dahil etti.

Genelde sinir bozucu derecede neşeli olan Kellan, birdenbire ölümcül bir ciddiyete büründü. "Sezon umurumda bile değil. Emme'ye kıyasla değil. Onu en ufak bir şekilde bile üzecekse, bugün istifa ederim."

Ayı sendeleyerek bir adım geri attı, ağzını açıp kapattı. "Ciddi misin lan?" diye boğuk bir sesle sordu, kusacakmış gibi görünüyordu. "Bizi soğuk bir şekilde reddeden o kaltak için kariyerini mahvedecek misin?"

Bu, Kellan'ı tetikledi ve çok hızlı hareket ederek Finley'in saçını avuçlayıp kafasını arkasındaki dolaplara çarptı. Oda bir çatırtı ile sarsıldı ve ayı karşılık verene kadar dolap kapısı menteşelerinden kopmuştu.

Hunter kahvesini yudumlarken, ikisinin birbirlerine vurup, giderek daha da öfkelenmelerini sessizce izledi. "Ona orospu deme. Yemin ederim, uykunda seni boğarım."

"Sadakatin nerede, Kel? Onu bir haftadan az bir süredir tanıyorsun. Biz kardeşiz!"

Kellan'ın yumrukları gittikçe hızlandı. "O..." *Yumruk*. "Asla..." *Yumruk*. "Değişmez." *Yumruk yumruk*.

İkisi de kesiklerle ve kanla kaplıydı, ama biz müdahale etmedik. Bu boktan durum, bağımıza daha derinlemesine sızmadan önce halledilmeliydi.

"Biz her zaman kardeşiz," diye homurdandı Kellan. "Bunu çok iyi biliyorsun. Ama o bizim koku eşimiz ve beşli grubumuzun son parçası. O bizi tamamlıyor."

Yavaşladı ve Finley'nin son bir darbe vurmasına izin verdi, sonra ikisi de duvara yığıldı. "Onu hayatımızda tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım." Bu, sürümünün en genç ve genellikle en mutlu üyesinin fısıldadığı bir sözdü.

Kellan, onu çok seven bir aileyle güvenli ve emniyetli bir şekilde büyümüştü. Geçmişinde sadece birkaç karanlık nokta vardı, onun aksine bizler karanlıkta boğulmuştuk.

Finley, kendi içine kıvrılmış, içini boşaltılmış gibi görünüyordu. Gözleri, onu rahatsız eden şeytanlarla bulanıktı ve ben bunu çok iyi anlıyordum. Ben kendi şeytanlarımı evcilleştirmiştim, ama onlar hala hayatımın her alanında benimle birlikteydiler.

"Bunu yapabileceğimden emin değilim," diye itiraf etti Finley boğuk bir sesle. "Onu görmezden gelebileceğimi sanmıştım, ama kokusu odam hariç her yerde."

Benim bölgemde de yoktu. Odamda benim kokumdan başka hiçbir koku yoktu, çünkü hizmetçimiz bile odama girmemesi gerektiğini biliyordu. Her şeyi temiz tutmak için kendi yöntemlerim vardı.

Hunter kirli fincanını bulaşık makinesine koydu. "Fin, kendine gelmelisin. Emme'nin burada olması senin için yeni ve rutinini bozuyor, biliyorum, ama onunla nasıl başa çıkacağını bulman gerekecek. O hiçbir yere gitmiyor."

Finley tartışacak durumda değildi. "Evet, tamam. Biliyorum. Lanet olsun, bir çaresine bakarım. Sadece... onu her odadan uzak tutmaya çalış. En azından spor salonunu huzur içinde kullanabilmek istiyorum."

Şimdiye kadar omega spor salonumuza hiç ilgi göstermedi, havuzda saçma sapan ve özensizce yüzmekle yetindi. Onun geçmiş hakkında öğrendiklerime bakılırsa yüzmeye bilmediğine şaşırmadım. Eksik bilgilerim bile onun gençlik yıllarında çok şey kaçırdığını ve daha sonraki yıllarını kaçarak ve hayatta kalmaya çalışarak geçirdiğini anlamama yetti.

Silver City'ye giden jetlerden birine binip o alfaları bulmam gerekiyordu. Omega'yı daha iyi anlamak için onlardan istediğim bilgileri *almam* çok da zor olmamalıydı.

Hunter, onları hemen öldüreceğimi düşünerek yanılmıştı. Ölüler konuşmaz. Ama ellerine kesinlikle ihtiyaçları yoktu, bu da onlara bilmem gerekenleri zamanında söylemeleri için mükemmel bir teşvik olacaktı.

Her halükarda onları yok edecektim, ama zaman kaybetmemek onların yararına olacaktı. Ya da yaratıcı davranmam.

Bölüm Yirmi Altı

Finley ve Kellan'ın benim yüzümden birbirlerini dövdüklerini dinlemek, yaşadığım en kötü anlardan biriydi. Oraya koşup aralarına girmek istedim, ama bunun durumu daha da kötüleştireceğini bildiğim için odama geri döndüm ve kapıyı çarptım.

Bu, bağırışları tamamen engellemedi, ama tam bir panik atak geçirmemi engelleyecek kadar seslerini bastırdı.

Gergin enerji ve acı içimde yankılanıyordu. Kurt içimi tırmalıyordu ve ben düşünmeden önce soyunmaya başlamıştım. Dönüşüm kolaydı, sanki eğilip ayak parmaklarıma dokunmak gibi, ve sonra dört ayak üstündeydim. Dönüşümün enerjisini üzerimden attım ve daha önce milyonlarca kez yaptığım gibi, yalnız yıllarımı ve zor anlarımı atlatmamı sağlayan şeye kapıldım. Odamda koşmaya başladım. *Döndüm, döndüm.*

En azından buradaki odam o kadar büyüktü ki, kelimenin tam anlamıyla kuyruğumu kovalamıyordum.

İnsanların, köpeklerinin kuyruklarını kovalamasının zihinsel olarak zararlı olduğunu söylediklerini duymuştum ve bunun kurtlar için de kötü olduğunu doğrulayabilirdim. Bu, zihnimizdeki akıl sağlığını çalarak, hayvan ve insan arasındaki uçurumu daha da yaklaşıtıyordu. Bu, haydutların sürü bağlarından ve alfa kontrolünden uzak kaldıklarında olanlara çok benziyordu.

Vahşi kurtlara geri dönüştük, akıl ve mantığımızı kaybettik. İnsan tarafımızı kaybettik.

Odanın üçüncü turunda bağırışları duymayı bıraktım, ama henüz geri dönmeye hazır değildim. Kötü alışkanlıklara geri döndüğüm için utanç duyardım, ama zihinsel çöküntüden kurtulmakla meşguldüm.

Odayı onuncu kez dolaştığımda yatağın üzerinden atlamaya başladım, tam bir sıçrayış koşuya başka bir boyut kattı.

ses çıkarmamayı zor yoldan öğrenmişim ve o dersin izleri hala üzerimdeydi.

Her turda panik halim azaldı ve sonunda kurtum tam kontrolü ele geçirdi. İnsan tarafım arka plana karışarak sakinleşti ve canavarımın anlayamayacağı duygulardan korundu.

Elimden geldiğince hızlı koşmanın, kendimi içgüdülerime kaptırmanın ve insan tarafımı bırakmanın basit bir keyfi vardı. Bu çıkış yolu olmasaydı çocukluğumu atlatamazdım.

Yirminci turumda, karamel ve tarçın kokusu odamı sardı, ardından da mocha kokusu geldi. Kapı çalındı, ama alfaları ağırlayacak havamda değildim, bu yüzden kapıyı görmezden gelip koşmaya devam ettim.

Filmdeki yüzmeye devam etmek zorunda olan balık gibiydim.

Sadece koşmaya devam et. Sadece koşmaya devam et.

Acımı ve kafa karışıklığımı geride bırakmak olan görevim dışında her şeyi unuttum. Bir çift bot yoluma çıkıp durana kadar artık yalnız olmadığımı fark etmedim. Ters yöne dönmek için döndüğümde, kesinlikle Golden Boy'a ait olan bronzlaşmış çıplak ayakları gördüm.

Kellan önümde çömeldi ama bana dokunmayacak kadar akıllıydı. Yüzündeki ifade son derece sakindi ve sesi yumuşaktı. "Güzel kız, artık koşmayı bırakmalısın. Her şey yolunda. Tehlikede ya da başın belada değil." Barış teklifinde bulunur gibi elini uzattı ve kurtum onun dokunuşunu istedi, bu yüzden öne doğru adım attı. Sıcak avucunu burnumun yanına sıkıca bastırdı ve sonra kafamın arkasına mocha kokusu taşıyan ikinci bir el geldi.

İkisi sadece dokunarak kurtumu sakinleştirmelerine izin verdim. Baskı, kokuları ve yalnız olmadığımı hissetmek... Kurtumun sonsuz koşusunda aradığı şey tam da buydu.

Kellan önümde diz çökmüş halde kalırken, Hunter üstümüzde nöbet tutuyordu ve hayatımda hiç bu kadar güvende ve rahat hissetmemiştim. Kurtum kontrolünü bıraktı, dönüşüm gerçekleşmeden önce farkına bile varmadan beni sardı ve sonra ikisinin arasında çıplak kaldım.

Oops. Kurtum zekâsıyla övünürken ona hırıldadım. Kontrolü bana her zaman kolayca bırakmazdı, ama bıraktığında bunun kötü niyetli nedenlerden olduğunu bilirdin.

İki alfa da tepki göstermedi ve ben de kendime, şekil değiştirenlerin hiç düşünmeden çıplak kaldıklarını hatırlattım. Kellan'ın gözleri yüzümde kalmıştı ve Hunter'ı göremiyordum, ama yarı çömelmiş durumdayken o sadece sırtımı ve popomun üst kısmını görebilirdi.

"Şey," diye boğuk bir sesle söyledim. "Bu hiç de garip değil. Bunu daha sık yapmalıyız."

Kellan'ın gülümsemesi çok etkileyiciydi, yakışıklı herif. "Shortcake, bu tam anlamıyla benim yürüyen ıslak rüyamın gerçeğe dönüşmesi. Sonsuza kadar böyle kalabilir miyiz?"

Arkadan bir homurtu duyuldu ve ben dönüp Hunter'ın yüzündeki kayıtsız ifade geri dönmeden önce gülümsemesini yakalamaya çalıştım. "İyi misin, Emme?" diye sordu, yüzümde cevap arayarak.

Bulunduğu konumdan, sırtımın üst kısmındaki yara izini görebildiğini düşündüm, ama bununla ilgili bir şey sormadı.

Yalan söylemek için çok bitkin ve yorgundum. "Kavgalarını duydum."

Son kelimedede sesim kırıldı ve Hunter, eğilip beni kollarına alırken "Aptal alfa erkekler" diye mırıldandı.

Şoktan nefes nefese bir çığlık atmaktan başka bir şey yapamadım ve beynim durumu kavrayana kadar, o çoktan banyoya girip duşu açmıştı.

Sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi bir koluyla kığımın altından beni tuttu. Sıcaklıktan memnun kaldığında, mükemmel ütülenmiş takım elbisesiyle *giyinik* halde düşün altına girdi.

"Hunter," diye homurdandım. "Ne halt ediyorsun sen?"

Sert ifadesi bana onunla uğraşmamamı söylüyordu. "Cildin buz gibi, küçük omega. Canavarı sakinleştirmek için ısıya ve eşlerinin enerjisine ihtiyacın var. Beynin bir sürü istemediğini biliyorum, ama inan bana, vücudun başka bir şey söylüyor. Şu anda buna ihtiyacın var."

Ben de boğuk bir sesle karşılık verdim: "Peki ya sen burada olmadığında ne olacak? Beni desteğe alıştıktan sonra tek başıma nasıl başa çıkacağım?"

Kellan banyonun açık kapısından cevap verdi. "Kolay. Bir daha asla yalnız kalmayacaksın. Seni bu dünyanın sonuna ve öbür dünyaya kadar takip edeceğim, Emme. Sen olmadan bu hayatın bir anlamı yok."

Panik içimde derin bir his olarak yayıldı, ama Hunter elini omuzlarımda üzerinde gezdirdiğinde, bu beni sihir gibi sakinleştirdi. Dokunuşu sert bir masaj hissi gibiydi ve kolumu okşarken, sonunda onun beni bezimle yıkadığını anladım. Hem cildimi temizliyor hem de paniğimi yatıştırıyordu.

Onun hareketlerinde açıkça cinsel bir şey yoktu ve koşudan sonra ve koku eşleşmesinden sonra kurtum hiç bu kadar sakin hissetmemişti. Sadece o da değildi. Hunter derin yaramı okşadığında, ip gibi dokuda oyalanırken bile, bu yatıştırıcı bir his verdi.

Kellan'ın beni dünyanın sonuna kadar takip edeceği yönündeki açıklaması artık o kadar da sarsıcı gelmiyordu. Aksine, zihnimin en derin, en karanlık köşelerinde yeni bir umut ışığı parlıyordu.

Bu alfalardan önce hayatımdaki yolumu anlamıştım. Bir planım, sınırlarım ve evet, lanet olası boş bir varlığım vardı.

Ama güvenliydi.

Güvenli ve yalnız.

Şimdi, güç arzusu onları ele geçirene kadar kısa bir süreliğine de olsa bu alfalara sahip olmanın riske değer olup olmadığını merak etmeye başladım. Onların ilgisiyle dolu birkaç mükemmel an içinde birçok ömür yaşayabilirdim.

Kumaş sert bir meme ucuna değdiğinde, mutlu hayallerimden koparıldım. İnlememi yuttum. Artık tek düşünebildiğim, Hunter'ın beni orgazmın eşiğine getirip tatminsiz bırakmasından bu yana ne kadar sinirli olduğumdu. Kendime dokunma ihtiyacıyla kıvranarak dün gece neredeyse hiç uyuyamadım.

Onun emri işe yaramıştı, bana hiçbir etkisi olmaması gerekirken bile.

O piç kurusu.

Hunter bugün daha klinik bir yaklaşım sergiledi, beni titizlikle yıkadı ama hiç de *doğru noktaya* basmadı.

duş perdesini açtı. Kellan, elinde bir havluyla beni bekliyordu. Havluyu vücuduma sardıktan sonra beni duştan kaldırıp banyo paspasına bıraktı, böylece ayaklarım soğuk fayanslara değmedi.

"Ne oluyor?" diye mırıldandım, başka bir gerçekliğe mi düştüğümü bilemeden. "Bu tam bir prenses muamelesi, ama kendimi yıkamak ve kurulamak için hiç yardıma ihtiyacım olmadı."

Kellan, Hunter'ın gösterdiği aynı titizlikle beni nazıkçe kurulamaya başladı. "Mesele *bunu tek başına yapamaman* değil," dedi bana düşük sesiyle. "Mesele *her şeyi tek başına yapmak zorunda olmaman*. Farkında olmayabilirsin, ama panik içinde koştüğünü hissedebildik. Kalbinin göğsünde çarpışını ve kokunu duyabildik... O tatlı çikolata kokusu korku ve üzüntüyle keskinleşmişti. O anlarda seni sakinleştirip sana bakmasaydık, nasıl bir çift olabilirdik ki?"

Onun çok güzel yüzüne bakarak şaşkınlık içinde sessiz kaldım. "Bu konuda gerçekten çok iyisin," diye fısıldadım sonunda, o kadar şaşkındım ki boğuluyordum.

Gülümsemesi melankolik bir ifadeyle doluydu. "Hiç pratik yapmadım, yemin ederim. Ama seninle birlikteyken her şey içgüdüsel oluyor."

Tanrıça, beni şimdi öldür ve cesedimi güzel manzaralı bir yere göm.

Kim bu tür içten bağlılığa karşı koyabilir ki?

Islak giysilerin fayanslara çarpma sesi dikkatimi dağıttı ve döndüğümde Hunter'ın takım elbisesini çıkarıp duştan çıktığını gördüm. *Tamamen çıplaktı*. Onların yaptığı gibi saygılı davranmam ve bakışlarımı yüzünde tutmam gerektiğini kendime hatırlattım, ama evet, bu *asla olmayacaktı*.

Bir gün daha güçlü bir kurt olacaktım, ama o zamana kadar tamamen sapık olacaktım.

En azından bakışlarım onun yüzünde başladı ve koyu renkli buklelerinin nemli uçlarının canlanmasını izlemekten keyif aldım. Uzun, simsiyah kirpiklerinde su damlacıkları parlıyordu ve fırtınalı gözlerinin derinlikleri her zamankinden daha karanlık görünüyordu. Su, sert ve yakışıklı yüz hatlarını sevgiyle okşamaya devam ederken, ben de damlayan su damlalarının geniş, kaslı omuzlarından, belirgin göğüs kaslarından ve *bir, iki, üç...* Sekizinde karın kaslarını saymayı bıraktım.

Onun mürekkebini tüm ihtişamıyla ilk kez görme fırsatım olmuştu ve sırtında ne olduğunu anlayamamam da, mürekkebin her iki omzunu da sardığı ve kollarına kadar uzanan siyah geometrik desenler oluşturduğu açıktı.

Tasarımın büyük kısmı ön kollarında sona eriyordu ve ellerinde o tek dövme dışında hiçbir şey yoktu. Bu benim dikkatimi çekebilirdi, ama sonunda kalın kaslı uylukları arasında gururla uzanan sert uzunluğa ulaştınca dikkatim dağıldı.

Vay canına.

Gözlerimi kırıştırdım, çift görüyor muyum diye merak ettim... uzunluğu. Çünkü o uzantının vajinaya sığacağından emin değildim.

En azından benimkine. Hayır.

Şey, belki.

Hunter her yerinden kocaman biriydi ve penisi de ekibi hayal kırıklığına uğratmadı. Hayatımda çok fazla penis görmemiş olabilirim, ama Hunter'ın penisinin olağanüstü derecede mükemmel olduğundan hiç şüphem yoktu. Kalın ve düz olan penisin başı güzelce şişmişti, uzunluğu teninden biraz daha koyu renkteydi ve ben bakmaya devam ettikçe, ön sıvı sızarken penis daha da sertleşiyordu...

Kellan'ın kahkahası beni penis transımdan çıkardı ve başımı kaldırdım, yüzüm artık Hunter'ın penisinin başı kadar kırmızıydı...

Kes şunu. Lanet olsun, Emme.

Alfalar, ikisi de *olayı* hiç bahsetmedikleri için puan kazandılar, ancak beni giyinmem için yalnız bıraktıklarında ikisi de kendini beğenmiş bir ifadeyle bakıyorlardı. Bu akşam gece kulübünde vardiyam vardı, ama önce Cora ile öğle yemeği yiyecektim. Dün gece beni dışarı davet etmek için aramıştı ve bunu düşünerek en güzel kot pantolonumu ve beyaz gömleğimi giydim.

Banyoda saçımı taradım ve biraz maskara sürdüm. Duş olayından sonra yanaklarım yapay allık sürmeye gerek kalmadan oldukça pembe kalmıştı.

Benim bir şeyim yoktu. Mevcut makyaj koleksiyonum beş parçadan oluşuyordu, ama ilk maaşımı aldıktan sonra birkaç parça daha almayı planlıyordum. Kellan, istediğim veya ihtiyacım olan her şeyi alacağını söylemişti

ihtiyacım olan her şeyi alacağını söylemişti, ama sürüye tam olarak bağlı kalamadığım için onun parasını almak ya da maddi olarak ona güvenmek yanlış geliyordu.

Her zaman kendi masraflarımı kendim karşıladığımı ve bugün de bunu değiştirmeye niyetim olmadığını söylememe gerek yok.

Çıplak bir Avcı, aklımı kaç kez başımdan alsa da.

Yirmi Yedi

Cora beni ön kapıdan aldı ve alfa'ların hiçbirisi evde olmadığı için, onu içeriye götürüp evi gezdirmeyi teklif ettim. Güzel evin dış cephe kaplamalarını incelerken bakışları özlemle doldu. "Önce alfalarına danışmalısın," dedi sonunda, başını sallayarak. "Eve gelir gelmez kokumu alacaklar ve seni zor durumda bırakmak istemem."

Onun mantığını anlıyordum, ama izin almam gerektiği düşüncesi beni çok kızdırdı. Bu evin benim olmaması ve bu sürüyle hiçbir iddiamın olmaması, bu konuda bağırıp çağırmamı engelledi.

Ama yine de kendimi şöyle derken buldum: "Eğer beni kendi sürülerinin bir parçasıymışım gibi *davranmak* istiyorlarsa, burası benim geçici evimdir. Sen benim arkadaşımsın ve sana ortak alanları gezdirmek isterim."

Cora beni arabasına doğru çağırdı. "Bu başka bir güne kalabilir. Hadi öğle yemeği yiyelim. Açlıktan ölüyorum."

Bu şehrin şekil değiştirenlerinin benim sürümü korkutması şaka değildi. Kimse onlara karşı gelmek ya da onları kızdırmak istemiyordu. Şehirlerde büyümemiş olduğum için burada benim bilmediğim politik oyunlar olduğunu düşündüm, bu yüzden Cora'nın seçimleri hakkında yargıda bulunmadım.

"Öğle yemeği harika olur," dedim ve yolcu koltuğuna atladım. "Seninle vakit geçirmeyi özledim."

Elini uyluğuma koydu ve kısa bir süre sıktıktan sonra arabayı çalıştırdı ve aile yerleşkesinin caddesine doğru yola çıktı. Diğer evlerden birkaç araç girip çıktığını görmüştüm ama hala resmi olarak hiçbir aile üyesiyle tanışmamıştım.

Bunu istediğimden bile emin değildim, çünkü farklı bir unvanla doğmuş olsaydım, onların da benim ailem olacağını bilmek canımı yakıyordu.

Cora, Hawker House Brewery'ye kadar yol boyunca sohbet etti ve bana sürü hayatından bahsetti. "Warrick, ekibiyle birlikte gece gündüz demeden çalışıyor ve onları Zirveye hazırlıyor. Diğer şehirlerden gelen çok sayıda ziyaretçi sürü ve konsey üyesi varken, güvenlik görevlileri güvenliği sağlıyor."

"Bu zirvenin ne kadar önemli olduğunu hiç bilmiyordum," dedim, Warrick bu kadar ilgileniyorsa Reeves Pack'in de ilgileneceğini fark ederek. Birkaç kez bahsetmişlerdi, ama ayrıntılara girmeden. "Warrick, Reeves Pack'in alfa üyelerinden birinin de bir ekibi yönettiğini söyledi."

Cora kırmızı ışıktaki durduğunda bana bakarak başını salladı. "Evet, ve bunun Slade olduğunu öğrenince şaşırabilirsin. Onun antisosyal tavırları, bir grup askeri yönetebilecek veya herhangi bir sadakat uyandırabilecek birine benzemiyor, ama onlar onun için ölürlere. Yemin ederim."

Slade olduğundan şüphelenerek hem haklı hem de yanılıyordu. Bir infaz ekibinin liderinden beklediğim ölümcül sert adam havası vardı, ama aynı zamanda herkesin ondan uzak durmasına neden olan korkutucu bir şekil değiştiren havası da vardı. "Buraya taşındığımdan beri onunla resmi olarak tanışmadım veya konuşmadım. O..."

"Korkutucu, yoğun, göz korkutucu derecede yakışıklı mı?"

Ben başımı salladım. "Evet. Yukarıdakilerin hepsi ve daha fazlası."

Rahat bir kahkaha attı. "Slade dünyadaki en dominant şekil değiştiren ve türünün son örneği."

Artık tüm dikkatim onda idi. "Türünün sonuncusu mu?" Yavaşça tekrarladım. "Yani, onun bariz bir şekil değiştiren olmadığını biliyordum..." Aklımda süper nadir görülen canavarları hatırlamaya çalıştım.

Cora'nın gözleri büyüdü. "Bu bilgi için oturman iyi olur, kızım."

Gülerek gözlerimi devirdim. "Tamam, anladım. O önemli biri. Nedir o? Kobra falan mı?" Enerjisinde, bir sürüngene yakışacak buz gibi, soğukkanlı bir his vardı.

Cora birkaç blok daha sürdü ve beni terletmeye yetecek kadar gerilimi uzattı. Sonra aklımı başımdan aldı. "O bir ejderha. Slade Riverson bir ejderha dönüşümcüsü, bu yüzden kimse onunla uğraşmaz. Asla. Asla, asla, asla."

Gözlerimi kırpmadan ona baktım, zihnimde düşük bir uğultu dolaşıyordu. "Ejderha... orada... nasıl? Bu mümkün değil. *Bu kesinlikle mümkün değil!*"

Cora bana anlayışlı bir bakış attı. "Biliyorum. Bu tam olarak bir sır değil, ama Golden Claw'da büyümemişsen, eski varlıkların aramızda dolaştığının sadece bir söylenti olduğunu düşünebilirsin."

"Kaç yaşında?" Nefes nefeseydim. Nefes alamıyordum.

Sanki panik atak geçirmek üzere olduğumu biliyormuş gibi yüzünde endişeli bir ifade belirdi. "Yumurtası çok daha eski olsa da, o sadece otuz dört yıldır Dünya'da dolaşıyor." Yumurtası çok daha eski miydi? *Benimle dalga mı geçiyordu?* "Slade'in yumurtası, Avrupa'daki Blood Dağı'nın altındaki derin hendeklerde şekil değiştirenler tarafından ortaya çıkarıldı. Görünüşe göre, ejderha yumurtaları yıllarca uykuda kalabilirler, ta ki bir ısı ve enerji patlaması onların doğumunu tetikleyene kadar. Onunki bir volkanik patlama tarafından tetiklendi - ejderha formunda doğdu ve iki yaşındayken insana dönüştü. Ejderhalar, insan formunda doğup büyüdükçe dönüşen bizlerin tam tersidir."

"Onu kim buldu?" Sesim yankılı ve zayıf kalmıştı.

Bir ejderhanın altında uyuduğumu öğrendikten sonra bayılma ihtimalim oldukça yüksekti. Reddettiğim ve muhtemelen benden nefret eden bir ejderha. Ya da en azından hayatlarında olmamdan hoşnut olmayan bir ejderha.

"Aslında Hunter'ın babası. Gücünü ve parasını kullanarak şekil değiştirenlerin dünyasını kontrol etmekten büyük zevk alan zengin, yaşlı bir piç. Şu anda İngiltere'de, oradaki yasaları değiştiriyor. Hunter onun hakkında hiç iyi konuşmaz, onun yaptığı tek iyi şeyin Slade ve Hunter'ın birlikte büyümelerine izin vermek olduğunu söyler. Kan bağı dışında her anlamda kardeşler."

Kellan'a, doğrudan kaynaktan gelmedikçe bilgi istemediğimi söyledim, ama bu daha çok bu alfaları çok derinlemesine tanımaktan kendimi korumak içindi.

Cora'nın küçük hikayesi şimdi bu duvarı tamamen yıkmıştı. Tek düşünebildiğim, Hunter ve Slade'i birlikte görmektir. *Kardeşlik bağı* kendi gözlerimle görmek.

Cora otoparka girdiğinde öğle yemeği minnettar bir dikkat dağınıklığı oldu. Ön girişe yakın bir yere park etti ve rustik depo bira fabrikasında oturmaya başladığımızda, onun açıklamaları yüzünden çıldırmayı bırakmıştım.

Ejderhaların efsane olduğuna gerçekten inanıyordum ve şimdi tek boynuzlu atlar, yetiler ve gremlinler hakkında da meraklanmaya başladım. Peki, tamam, Alfa Sissily ile tanışmıştım, yani gremlinlerin varlığı neredeyse kesinleşmişti.

Garson siparişlerimizi aldığında, Cora somon ve pilav seçti, ben ise yanında patates püresi ile az pişmiş kaburga fileto biftek sipariş ettim. Patates, yeşil olmanın cesaretini göstermeden sebzelerin en iyisiydi. Ayrıca kızartıldığında da lezzetliydi ve votkaya dönüştürülebilirdi. Sebze dünyasının gerçek MVP'siydi ve buna karşı çıkanlar için tam bir tartışma hazırlamıştım.

"Bir şişe şarap da alacağız," diye ekledi Cora sonunda, son bar işimde şişesi en az beş yüz dolar olan bir şarap markası ve yılı söyledi.

Kellan bu öğle yemeği için bana yüz dolar borç vermişti, ben de işe başlar başlamaz ona geri ödeyeceğimi düşündüğüm için kabul etmiştim. Ama ödünç aldığım para şarabın parasını karşılamaya yetmezdi.

Yalnız kaldığımızda, Cora yüzümdeki paniği fark etmiş olmalıydı. "Ben ısmarlıyorum," dedi hızlıca, bana doğru uzanarak. "Kızlarla öğle yemeği yemem çok uzun zaman oldu. Sierra gelemediği için üzgün, ama yeni hokey sezonu için hazırlıklarla meşguller. İlk maçı, zirvenin açılış gecesinde olacak ve *tüm* önemli alfa erkekler orada olacak."

Merhamet kadar sadakati de sevmezdim, ama dostluk ruhu içinde kabul edebileceğim bir uzlaşma yolu aradım. "Teşekkürler, harika bir şarap gibi görünüyor. Bir dahaki sefere buluştuğumuzda şarabı ben alacağım, ama muhtemelen bu kadar güzel bir şişe olmayacak."

Cora başını eğip gözlerini kısarak beni değerlendirircesine baktı. "Sürün sana hesaplarına erişim izni vermedi mi?"

Reeves ailesiyle finansal konular hakkında hiç konuşulmamıştı, bu da bana çok uygun düşüyordu, çünkü onların parasını paylaşmak gibi bir niyetim yoktu. "Onlarla bağ kuramıyorum," dedim, yorgunluğun üstesinden gelmeye çalışarak. Bugün duygusal olarak çok yorucu bir gündü ve

bir parçam ögle yemeğini iptal etseydim diye düşündü. "Bu şartlar altında, onların parasını almak yanlış geliyor. Onların evinde kalıp, onların yemeklerini yemem yeterince kötü. Her yere beni arabayla götürdüklerini saymıyorum bile. Daha fazlası olursa, bencil bir pislik gibi hissederim."

Cora'nın yüzünde sempati dolu bir ifade belirdi ve elimi okşadığında, kendimi rahatsız hissettiğim için kıvrınma isteğine zar zor direndim.

"Bu ögle yemeğinin tamamı benden," dedi. "Çok üzgünüm. Seni davet ederken, henüz işe başlamamış olabileceğini düşünmemiştim."

Arkadaşlık benim için yeni bir kavramdı ve bazı yönleri beni rahatsız etse de, Cora ile gerçekten şanslı olduğumu da biliyordum. "Kesinlikle hayır. Ögle yemeğimi kendim ödeyebilirim ve seninle sohbet etmekten çok mutluyum. Biraz testosterondan uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Reeves sürüsünün evinde her şey güllük gülistanlık değil."

Cora dedikoduları severdi ve ben de konuyu bu sabah Kellan ve Finley ile olanlara ve benim tepkime çevirmekten memnun oldum. Duş sahnesini anlatmak gibi bir niyetim yoktu ama nedense ağzımdan kaçırıldı.

Yanaklarım kızardı ve bunu saklamak için yüzüme elimi bastırdım. Cora'nın kahkahası parmaklarımın arasından bakışlarımı çekti ve kendimi onunla birlikte garip bir şekilde gülümserken buldum. "Çok utandım. *Özür dilerim*. Fazla paylaştım."

Ağzı açık kalırken kahkahası kesildi. "Aman Tanrım, hayır. Bu tam da kız arkadaşlarla paylaşılan dedikodulardan biri. Hunter Reeves'in penis konusunda olağanüstü olacağını hepimiz bekliyorduk, ama şimdi bunun kanıtı da elimde. Asıl şaşırtıcı olan, sana karşı gösterdiği nezaket ve şefkat. Senin de çok yerinde bir şekilde adlandırdığın Kasırga Hunter, hiçbir kadına karşı bu kadar yumuşak bir tavır sergilememişti. Bildiğim kadarıyla."

Bu ifadeye değinmemeye karar vererek, ilk kısma odaklandım. "Bak, boyutu şok ediciydi ve dürüst olmak gerekirse, normal bir vajinaya uyacak şekilde yapılmış olduğundan emin değilim."

Bu, Cora'yı tekrar kızdırdı ve bana Warrick ile ilk seferi hakkında bir sürü hikaye anlattı ve neredeyse şifacılar gitmek zorunda kaldıklarını söyledi. Başlangıçta bu kadar samimi anları rahatça konuşmak garip geldi

ama aynı zamanda başka bir kadınla yaptığım en iyi sohbetlerden biriydi. Duygularımızı dışa vurdum ve aramızda hiçbir yargılama olmadı.

Ardından, düzenini hazırladığı yeni eve geçtik. Cora telefonunu çıkarıp bana pinlediği mood board'u gösterdi ve tasarımla ilgili fikrimi sordu. Hayatımda hiç ev dekorasyonu yapmamıştım ama fikir vermek herkesin hakkıydı, ben de memnuniyetle fikrimi paylaştım.

Sohbet edip, beklendiği gibi lezzetli olan şarabı yudumlarken, etrafımızdaki bira fabrikası yavaş yavaş dolmaya başladı. Yemeğimiz geldiğinde, neredeyse tüm masalar gruplar ve arkadaşlarla dolmuştu. Ortam gürültülü ve rahattı ve bana doğru birkaç meraklı bakış fark etsem de, çoğu kişi kendi haline bakıyordu.

"Porsiyonlar çok büyük," dedim ve bifteğimi kendime doğru çekerek, karnımın gurultusu bugün henüz yemek yemediğimi hatırlattı.

"Burası en sevdiğim yerlerden biri." Cora somonunun üzerine limon sıkarken, ben de eti baharatladım.

Ağızımda adeta eriyen yumuşak bifteğin ilk ısırığını alırken inledim. Yüzümü tabağa gömmek ve kurt formundaymışım gibi yemek yememek için tüm kontrolümü kullanmam gerekti. "Tamam, bu bira fabrikası artık benim de en sevdiğim yerlerden biri."

Cora, somon ve pirinci ağzına tıktırmakla meşgul olduğundan cevap veremedi ve ikimiz de sessizce yemek yedik. Kurtum, diğer dönüşenlerle yemek paylaşmanın mutluluğuyla yuvarlandı, bu sabahki dönüşümden sonra hala tamamen doymuştu. Bir haftada iki kez dönüşüm geçirme nadirliği sayesinde, kendimi daha güçlü hissediyordum.

Duyularımın ve iyileşme gücümün diğer şekil değiştirenler kadar güçlü olacağından emin değildim, ama kurtumu zaptetmeyi bırakırsam buna yaklaşabileceğim açıktı.

En azından bir süreliğine, onun sürülerle koşma hayalini yaşamasına izin verecektim.

Bölüm

Yirmi Sekiz

Cora beni Reeves Sürüsü'nün evine bıraktıktan sonra, grup sohbetindeki mesajları kontrol ettim.

■

Golden Boy: Umarım öğle yemeğin iyi geçiyordur. Seni özledim.

■

Golden Boy: Antrenman geç saatlere kadar sürecektir, güzel kız. Bir sürü basın mensubu ve fotoğrafçı var, onlardan kurtulmamız mümkün değil. Ama Slade seni Luxuria'ya götürmeyi kabul etti. Kulübe.

İki kez gözlerimi kırptım, tekrar okudum ve hemen paniğe kapıldım. *Slade kabul etti.* Lanet olası ejderha şekil değiştiren beni işe götürmeyi kabul etti! Neden? Beni diri diri yakıp orman yangınına kurban gittiğimi iddia etmek için mi?

Sersemlemiş bir halde mesajları okumaya devam ettim.

■

Alfa Baba: Önce stadyuma uğrayıp takımına briefing vermesi gerekiyor, saat 4'e kadar hazır olabilir misin Emme?

GROUCHY BEAR SOHBETTEN AYRILDI

SLADE SOHBETTEN AYRILDI

Beni işe götürmesi için pek de hayırlı bir başlangıç sayılmaz.

■

Pretty Girl: Ee, emin misiniz? Kimseyi rahatsız etmek istemem Kimseyi rahatsız etmek istemiyorum. Yürüme mesafesinde mi acaba? Eve dönüp yürüyüş yapmaya yetecek kadar vaktim var.

Adımı tekrar değiştirmeye zahmet etmedim, çünkü Kellan her sabah uyanır ve bu sohbetle şiddet seğerdi ve bu bana biraz alışmaya başlamıştı.

Hunter birkaç saniye içinde cevap verdi.

■

Baba Alpha: Hayatta olmaz, Emmeline. Refakatçi olmadan evden ıkma. Alphalar Golden Claw'a gelmeye başladı bile, bu da ortamı her zamankinden daha tehlikeli hale getiriyor. Slade sürüyü korumak için elinden geleni yapacak, buna sen de dahilsin.

■

Güzel Kız: Ama Slate ile gerçekten güvende miyim? Onunla hiç tanışmadım. Bunu biliyorsun, değil mi?

Bunu söylemek zorundaydım, özellikle de ruhunu paylaştığı yaratığın ne olduğunu tam olarak bildiğim için.

■

Slade: Tamamen güvendesin. Bu iyiliği kardeşlerim için yapıyorum.

Bekle. Ne? Sohbetten ıkmıştı.

■

Golden Boy: Sohbetten çıktın mı, dostum? Hala neden buradasın? Ben oluşturduğum için seni tekrar eklemem gerekir.

SLADE SOHBETTEN AYRILDI

■

Daddy Alpha: Elektronik olan her şeyi Slade kontrol edebilir. Nasıl yaptığını sorma, sadece yapabildiğini kabul et.

Onunla ilgili bu korkutucu bilgiyi unutmuştum, ama en azından bugün beni öldürmeyi planlamadığını yazılı olarak teyit etmişti.

Bu kadarı yeterliydi.

■

Pretty Girl: Bu gece ne giymeliyim? Burası tipik seksi gece kulübü kıyafetleri giyilen bir yer mi? Yoksa üniforma var mı?

Sonraki iki mesaj aynı anda geldi.

Altın Çocuk: Seksi!

Alfa Baba: Seksi giyinme! Kimseyi öldürecek vaktim yok.

Alfa Baba: Üniforma yok, ama personel genellikle tamamen siyah giyinir. Gerisini onlar sağlar.

Siyah olabilir.

Golden Boy: Akşam görüşürüz, Shortcake. Bana o gülümsemeyi gösterebilesin diye bol bahşış veren ben olacağım.

Kalbim hiç hissetmediğim kadar hassas ve küçük bir heyecanla çarptı.

Bu iyiye işaret olamazdı. Muhtemelen kalp krizi.

Gardırobumun önüne geçtim, asılı giysileri karıştırdım ve bu sabah orada olmayan ekstra giysiler bulduğumda gözlerimi kısarak baktım. Ben dışarıdayken biri gizlice giysiler eklemiş, onları diğer giysilerin arasına sıkıştırmıştı.

İlk aklıma gelen Kellan'dı, ama Hunter da olabilirdi. Onun içgüdüğü sürüsüne bakmaktı ve benim onun izinsiz girişime nasıl tepki vereceğimi umursamayacak kadar kontrolcü biriydi.

Suçluyla daha sonra ilgileneceğime karar vererek, kışımı sıkıca saran ama kimsenin öldürülmesine neden olmayacak kadar dar olan siyah bir pantolon çıkardım. Onu, göğüs dekoltesi fazla olmayan siyah bir tişörtle eşleştirdim.

İkisini de yeni iç çamaşırlarımla birlikte yatağın üzerine bırakıp, hızlıca duş almak için banyoya koştum. Temizlenip kurulanınca, saç fırçamı almak için çekmeceyi açtım, ama çekmecenin artık yepyeni makyaj malzemeleriyle dolu olduğunu gördüm.

Geride bıraktığım her şeyi ve daha fazlasını değiştirecek kadar çoktu.

Ne oluyor...?

Giysilerimi dolduran kişi de buraya gelmişti ve gözlerimin arkasında bir sıcaklık hissettiğimde, kendime küçük bir an ayırdım. Daha önce kimse bana bakmamıştı.

Annem bile.

Sormadan, alfa erkeklerden biri ihtiyacımı görmüş ve bana yardım etmişti. Lanet olsun onlara.

Burada bağıırıp çağırarak kimse bile yoktu ve bir kez olsun bu hediyeı kabul edip, şüphesiz ki bunun bir bedeli olacağını düşünmemeyi istedim.

Beni satın almaya mı çalışıyorlardı? Onlara çok fazla borçlu kalıp, bir daha buradan ayrılamayacak hale mi gelecektim?

Yoksa bu gerçek bir hediye miydi?

Çekmeceyi karıştırırken, tüm markaları tanıdım — her şey en kaliteli ve pahalıydı. Ne kullanırsam kullanayım, zaten satın alacağım ve maaşımla geri ödeyebileceğim diye karar vererek, birkaç parça çıkardım.

Eyeliner ve maskarayı doğru şekilde sürmek için beş deneme yaptım, ama bitirdiğimde sonuçtan memnun kaldım. Koyu renkli eyeliner, kırmızı dudaklar ve burnuma hafifçe pudra sürdüm. Çilelerimi gizleyerek daha az belirgin hale getirdim, çünkü *Strawberry Shortcake* görünümü herkese yakışmazdı ve ben mümkün olduğunca fazla bahşış almam gerekiyordu.

Saçımı yüzümden uzak tutmak için yüksek bir at kuyruğı yaptım ve sonra siyah kıyafetlerimi giydim. Slade'in çıkmasına bir saat vardı, bu yüzden zamanımı kulübü Google'da arayarak ve menülerini inceleyerek kendimi alıştırarakla geçirdim.

Geleneksel bir okula hiç gitmemiştim, annem sürüsüyle tanışmadan önce bana öğretmeye zahmet ettiğı şeyleri öğrenmiştim. Ondan sonra, tamamen vazgeçti, ama bu tamamen onun suçu değildi.

Ne zaman okumaya çalışsam, harfler kelimelerde karışıyordu. Çoğu zaman hiçbir anlam ifade etmiyorlardı, ama neyse. Uzun zaman önce, anaokulu seviyesinde okuma becerisine sahip bir aptal olduğumu kabul etmiştim.

Neyse ki, yıllarımı barlarda geçirdiğim için Luxuria'nın içeceklerinin çoğu bana zaten tanıdıktı ve sınırlı sayıda atıştırmalık vardı — çoğunlukla kanat ve taco — bu da Golden Fin'de yaşadığım sorunları yaşamamı engelliyordu.

Hunter'a Bradley'e ne olduğunu ve onun pislikliğinin herhangi bir sonucu olup olmadığını sormam gerekiyordu, ama bu başka bir güne kadar bekleyebilirdi. Belki de onların barında çalışmaktan hoşlanırsam, bir süreliğine ana işim olarak devam edebilirim.

Saat dörtü on dakika kala, giyinmiş ve terlemiş bir halde aşağı indim. Hava sıcak olduğu için ya da iş konusunda özellikle gergin olduğum için değil, kapalı bir alanda bir ejderha şekil değiştirenle vakit geçireceğim için. *Lanet olası bir ejderha şekil değiştiren.*

Ön kapıda beklerken Slade'den hiçbir iz yoktu, yanımda bulunan birkaç eşyayla oynuyordum: telefonum, bugün öğle yemeğinden kalan param ve vardiyam boyunca makyajımı tazelemek için bir ruj.

Önce kızarmış marshmallow kokusu etrafımı sardı ve o kadar sessizce geldi ki, kanatları çıkıp süzülerek gelmediğinden emin olamadım.

Kurtlar gibi kısmen şekil değiştirebilir miydi?

Aklımdaki soru yağmuru, botlar, siyah savaş pantolonu ve kaslı vücudunu tamamen saran siyah gömlek giymiş Slade, tek kelime etmeden yanımdan geçip giderken kesildi. Kendimi kaybolmuş bir ördek yavrusu gibi onun peşinden koşarken buldum.

Beni daha önce hiç gitmediğim bir bölümüne götürdü. Çamaşırhaneyi ve kurutma odasını geçtikten sonra bir kapı açtı ve bir merdiven ortaya çıktı.

Bir kez bile arkasına bakmadı ve bunun bir tür test olduğunu hissettim. İkimiz de burada olmak istemiyorduk, özellikle o bunu yapmak istemiyordu ve benim için kolaylaştırmayacaktı.

Eş. Bu sefer kurtumun inlemesi bir parça güvensizlikle doluydu, sanki o bile Slade gibi bir eşle başa çıkabileceğimizden emin değildi. Yanlış anlama, onu istiyordu, ama bu ihtiyaç korkuyla sulandırılmıştı. *İkimiz de aynıyız kardeşim.* İkimiz de aynıyız.

Sıkıntımı belli edemeyeceğimi bildiğimden, ses çıkarmadan onu takip ettim, umarım beni o ürkütücü cinayet bodrumuna götürmeye karar vermemiştir diye umarak. Büyük bir metal kapıya ulaştığımda, ona doğru ittim, ağır malzeme hareket etmek için birkaç saniye sürdü.

Diğer tarafa geçtim ve kendimi yeryüzündeki cennette buldum.

Arabalar ve bisikletlerden oluşan bir cennet. Hepsi de çok güzel, *çok güzel* bisikletler.

Onlara doğru sendeleyerek, Honda ve Yamaha motosikletlerin sıralarını geçtim ve en son motosiklete ulaştığımda durdum.

Tamam, şimdi yeni maskaramın su geçirmezlik iddiasının doğru olduğunu umuyordum, çünkü ağlayacaktım. Golden Claw'a geldiğimden beri, duygularımın sarkacı çılgınca sallanıyordu ve beni sürekli ağlamanın eşiğinde tutuyordu, ama *hadi ama...* bu benim hayalimdeki motosikletti.

"Merhaba tatlım," diye fısıldadım, Ducati Panigale V4R'ye aşık bir bakışla.

Elim parlak siyah deponun üzerinde durdu ve alfa erkekler eş bağını kurduktan sonra beni öldürürlerse bunun benim için ne kadar önemli olacağını düşündüm.

Önce bu bebeği sürme şansı bulursam tabii.

"Ne yapıyorsun?" Onun alçak, gürleyen sesine irkildim.

Slade ilk kez benimle konuşuyordu ve Avrupa kökenli gibi hissettiren hafif aksanı beni şaşırttı. Ama ona yakışıyordu, onun eski, korkutucu bir canavar olduğunu hatırlatıyordu.

"Hayalimdeki motosiklete bakıyorum."

Sessizlik benim sözlerimin ardından geldi ve motosikletten daha çok ejderhaya bakmak istediğimi fark edince şaşırdım. İfadesi tarafsızdı, o güzel, doğaüstü gözleri motosikletlerin sırasına kilitlenmişti. "Hayalindeki motosiklet hangisi?"

Elim titreyerek onu işaret ettim. "Panigale. Onu almak için vücudumdaki gereksiz tüm parçaları satardım."

Yine sessizlik, sadece düşük bir gürültü vardı. Öfkeli bir ses değildi... daha çok meraklı bir ses. "O benim." Ses tonu hiçbir şey belli etmiyordu, bu motosiklete olan sevgimden memnun olup olmadığını anlayamadım.

"Bugün ona binecek miyiz?" diye ciyakladım, bu düşünceyle nefes almaya bile cesaret edemiyordum.

"Hayır."

Ah. O, bir kez daha korkutucu bir şekil değiştiren haline dönerek, benim küçük umudumu bu kadar kolayca yok etti. Bisikletlerin yanından uzaklaştı ve ben hepsine son bir kez özlemle baktım. *Yakında, benim değerli bisikletlerim.*

Fırsat bulduğumda Kellan'a bunların herhangi birinin ona ait olup olmadığını sormam gerekecekti. Eminim hızlı bir tur atmak için ödünç alabileceğim bir tane vardır.

Slade garajın derinliklerine doğru ilerlerken, ben de inanılmaz araçların geri kalanını gördüm ve her yeni keşif karşısında nefesimi zar zor tutuyordum. "Range Rover p615, Bugatti Chiron, Ferrari SF90, Bentley Continental GT, Rolls Royce Cullinan... hem de lanet olası Black Badge versiyonunda." Bunları tekrar tekrar saymaya devam ettim çünkü bu, ejderhaların varlığı kadar inanılmaz bir şeydi. "Bir Rolls Royce Ghost, Lamborghini Revuelto, Bentley Flying Spur... ah, ve dört Porsche GT3 RS. Tabii ki."

Porsche'leri, özel olarak üretilmiş yarış arabaları olduğu için, şüphesiz pistte kullandıkları arabalardı. Tanrım, pistte rüya gibi sürülürlerdi.

Her şey süper araba değildi, birkaç drift arabası da vardı, aralarında Mazda RX7 rotary ve RB 26 dönüşümüne benzeyen bir Skyline R33 de vardı.

Öldüm ve motor cenneti'ne gittim.

Devasa garajın ortasında, Chevy Impala, Mustang GT350, Corvette Stingray ve Shelby Cobra gibi klasik arabaları duruyordu. Bu alfa erkekler, süper arabalara ve hıza düşkün olmaktan öte, gerçek araba severlerdi.

Finley'in TRX'i burada değildi, ama grubu tamamlayan birkaç başka kamyonet vardı.

Slade sessizce benim mutluluktan ölmemi izliyordu ve ben onun yanına vardığımda, bu gece burada uyumak isteyip istemediğimi düşünmeye başladım. Ancak, yanında duran ejderhanın gözlerine benzeyen parlak yeşil renkli araba dikkatimi dağıttı. "Aman Tanrım. Lamborghini Aventador SVJ'in mi var? Bu ne lan...? Vay canına. Bunlar... *vay canına.*"

Beni, ayakkabısının üzerinde sürünen yabancı bir türmüşüm gibi inceledi. "Arabalar hakkında bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?"

Onun eski, korkutucu bir ejderha olduğunu geçici olarak unutarak alay ettim. "Neden? Fakir ve eğitimsiz olduğum için mi?"

Aramızdaki gerginlikten hiç rahatsız olmadan bana bakarken, bunun kastettiği şey olup olmadığını açıklığa kavuşturmaya çalışmadı. Bir iç çekerek, geçmişimin bu parçasını açığa vurmanın bir zararı olmayacağına karar verdim. "Annem, sürüsüyle birlikte bir tamirhanenin üstünde yaşıyordu. Beni sürekli odama kilitlerlerdi, ama pencereden gizlice kaçıp garaja inmenin bir yolunu bulmuştum. Arabaların gelip gitmesini izledim. Dükkanın sahibi işinde iyi olmalıydı, çünkü dükkan berbat bir yerdi ama o, benim gördüğüm en lüks arabaları tamir ediyordu. Spor arabalar, yarış arabaları, güçlü arabalar. Dört tekerleği ve motoru olan her araba, bir ara onun dükkanından geçmişti."

Beni birkaç kez gizlice girerken yakaladıktan sonra, yaşlı adam Mack bana üzerinde çalıştığı arabalar hakkında bilgi verdi. Huysuz yaşlı bir herifti, ama geçmişimdeki birkaç arkadaşımın biriydi.

Annem öldüğünden beri onu görmemiştim.

"O günden sonra motorlu her şeye olan sevgim hiç azalmadı. Motosikletler benim tutkum, yanlış anlamayın, ama arabalar da ayrı bir yer tutuyor."

Slade, sanki bir düşünceyi kafasından silmek istercesine hafifçe başını salladı ve tek kelime etmeden kapısını açıp sürücü koltuğuna oturdu. Ben de intihar kapısından içeri girerken, onun iri cüssesinin koltuğa zar zor sığdığını fark ettim.

Tüm alçak spor arabaları, alfaları barındırabilmek için bariz modifikasyonlara sahipti, ama yine de açıkça sıkışık olduğu belliydi.

Kapılar kapandığında, deri ve Slade'in kokusunu içime çektim. Beni koltuğumda kıpırdanmak isteten baş döndürücü bir kombinasyondur. Ama Hunter'ı ne kadar rahatsız ettiğini hatırlayarak kıpırdamadım.

Ejderhayı kızdırmamak, daha uzun süre hayatta kalmanın anahtarıydı.

"Senin motosikletini alabilirdik, biliyorsun," dedim, ama sözlerim motorun boğuk gürültüsüyle boğuldu. Titreşimler kışımın altında gürültüyle yayılırken, neredeyse o anda orgazm olacaktım. O kadar beygir gücünün verdiği his eşsizdi.

Slade başını sallayarak beni gayet iyi duyduğunu belli etti. "Dövüş antrenmanı dışında dokunulmayı sevmem. Ve sadece kaçınılmaz olduğu için."

Bu bilgiyi, onun hakkında bildiğim çok sınırlı bilgilerle birlikte aklımın bir köşesine yazdım. "Sınırlarına saygı duyuyorum," dedim, onun dokunulmaktan hoşlanmama konusundaki isteğini yerine getirmek için elimden gelen her şeyi yapacağımı anlamasını umarak. Sonuçta, benim de kendi sınırlarım vardı.

Slade bana hızlıca bir bakış attı ve başını hafifçe eğdi. O garajdan çıkıp evin yanındaki araba yoluna doğru ilerlerken, bu küçük selamlamayı düşünmemeye çalıştım.

Bu ejderhanın huzurunda dehşete kapılacağımı düşünmüştüm ve bir dereceye kadar da öyle oldu, ama o aynı zamanda... beklediğimden farklıydı. Soğuk ve kontrollü, kırık ve korkutucu, güçlü ve isteksizdi. Bir sürü gizemle doluydu. Ve kısa bir an için, bu gizemleri çözecek olan şekil değiştiren olmak istedim. Ama onunla o kadar derin bir ilişki kuramazdım.

Ya da diğer alfalara.

Slade'in zaten dünyadaki en dominant ve güçlü şekil değiştiren olması rahatlatıcı olmalıydı, ama güç hakkında bir şey biliyorsam, o da gücün asla yeterli olmadığıydı.

Bölüm Yirmi Dokuz

Slade yapmadı kır sessizliğısessizliğı sessizliğı sürüş
sürüş ama ben bunu umursamadım.

Çoğunlukla onun güçlü süper arabasında geçirdiğim zamanın tadını çıkardım. Arka planda müzik çalıyordu ve ağırlıklı olarak enstrümantaldı. Kulüplerde sadece pop, rock ve dans müziğı dinlediğim için bu müziğın hangi tür olduğunu bilmiyordum, ama hoştu. *Rahatlaticıydı*. Hız, motorun gürültüsü ve enstrümanlar arasında, Slade'in yanında beklediğimden daha rahat hissediyordum.

Eğer o, neredeyse iki metrelik, doğrudan bakamayacak kadar güzel bir yüze sahip, dev bir ejderhaya dönüşebilen, yürüyen bir kas duvarı olmasaydı, onun benimle aynı arabada olduğunu neredeyse unutacaktım.

Neredeyse.

Şehir merkezinden çıkıp dar bir arka yolda ilerleyene kadar onun ne kadar hızlı sürdüğünü fark etmemiştim. Ancak Hunter'ın Slade'in ekibini görmesi gerektiğine dair mesajından sonra konum değişikliğı beni endişelendirmedi. Yolda hızla ilerlerken, uzakta stadyum koltukları olan bir pist gördüm. Orada sürüş yarışları yapıp yapılmadığını sormak istedim, ancak uzun boylu, sessiz ve ölümcül biri pek sohbet etmeye davetkar değildi.

Telefonumu çıkardığımda Kellan'ın yine mesaj attığını gördüm.

■

Golden Boy: Emme, ne oluyor? Slade uslu duruyor mu? Onun kişisel alanına girmezsen sorun olmaz.

■

Alfa Baba: Ona ya da ona ait hiçbir şeye dokunma.

Ejderhaya yan gözle baktım.

Slade, en azından şu anda, bir tehdit oluşturduğuna dair hiçbir dışsal işaret göstermiyordu ve sanki ben orada değilmişim gibi sessizce araba sürmekten memnun görünüyordu.

Güzel Kız: şu anda onun arabasında oturuyorum. Bu, onun eşyalarına dokunmak sayılır mı?

Hunter'ın cevabı gelene kadar bir dakikalık bir gecikme oldu.

Alfa Baba: Hayır, velet.

Eh, açıklığa kavuşturduğum için beni suçlayamazdı.

Güzel Kız: Hızlıca sorayım, Slade'in ekibinin antrenman yaptığı yere giderken yol üzerinde senin sahip olduğun yarış pisti var mı?

İkisi de aynı anda cevap verdi.

Altın Çocuk: Tabii ki öyle! Yarın görmeni sabırsızlıkla bekliyorum.

Alfa Baba: Evet.

Ekleme başka bir şeyim yoktu, bu yüzden birkaç saniye telefonla oynadım ve başımı kaldırdığımda varış noktamıza ulaşmıştık. Slade, gösterişli yeşil arabasını, Warrick'in Range Rover'ının hemen yanındaki, üzerinde adı yazılı bir yere park etti. Bina, son teknoloji ürünü bir spor stadyumu izlenimi veriyordu ve açıkça paraya boğulmuştu.

Büyük, oval şekilli merkez, etrafında sadece ağaclar ve temizlenmiş araziler bulunan, ıssız bir yerde bulunuyordu. Arabadan indiğimde, etrafımızda düzinelerce araba vardı ve bir saniye durup öğleden sonra güneşinin son ışınlarının sıcaklığının tadını çıkardım. Havada sonbaharın kokusu vardı ve soğuk aylar boyunca Golden Claw'ı deneyimlemek için sabırsızlanıyordum.

Cora bana kar üzerinde yaptıkları devasa sürü koşularından bahsetmişti ve ben de bunu deneyimlemek için burada yeterince uzun kalmayı umuyordum.

Slade, hayal kurmayı bırakmamı sessizce bekledi. Ona yaklaştığımda, otomatik kapılara giden yolu takip ederek yola çıktı. Fuayeye adımımızı attığımızda, bir düzine kadar vardiyalı çalışanın bilgisayar başında ya da telefonlara cevap vererek meşgul olduğu uzun bir masayı geçerek ilerlerken, klima bizi serinletti.

Warrick'in lüks arabalar alacak kadar para kazanmasına şaşmamalı; burası açıkça şehrin değerli bir merkeziydi. Büyük yırtıcı hayvan grupları arasında düzeni ve güvenliğini sağlamanın önemini ve bu görevleri yerine getirenlerin bu ekipler olduğunu düşünürsek, bu mantıklı geliyordu. Ama benim deneyimlerime göre, herkesin öncelikleri aynı değildi. Özellikle de para dağıtımı söz konusu olduğunda.

Resepsiyondaki şekil değiştirenler *Alfa Slade*'e selam verirken başlarını eğdiler. Aralarındaki avcıya tepki verirken keskin bir korku kokusu güçlendi, onun yanında duran beni neredeyse hiç fark etmediler.

Açıkçası, araba yolculuğu sırasında neredeyse uykuya dalmış olduğum için Slade'in yanında daha dikkatli olmam gerekiyordu. Kendimi bu kadar savunmasız bırakmak aptallıktı.

Onun uzun adımlarına yetişmek için koşarak, çoğu eğitim kursları ve silahlarla dolu odalardan oluşan bir labirentte onu takip ettim.

Sonunda, devasa bir açık hava stadyumu olan merkeze çıktık. Burada düzinelerce şekil değiştiren vardı, hepsi büyük gruplar halinde çimlerin üzerinde duruyorlardı.

Warrick'i, o da bizi gördüğü anda fark ettim ve yüzünde hoş geldin anlamına gelen bir gülümseme belirdi. İlerlemek için adım attığımda, Slade yanımda hafif ama korkutucu bir homurtu çıkardı ve ben olduğum yerde donakaldım.

Siktir. Ejderha beni umursamıyor ya da bir eş istemiyor olabilir, ama bu, başka bir alfa'ya doğru koşmamın saygısızlığını tolere edeceği anlamına gelmezdi.

Yutkunarak, daha yavaş hareket ettim ve sonunda Warrick bize doğru geldi. "Emme!" dedi, alnını eliyle silerek, koyu teni terden parlıyordu. "Cora ile öğle yemeği nasıldı bugün?"

"Çok iyiydi," diye cevap verdim, gülümsemeden edemedim. "Yemekler ve arkadaşlar harikaydı, Cora bize çok güzel bir şarap bile ikram etti. Kendine harika bir eş bulmuşsun."

"Öyle." Dudakları seğirdi ve benim iltifatımın sürüsüne bir gönderme olduğunu mu düşündüğünü merak ettim.

Ejderha umursamadı bile, zaten yirmi kişilik bir grup şekil değiştirenlerin yanına doğru uzaklaşmıştı. "Onlar Uçuş Ekibi," diye açıkladı Warrick, sesini alçaltarak. "Beta Gücü'nün başındayım, çünkü hepsi benim komutam altındaki betalar."

"Slade'in tüm üyeleri uçabilir mi?"

"Hayır, ama çoğu uçabilir. Komutasında ölümcül bir ekip var."

Ejderhayı yakından izledim. O ekibine ulaşmadan önce bile, onlar düzenli bir forma girmişlerdi. Beşer kişilik dört sıra, alfa'ların sunduğu en büyük ve en iyileri temsil ediyordu.

"Hepsi alfa."

Warrick başını salladı. "Evet. Alfa ekibi olabilirdi, ama Slade bunu dünyaya duyurmak istemiyor. Uçmak, onun ejderhasına bir övgü niteliğinde."

Warrick'e gözlerimi kısarak baktım. "Bu arada, sürümden birinin efsanevi bir yaratık olduğunu önceden bilmek isterdim."

Yüzüm gerçek kızgınlığımı yansıtmamış olmalı, çünkü gülerek neredeyse saçımı karıştırıyordu, sonra bizimle birlikte olanları hatırladı. Kurtum göğsümden kükreyerek ona bizim de avcı olduğumuzu hatırlattı.

"Slade'e karşı seni hazırlayacak hiçbir uyarı yok. Ayrıca, sen çok ürkek birisin, onları tanıma fırsatın olmadan seni korkutup kaçırmak istemedim." Sanki yaralarımı arıyormuş gibi beni daha yakından inceledi. "Onlarla nasıl gidiyor?"

Bu sorunun kolay bir cevabı yoktu. "Tüm bu durumla ilgili duygularımı netleştirdiğimde sana geri döneceğim."

Endişesi, sempati dolu bir ifadeye dönüştü. "Biz her zaman senin yanındayız, Emme. Cora seni hiç düşünmeden sürümüze katar." Bunu söylerken, ejderhanın gürültüsünü tekrar duyduğuma yemin edebilirim, ama Slade'e baktığımda, o ekibine odaklanmıştı.

"Teşekkürler. Hayatımda olduğunuz için minnettarım. Tamam, antrenmanınıza devam etseniz iyi olur." Tam ayrılmak üzereydim ki, eski bir düşünce aklıma geldi ve sormak zorunda kaldım: "Senin evinde kaldığımda, Hunter'ı senin alanına, benim odama aldın mı?"

Kısa bir iç çekiş kaçtı ve emin olamadım, ama gözlerinde suçluluk belirdiğini hissettim. "Hayır, ama Hunter Reeves bir şeye karar verdiğinde onu durdurabilecek kimse yoktur. Sana göz kulak olacağını söyledi ve mülk çevresinde onun kokusunu aldım, ama ona izinsiz girme izni vermedim."

Yüzündeki ifade açık ve yalvaran bir halini koruyordu ve ben de Hunter Kasırgası'nı biraz deneyimledikten sonra onu suçlayamazdım. "Dürüstlüğün için teşekkürler. Minnettarım."

Kısa bir süre başını eğdi ve bu saygılı hareketi ile göğsüme bir sıcaklık dalgası çarptı. Vedalaştıktan sonra, ekibiyle derin bir sohbet içinde olan Slade'in yanına gittim.

Uçuş Ekibi'nde on sekiz erkek ve iki kadın vardı ve hepsi ejderhanın her sözünü dikkatle dinliyordu. Birkaç metre uzakta dururken, Slade doğrudan bana seslendiğinde şaşırdım. "Onları dövüş gruplarına ayırıyorum. Sen şurada bekleyebilirsin."

Buradaki birkaç ağaçtan birinin altındaki bir bankı işaret etti ve ben itiraz etmeden, beklemek için oraya doğru yürüdüm. Oturduğumda, Uçuş Ekibi ikili gruplara ayrılmış ve hemen dövüşmeye başlamıştı.

Sonraki yirmi dakika boyunca, şimdiye kadar gördüğüm en büyüleyici dövüşü izlerken her şeyi unuttum. Hızlı ve ölümcül bir dans gibi hareket ediyorlardı; eğer onlardan herhangi biriyle dövüşseydim, saniyeler içinde ölürdüm.

Slade önce aralarında dolaşarak talimatlar verdi ve duruşları düzeltti, sonra da koyu tenli bir alfa ile dövüşmeye başladı. Bu mesafeden diğer şekil değiştirenin hayvanının ne olduğunu anlayamadım, ama çok hızlı hareket ediyor ve ölümcül bir güçle vuruyordu.

Ya da Slade Riverson dışında herhangi birine karşı ölümcül olurdu. Slade bu darbeleri sanki bulut parçalarıymış gibi savuşturdu ve karşılık verdiğinde, çarpışmanın yüksek sesli patlamasına irkildim.

Diğer şekil değiştiren küfretti, birkaç adım sendeledi, sonra kendini toparlayıp darbeyi atlattı.

İkili daha fazla vuruş alışverişinde bulundu, ancak bu açıdan bakıldığında hiçbiri Slade'e doğrudan isabet etmiyor gibi görünüyordu. O, sıvıdan yapılmış gibi hareketler arasında akıcı bir şekilde geçiş yapan, eşsiz bir dövüşçüydü. Bir stilden diğerine atlayarak, kaçarak, bloklayarak ve vurarak, diğer şekil değiştiren yere uzanıp ellerini kaldırarak teslim olana kadar devam etti.

Slade, ekibi alkışlarken duruşunu gevşetti ve ben ejderhadan gözlerimi ayırmayı başardığımda, diğer tüm ekiplerin de dövüşü izlediğini fark ettim. Hayranlık dolu yüzleri gözlemledim ve Slade'in kazandığı saygının, onun bir ejderha olmasından daha fazlası olduğunu ilk kez anladım. O, şekil değiştirmeye gerek kalmadan, eğitimli ve ölümcül bir silah olduğu için bu saygıyı kazanmıştı.

Onun başarısından duyduğum gurur beni üzdü, özellikle de o dövüş sırasında büyülenmiş olduğum için. Slade'den gözlerimi ayıramamıştım. Vücudu ince işlenmiş bir silahtı ve her hızlı vuruşunda kaslarının hareketleri ön sevişmeye çok benziyordu. Hunter ve Kellan'a karşı sırtan, muhtaç bir kaltak olmam yeterince kötüydü, ama şimdi de lanet olası bir ejderhaya mini bir aşık olmuştum.

Muhtemelen beni *hiç de eğlenceli olmayan bir şekilde* yemek isteyen bir ejderha.

Sanki ben, *ya da hain bedenim*, ölmek istiyormuşum gibi.

Son zamanlardaki hislerimin ve davranışlarımın yarısını bile kurtuma yükleyemezdim.

Alfalara duyduğum bu şehvet tamamen benim suçumdu.

Slade antrenmanını bitirdi ve bana doğru yürüdüğünde kendimi toparlamıştım. Tek kelime etmedi ve bu sessizlik bana rahatlatıcı geldi.

Sessiz ve ölümcül olması benim için işe yaradı çünkü o asla eş bağını zorlamayacaktı.

Hatta, Slade'in yanında olmak en güvenli seçenek olabilirdi.

Bölüm Otuz

HUNTER

Numarasını çevirdim ve iki kez çaldıktan sonra cevap verdi. Selamlaşma için her zamanki duraklamayı yapmadım, çünkü Slade ile bu asla olmazdı. "Kulübe sorunsuz ulaşabildi mi?"

Arka planda bir müzik patlaması dikkatimi çekti... *Hâlâ oradaydı.*

"Evet. Zaten çalışmaya başladı. Görünüşe göre eğitime gerek yok."

"Kaldın mı?" Onu zorlamam gerektiğini biliyordum, ama bu çok sıra dışı bir davranıştı. Öğleden sonrasını onunla geçirdikten sonra kafasının nerede olduğunu kontrol etmem gerekiyordu.

"Garajımızdaki tüm arabaları tanıyordu." Sesi biraz tedirgin geliyordu. Bu tonu, ister internette ister sürümüzde olsun, özellikle zor bir bulmaca ile uğraştığı zamanlarda duyduğum bir tondur.

"Birçok şekil değiştiren araba markalarını bilir," diye işaret ettim.

Sesi tehditkâr olmaktan çok şaşkınlık doluydu. "Sadece markaları değil, kardeşim. Marka ve modeli de biliyordu. Zorlansaydı çoğunun üretim yılını da söyleyebilirdi diye tahmin ediyorum. Tüm omegalar arasında, garajın üzerinde büyümüş ve motosikletlere ve arabalara gerçek bir sevgi besleyen birini bulduk."

Emmeline Anders hakkında bildiğimiz sınırlı bilgilerle bunu da dosyaladım. "Öğleden sonra onun hakkında başka bir şey öğrendin mi?"

Mesela sırtındaki yara izini hangi *ölü* piç kurusu yapmış. Bronzlaşmış teninde o kabarık ve ip gibi yara izini gördüğümde, kurtumun kontrolünü kaybetmek üzereydim. Bu, ona farklı bakmamı ya da onu daha az istememi sağlamadı, ama birinin ona zarar verdiğini bilmek beni temel içgüdülerime geri döndürdü. *Korumak, avlamak, yok etmek, öldürmek.*

"Yeni öğrendiğim çok az şey var," diye homurdandı Slade, "ama birkaç parça daha bulursam, bu gizemi çözebileceğimi biliyorum."

Emme'nin çözülmesi gereken bir gizemden ibaret olduğu iması beni sinirlendirdi, ama omega'mıza karşı kendi niyetlerimin tamamen fedakarlık olmadığını düşünerek, sinirimi kendime sakladım. "Kellan geldi mi?"

Slade'in öfkesi telefonda açıkça hissediliyordu. "On dakika önce. Onun bölümünde oturuyor, servetimizi bahis oynayarak harcıyor ve başka hiçbir şekil değiştirenin ona yaklaşmamasını sağlıyor."

O küçük piç, şehrin yarısını, bizim kadar şeytani ve tehlikeli olabileceği halde, iyi biri olduğuna inandırmıştı. Tek farkı, seni sırtından bıçaklarken altın rengi yüzünde beliren gülümsemesiydi. Vardiyası sırasında ona göz kulak olacağını bilmek rahatlatıcıydı.

"Bu iyi. Bir sonraki emre kadar, o omega Reeves sürüsüne ait ve benim eşyalarım kimsenin bulaşmasına izin vermem için cehennemde kar yağması gerek."

Bir kez daha homurdandı, ama bu sefer benim iddiamı çürütmedi. Hâlâ orada oturup, onun bulmacasının son parçalarını çözmeye çalışıyor olması çok şey ifade ediyordu. Ejderhalar doğaları gereği sahipleniciydiler ve Slade'in sonunda, öylece reddedip uzaklaşamayacağı bir şekil değiştiren bulmuş olabileceğini düşündüm.

Botları yere çarptığında, hatta bir çatlak sesi duyuldu. "Ben gidiyorum. Bu benim zamanımı boşa harcamak."

Ya da değil.

Burnumun köprüsünü sıkıştırarak, bu nankör işi bir onur olarak gören lanet olası aptalları lanetledim. Hak sahibi alfa olmak benim sonum olacaktı, ama kontrolü başkasına devretmeye niyetim yoktu. Nefes aldığım sürece olmazdı.

"Tamam, birkaç saat sonra evde görüşürüz. Planlandığı gibi gitmeyen yeni bir ürünün son testlerini denetlemem gerekiyor, sonra da İngiltere ve Avustralya şubeleri arasındaki nakliye karışıklığını çözmem lazım."

Slade telefonu kapattı ve ben gerçekten güldüm; her zaman tutarlı bir pislikti.

İki saat sonra yeni ürünüm beklendiği gibi çalışır hale geldi ve Londra'daki üst yönetimden altı kişiyi kovarken, kafasını kışından çıkarıp sevkiyatı zamanında doğru yere ulaştırarak yaklaşık elli milyon dolar tasarruf etmeme yardımcı olan bir efsaneyi terfi ettirdim.

Jacob & Co'ya hızlıca baktığımda saatin neredeyse gece yarısı olduğunu gördüm. Yorgunluktan bitkin düşmüştüm. Masamda uyuyakaldığım ilk gece değildi ama eve gidip Emme'nin ilk vardiyasının nasıl geçtiğini görmek istiyordum. Golden Claw'dan iki gözü morarmış ve bir daha geri dönme şansı olmayan Bradley, umarım omega'mızın işteki ilk günlerinde ders vermem gereken tek şekil değiştiren olur.

Onu korumak zor bir şey değildi. Ben bu rol için doğmuştum ve Emme de bunun kendisi için ne anlama geldiğini çok geçmeden anlayacaktı. Omega'ya olan takıntım her etkileşimde daha da artıyordu ve çok yakında onu sahiplenecektim.

O da bana yalvaracaktı.

Eşyalarımı toplayıp telefonumu ve evrak çantamı aldım ve otoparka indim. Bugün Range Rover'ımı kullanmıştım, ama şu anda keşke bir motosiklet olsaydı diye düşündüm. Aprilia veya Yamaha'm olsaydı, şehri yarı sürede geçebilirdim.

Ofis otoparkının kapıları, ben görünür görünmez açıldı. Harold, şimdiye kadar çalıştığımız en iyi gece bekçisiydi ve ayrılmaya kalkışırsa, zaten yüksek olan maaşının iki katını ödeyecektim. "İyi geceler, Alpha Hunter," dedi, aksanında Taylandlı olduğunu belli eden bir tonla. "Dikkatli sür."

"Bir sorun olursa beni ara," dedim yarı açık pencereden.

O selam verdi, ben arabayla uzaklaşırken o çoktan kabinine dönmüştü. Bu gece müzik dinleyecek kadar gergindim, ama arka plan gürültüsü olmadan

tek yapabildiğim düşünmekti.

Düşünmek ve endişelenmek.

Zirve Pazartesi günü başlamıştı ve bugün diğer konsey üyelerinden gelen beş telefonu yanıtlayarak ziyaret edecek üst düzey yetkililerin taleplerini onaylamıştım. Hak sahibi bir alfa olmak beni öldürmezse, siyaset öldürecekti. Bu haftayı kimseye yumruk atmadan atlattırsam... bu, sakinliğimi koruyabildiğim ilk Zirve olacaktı.

Artık endişelenecek bir omega olduğu için, ilk birkaç günden fazla dayanabileceğimi sanmıyordum. Emmeline çok rağbet gören biriydi. Beş talebin ikisi, en yeni Altın Pençe omega'sıyla görüşmek içindi. *Hiç şansı yoktu.*

Onun ataması o kadar nadirdi ki, bir omega tam bir beşliye bağlandığında ne olacağı hala bilinmiyordu. Bu nadirlik, herkesin bir omega talep etmesine neden oluyordu, ayrıca normal güç yapılarının dışına çıkma yetenekleri de vardı.

Onun kurdu, Slade kadar güçlü olsalar bile, kimsenin çağrısına kulak asmazdı.

Yakın zamana kadar omegaları araştırmak için bir nedenim olmamıştı ve tamamlanmış bir beşli içinde bir alfa'yı güçlendirdiklerine dair birkaç belirsiz referans bulduğumda şaşırmıştım. Ancak bu doğrulanmamıştı ve ilk kez bir cevaba ihtiyacım vardı.

Telefonumdaki arama düğmesine basarak doğru numarayı bulana kadar kaydardım. Geç saat olmasına rağmen, video oyunlarına takıntılı en iyi arkadaşımın uyanık olup hayatını oyun oynayarak geçirme ihtimali yüksekti. Sorenson ile *Call of Duty* oynamayalı haftalar olmuştu, ama o Cumartesi gecelerini nadiren kaçırdı.

"Hunt, dostum. Lütfen bana, oturum açmak üzere olduğun için aradığını söyle. Lanet olası kıçlarımız tekmelendi." Sesi, sanki eğilip kaçıyormuş gibi titriyordu. "Sizi korkak, pireli pislikler! Bağırsaklarınızı söküp, onlarla boğazınızı sıkacağım."

Saatlerdir ilk kez rahatlayarak güldüm. "Hayır, ofisten çıkmak üzereyim. Bugün söndürmem gereken çok yangın var."

Bu, onun dikkatini çekti ve savaş alanında yoluna devam etmeye çalışmayı bıraktı. "Yardıma ihtiyacın var mı? Yangın söndürmede çok iyi olduğumu biliyorsun."

Çoğu zaman kelimenin tam anlamıyla, çünkü ikimiz de yerel itfaiye teşkilatında gönüllüydük.

"Her şey halloldu, ama teşekkürler."

"O zaman neden arıyorsun? Ciddi bir şey olmalı."

Zaten şüphelendiğim şeyi onun da onaylamasına ihtiyacım vardı. "Chels ile bağ kurduktan sonra, onun enerjisinin senin alfa hakimiyetini veya gücünü artırdığını hiç fark ettin mi?"

Soren sessiz kaldı ve onu şaşırttığımı anladım. "Dürüst olmak gerekirse, hayır," dedi sonunda. "Ama biz tam bir beşli değiliz, bu yüzden bu durum değişebilir."

Soren, bağ kurduktan sonra bir güç artışı fark etseydi bana mutlaka söylerdi; sır saklamasıyla tanınan biri değildi. Ama onun durumunda, sadece dikkatini vermemiş olma ihtimali de her zaman vardı.

Sesinde merak belirdi. "Emmeline ile gücünde bir artış oldu mu?"

Sinirlenmişim, ama sorumun *bariz* nedenini tahmin ettiği için kafasını koparamazdım. "Bağlanmadığımızı biliyorsun. Onu güvende tutmak için bizim çatımızın altında yaşaması dışında bir değişiklik olmadı."

"Peki, neden sürünüze katılmaya bu kadar karşı olduğunu hala çözemedin mi? Koku eşleşmesi olduğuna göre, kurdu onu ileriye götürmesi gerekirdi. Bu kader ve içgüdü."

Normalde haklı olurdu, ama Emmeline bir omega idi. Temel içgüdüleriyle savaşıma yeteneği bizimkinden çok daha güçlüydü.

"Onun hakkında çok az şey biliyoruz. Bir nedenden dolayı bizden korkuyor, özellikle de tam bir bağ kurmaktan. Tabii ki hiçbirimiz onu zorlamıyoruz, ama Kellan her zamanki sihrini kullanarak onu cazibesıyla kendine çekmeye çalışıyor."

Soren kahkahalarla güldü ve benim sorumdan sonra kalan gerginlik ortadan kalktı. "Eğer plan buysa, siz pisliklerin arasında şansı olan tek kişi o."

Haksız değildi, ama ben de Emme'nin kırık ruhunun parçalarını görmüştüm ve içimden bir ses, onu ayakta tutmak için Kellan'ın güneş ışığından daha fazlasına ihtiyacı olup olmadığını merak ediyordu. O, kurtumun talep ettiği itaati arzuluyordu. Omega olsa bile, benim emrim altında kalmayı.

Soren'in oyunu arka planda devam etti ve görüşmenin geri kalanında dikkati dağıldı. "Yarın pistte olacağız. Siktir. Seni pislik." Takım arkadaşına tekrar küfretti. "Sonra aile şenliği gecesi var. Ölmüş olsam bile onu kaçırmam."

"Kaçırırsan ölürsün. Bu zorunludur."

Soren'in iyi huylu kahkahası bana çocukluğumuzun iyi ve kötü yıllarını hatırlattı. "Evet, Baba Alfa," diye telefonda yavaşça konuştu.

İçimden bir homurtu çıktı. "Sakin başlama. Kellan'ın bana öyle demesini engelleyememem yeterince kötü zaten."

Cevap olarak tek aldığım daha fazla kahkaha oldu. "Herkese patronluk taslamayı bırakmayı deneyebilirsin. Baba havasını hafifletmek için harikalar yaratır."

Baba havası. Hayatımdaki baba figürünün lanet olası bir pislik olması ne kadar ironik. Uzun zaman önce, adımları değiştirdikten hemen sonra, onun mirasını çocuklarımla asla sürdürmeyeceğime karar verdim. *Baba Alfa*, benim için bir babaya en yakın şeydi.

"Bunu aklımda tutacağım." Düşüncelerim kararmış olsa da ses tonumu hafif tuttum. "Pistte görüşürüz kardeşim. Bütün gece uyanık kalıp acemileri vurma."

"Elimde sadece acemiler var," diye mırıldandı. "Bu pislikler işlerini yapmazlarsa yakında öfkeyle bırakacağım." Hat kesildi.

Sokağıma girdiğimde, Kellan'ın Bugatti'sini hemen önümde görünce rahatlardım. Emme işini bitirip güvenli bir şekilde eve dönmedikçe o burada olmazdı, bu da onun gözümün önünden kaybolduğu için endişelenmeme gerek kalmadığını anlamına geliyordu.

Her şeyi bırakıp onu takip edemediğim ve güvende tutamadığım gerçeği, beni olması gerekenden daha fazla rahatsız ediyordu.

Arkamda güvenlik kapılarının kapandığından emin olduktan sonra, karanlık caddemizde diğer arabayı takip ettim. Ailemizin hiçbir üyesi gece kuşu değildi; hala açık olan tek ışıklar bizim evimizdekilerdi.

Kellan yavaşça park yerine girdi ve Emme'nin kapısını açıp araca eğilene kadar endişelenmemiştim. On adımda garajı geçtim. "Ne oldu?"

Kellan, kollarında uyuyan omega ile ortaya çıktı ve kendini tutamayıp onu kendine çekti ve derin bir nefes aldı. "O sadece çok yorgun, Hunt. Sanırım pek iyi uyuyamıyor ve yeni işler stresli. Ama bu gece harika bir iş çıkardı. Hiçbir olay olmadı, herkes ona çok iyi davrandı. Aslında, bazıları biraz fazla iyi davrandı ama ben o aptalları hizaya getirdim."

Arka dişlerimi birbirine sürterek gıcırdatırken, göğsümden sinirli bir homurtu yükseldi. "Bana isimlerini ver, ben hallederim."

Kellan'ın alçak sesle patlayan eğlencesi çok sinir bozucuydu. "Onları öldüremezsin. Güven bana, uygunsuz bir şey olsaydı, onları öldürürdüm ve şimdi bagajında beş ceset olan bir arabayı nasıl atacağımızı düşünürdük."

Beş. Öfkem artarken kurtum uludu, ta ki görüşüm kırmızıya dönene kadar. "Onu bana ver."

Bu emre hakimiyetimi zorla dayatmadım, bu gece onu kucağıma almamın ne kadar önemli olduğunu anlamasını umuyordum. Çok zor bir hafta olmuştu.

İsteksizce iç çekerek onu bana uzattı ve kollarında çok küçük görünüyordu. "Tamam, ama sadece onu tutmazsan çıldırmak üzereymiş gibi görünüyorsun diye."

Sürekli ukala tiplerle çevrili olmak benim için bir lanetti. Yanlış söylediği de yoktu.

Emme, onu bana verirken kıpırdamadı ve onu kollarımın arasına alır almaz, kurtum sakinleşti. Onun tatlı kokusu benimkiyle karışmaya başladı ve ben, konsey odasında çikolata ve bal kokusunu aldığım güne geri döndüm.

Bağlantı o kadar güçlüydü ki, içime işledi ve onu sahiplenme ihtiyacına neredeyse boyun eğecektim. Yüzündeki korku, ısırmamı engelledi.

Merdivenlere doğru yöneldim ama Kellan önüme atlayınca yavaşlamak zorunda kaldım, yüzünde her zamanki neşeli hali yoktu. "Beni sana kızdıracak hiçbir şey yapma. Onun onurunu intikamını alacağım."

Gürleyen homurtum, bu gece izin verebileceğim kadar sınırimi zorladığını anlaması için tek gereken uyarıydı, ama geri çekilmedi

Bu yüzden, o küçük pisliği çok saygı duydum. "Ona zarar vermeyeceğim ya da üzmeyeceğim. Şimdi yolumdan çekil."

İki parmağını gözlerine, sonra bana doğrulttu ve kenara çekilerek onu yukarı çıkarmama izin verdi. Emme hala kıpırdamamıştı, derin uykudaydı ve kendini bu kadar yorgun bırakıp savunmasız hale getirmiş olması beni sinirlendiriyordu.

Ona asla fiziksel zarar vermeyecektim, ama o buna inanmıyordu, bu yüzden kollarımda bu kadar derin uyumamalıydı. Peki bu sadece yorgunluktan mı kaynaklanıyordu? İçinde, bizim sürümüzde güvende olduğunu içgüdüsel olarak bilen bir parçası mı vardı?

Odasına vardığımızda, derin bir nefes aldı ve göğsüme daha da yakınlaştı. Kulağını kalbimin hemen üstüne bastırdı, sanki kalp atışlarını arıyormuş gibi. İnleyerek onu daha yukarı kaldırdım ve takım elbise pantolonumu düzelttim. Ona bu kadar yakın olmak, sanki ilk kez seks yapan genç bir ergenmişim gibi, sikimin kumaşı delip geçmeye çalışmasına neden oldu.

Umutsuzca tutunduğum kontrol kırılmadan önce onu yatağa yatırmam gerekiyordu.

Onu sahiplenme ihtiyacım hiç azalmadı. Aksine, bin yıllık şekil değiştirme içgüdüleriyle mücadele ederken her geçen gün daha da kötüleşti.

Bölüm

Otuz Bir

Pazar günü her zamankinden daha geç uyandım, kendimi dinç ve garip bir şekilde sakin hissediyordum. Yatağımda dönünce, çarşaflardan kahve ve kakao kokusu geldi ve dün gece neler olduğunu hatırlamaya çalıştım. Kulüpte çalışmıştım, sonra Kellan beni eve getirmişti ve...

Çarşafların altına hızlıca elimi soktuğumda iç çamaşırlarımla kaldığımı fark ettim. Hatırlayamıyor olabilirdim ama beni kim soyup yatağa yatırdığını çok iyi biliyordum. *Hunter Reeves*.

Yorgunluk ve bu alfalara duyduğum garip güven, her zamanki güvenlik sistemimi devre dışı bırakmış olmalı ki arabada uyuyakalmışım. Hunter pantolonumu ve tişörtümü çıkardığında uyanmamam için tamamen baygın olmam gerekirdi.

İznim olmadan beni soyma cüretkarlığına öfke ve ihlal hissi duymayı bekledim ve bu hisler hafifçe vardı, ama çoğunlukla onların yanında kendimi savunmasız hissetmekten rahatsızdım. Buradaki sorun, kurtumun onlara körü körüne güvenmesiydi ve artık geçerli bir uyarı sistemi değildi. Reeves Sürüsü söz konusu olduğunda değil.

En azından, benim anlayabildiğim kadarıyla, beni çarşafların altına kaydırmadan önce, kulüpte kokmuş olan ayakkabılarımı ve kıyafetlerimi çıkarmaktan başka bir şey yapmamıştı ki, zaten onlarla uyumak istemezdim.

Yine de, bir ara onunla rıza konusunda kısa bir konuşma yapmam gerekecekti.

Yataktan kalkıp pencereye doğru yürüdüm ve panjurları kaldırdım. Donuk bir ışık yansıyor ve Golden Claw'da ilk kez, parlak sonbahar havası yerini yağmura bırakmıştı. Ağır ve uğursuz bulutlar gökyüzünde alçalmış, rüzgâr esiyordu.

onların arazisindeki ağaçların arasından şiddetle geçiyordu ve ben onların hala piste gideceklerini merak ediyordum.

Tabii ki, bu hava devam ederse aile kamp ateşi gecesi de yapılamayacaktı.

Yatağa geri dönme isteğiyle mücadele ederken, cildimden bayat içki kokusu yayılana kadar yumuşak yüzeye neredeyse düşüyordum. Dün gece üzerime birden fazla içki dökülmüştü ve duş almak için bir saniye bile bekleyemezdim.

Banyoda, parlak ışıklar aynada çillerimi ve berrak mavi gözlerimi yansıtıyordu. İşe giderken sürdüğüm makyajın silinmiş olduğunu görünce şaşırdım. Hunter silmişse, o huysuz alfa için garip bir şekilde düşünceli bir davranış olurdu.

Ancak, Luxuria'ya gelir gelmez burnumdaki pudrayı silen Kellan'dı. *Güzel çillerini asla kapatma, Shortcake. Onlar benim.*

Konuşmasını bitirdikten sonra bile uzun süre aklımda kalan bir konuşma tarzı vardı.

Yirmi dakika sonra, çekmecedeki bulduğum yeni çilek kokulu losyonla kokulanmış olarak banyodan çıktım ve bir dakika bile geçmeden kapı çalındı.

"Güzel kız, uyanık mısın?"

Üzerimde sadece havlu vardı ve son havlu olayının tekrarlanmasını istemedim. "Evet, giyinmeme bir saniye izin ver."

Kellan, "Ben istemiyorum" diye mırıldanırken başını kapıya vurmuş gibi bir ses duyuldu.

Gülmeme engel olarak, giyinmek için aceleyle soyunma odasına girdim. Dün gecedeki beri ayaklarım ağrıyordu ve genel olarak ilk vardiyam oldukça iyi geçmişti. Slade beni bıraktıktan sonra, kulübün yarısı uzaktan ona hayranlıkla bakarken, o yüksek masalardan birine oturup dizüstü bilgisayarıyla çalışmaya başladı.

Çalışmak ve bakmak.

Onun keskin bakışları, henüz ayakları üzerinde durmayı öğrenmemiş yeni doğmuş bir köpek yavrusu gibi sendelememe neden oldu. Ejderha şekil değiştiren beni kafam karıştırdı ve vardiyamın birkaç saatinde toparlanıp gittiğinde, artık onun yeşil bakışlarının üzerimde olmamasına rahatlamış mı yoksa hayal kırıklığına uğramış mı olduğumu anlayamadım.

Hiç de yumuşak bir bakış değildi, daha çok hesaplayıcı ve yırtıcıydı. Ama onu özlemiştim.

Kellan ise geceme en güzel katkı olmuştu. Antrenman ve basın toplantısından sonra gelmişti, saçları hala ıslaktı, kot pantolon ve siyah dar tişört giymişti, bu kıyafet onun güzel şekillendirilmiş hokeyci kaslarını ortaya çıkarmıştı.

Onun dikkat dağıtıcı tavırları Slade'inkine benziyordu ama aynı zamanda *çok da* farklıydı.

Kellan, evimdeymiş gibi hissettiren bir şekilde rahatlatıcıydı. Ya da her zaman hayal ettiğim evin nasıl olacağını hissettiren bir şekilde. Gerçi bu evi çıplak soyup saatlerce keşfetmek istediğim bir evdi. Kellan, bu sürüyü terk etme kararımı hiç tahmin etmediğim kadar zorlaştıran bir alfa idi.

Vardiyam sırasında, kontrol etmek için sürekli onun masasına uğruyordum. Slade'in aksine, Kellan diğer şekil değiştirenlerle çevriliydi; herkes Kellan'ın arkadaşı olmak istiyordu. Popüler ve çekiciydi, üstelik bunu sağlamak için içki ismarlamasına bile gerek yoktu. Bunu yapan, bütün gece en iyi arkadaşını acımasızca taklit ederek herkesi güldüren, başka bir hokeyci kurt olan Christian'dı.

İkisi birbirlerine çok sataşıyorlardı ve vardiyam bittiğinde, kendimi onların arkadaş grubunun bir parçası gibi hissettim. Tüm bölümümde çalışmak için büyük çaba sarf ettim ve sadece tepsimi masalarına bırakıp bütün gece sohbet etmekten kaçındım.

Kellan kulübün sahiplerinden biri olduğu için kulüp müdürü bir şey söylemezdi, ama ben de onların benim tembel olduğumu veya işimi yapmaya hazır olmadığımı düşünmelerinden nefret ediyordum.

Hatta, *her şeyi* yapmak için normalden çok daha fazla çalışmışım, bu da muhtemelen eve giderken arabada bayılmamın nedenini açıklıyordu.

Kellan'ın kokusunu çok andıran kot pantolon ve bol bir kapüşonlu sweatshirt giydikten sonra, çoraplarımı giyip gardıroptan çıktım.

"Artık girebilirsiniz," diye seslendim, *birisi* şarj etmek için fişe takmış olan telefonumu kontrol ederken.

Yeni mesaj yoktu, ama cihazın altında saklanmış yaklaşık dört yüz dolarlık bahşiş bulduğumda çok sevindim. Kellan ve arkadaşları çok cömert bahşiş veriyorlardı ve onların parasını alırken biraz suçluluk duysam da

, bunun çoğu yine de çeteye geri ödenecekti.

Kellan içeri dalıp, yapmamış yatağıma atlayarak kapıyı çarptı. Devasa vücudu, kraliçe yatağını küçücük gösterircesine yayılmıştı. "Nasıl uyudun?" diye sordu, ben de telefonumu arka cebime koyup parayı ona uzattım.

"Harika uyudum. İşte borcumu ödemeye başlamak için biraz para."

Kellan, sanki elim hastalıklıymış gibi gözlerini kısarak başını salladı. "Hiçbirimiz senin parayı almayacağız, Shortcake. Şimdi sıfırdan başlayalım, ama lütfen ara sıra sana bir şeyler almamı engelleme."

Aramızda para dururken orada durmak aptalca geldi, bu yüzden onu hızla çekmeceye attım. "Teşekkür ederim," dedim yumuşak bir sesle, bunu bir mesele haline getirmemeye kararlıydım. Yine de ele almam gereken bir konu vardı: "Bana bir şeyler almana izin vermekten bahsetmişken... Yeni kıyafetlerimin ve tuvalet malzemelerimin nereden geldiğini biliyor musun?"

Kellan'ın gülümsemesi nefes kesici derecede doğal ve neşe doluydu. Daha önce hiç bu kadar özgürce gülümsediğimi hatırlamıyordum. "Kesinlikle Florence'dı. Kapüşonlularımdan birini tanıdığımı sandım." Oturarak, elini uzattı, bir avuç dolusu süveteri aldı ve parmakları arasında nazikçe ovuşturdu.

Yüzümdeki ifadeye bakılırsa, inanamıyormuşum gibi görünüyordu. "Florence'ın iznim olmadan bana eşya aldığını değil, aynı zamanda senin kıyafetlerini çalıp benim odama koyduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

O gülerek, kapüşonlu sweatshirtimi çekip beni üstüne çektiğinde dengem bozuldu. "Evet dersem bana inanır mısın?"

Göğsüne doğru ittim ve o da bana köpek yavrusu gibi masum gözlerle baktı, derin mavi gözleri mutlu olduğunda aldığı mor renge doğru kayıyordu. *Ya da tahrik olduğunda.*

"Hayatta olmaz," diye homurdandım, yatakta birbirine dolanmış bedenlerimize tepki vermemeye çalışarak. *Tanrım, bu çok kötüydü, ama aynı zamanda...*

çok iyi geldi. "Lütfen bana bir şeyler almayı bırak. Gerçekten fazladan bir şeye ihtiyacım yok ve sana asla borcumu ödeyemeyeceğim."

Yine göğsüne yaslanarak, onun kollarında neredeyse hiç kıpırdamadan durdum ve sonra o, ellerini omurgamda yukarı aşağı yumuşak, nazik dokunuşlarla gezdirmeye başladı. "Sana küçük hediyeler bırakmak beni mutlu ediyor." Sesi alçaldı ve kendimi onun yatıştırıcı dokunuşlarının altında kalmak isterken buldum.

Ona yaslanarak gerginliğim azaldı ve onunla birlikte olmak bana hiçbir şeye mal olmadığından, onun mutluluğunu elinden almayacağıma karar verdim.

Belki ruhumun küçük parçaları hariç, ama hey, muhtemelen onlar olmadan da yaşayabilirdim.

"Tamam, Golden. Bana küçük hediyeler verebilirsin, ama şunu bilmeni isterim ki, benim sevgimi veya ilgimi *asla* satın alamazsın. Kimsenin sevgisini satın alamazsın, beni duyuyor musun? Eğer senin maddi olmayan cazibeni takdir edemiyorlarsa, o zaman seni hak etmiyorlar."

Elleri, kapüşonlu sweatshirtimin altına kaydırıldığı yerde durdu ve onun vücudunda bir gerginlik hissettim. "Bana bunu özgürce verecek misin?"

Elimden gelirse hayır. Ama her şeyin kontrolümden çıkmaya başladığını hissetmeye başlamıştım.

"Sadece kendin olmaya devam et. Bu fazlasıyla yeterli."

Bu seferki titremesi daha güçlüydü ve o yumuşak dokunuş, kollarını bana dolayarak beni nefes alamayacak kadar sıkıca göğsüne çektiğinde daha da sertleşti.

Nefes almak istemiyordum.

Geçen sefer beni kucakladığında olduğu gibi, bu his ruhumu parçaladı ve eski yaraların üstüne atılmış incecik yamaları yok etti. Ağlamamak için kendimi zor tuttum.

Boğazım yanıyordu, gözlerim onun kolları kadar sıkı bir şekilde kapanmıştı.

Sarılmalar her zaman böyle mi hissettirir diye merak ettim. Ayrıca, parçalanmış ruhumdan geriye kalan her şeyi yakıp kül eden bu arzuyu bir gün bırakabilecek miyim diye de merak ettim.

Kellan uzun süre sarıldı ve ben ona karşı koymadım, ikimiz birbirimize sarılırken,

Yağmur pencerelere vuruyordu. Karanlık, serin ve rahattı, sanki kimsenin dokunamayacağı kendi dünyamızda yaşıyorduk. Kellan'ın kalbi kulağımın altında güçlü bir şekilde atıyordu, ritmi yatıştırıcıydı.

Sen gittiğinde bu onu mahvedecek.

Bu düşünce çok güçlüydü ve sonunda bu kararı verebilecek miydim, bilmiyordum çünkü *bu beni de mahvedecekti.*

Bu his hiç bugünkü kadar güçlü olmamıştı. Bu sürüyü tanıdıktan sonra, onlardan ayrılmak beni geri dönülmez bir şekilde değiştirecekti.

"Bana büyüdüğün hayatından bahset."

Ben sarsıldığımda elleri sıkılaştı, o soruya ilk tepkim panik oldu. "Neden bilmek istiyorsun?"

Sanki vahşi bir hayvanı sakinleştirir gibi, omurgam boyunca yine nazikçe okşamaya başladı. "Çünkü seni tanımak istiyorum. Soracak çok sorum var, ama bunları sorarsam kaçıp çılgılık atacağını biliyorum. O yüzden... bana tek bir gerçeği söyle."

Tek bir gerçek. En zorundan başlayayım bari. "Ben bir hataydım ve annem beni hiç istemedi."

Kellan'ın eli bir anlığına derime batarken, sonra gevşedi. Kalp atışları hızlanmıştı ve öfkesi hakim olunca, o tarçınlı karamel tatlılığı hafifçe acı bir tada dönüştü. "O mu söyledi?"

"Evet. Çoğunlukla bana gösterdi, çünkü biliyorsun, eylemler kelimelerden milyon kat daha güçlüdür. Ama annem, gerçekleri gerçekten vurgulamak için kelimeleri de kullanacak kadar titizdi."

Parmakları omzuma doğru yükseldi ve ip gibi iz bırakan yaranın ucunu okşadı.

Onun bir sonraki sorusunun ne olacağını biliyordum, ama şaşırtıcı bir şekilde sormadı; sadece yara izini fırçalamaya devam etti.

Onurlu alfam bugün tek bir gerçeğe bağlı kalıyordu.

"Yara izini bana o verdi," diye açıkça söyledim, "benim şekil değiştirme yeteneğim onu ortadan kaldıracak kadar güçlenmeden önce, saf gümüş bir bıçak kullanarak. Sürüsü onun *disiplinine* yardım etti." Gümüş alfaları rahatsız etmezdi, ama geri kalanımız onun etkisinden zayıf düşerdik.

Kellan'ın göğsü kulağımın altında gürledi, ama o sadece cildimi okşayan yatıştırıcı hareketine devam etti. "Onun cesedini bulmak ne kadar kötü olsa da," dedim.

devam ettim, sözler ağızımdan dökülüyordu, "Ben gençken öldüğü için şanslıydım. Tanrıçaya şükür, sürüsü çocuklara tecavüz etmekle ilgilenmiyordu, ama o öldüğünde ben kadınlığa adım atmak üzereydim." Tam da o dört alfa, uzun bakışlar ve dokunuşlarla bana daha fazla ilgi göstermeye başladıkları zamandı. Bu sadece an meselesiydi.

"Onları yine de öldürmem gerek," dedi Kellan, ondan duyduğum en derin ses tonuyla, kokusu güçlendikçe hakimiyeti de artıyordu.

Onların ölümü bana sadece sevinç ve huzur getirecekti, ama onun bu uğurda kendini tehlikeye atmasını asla istemezdim. "Söz veriyorum, çoğunlukla beni rahat bıraktılar. Beni intikam almak için gerek yok."

Elleri kısa bir süre hareketsiz kaldıktan sonra tekrar hareket etmeye başladı. "Ne kadar yalnız?"

Tamamen, tamamen, tamamen. Önemli olan her yönden. "Kaçmadan önce, beni her gün odama kilitliyorlardı diyelim. Tek özgürlüğüm, onlar daireden çıktıklarında pencereden kaçıp aşağıdaki garaja saklanabilmemdi."

Kellan yatakta birden doğruldu ve beni tutmaya devam etti, ben de onun kucağına uzandım. "Okul ne olacak? Kurt adamın ne olacak? O zamana kadar dönüşmüş olacaksın, değil mi?"

Başımı salladım. "Evet, ilk dönüşüm çoğu kişi gibi on yaşında oldu."

Bunun ne anlama geldiğini anlaması beş saniyeden az sürdü. "Bu yüzden paniklediğinde odanda daireler çizerek koştun. İçgüdü'n, dışarıya, ormana koşmak değil, sana ait olan tek yerde saklanmaktı. Yavruyken koşmana izin verilen tek yerde."

O karanlık günleri düşünmemeye çalışırken, içimi sıcak ve acı bir utanç kapladı.

"Omega olmak yardımcı oldu. Ben..." Boğazım düğümlenince cümlemi tamamlayamadım. Omega olmak hayatımın o döneminde bana yardımcı olmuş olabilir, ama aynı zamanda asla bir sürüye sahip olamamamın da sebebiydi. Her şeyi feda edip sahip olmak istediğim bir sürü.

Beni sevmeyen ya da istemeyenler bile annemin eski sürüsünden milyon kat daha iyiydi. Bu gerçekten haksızlıktı.

Kaderin acımasız bir laneti.

Bölüm Otuz İki

KELLAN

Emmeline, beklediğimden çok daha uzun süre kollarımda kaldı. Sert vücuduma yaslanan dolgun kıvrımları, beni ve içimdeki canavarı çılgına çevirmeye yetti. Sanki benim için yaratılmış gibi, büyük vücuduma tam olarak uyması çok hoşuma gitti. Ki öyleydi de.

Ama kıvrımları... beni öldürüyordu. Ellerimi kendime sakladım. Zar zor.

Sonunda açılıp ruhunu ortaya çıkarmaya başladığında, onun tüm hikayesini öğrenme ihtiyacım beni tüketmişti. Bu, ilişkimizde çok önemli bir andı ve annesinin eski sürüsüne olan öfkemle bile, o geçmişini anlatırken onu kucaklamak bana huzur dolu anlar yaşattı.

Emmeline'in varlığıyla kurtumu bu kadar sakinleştirebileceğimi hiç bilmiyordum. Avlamak, hakim olmak ve kontrol etmek isteyen alfa'yı yatıştırmak için.

Emmeline canavarı yatıştırdı.

Sonunda bana karşı kıvrıldığında, bu sefer onu bırakmazsam, aramızda sıkışan sert penis sorunlara yol açmaya başlayacağına karar verdim. Şimdi ne zaman ne de yerd, özellikle de onun ağır açıklamalarından sonra, ve ilişkimizin doğal seyrini aceleye getirmek istemedim.

Bu sonsuza dek sürececek bir bağdı. Gerçek eşler. Ömür boyu bağlı.

Yavaş ilerlemek zor olabilirdi, ama onu korkutup kaçırmak da düşünülemezdi. Canavarım avlanmaya ve eşimiz bize boyun eğene kadar onu kovalamaya hazır olsa da, şimdilik onu kucakladığım bu anlar yetmeliydi.

"Aşağıda buluşuruz," dedi yumuşak bir sesle, bakışlarını indirerek. Kendini suçluyordu ve bunun sarılmamızdan mı yoksa itiraflarından mı kaynaklandığını bilmiyordum.

Lanet olası sürü.

O alfa erkekler hâlâ dışarıda mıydı? Kızımı yaralayan ve sonra da o ergenliğe girdiğinde sınırlarını aşan erkekler. Eğer yerlerini öğrenirsem, onlara memnuniyetle dostça bir ziyaret yaparım. *Dostça* kelimesinin tanımını ise henüz belirlenmemiştir.

Onlara hiç benzemediğimizi ona ikna etmek için, onun ihtiyaç duyduğu her şekilde yanında olmaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu. "Tabii ki, Shortcake. Mutfakta buluşalım."

Kafasını salladı ve sonunda başını kaldırıp derin mavi gözleriyle bana tüm gücüyle baktı. Bakışı kalbime bir kurşun gibi saplandı. Diğer yerlere de. "Orada görüşürüz."

Vücudumdaki her içgüdüyle savaşıyor, isteksizce odasından çıktım, o bana atladığından beri neredeyse taş gibi sertleşmiş olan sikimi avuçladım. O sürü hakkındaki hikaye bile, eşinin içine girmek için çaresizce can atan bu pisliği tamamen sakinleştirmemişti.

Bu sorunu halletmek için zamanım olmadığı için, ona kendini toparlamasını ve yarı ereksiyon haline gelmesini emrettim. Pantolonumda beyzbol sopası varken işlev göremezdim.

Merdivenlerden aşağı inerken ev sessizdi, tüm sürü arkadaşlarımız sabah egzersizleri için hala spor salonundaydı. Emme uyanmadan önce egzersiz yapmak için ekstra erken kalkmışım, böylece bugün onunla geçireceğim zamanı kaçırmayacaktım. Evet, bitkin düşmüştüm, ama bunun beni nasıl gösterdiğine hiç aldırmış etmedim.

Kız arkadaşımın yanında görünmekten asla utanmazdım. Biraz takıntılı olmasaydın, o senin eşin olur muydu ki?

Mutfakta kahve makinesini çalıştırdım ve Gerald'ın dün gece hazırladığı bir düzine kahvaltılık sandviçini fırına attım. Yağmur pencerelere vuruyordu ve koşuya çıkamamak hayal kırıklığı yaratıyordu, ama en azından Emme içeride sıkışıp kalmıştı.

bizimle. Sürü arasındaki bağları güçlendirmek için bir planım vardı ve kardeşlerime günün yeni planlarını anlatmak için sabırsızlanıyordum.

Taze çekilmiş kahve çekirdekleri ve pastırmanın kokusu havayı doldururken, Emmeline hala kot pantolon ve benim kapüşonlu sweatshirt'ümü giymiş olarak ortaya çıktı. Benim kıyafetlerimle örtülü olan vücut hatları beynimde çok ilkel bir tepki yarattı ve beni ve içimdeki canavarı vahşileştirdi. Bu görüntünün düzelmesinin tek yolu, onun da benim ısırik izimi taşımasıydı.

Bir gün.

"Kahve?" dedim ve ona mükemmel hazırlanmış bir fincan uzattım. Emme kahvesini sütlü ve tatlı severdi ve ona en sevdiği alfa'yı hatırlatmak için bir miktar karamel eklemiş olabilirdim.

O inledi ve bu ses bir kez daha sertleşmiş penisime doğrudan ulaştı. *Kahretsin.*

"Sen bir armağansın, Kellan Jackson. Sensiz nasıl yaşadığımı bilmiyorum."

Onun övgülerini bu kadar serbestçe dile getirmesine içim sıkıştı. Onu kucaklayıp günün geri kalanında yatağa geri götürme isteği o kadar güçlüydü ki, ona doğru hareket etmemek için tezgahın kenarını tutmak zorunda kaldım.

Ben içimdeki kötü niyetle mücadele ederken, o bir tabureye oturdu ve kahvesini yudumladı. Bakışları kısa bir süre pencerenin dışındaki kasvetli güne döndü, sonra tekrar bana döndü. "Bugün yine pistte buluşacak mısın?"

"Hayır," diye boğuk bir sesle cevap verdim, hala kendimi toparlayamamış bir halde kendi kahvemi içmekle meşguldüm. "Hava daha da kötüleşecek. Biraz yağmur bizi rahatsız etmez, ama şiddetli bir fırtına baş ağrısına değmez. Islak pistte drift arabalarımızı sürmek çok harika olsa da."

Sevimli burnunu buruşturarak iç geçirdi. "Yazık. Gerçekten çok heyecanlanıyordum. Aslında... Garajdaki yol bisikletlerinden herhangi biri senin mi diye sormak istiyordum. *Çok değerli* Panigale'nin Slade'e ait olduğunu biliyorum, ama diğerleri ne durumda?"

Panigale'den bahsettiğinde, kabarık dudakları açıldı ve gözleri neredeyse geriye doğru yuvarlandı. Bunu, güzel Shortcake'ime alacağım hediyeler listesine ekledim.

Ruh ikizimin arabaları ve motosikletleri sevmesi, tanrıçaya onun lütufları için şükretmemi sağladı. "Bana müstehcen konuşman çok hoşuma gidiyor, bebeğim. Motosikletler, arabalar, motorlar ve yarışlar. Sanki adrenalin benim kalbime doğrudan..." Kahvesinden bir yudum alırken öksürdü ve ben gülmekten kendimi alamadım. "Soğuk kalp mi?"

Kaşlarını kaldırdı. "Doğru. Kesinlikle kalp diyecektin."

"Kesinlikle. Ama soruna cevap vermek gerekirse, hiçbir motosiklet benim değil. Ne yazık ki." Bu sabah ona bir tane veremediğim için kendime çok kızıyordum.

"Neden maalesef?" Gerçekten merak etmiş gibiydi ve ben onun mükemmel yüzüne bakarken sorusunu neredeyse unutuyordum.

Bu takıntım için yardım isteyebilirdim, ama bunun sona ermesini hiç istemedim. "Çünkü açıkça bir bisikletin benim olmasını istiyorsun, ama ben bir tane sipariş edip başından beri benimmiş gibi davranacak vaktim yok. Garajdakiler Hunter ve Slade'in. Fin ve ben dört tekerlekli bisikletleri tercih ediyoruz.

tekerlekli araçları tercih ediyoruz."

Gülümsemesi hüzünlü bir hal aldı ve ben *bittim*. Tanrıça lanet olsun, bu şekil değiştiren benim başlangıcım ve mutlak sonumdu.

"Dört tekerlekli araçlar benim için de uygun. Belki... senin arabanı sürebilir miyim? Otoyolda uçarcasına giderken hissettiğim özgürlük duygusunu özlüyorum."

Artık ondan uzak duramayacağımı anlayarak, tezgahın üzerine eğildim ve onun serbest elini tuttum. İlk temasımda donakaldı, ama hemen gevşedi ve parmaklarını benim parmaklarıma etrafına doladı.

Birkaç gün sonra bile benim yanımda çok daha rahat hissediyordu. *Yavaş ve istikrarlı olmak bu yarış kazanacaktı*. "Benim olan senin, güzel kız. Kelimenin tam anlamıyla giydiğim kıyafetleri ve bankadaki paramı alabilirsin. Arabamı istiyorsan... senin."

Emme, onun sevgisini satın alamayacağımı defalarca uyarmıştı ve ben de buna saygı duyuyordum, ancak ona bakmak ve onun ihtiyaçlarını karşılamak bana verdiği tatmini bırakamazdım. Her şeyi gizlice yapıp, onun zaten sahip oldukları arasında saklamak zorunda kalsam da, bu benim kurt ve alfa tarafımı yatıştırıyordu.

Gözleri yumuşadı, bana parıldadı ve acaba ifade dolu yüzünün mutlu ve

aşırı duygulanmıştı. Dolgun, çekici dudaklarını gülümsemeye açtı. "Sen benim en sevdiğim kişisin, Kel. Ve bana karşı çok iyisin."

Henüz hiçbir şey görmemişti, benim güzel yıkımım.

Bu omegaya aşık olmak, varlığımın ipliklerini yok edecekti ve bu noktada neredeyse bunu memnuniyetle karşıladım.

Kendimi tutamayıp eğildim ve yanağına bir öpücük kondurdum, tatlı kokusunu içime çektim. Bu kadar yakın olmamız tüm vücudumu etkiledi, birkaç santim yaklaşıp dudaklarını öpmek için çaresiz bir istekle doldu. O tatlılığı da *tatmak* için.

Bir şekilde direndim.

"Sen de benim en sevdiğim kızsın, güzel kız. Her zaman."

Gözleri büyüdü ve bana o kadar uzun süre baktı ki, onu kırdığımı düşündüm. Mavi gözleri parlıyordu ve eğer ağlarsa, gerçekten kendimi kaybedecektim.

Güven ve sevgisi, berbat annesi ve o sürü tarafından defalarca suistimal edildikten sonra kendini korumak için çok çaba sarf etti. Geçmişle ilgili her yeni gerçek ortaya çıktıkça, buraya geldiğinden beri sarıldığı kalkanı daha iyi anladım.

Ama bizim tatlı omega'mız, şimdiye kadar tanıdığım en yumuşak kalpli insandı. O tüm sevgiyi hak ediyordu ve biliyordum ki, kendini sürünün geri kalanına açarsa, dördümüzün de onun tüm hayatı boyunca eksikliğini hissettiği parçalar olduğunu anlayacaktı.

Emme kendini o kadar çabuk toparladı ki, hayatında bunu birden fazla kez yapmak zorunda kaldığı belliydi — iyiymiş gibi davranmak. "Bugün pist yoksa..." Boğazını temizledi. "...ve sanırım şenlik ateşi de yoksa, o zaman ne yapacağız?"

Ona biraz alan bırakarak, sandviçleri kontrol etmek için döndüm. "Hunter, aile kamp ateşi onun fikri olduğu için bir tür grup birlikteliği konusunda ısrarcı olacak. Hepimizin çok meşgul olduğunu ve bu yüzden haftada en az bir kez birbirimizi görmemiz gerektiğini savunuyor. Bunu göz önünde bulundurarak, bugün için mükemmel bir çözüm buldum."

Emme burnunu eliyle ovuşturdu, bu hareket bana dün gece çillerinin üzerine pudra sürmüş halini hatırlattı. Omega'mız her halükarda güzeldi, ama makyajını silmek zorunda kalmıştım. Bağımlılığım için çillere ihtiyacım vardı ve şimdi, o rahatça oturmuş, makyajsız yüzüyle, ben de saplantılı bir deli gibi onu içime çekiyordum.

Emme, benim onu inceleyen bakışlarımı fark etmemiş gibiydi. "Bugün hepimizin birlikte takılmasının gerçekten iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun? En azından şenlik ateşinde diğer aile üyeleri tampon görevi görürlerdi. Slade ve Finley açıkça beni burada istemiyorlar ve ben de kendimi zorla kabul ettirmek istemiyorum."

Çocukların spor salonundaki antrenmanlarını bitirdiklerini duyabiliyordum ve birazdan bize katılacaklarını biliyordum. "Kimseyi rahat hissetmediği bir şeyi yapmaya zorlamayacağım," dedim, Hunter'ın kuralları koyacak kişi olacağından emin olarak. "Ama hepimiz yetişkiniz. Golden Claw'da yılın fırtınası koparken birkaç saat birlikte vakit geçirebiliriz."

Emme ikna olmuş görünmüyordu, ama yine de itiraz etmedi. Sandviçleri bir kez daha kontrol ettim ve folyo kağıdı açarak gevrekleşmelerini sağladım. Bu sırada Hunter, Finley ve Slade kahve (ejderha için çay) ve yiyecek aramak için mutfağa giriyorlardı.

Önce Emme'ye bir sandviç hazırlayıp, diğerlerini hazırlamadan önce ona uzattım. Her birimize iki tane vardı, çünkü büyüyen çocuklardık ve beslenmemiz gerekiyordu.

"Teşekkürler, yavru," dedi Hunter kibirli bir sırtışıla.

O piç kurusu bana eziyet etmeyi severdi, ama ben de ona aynı şekilde karşılık verirdim. "Rica ederim, büyükbaba. Grubun büyüklerine bakmak zorundayım. Önce çiğnememi ister misin?" Kısa bir homurtu çıkardı, ama gerçek bir ısırık yoktu.

Finley'e tabağını uzattığımda koluma bir tokat attı ve odadan çıkmak için döndüğünde onu tezgaha doğru itekledim. Bir iç çekerek, Emme'den en uzak olan taburelerden birine otururken homurdandı. Hunter onun hemen yanına oturdu ve kimseyi şaşırtmayan bir şekilde Slade, kimse onu yanlışlıkla dokunup öldürmesin diye lavabonun yanındaki tezgaha yaslanarak yemek yemeyi tercih etti.

O ejderhayı kardeşim gibi severdim, ama o dengesiz, korkutucu bir herifti.

Özellikle de kişisel alanına girersen.

Elimde tabağımla, Emme'nin diğer tarafındaki tabureye oturdum ve koluma hafifçe akan

enerjisini hissedebilecek kadar yaklaştıım. "Bugün antrenman yok," dedi Hunter sandviçini kaldırırken. "Plan ne?"

Tahmin edildiği gibi, aile gününü iptal etmemize izin vermesinin imkanı yoktu. Neşeli tavrımı bırakarak, "Mükemmel bir fikrim var" dedim.

"Hayır."

"Hayatta olmaz."

Slade ve Finley aynı anda cevap verdiler, ama bu beni rahatsız etmedi. İstedığınız kadar itiraz edebilirsiniz, ama bu da bir gelenek ve oyun oynamayı çok uzun zaman oldu.

Hunter iç çekerek sandviçini bıraktı. "Dur tahmin edeyim... aile masa oyunları günü."

Evet, aynen öyleydi.

Kendini beğenmiş sırtışım her şeyi anlatıyordu ve bu sefer bu etkinlik için iki nedenim vardı. Birincisi: Sürü kardeşlerimi yok edip bir iki basamak aşağı indirmem gerekiyordu. İkincisi: Emmy'nin zorlu sabahının ardından onu gülümsetmek istiyordum.

Bu, hayatımdaki yeni görevimdi.

Bölüm Otuz Üç

Kellan masa oyunu günü önerdiğinden beri gülmemeye çalışıyordum. Bunun birçok nedeni vardı, ama asıl nedeni Slade'in yüzündeki ifadeydi.

İfadesi, oyunlarına katılmaktansa tırnaklarını penseyle sökmeyi tercih edeceğini gösteriyordu, ama anladığım kadarıyla Hunter bu zorunlu aile etkinliklerinde hiç esnek davranmıyordu. Ölü ya da ölmek üzere olanlar dışında kimse kaçamazdı. Konu kapanmıştı.

Kahvaltıdan sonra Kellan herkesi sinemanın yanındaki oyun odasına götürdü. Evi keşfederken bu odayı sadece kapıdan görmüştüm.

Düşündüğümde çok daha büyüktü. Bilardo masası, hava hokeyi masası, birkaç pinball makinesi ve diğer eski tarz arcade oyunları vardı, ayrıca uzak duvarda her türlü oyun sistemine bağlı gibi görünen üç büyük ekran vardı.

"Hunter gizli bir inek," diye fısıldadı Kellan kulağıma. "Şirket dünya çapında bir holding haline gelmeden önce, Soren'le günlerce *Call of Duty* oynardı ve onu yemek yemeye ve duş almaya zorlamak için koltuğundan kaldırmak zorunda kalırdık."

Ne kadar uğraşsam da, onların hak sahibi alfa erkeğini bir oyuncu olarak hayal edemiyordum. Tanıdığım Hunter, takım elbiseli, her zaman sert, otoriter ve sorumluluk sahibi, rafine bir iş adamının tipik örneğiydi. Yine de, ara sıra bana daha ilkel tarafını kısaca gösterirdi. Bu tarafı, iddiasını damgalamış ve beni akıl sağlığımın sınırlarına kadar zorlamıştı.

"Onun harika bir oyuncu olduğuna hiç şüphem yok." Hunter'ın uzman düzeyinde başa çıkamayacağı çok az şey vardı. Ne tür bir sorun çıkarsa çıksın,

o hallederdi, geri kalanımız ise - tamam, Slade hariç - kafalarımızı kuma gömüp çırpınırdık.

Bugün, ilk kez, rahat bir eşofman giymişti, bu da onu sert patron havasından çok *alfa baba* havasına sokuyordu.

Kahretsin, şimdi de Kellan gibi konuşmaya başladım.

Tüm alfa erkekler eşofman giyiyordu, ama en azından hiçbiri gri değildi, yani oyunlara konsantre olabilecektim.

Evet. Muhtemelen hayır.

Ekranların duvarının yanında, büyük bir masanın ve renkli kutuların bulunduğu rafın yanında durduk. Kellan ciddi bir ifadeyle onları inceledi, parmağını dudaklarına dokundurarak ileri geri yürüdü ve sonunda yeşil bir kutu aldı. "Scrabble ile başlayalım," dedi ve ben onun neden bu kadar neşeli olduğunu bilmek istemediğimden oldukça emindim.

Ayrıca Scrabble'ın ne olduğunu da bilmiyordum.

"Uh, bilginiz olsun... Daha önce hiç masa oyunu oynamadım." Şimdi söylesem iyi olur. Bir kez başladıktan sonra, kesinlikle anlayacaklardı.

Dört alfa bakış benim üzerimdeydi ve yeşil, mavi, kömür ve viski tonlarında bir spot ışığıyla vurulmuştum. Beni çevreleyen hakimiyet ve kokulardan bahsetmiyorum bile.

Vajinama hızlı bir tekme yemiş gibi hissettim ve masa oyunu gününden sağ çıkıp çıkamayacağımı bilmiyordum.

Neyse ki, dördünden ikisi benden nefret ediyordu, bu yüzden bakışlarını hemen başka yöne çevirdiler ve beni bu ezici yoğunluktan kurtardılar.

Kellan oyunu masanın ortasına bıraktı ve beni kendi tarafına çekmek için elini uzattı. "Bunu tahmin etmiştim, bu yüzden sadece dört oyuncunun oynayabileceği bir oyun seçtim. Benim takımımda olabilirsin."

"Diğerlerinin takıma ihtiyacı yok mu?" diye sordum, aralarına bakarak.

Finley ifadesiz kalmaya devam etti, kollarını göğsünde kavuşturarak beyaz gömleğini sonuna kadar gerdi. Devasa ayı pek bir şey belli etmiyordu, ama kokusu acıydı, bu da burada olmaktan pek de memnun olmadığını gösteriyordu.

Bugün gözleri donuktu, ilk gece gördüğüm acı dolu bakış yoktu.

"Yardıma ihtiyacı olan tek kişi Kellan," dedi Slade, sesi o kadar kuruydu ki şaka mı yapıyor yoksa ciddi mi konuşuyor anlayamadım. "Sadece kas gücü var, beyni yok."

Ejderha şekil değiştiren, masanın bir tarafındaki büyük bir koltuğa uzandı ve Kellan'ın, o bakmıyorken ona gizlice orta parmağını gösterdiğini fark ettim. Gülmemeye zor tuttum kendimi, çünkü en son istediğim şey daha fazla dikkat çekmektir. Ya da Kellan'ın öldürülmesini sağlamak.

Slade arkasına yaslandı, sandalyenin ayakları gıcırdadı ve mobilyaların dayanıklılığını gösteren bir reklam varsa, o da neredeyse iki metrelik, kaslı bir ejderhayı taşıyan bu sandalyeydi.

Finley isteksizce Slade'in karşısındaki koltuğa oturdu, Kellan ve ben ise hepimizi görmezden gelen ve oyunu açan Hunter'ın karşısına oturduk.

Tahtayı inceledim ve farklı renklerdeki karelere ayrıldığını, hatta bazılarının üzerine kelimeler yazıldığını fark ettim. Birkaç saniye sessizce okuduktan sonra, bunların "*Çift harf puanı*" ve "*Çift kelime puanı*" olduğunu anladım.

Hunter, tahtanın ortasına tıkırdayan bir torba bıraktı ve ardından her alfa'ya küçük kahverengi bir plastik parçası dağıttı.

"Tema seçme kurallarını biliyorsunuz," dedi Kellan, ellerini ovuşturarak. "Emme, bir ile yirmi arasında bir sayı düşün. Her birimiz tahminde bulunacağız ve en yakın tahmini yapan tema seçme hakkını kazanacak."

Kellan bacağıma yedi kez bastırdı ve bizi ele verecek olan bir kahkahayı zar zor bastırdım. "Evet, merak etme. Benim sayım hazır."

Slade, omurgamda titremeye neden olan kısık, hafif aksanlı ses tonuyla ilk olarak cevap verdi. "On üç."

Finley, düz bir sesle "Bir" dedi.

Hunter beni bir saniye değerlendirdikten sonra, "On sekiz" dedi.

Kellan elbette sonuncu oldu. "Güzel Shortcake'in tahmini altı."

Eğlencemi gizlemek için dudaklarımı sıkıştırarak, "Benim numaram yedi idi, bu yüzden Kel kazanan." dedim.

Finley'in sakinliği bozuldu, inleyerek saçlarını elleriyle karıştırdı ve kalın kahverengi saçları dağınık hale geldi. "Ah, siktir. Yine başlıyoruz. O piç her zaman hile yapıyor. Her lanet oyun gününde. Ve şimdi omega'yı da işin içine kattı."

Kellan başını geriye attı ve düz karnını tutarak güldü. "Hadi ama dostum. Kaybedenin öfkesi için henüz çok erken. Eğer bu kadar huysuz olmasaydın, Emme ile zihin birleşimi kurabilirdin."

Finley hırlayarak ağzını açtı, ama Kellan onu keserek ekledi, "Ve bugünün teması *Star Wars*. Güç seninle olsun."

Bu duyurudan memnun görünen tek kişi Hunter'dı ve bu bana onun gizli nerdliklerini hatırlattı. "Neden bir tema olması gerektiğini anlamıyorum," dedi Slade, kül kokusu ağır basan bir homurtuyla.

"Hayata biraz renk katmak lazım, S. Bunu sen de biliyorsun."

Slade, Kellan'ı görmezden gelerek, çingiraklı çantayı almak için uzandı. Kare şeklinde bir karo çıkardı ve onu çevirerek "H" harfini gösterdi. Diğerleri de aynısını yaptı ve Kellan ilk harfi olarak B'yi çıkardığında, Finley'in kulaklarından buhar çıktığına yemin edebilirim.

Huysuz Ayı kişiliği hiç bu kadar belirgin ve uygun olmamıştı.

Hunter bana, "A" harfine en yakın harfi çeken kişinin ilk başlayacağını açıkladı. Kellan'ın yine hile yaptığını varsayabilirdim ve onun bu şekilde hepsini kızdırmasını çok sevdim. Garip bir şekilde, bu günün nasıl biteceğini görmek için sabırsızlanıyordum, özellikle de genelde kimse alfalara bulaşmazdı. Onlar için alçakgönüllülük konusunda harika bir ders olacaktı.

"Tamam, bu oyunun amacı," diye devam etti Hunter, "seçtiğiniz harfleri kullanarak tahtada kelimeler oluşturarak en yüksek puanı almaktır." Ortadaki karoya işaret etti. "Buradan başlıyorsunuz ve başlangıçta bir kelime bulamazsanız, bazı harflerinizi diğerleriyle değiştirebilirsiniz."

Kolayca takip edebiliyordum, ama kelimeleri oluşturmaktan bahsettiği anda, kúçük bir panik krizi geçirdim. Okumada yetkin olsam bile, hecelemeye çalıştığımda harfler hep yanlış şekilde karışardı ve beni aptal gibi gösterirdi.

Tanrıça'ya şükürler olsun ki Kellan'ın takımındaydım, tek başıma değildim. Yarısı benden nefret eden bu alfalara aptallığımı gösterme düşüncesi, yüzümü kızartacak kadar acı bir utanç duygusu uyandırdı içimde.

Harflerin farklı değere sahip olduğunu açıklamaya çalışan Hunter aniden durdu ve ben bir kez daha onların ilgi odağı oldum.

"Ne oldu, Shortcake?" Kellan elimi tuttu, ama ben çok gergindim, parmaklarımı açamadım. "Kokun saniyeler içinde tatlıdan acıya dönüştü. Ne oldu?"

Yorgun beynim gerçeklerden başka bir şey bulamadı. "Kelimelerle aram pek iyi değildir, üzgünüm. Size pek yardımcı olamayacağım." Kellan'ın gözleri yumuşadı ve *ben gerçekten istemediğim bir* sempati göstermeden önce, "Daha önce de söylemiştim, ama pek eğitim almadım. Yapabileceğim en iyi şey manevi destek olmak."

Gözlerine bakamadan, sanki ezberleyecekmişim gibi tahtaya bakakaldım. Aslında, ya tiksinti ya da acıma dolu olacak ifadelerini görmek istemiyordum. İkisi de eşit derecede kötüydü.

"Omega!" Hunter'ın emriyle başımı kaldırıp fırtına dolu bakışlarına baktım. "Senden çalınan şey için utanmana gerek yok. Ve zayıflık olarak gördüğün şeyler için endişelenmene gerek yok. Çoğu kurtun hayatta kalabileceğinden çok daha uzun süre güçlüydün. Biz bunu görüyoruz. Seni görüyoruz. şimdi... eğer rahatsızsan, başka bir oyun seğeriz."

Kellan elimi sıkarak desteğini gösterdi ve şaşırtıcı bir şekilde, diğerleri benden tiksinimiş gibi görünmüyordu. Aksine, masada kimse yargılayıcı bir tavır sergilemiyordu. Kuşkusuz bu, koku bağımızdan kaynaklanıyordu, ama bu, bir sürüden ilk kez gerçek anlamda destek gördüğüm andı ve bu, muhteşem bir şekilde bağımlılık yapıcıydı.

Daha fazlasını istedim.

Hepsini istedim. Ve bir an için, bunların benim olabileceğini hayal ettim.

"Teşekkürler. Sizin oynamanızı izlemek benim için gayet uygun. Kim bilir, belki yeni kelimeler öğrenirim, özellikle de *Star Wars*'ı hiç izlemediğim için."

En azından adını duymuştum, bu da bir şeydi.

Ben sakinleştikçe Hunter da rahatladı ve etrafımızdaki baskıcı tavırları da azaldı. "Tamam, devam edelim."

Her biri çantadan yedi taş çekti ve Kellan bizimkileri Hunter'ın daha önce dağıttığı plastik parçanın üzerine koydu. *Bir stand*. Onun harfleri E, I, J, H, X, Q ve D idi.

Onları düzenledikten sonra, memnuniyetle bir çığlık attı. "Güzel bir başlangıç."

Henüz elimi bırakmamıştı, Finley birleşik avuç içlerimize sert bir bakış attığında bile, viski rengi gözleri sonunda duygularla doldu.

"Başlayacak mısın, başlamayacak mısın, evlat?" diye homurdandı Hunter. "Zamanlayıcıyı çalıştırdığımı biliyorsun ve zamanın neredeyse doldu."

Kellan dört harfi aldı ve JEDI yazmak için orta karoya yerleştirdi. İşini bitirdiğinde, diğer üçü başlarını sallarken, kendini beğenmiş bir şekilde arkasına yaslandı. "Oh," dedi Slade ciddi bir ifadeyle, "ilk kelimen olarak *Jedi*'yi mi seçtin? Bunun gerçekleşme olasılığının ne kadar olduğunu biliyor musun?"

Dudaklarım o kadar sıkı bastırılmıştı ki acımaya başlamıştı, Kellan ise sevimli bir şekilde kendini beğenmiş bir ifadeyle bakıyordu. "Bugüne göre yüzde yüz olasılık diyebilirim."

"Onun bu kadar kusursuz bir şekilde hile yaptığını kimse fark etti mi?" diye sordu Finley, masadaki diğer alfalara bakarak. Öfkeli bakışları bir saniyeliğine bana da takıldı.

"Bu tamamen beceri meselesi," dedi Kellan gülerek. "Sen de biliyorsun, ben de biliyorum, herkes biliyor."

"Senin kışına tekme basacağımı biliyorum..."

"Yirmi dört puan," diye araya girdi Hunter, şimdiye kadar fark etmediğim küçük bir not defterine rakamı yazarak. "İlk söyleyen iki kat puan alır."

Kellan bana yavaşça gülümsedi ve kulağıma fısıldamak için eğildi. "Sence kim önce çıldıracak? Bahse girmek ister misin?"

Sonunda bir kahkaha patladı ve herkes başını bizim yönümüze çevirdi, ben de yüzümü Kellan'ın boynuna gömerek saklanmak için kendimi zor tuttum.

Neyse ki, yorum yapmadan bir sonraki tura geçtiler ve ben de eğilip Kellan'ın kulağına fısıldadım. "Finley."

Kellan'ın yanakları, o kadar sert gülümsediği için ağrıyor olmalıydı ve sürüsüne bakarak fısıldadı, "Hunter."

Hak sahibi alfa onu duydu ve parmağını doğrudan yüzüne doğrulttu. "Sakin başlama yoksa Fin'i sana salarım ve bu sefer tahtayı giyen sen olursun."

"Bu bizim üçüncü Scrabble tahtamız," dedi Kellan, sanki bir sırmış gibi, sahte bir fısıltıyla.

Sıra Slade'deydi ve JEDI kelimesindeki D harfini DARK kelimesi için kullandı.

"On bir puan," dedi Hunter, kendi puanını da not alırken.

Kellan ve Slade, sırası geldikten sonra çantadan daha fazla harf seçtiler, böylece plastik standlarında her zaman yedi harf vardı. Bir süre sonra, oyunun nasıl oynandığını anlamaya başladım. Standlarındaki harfleri ve tahtadaki serbest harfleri birleştirerek kelimeler oluşturluyorlardı. Amaçları, iki veya üç kat puan değerindeki karelere daha yüksek değerli harfleri yerleştirmektir.

Dördünün de ne kadar zeki olduklarına hayret ettim, çünkü sürekli olarak yedi rastgele harfle *Star Wars* kelimeleri oluşturmanın yollarını buluyorlardı ve bunların yarısını daha önce hiç duymamıştım, ama bu temadan kaynaklanıyor olabilirdi.

Ayrıca çok tartışıyorlardı.

Çoğunlukla bir kelimenin kurallara uygun olup olmadığı konusunda tartışıyorlardı ve çoğu durumda son sözü Hunter söylüyordu. Onları izlemek çok eğlenceliydi ve oyun bittiğinde, Kellan TROOPER kelimesiyle yaklaşık kırk puan farkla kazanan oldu.

İkinci oyuna geçtiler, bu oyun fantezi temalı Monopoly idi.

Bu oyunu duymuştum ve bu sefer katılmamı istedikleri zaman reddetmedim. Bana oyun parçalarını ilk seçme hakkı verdiler ve

"Kurt genellikle kim seçer?" diye sormak zorunda kaldım. Sadece bir kurt vardı, onun yanında bir ejderha, ayı, tek boynuzlu at, sihirli değnek, kazan, yeti ve bir anka kuşu vardı.

Alfalar hep birlikte Hunter'a baktılar ve ben buna şaşırmadım. "Ben liderim," dedi omuz silkerek. "Kurt benim."

İçgüdüsel olarak, kendimi gümüş figürü ona uzatırken buldum. "Senin parçanı almak istemiyorum. Tek boynuzlu atla mutluyum."

Bu alfalara karşı ilk kez nazik davrandığım veya uzlaşma gösterdiğimden oldukça emindim, ama onlar sanki yerçekimini keşfetmişim gibi sessiz bir şoka girerek tepki verdiler.

Hunter avucunu elimle kapattı ve nazikçe parçayı kapattı. "Sen bir kurtsun, küçük omega."

Bir uğultu, birleşen ellerimizden koluma doğru yayıldı ve Hunter beni bırakana kadar çekilme gücünü bulamadım.

Ben kendimi kontrol altına alırken, diğerleri parçalarını seçtiler ve hepimiz GO karesinden başladık. Hunter ve Kellan bu oyunun nasıl oynandığını kabaca açıkladılar ve oldukça basit görünüyordu. İlk zar atılmadan önce grupta neden bu kadar gerginlik olduğunu ve birbirlerine neden böyle baktıklarını hiç anlamadım.

Herkes zar atıp, figürlerini hareket ettirip, bir mülke denk geldiklerinde onu satın alarak, oyun normal bir şekilde başladı. Kellan hızlıca çok sayıda mülk satın aldı, ama diğerleri de öyle yaptı. Benim ise elimde sadece iki kart ve azalan bir nakit yığını vardı.

Mülk sahibi olmayanların orada kalmak için para ödemesi gerektiği ortaya çıktı ve bu da parayı hızla eritti.

Otuz dakikalık yoğun oyundan sonra, Kellan'ın üzerine iki ev koyduğu mülklerinden birine geldim ve paramı saydığımda, ilk kez ödeme yapacak kadar param yoktu.

"Kahretsin, bu benim elendiğim anlamına mı geliyor?" Tahtaya üzün bir şekilde baktım. "Bu işte gerçekten çok kötüyüm."

"Bedava kalabilirsin..."

Hunter, Kellan'ı homurdanarak sözünü kesti. "Hile yok, bizim küçük omega için bile. O elendi."

Golden'ın yüzü düştü ve bana elini uzattı. "Biraz para ödünç almak ister misin, güzel kız? Eminim uygun bir

anlaşmaya varabiliriz." Kaşlarını oynattı ve ben gülerek burnumu çektim.

Kafamı salladım, bu oyunun en büyük kaybedeni olmama rağmen aptalca mutlu hissediyordum. "Teşekkürler Kel, ama ben sizin mücadelenizi izlemekle yetineceğim."

Dudakları yanağımı okşadı ve içimi bir sıcaklık kapladığında Monopoly'yi tamamen unuttum. Kurtum inledi ve ben hiç ses çıkarmamış olmama rağmen diğer alfaları irkildiğini hissettim. Kellan göğsünden düşük, mırıldanan bir uğultu çıkararak uzaklaştı.

Oyun devam etti ve ben aptalca sonucuna odaklandım.

Yaklaşık bir saat sonra, sadece ikisi gerçek bir şansa sahip kaldı ve Finley, maksimum otel ile dolu Kellan'ın mülküne geldiğinde, yüksek sesle küfretti. "Tanrıça adına yemin ederim ki, bu oyunu hileli oynuyorsun."

Kellan elini uzattı ve parmaklarını salladı. "Öde dostum. Hotel de Kellan'da kalmak istiyorsan, borcunu ödemek zorundasın."

Finley parayı kardeşinin eline attı. "Zaten boktan bir yerdi. Yelp'te sana bir yıldız bırakacağım."

O zamana kadar Kellan'ın bir iki kez hile yaptığını fark etmiştim. O kadar hızlıydı ki, sadece onun yanındaki açımdan el çabukluğunu görebiliyordunuz. Bu işi bir sanat haline getirmişti ve bu da Finley'i çılgına çeviriyordu.

Kellan, Finley'in kirasını, eksik ödeme yapmadığından emin olmak için bir dakika boyunca yavaşça saydı, bu sırada ayı giderek daha da huysuzlaşıyordu. Sıra Kellan'a geldiğinde, altı attı ve bu sayede tahtanın tamamını ele geçirmek için ihtiyaç duyduğu son mülkü aldı. En pahalı tarafı. Bu da ayının sabrını taşırdı.

Finley ayağa fırladı ve ayı masanın üzerinden atlادığında, Hunter yanıma gelip beni kenara çekti. Kulaklarımda yankılanan bir çarpma sesi duyuldu ve Hunter'ın koruyucu duruşunun arkasından baktığımda, Kellan yerde yatıyordu ve masa yan yatmıştı, tahta parçaları ahşap zemine dağılmıştı.

Finley, Monopoly tahtasının tam ortasına ayağını vurarak onu ikiye ayırdı. "Hile yapmaya devam edersen seni öldürürüm Kellan," diye bağırdı, sonra hırlayarak odadan çıktı.

Diğer üçü bir an sessiz kaldı, sonra lanet olsun ki, sessizliği bozan Slade'in gürültülü kahkahası oldu. Tek bir kahkaha, sanki karnıma yumruk atmış gibi hissettim. Onun düşük sesli kahkahası, hemen normal stoik haline dönmesine rağmen, bana açıklayamadığım şeyler yaptı.

Kellan yerden kalkarken uluyordu ve tam da istediği şeyi başardığı için memnun görünüyordu. Kaos ve katliam.

Bu arada, ben hala ejderha şekil değiştiren yaratık tarafından şaşkınlık içindeydim. O anda, Slade'in bir kez daha gülüşünü duymak istediğime karar verdim.

Her şey sona ermeden önce, sadece bir kez daha.

Bölüm Otuz Dört

Ertesi sabah telefonum beni erken uyandırdı ve körü körüne uzanıp telefonu aldım, kim olduğunu kontrol etmeden cevap verdim. Bu numarayı bilen çok fazla şekil değiştiren yoktu.

"Merhaba," diye mırıldandım, gözlerimi açmaya çalışarak. Odam o kadar karanlıktı ki, sanki gece yarısı gibiydi.

Şaşırtıcı bir şekilde, telefonda tanımadığım bir ses keskin bir şekilde bağırıyordu: "Ah, evet. Günaydın, Omega Emmeline Anders. Ben Beta Jones Shaw. Rahatsız ettiğim için özür dilerim."

Telefonu kulağımdan kaldırıp numaraya baktım ve Reeves güvenlik kulübesinden geldiğini gördüm. *Ne oluyor...?*

"Hayır, rahatsız etmedin. Her şey yolunda mı?"

"Bu sabah Omega Chelsea Thenguard'dan bir teslimat geldi." Jones, *sabahın* bu saatinde olacağına göre çok fazla neşeli geliyordu.

Neşeli ve kurallara çok bağlıydı, elindeki tüm uygun unvanları kullanıyordu. *Omega Chelsea*. Uykulu beynimin, Chelsea'nin omegalarla ilgili kitapları nöbetçi kulübesine bırakacağını söylediğini hatırlaması birkaç saniye sürdü. Boğazımı temizledim. "Harika, haber verdiğin için teşekkürler. Bu sabah geç saatlerde teslimatı almaya gideceğim. Sorun olmazsa tabii."

"Mümkün olduğunca çabuk olursa çok iyi olur. Karakolumuzda fazla yer yok. Görüşürüz." Hat kesildi, gülmek istedim ama zaten yarı uykuluydum.

Kellan gece yarısı korku filmleri izleyerek beni uyanık tutmuştu ve birkaç saat daha uykuya ihtiyacım vardı, ama yatarken o kitaplarda ne olduğunu düşünmeden edemedim. On dakika daha uyumaya çalıştıktan sonra vazgeçip yataktan kalkıp duşa girdim.

Dışlerimi fırçalayıp yüzümü yıkadıktan sonra, kot pantolon ve dün giydiğimden farklı, ama nedense hala Kellan'ın kokusunu taşıyan bir kapüşonlu sweatshirt giydim ve saate baktım.

Saat beş biraz geçmişti ve yağmurun devam etmesi nedeniyle hava hala karanlıktı. Fırtınanın en kötüsü dün öğleden sonra geçmişti, ama Golden Claw'da henüz tamamen dinmemişti.

Pencereden dışarı baktığımda, yağmurun ara verdiği bir an olduğunu gördüm ve şimdi nöbetçi kulübesine gitmek için en uygun zaman olduğuna karar verdim. Aşağıya koştuğumda, alfalardan hiçbir iz yoktu, bu da şaşırtıcı değildi çünkü genellikle bu saatlerde işe veya hokey antrenmanına gitmeden önce spor salonuna giderlerdi.

Ön kapıdan dışarı çıktığımda, merdivenlerden aşağı koşarken serin rüzgarlar etrafımda esiyordu. Sokakta hiçbir yaşam belirtisi yoktu ve geçerken her evi merakla seyrediyordum. Dün oyun gününden çok keyif almış olsam da, arkalarına yaslanıp bu dört birbirine bağlı ailenin dinamiklerini gözlemleyebileceğim bir aile şenlik ateşi gecesi de sabırsızlıkla bekliyordum.

Ailenize bu kadar yakın yaşamak, ailenize bağlı olarak bir rüya ya da bir kabus olabilir. Hiçbirinin annem gibi olmamasını umuyordum. Cora, Hunter'ın babasının pek de iyi biri olmadığını söylemişti, ama Kellan onların yerleşim yerini anlatırken onun adı geçmemişti.

Sokağın ortasında, alfalara ayrıldığımı haber vermem gerektiğini düşünerek endişelenmeye başladım. Özellikle Kellan, çünkü antrenmana gitmeden önce beni görmekten hoşlanırdı. Cep telefonumu aramak için ceplerimi yokladım, ama kapıdan çıkarken yatağın üzerinde unuttuğumu fark ettim. *Kahretsın!*

Şimdi, onlar benim gittiğimi fark etmeden geri dönmem gerekiyordu.

Ciğerlerim yanmaya başladığında, sokağın hatırladığımdan daha uzun olduğunu ve hayatıma biraz kardiyo egzersizi eklemenin zamanının geldiğini fark ettim. Kurtum onu dışarı çıkarmam için beni zorluyordu, nefes nefese kalmamla onu utandırdığımı hissettiriyordu.

Çıplak kalmak için hava çok soğuk, ama yakında koşacağız. Söz veriyorum.

Burada, bir sürü şehirde olmanın en iyi yanı, onu bastırmak zorunda olmamaktı ve ben de bundan olabildiğince yararlanmak istedim.

ama Şimdi bunun zamanı değildi.

Koşarken bulutlar daha da yoğunlaştı ve gökyüzü açılıp fkesinizerime boşaltmadan geri dönebilecek miyim diye merak ettim. Bugün, sonbaharda olmamıza rağmen, şiddetli rüzgâr gerçek bir kış hissi veriyordu.

Sonunda kulübe göründüğünde, ciğerlerim göğsümden ıkmakzereymiş gibi davranmaya çalışarak, hafifçe nefes alıp verdim. Kurtum yine utançtan inledi. *Sorun yok. Asla anlamazlar.* Benim samaladığımı çok iyi bildiği halde, o öfkeyle nefes aldı.

Görevli muhafızlardan biri yaklaşmamı fark etti ve kapıları açarak beni diğer tarafa geçirdi. "Omega Emmeline."

Ses, açık sarı saçlı, yüzünde ince çizgiler olan ve ince yapılı uzun boylu bir adamdan geldi. Donanmaniforması giymiş, omuzlarında ödül ve takdir gibi görünen birçok yama bulunan adam bana doğru hızlı adımlarla yürüdü.

Jones birçok madalya almıştı ve ben de aile malikanesini korumaya başlamadan önce ne iş yaptığını merak ettim. Belki de bir infaz timiuyesiydi ya da olmuştu.

"Beta Jones," diye cevap verdim, onun resmi tavrına glmsememi saklayarak. "Kitapları almaya geldim."

Rahatlama, sert yüz hatlarını yumuşattı, tepkisi beklediğimden daha güçlüydü. "Teslimatın kabul edilebilir olduğunu onaylamak için Alfa Hunter'a ulaşmayı düşündüm, ama şu anda antrenman saatinde ve acil bir durum olmadıkça rahatsız edilmek istemiyor."

Düşünmeden, heyecanlı şekil değiştirenin sakınlaştırmek için koluna hafifçe vurdum. Sürpriz bir şekilde, geri çekilmedi. Jones gibi protokole sıkı sıkıya bağlı bir beta, genellikle başka bir sürünün eşine dokunmaktan kaçınmak için her şeyi yapardı.

Özellikle de patronunun eşine, ama neyse... Zaten benim hatamdı. "Beni takip et."

O beni kulübeye götürürken yanından ayrılmadım. Ieride daha az güçlü başka bir şekil değiştiren vardı ve hayvanı belirgin bir kedi hissi veriyordu. Yine de bir beta, ama daha zayıf bir beta aslan. "Bayan Anders," dedi, ayağa fırlayarak. "Ben Harry. Tanıştığımıza memnun oldum."

Harry benden bile daha genç görünüyordu, yüzü hala gençliğin kızarıklığıyla yuvarlaktı. Kıvrıcık kızıl saçları ve ela gözleriyle sevimliydi. "Ben de

tanıştığımızı sevindim, Harry. Sürü için burayı gözetlediğiniz için teşekkürler. Sizin burada olduğunuzu bilmek kendimi daha güvende hissetmemi sağlıyor."

Harry kızardı ve Beta Jones omzuma sertçe vurdu, ben de gözlerimi kocaman açarak aşağı baktım.

Bu adam ölüm arzusunda mıydı?

Dokunmam bir hataydı, ama bu omzuma uzun ve sert bir saldırıydı. Alfalar, onun kokusunu üzerimde aldıklarında çılgına döneceklerdi.

Küçük kulübede olabildiğince geri çekildim ve onun tutuşunu kırdım. İki yabancıyla birlikte buraya geldiğimi ve istemeden kendimi tehlikeli bir duruma soktuğumu fark ettim. Alfa'lara nerede olduğumu bildirmek için telefonum bile yoktu.

"Kitapları alıp eve dönmek istiyorum," dedim, sesimi sabit tutmaya çalışarak. "Alfalar beni bekliyor."

Kimseye söylemediğimi bilmeleri için hiçbir neden yoktu. Mantıken konuşursak, bir alfa bunu bilseydi, içlerinden biri benimle birlikte olurdu.

"Evet, buradalar." Jones ana masaya doğru yürüdü ve eğilip siyah saplı büyük bir çuvalı aldı. Çuvalı masanın üzerine kaldırırken ağır görünüyordu ve ben de onun varlığından ve bunun beni paket evinin güvenliğinden uzaklaştırmak için bir tuzak olmadığından emin olarak rahatladım.

"Birimiz bunu seninle birlikte taşıyabilir," dedi, çuvalı inceleyerek. "Oldukça ağır."

Kötü fikir! İptal et. Kafamı salladım. "Oh, hayır. Göründüğümde daha güçlüyüm. Ben hallederim. Yine de teşekkürler."

Şüpheli bir ifadeyle, gözlerini benim pek de etkileyici olmayan pazılarımda kısarak çantayı uzattı. Elimde sağlam bir ağırlık hissettim, ama taşınamayacak kadar da değildi. En azından geri taşırken ara verirsem sorun olmazdı. İçine baktığımda, okumam iki ömür sürecektir en az bir düzine kalın kitap gördüm, ama Chelsea'nin çabasını suçlayamazdım.

"Bu harika, teşekkürler..."

Yüksek bir çarpma sesi kabini salladı ve ağır çantayı ayağıma düşürmek üzereydim ki, kendimi Jones tarafından duvara sıkıştırılmış buldum.

Jones tarafından duvara sıkıştırıldığımı fark ettiğimde, ağır çantayı ayağıma düşürüyordum.

Silahını çekti ve benimle kapı arasına girdi.

"Beta Harry, dışarı çık ve araştır," diye bağırdı Jones, güçlü hakimiyeti Harry'ye onun emrine uymaktan başka seçenek bırakmadı.

Genç şekil değiştiren, benim sıkıştığım durumu gözetleyerek kısa bir süre tereddüt etti. "Ona bir daha dokunmamalısınız, efendim. O, Reeves Sürüsü'ne ait ve Alfa Hunter bizi bu konuda açıkça uyardı."

Jones'un sesi sertti. "Bu şartlar altında anlayacaklardır."

Harry'nin gözleri benimkilerle buluştu ve ben ona Jones'la yalnız bırakılmamam için yalvarmak istedim. Ne tür bir duruma bulaştığımı anlamaya çalışırken, içimdeki tüyler ürpertici radar çıldırılmaya başlamıştı.

Yalvarmak bir işe yaramazdı; Harry, daha baskın bir şekil değiştirenin emrine karşı gelemezdi, kavga etmeden olmazdı. Benim hatam yüzünden bu zavallı çocuğun ölmesine izin veremezdim.

"O senin bu kadar yakın olmandan hoşlanmıyor," dedi sonunda ve kapıdan dışarı koştu.

Jones kıpırdamadı, ben de onu ittim. "O haklı. Çok yakınsın. Geri çekil."

Aldığım tek cevap, kokusu daha da keskinleşirken çıkardığı hırıltıydı, bu da kurtunun kontrolü ele geçirdiğini gösteriyordu. Boğazıma daha da yaklaştı, derin nefes aldı ve ben artık tam bir panik modundaydım. "Eşsiz bir omega tek başına dolaşarak ne yapıyor ki?"

Tanrıça lanet olsun! Bu çok kötüydü. Tam olarak ne olduğunu bilmiyor olabilirdim, ama Jones kontrolünü kaybetmiş bir kurt gibi davranıyordu. Omegalar diğer kurtlara bunu yapabiliirdi, tabii ki tamamen istemeden, ama bu sonuçları değiştirmezdi.

"Seni öldürecekler," diye ona homurdandım. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

O hırladı ve o kadar yakındı ki, sesi kulaklarımda yankılandı. "Seni bulamazlarsa olmaz. Seni arayan birçok sürü var, Emmeline, ve hepsi de senin zamanın ve arkadaşlığın için *çok iyi para* ödemeye hazırlar. Alfalarından kaçmak istediğini duydum. Sana şu anda bir şans sunuyorum."

Korkumu bastırıp yavaşça nefes aldım, zihnimi sakinleştirirken silah arayışıyla ofisi gözden geçirdim. Masada, paket evine bağlı olan telefonu fark ettim. Cihaza dikkat çekmek istemediğimden hızlıca göz gezdirdim.

"Bir hapishaneyi daha kötüsüyle değiştirmem," dedim ona, dikkatini dağıtıp konuşmaya devam ettirmeye çalışarak. "Bu bana yardım etmekle ilgili değil. Beni en yüksek teklifi verene satmakla ilgili."

İnkâr etmeye bile tenezzül etmedi. Bunu nasıl planladığını bilmiyordum, ama beni yakalamak için fırsat kolluyor olmalıydı ve ben de onun oyununa gelmişim.

Kavga etmeden kaderime boyun eğmeyi reddettim, bacağımı yukarı kaldırıp testislerine diz attım. O yere düştüğünde, kafasına bir tekme daha attım, sonra telefona atladım. Aynı anda ahizeyi kaldırıp *Reeves Pack* yazan düğmeye bastım.

Jones hemen kendine geldi, bana çarptı ve ben yere düşerken telefonumu elimden düşürdü. Kimsenin cevap verip vermediğini duyacak zaman olmadı, ama belki Jones telefonu kapatmadan önce kavgayı duymuş olabilirlerdi.

Jones tekrar bana saldırdığında, gırtlaktan gelen bir çığlık attım ve yardım istedim. İlk saldırısını atlattım, ama ikincisi göğsüme çarptı ve kaburgalarımda şiddetli bir acı hissettim. Ayağa kalkarak, Jones telefonu kapatırken, hiç beklemeden kulübenin kapısından dışarı koştum.

Siyah kapılar kapalıydı ve beni sokağın güvenliğinden mahrum bırakıyordu, ama yine de beni duyabilecek kadar yakınında biri varsa diye çığlık attım. Alfa'ların özellikle olağanüstü duyuları vardı.

Nöbet kulübesinden uzaklaşırken, başka bir tuzağa düşürüldüğümünden endişelendim, ama başka seçeneğim yoktu. Harry henüz dönmemişti ve bu pisliğin planı yüzünden zarar görmemesi için tanrıçaya dua ettim.

Arkamda ağır adımlar duyuluyordu ve benim formda olmayan vücudumun aksine, Jones hızlı ve antrenmanlıydı. "İmdat!" diye bağırmaya devam ettim, ama henüz kimse dışarıda olmadığına dair bir işaret yoktu.

Onu asla geçemeyeceğimi bildiğimden, uzandım ve alçakta asılı duran bir dalı sertçe çektim, dalı kırdım ve dönerek

Beta şekil değiştiren geriye uçu ve ben sağlam bir vuruş yaptığım için kendimle gurur duydum. Gerçek bir hasar vermek için yeterli değildi, ama iyileşirken bana birkaç dakikalık bir avantaj sağlayacaktı.

Beta şekil değiştiren geriye doğru uçu ve ben de sağlam bir vuruş yaptığım için kendimle gurur duydum. Gerçek bir hasar vermek için yeterli değildi, ama o iyileşirken bana birkaç dakikalık bir avantaj sağlayacaktı.

Yönümü değiştirerek, hayatta kalmak için en iyi şansım olan güvenlik kulübesine ve telefona doğru koştum. Bu şekil değiştiren yaratıktan kaçamazdım ve tesis kasabadan o kadar uzaktaydı ki, başka birine ulaşmam imkansızdı.

Kulübe görünür hale geldiğinde panik içinde nefes nefese kaldım, bu yeni plana tüm dikkatimi verirken çığlıklarım kesildi. İçeri koştuğumda kapıyı çarparak kapattım ve kilidi çevirdim. Kapı kolunun altına bir sandalye dayadım, ahizeyi tekrar aldım ve ev numarasını tuşladım. Kulaklarımın içinde çınladı ve kendimi kapıya yaslayarak ayaklarımla yakındaki masaya dayandım.

"Hadi, açın. Hadi, alfaları. Hadi. Lanet telefonu açın."

Ağır bir cisim kapıya çarptı, neredeyse beni odanın diğer ucuna fırlatacaktı. Kendimi tekrar hazırlayarak, ilk çarpmanın ardından ağrıyan bacaklarımla bir sonraki darbeye hazırlandım.

Hadi. Hadi. Hadi.

İkinci darbe kapıyı parçalarken, zihnimde sürekli bu sözler yankılanıyordu. Kapı sağlam olsa da, Jones'un içeri girmesi için bir veya iki darbe daha yeterli olacaktı.

Bu benim son şansımdı.

Kimse cevap vermiyordu.

Tam da çantama ihtiyacım olduğu anda, ortada yoklardı.

Jones'un kokusu giderek güçleniyordu ve ben silah ararken zorlukla ağlamayı bastırıyordum. Silahı vardı, ama neyse ki henüz kullanmamıştı. Hayatta kalmamın ölmemden daha değerli olduğunu varsaymak zorundaydım, ama bu durumdan kurtulmama hiç yardımcı olmuyordu.

Lanet kulübede zimba dışında hiçbir şey yoktu.

Telefonu can simidi gibi sıkıca tutarak, odada bir gürültü patlak verirken son darbeye hazırlandım. O kadar güçlüydü ki, temeller sallandı ve ne olacağını ya da bu yıkımdan sağ çıkıp çıkamayacağımı bilmiyordum.

Lütfen. Her şeyi kaybetmeme izin verme. Hazır değilim.

Bölüm Otuz Beş

Nöbet kulübesi o kadar şiddetli bir şekilde sallandı ki, tam da ihtiyacım olduğu anda bir deprem mi oldu diye düşündüm, ama sonra bunun benim şansım olmayacağını hatırladım. Hayır. Daha çok Jones'un yedeği gibiydi.

Ya da... benimdi.

Tanrıça. Lütfen benim ol.

İlk kez arkamda bir grup vardı ve her ne kadar aramız çok iyi olmasa da, şimdilik Reeves'in malı olduğumu açıkça belirtmişlerdi.

Kaçırılma girişimimi hafife almayacaklardı.

Jones kapıyı daha fazla vurmadı ve neler olduğunu öğrenmem gerektiğinden, sandalyeyi kaldırıp güçlendirilmiş kapının kalan kısmının kilidini açtım. Dışarı çıktığımda sarsıntı şiddetlendi ve kulübenin köşesini yavaşça döndüğümde kapının açık olduğunu gördüm.

Dur... açık değildi. Menteşelerinden koparılmıştı, metal parçalar birbirine karışmış halde duruyordu ve iki kurt Jones'u enkazın altında tutuyordu. Bacaklarım güçsüzleşirken, büyük bir rahatlama hissettim.
Hunter ve Kellan.

Siyah ve bronzlaşmış kürkleri kan ve yağmurla ıslanmıştı, beta dönüşümcüye saldırıyorlardı ve ben onlara koştuğumda geriye birkaç kan ve kemik parçası kalmıştı.

İki vahşi kurt, kanlı karmaşadan başlarını kaldırıp bana baktı ve tam o anda gökyüzü açıldı ve üzerimize yağmur yağmaya başladı.

Adrenalin vücudumu sararken, soğuğu neredeyse hissetmedim.

Kaçmak mı, kalmak mı? Bu alfa erkeklerin ne kadar ileri gittiklerini, en temel içgüdülerine ne kadar teslim olduklarını bilmiyordum. Beni ilkel hallerine geri döndürmeye çalışacaklar mıydı?

? Bunun bir önemi yoktu zaten, onlardan asla kaçamazdım. Tek yapabileceğim, olacaklara göğüs germekti.

Hunter önce ilerledi, kardeşi arkasını koruyan karanlık bir iblis. Hava onların hakimiyetiyle titriyordu ve bir aptal bile onların beni avladığını anlayabilirdi. Geri çekilmeye çalıştım, ama ayaklarım beni dinlemedi. Yüzümdeki ve kaburgalarımındaki ağrıyı görmezden gelerek, yanlarımda yumruklarımı sıkarken uzuvlarım titriyordu. Jones birkaç iyi vuruş yapmıştı, ama birkaç saat içinde iyileşemeyeceğim kadar ciddi bir şey yoktu.

Hunter bana ulaştığında, canavarı göğsümün ortasına kadar yaklaşmıştı; göğsünden korkutucu derecede derin bir uğultu geliyordu. Vücudum titremeye başladı ve her hücrem tehlike alarmı veriyordu.

Ne yapmam gerekiyordu? Kendimi alçaltmalı mıydım? Gözlerine bakmamalı mıydım? Bir alfa alfa moduna geçtiğinde ne yapmam gerektiğini bilmiyordum, ama annemin sürüsüne benziyorsa, bir sonraki kurban olmak için sadece birkaç saniyem vardı.

Eğilip diz çökmek üzereydim ki Kellan homurdandı ve beni tuhaf bir yarı çömelme pozisyonunda durdurdu. "Gerçekten kafam çok karışık," diye sızlandım, ikisinin de ateşli bakışlarından kaçınmaya çalışarak. "Ne yapacaksınız? Ben ne yapmalıyım?"

Belki de bayılmalı ve en iyisini ummalıyım. Bu pek bir hayatta kalma içgüdüğü sayılmazdı, ama en azından ne yapacağıma karar vermek zorunda kalmazdım.

Hunter insan formuna geri döndü ve alfa enerjisi beni o kadar güçlü bir mocha dalgasıyla sardı ki, neredeyse dizlerimin üzerine çökmeme neden oldu. Kellan, beni ayakta tutmak için kocaman vücudunu kolumun altına sıkıştırdı ve ben de onun kalın, sıcak kürküne sarıldım. Titreyen bacaklarımı ayakta tutmak için onun gücünü kullanırken, göğsündeki gürültü neredeyse bir mırıldanma gibi yumuşadı.

Önümdeki öfkeli, çıplak alfa'ya bakarken ve kolumun altındaki kurt alfa'ya sarıldığımda, onların bana zarar vermeyeceklerini kabul ettim. En azından bugün değil.

Artık savaşmam gerekmiyordu.

Jones beni kaçırmamıştı ve ben de omegaları satın almanın normal olduğunu düşünen sadist bir alfa sürüsünün elinde değildim.

Sıcaklık gözlerimi yakıyordu ve Kellan normal bir kurt olsaydı onu kucaklayarak ezip geçerdim. "Teşekkür ederim," diye mırıldandım durmadan onun kürküne. "Beni kurtarmaya geldiğin için teşekkür ederim."

Hunter hâlâ tek kelime etmemişti, yüzü öfkeyle kaplıydı, sanki dünyayı yok etmek için denizden yükselen ölümsüz bir tanrı gibi görünüyordu. Ama bu sefer öfkesinin bana yönelik olmadığını biliyordum.

Elini uzattığında, tereddüt etmeden ona yaklaştım. Dokunuşu şaşırtıcı derecede nazikti, beni kendine doğru çekerken enerjisinin sıcaklığı buz gibi parmaklarımı ısıttı. "Eş," diye mırıldandı sonunda, alfa kontrolünü elinde tutarken karanlık gözleri bana doğru parladı.

İçgüdülerim bana rehberlik etti ve "Ben iyiyim, Alfa. O bana zarar vermedi ."

Hunter'ın ifadesi sertleşti, serbest eli benim üzerimde kaydı. yanıma, ağrıyan kaburgalarımın üzerinde durarak. "Beni *ciddi şekilde* incitmedi," diye düzelttim. "Ve sen onu yok ederek beni güvende tutun. Tehdit ortadan kalktı."

Beta parçalara ayrılmadan önce ondan yararlı bir şey öğrenip öğrenmediklerini bilmiyordum, ama şimdi bunun için endişelenmenin sırası değildi.

Kellan geri dönüş yapıp beni kollarına aldığında kokusu beni sardı. Dokunuşu nazikti, sanki bana zarar vermekten korkuyormuş gibi, ama ben daha fazlasını istiyordum.

Beni o kadar sıkı sarılmalarını istedim ki, acı ve korku yok olsun. Kokularıyla çevrili olmak ve onların hakimiyetinin sıcaklığında yanmak istedim. Onların arasında parçalanmak istedim.

"Güzel kız, hayatımdan yirmi lanet on yılı çaldın," dedi Kellan, yüzünü boynumla omzum arasındaki boşluğa gömerek, tamamen yıkılmış gibi sesiyle. "Biz olmadan evden çıkarken ne düşünüyordun?"

Henüz tam bir cümle kurmamış olan Hunter'dan daha derin bir hırıltı çıktı. Belki de saldırıdan dolayı savunmasız durumdayken bana yeni bir ders vermekten korkuyordu, ya da belki de sözlü iletişim bir kurt için en zayıf nokta olduğu için, içindeki canavar kontrolü ele geçirmişti.

Yağmur dinmedi ve uçümüz tamamen sıırılsıklam olduk. Erkeklerin endişelenecek kıyafetleri yoktu, ama ben bu gerçeği düşünmemeye çalışıyordum.

Hunter, hiç uyarıda bulunmadan eğildi ve bir kolunu bacaklarımın altına, diğerini sırtımın arkasına geçirerek beni kollarının arasına aldı ve gelin taşır gibi taşıdı. Hızla yola çıktı ve benim güvenlik kulübesine doğru yaptığım acınası koşudan farklı olarak, rekor sürede bizi sürü evine geri götürürken tek bir nefes bile almadı. Yanımızda, yüzü asık Kellan da vardı.

İçeride, Kellan yanağıma bir öpücük kondurup yakında görüşeceğimize söz vererek beni bıraktı, Hunter ise beni yukarı çıkardı. Hayatım buna bağlıymış gibi kaçındığım üçüncü kata çıktık. Burada sadece iki kapı vardı ve o, Slade'in belirgin, dumanlı kokusunun geldiği kapıyı geçip diğerine doğru büyük adımlarla yürüdü.

Odaya girdiğimizde, ortasında şimdiye kadar gördüğüm en büyük yatak bulunan devasa bir alanla karşılaştık. Köşede bir oturma alanı ve küçük bir ofis de vardı. Her şey kömür ve mavi tonlarında dekore edilmişti ve özellikle havayı kaplayan mocha kokusuyla, Hunter'ı yansıtıyor gibiydi.

Saldırıdan beri göğsümde tuttuğum gerginlik azaldı. "Harry'yi buldun mu?"

"Ölmüş," dedi Hunter, mavi tonlarında dekore edilmiş banyosuna girerken.

Sevimli kızıl saçlı beta'yı hatırlayınca göğsüm sıkıştı. *Bu benim hatam.*

Lanet olası benim hatam.

Beni dibe çekmeye çalışan karanlık duygularla mücadele ederken, sesim düz ve kırık çıktı. "Bunu nasıl bu kadar çabuk organize ettiler? Benim yalnız ya da bu kadar erken geleceğimi bilmesinin imkanı yoktu, ama benim için hazırды."

Hunter'ın cildinin ısısı benimkine değene kadar alevlendi ve bu konuşma için hala çok fazla kontrolünü kaybetmiş olduğu açıktı. Her şeyden önce, tekrar vahşi bir alfa haline gelmeden önce onu sakinleştirmem gerekiyordu.

Duş kolunu o kadar sert çekti ki, duvardan kopmamasına şaşırdım. Su ısındığında, akışın altına girdi ve sıcak su soğuk tenime çarptığında irkildim. Vücudum alıştıktan sonra, başımı geriye eğdim ve Hunter'ın beni ayağa kaldırmasını beklerken, temizleyici akışın üzerimden akmasına izin verdim.

Hunter'ın beni ayağa kaldırmasını bekledim. Bunun yerine, duş kabininin bir tarafında uzanan büyük bankta oturdu ve beni kucağında sıkıca tuttu.

Başını fayanslara yasladığında, boynundaki güçlü hatlara bakarak bronzlaşmış tenini takip ettim ve kapalı gözlerine ulaştım. Sert hatlarındaki gerginlik hala devam ediyordu, ama rahatsız edici olması gereken bir sessizlik içinde otururken öfkesi yatıştı.

"Bugün seni neredeyse kaybediyorduk, Emme."

Boğuk ses tonu gözlerimi yakıyordu.

"İlk başta kaçtığını sandık. Telefon yatakta duruyordu, ne olduğunu ya da nereye gittiğini açıklayan bir not bırakmamıştın."

"Özür dilerim," diye hırıltılı bir sesle söyledim, kendimi en büyük aptal gibi hissederek. "Nöbetçi kulübesi arayıp Chelsea'nin bana kitap bıraktığını söyleyerek beni uyandırdı. Onları bırakacağını biliyordum, bu yüzden hiç önemsemedim. Hepiniz spor salonundaydınız ve ben de koşup kitapları alıp kimse fark etmeden geri dönebileceğimi düşündüm. Aptalca telefonumu unutmuşum — hâlâ telefon taşımaya alışamadım

—ve dürüst olmak gerekirse, muhafızlarınızın benim için bir tehlike oluşturacağını hiç düşünmemiştim."

Hunter kollarını sıktı ve beni kaldırıp yüzünü boynuma gömerek derin nefes alırken şok oldum. "Seni hayal kırıklığına uğrattık, küçük omega. Özür dilemesi gereken benim."

Onu teselli etme ihtiyacımı bastırmadım, elimi yanağına bastırıp başparmağımı sakallarının üzerinden aşağı doğru kaydırdım. "Söz veriyorum, beni hayal kırıklığına uğratmadın. Tam da ihtiyacım olduğunda oradaydın. Beni kurtardın ve o pisliği öldürdün."

Burnu boğazımı nazikçe okşadı ve penisi titrediğinde kıcımların altında bir nabız hissettim. Giysilerimi çıkarmamış olmam iyi olmuştu, çünkü şu anda beni almaktan alıkoyabileceğimi sanmıyordum. Hunter'ın beni istediği kadar ben de onu istiyordum.

Oynadığımız bu ölümcül oyunda dişleri cildimi sıyırdı. Sadece kurt dişlerine dönüşmesi yeterliydi, cildimi parçalayarak beni ısırarak sahiplenirdi.

"Bana olan her şeyi anlatmanı istiyorum. Tüm ayrıntılarıyla."

Onun sorusunu neredeyse kaçıırıyordum, bu soru ateşli libidoma soğuk su dökülmüş gibi geldi. "Beta Jones saat beşe çeyrek kala beni uyandırdı. Chelsea'nin bana birkaç kitap bıraktığını söyledi."

Onun bana nasıl dokunduğunu ve Harry'ye verdiği ani emri de dahil olmak üzere her şeyi ayrıntılı olarak anlattım. Kaburgalarımın nasıl yaralandığını açıkladığımda, göğsü o kadar sert bir şekilde titredi ki, kaburgalarım sarsıldı, sonra kendini bir kez daha sakinleştirmeye zorladı.

"Onu bir dal parçasıyla dövdüm, bu da bana kabine geri dönmem için zaman kazandırdı. Harry'ye ulaşmışlarsa, orada en az bir tane daha şekil değiştiren bekliyor olmalıydı, bu yüzden gardiyan kulübesine geri döndüğüm için çok minnettarım."

Hunter başını sallayarak onayladı ve dudakları boğazıma yapışıp suyu yaladığında nefesim kesildi. "Seni bir daha gözümün önünden ayırmayacağım, küçük omega."

Bunun, bu sürüyü terk etme planlarımı büyük ölçüde etkileyeceğini zaten biliyordum. Artık sürekli peşimde olacaklar ve bir daha asla yalnız kalmamamı sağlayacaklardı. Ama Hunter'ın dudakları ıslak kapüşonlu sweatshirtimin yakasından aşağı doğru inerken, o anda bunun pek de umurumda olmadığını fark ettim.

Bölüm

Otuz Altı

Hunter elini göğüslerimin üzerinde gezdirdi, kapüşonlu sweatshirtimin üzerinden onları yoğurdu ve onun sert dokunuşunun içimde uyandırdığı his karşısında inledim. Boğazımı avuçladı ve o kurt dişleriyle *MINE* yazısını gördüğümde, içim sıkı sıkı büzüldü. Onun ilkel iddiası, beni ıslak hale getirip alfamın dokunuşuna ihtiyaç duymama yetti.

Cildime karşı fısıldadı, "Şimdi seni çıplak bırakacağım, Emme. Sonra kurtuma senin burada ve güvende olduğunu göstermek için mükemmel cildinin her santimini tadacağım ve işaretleyeceğim."

Benden itiraz gelmeyecekti.

Çaresizlik, ellerimi uzatıp kalın pazılarını olabildiğince sıkıca kavrayarak hareketlerimi yönlendirdi. Ki bu hiç de uzak değildi.

"Beni tat, Alfa Hunter. Ama sahiplenme ısırtığı yapma."

Odanın içinde bir hırıltı yankılandı, ama benim emrimi reddetti. "Söz veriyorum, küçük omega. Hak iddia etmeyeceğim. Ama diğer her şey masada, bu yüzden herhangi bir sınırın varsa hemen bana söyle."

Yoktu. Sadece ısırtma.

"Elinden geleni yap."

Sabrının son kırıntısı da paramparça oldu ve saniyeler içinde giysilerim yırtıldı, duş kabininin etrafına parçalar halinde dağıldı. Nefesimi toplayamadan ağzı göğüslerime yapıştı, pürüzsüz tenimi yalayıp ısırdı, sonra sağ meme ucumu sertçe emdi. Dişleri meme başımın çevresini iz bırakacak kadar sıkı bastırdı, ama derimi parçalamadı.

O sola doğru hareket etti ve ben bu his karşısında çığlık attım, ellerim onun saçlarına gömüldü. O benim vücudumu ısırarak ve

derimi ağzına çekti. Bu sırada elleri kıcıma morluklar bırakacak kadar sertçe tutuyordu.

Vücudum yanıyordu, Hunter'ın kokusu ve damgalayan dokunuşu beni dolduruyordu. İçimdeki zonklayan ağrı beni mahvediyordu ve acıyı hafifletmek için bacaklarımı sıkmak zorunda kaldım. Bu, yüzeyi zar zor çizdi.

Görünüşe göre, bugün fark yaratacak tek bir dokunuş vardı: *Hunter'ınki*.

Beni duştan çıkararak, sırlıslık halde yatağına doğru götürdüğünde, kafam hoş bir sisle doldu.

Başaramadık.

Beni halının üzerine yatırdı, kocaman vücudu benimkini kaplarken boynumun yanını yaladı. Beni yere bastıran ağırlığı ve boğazımı sıyıran sakalları, beni orgazmın eşiğine getirdi.

Hunter vahşiydi, ağzını değdiği her santimetreyi yalıyordu. Boğazımın her iki tarafına izlerini bıraktı ve elini boynuma doladığında, beni sahiplenerek gürleyen oydu. "Benim."

Bu hırıltı içime kadar işledi ve ben boşluğu sıkıca kavrayarak hıçkırarak ağlıyordum. "Daha fazla. Hunter. Lütfen... Daha fazlasına ihtiyacım var."

Gözleri bana sabitlenmiş halde, ağzını yavaşça göğsümden karnıma doğru kaydırdı. "Gözlerini bana dik, bebeğim," diye emretti ve ben itaat etmekten başka çarem yoktu. "Bana ne istediğini söyle."

"Hunter." Onun kollarını tırmalarken bir inilti kaçtı.

"Söyle, Emme. *Kelimelerini kullanman* gerekecek." Tırnaklarım omuzlarına batarken öpücükleri yavaşladı.

"Lütfen bana dokun. Lütfen, her şeyin hatırı için, beni boşalt."

Düşük, boğuk bir kahkaha cevabım oldu. "Amına ağzımı koymamı mı istiyorsun, bebeğim? Uyluklarından aşağı damlayan o tatlı sıvıyı yalamamı mı istiyorsun? Seni dünyadaki son şekil değiştirenmişsin gibi yememi mi istiyorsun?"

Bu alfa ve onun pis ağzı. Onu çok seviyordum.

"Evet," diye nefes nefese söyledim. "Evet. Lütfen beni çaresizmişsin gibi ye." ben."

"Çaresizim, benim tatlı omega'm." Bütün vücudu titriyordu.

Sertçe beni yumuşak halıya doğru titretti ve sonra ağzı benim merkezime geldi. Dilini düzleştirip kıcımdan klitorisime kadar yalarken, ben çığlık attım ve hayatım pahasına ona tutundum.

Dilini içime kaydırды ve uyarılmamı yaladı, sanki durursa ölecekmiş gibi beni yiyip bitirdi. Çılgındı, ilk orgazmımı yaşarken göğsünden memnuniyet dolu bir mırıldanma sızıyordu. Zevk o kadar güçlüydü ki nefesim kesildi ve görüş alanımın kenarında noktalar dans etmeye başladı.

"Siktir, bebeğim," diye homurdandı Hunter. "Bu mükemmel, güzel amcık bana ait." Bu sözler üzerine içim şiddetle kasıldı ve orgazm uzadı, ama Hunter bana toparlanma şansı vermedi.

İki kalın parmağını içime soktu ve kıvrılttı, beni sert ve hızlı bir şekilde sikti, dili ise klitorisimin etrafında daireler çiziyordu. Çılgınca bir vuruştı, parmaklarıyla aynı ritimde hareket etmek istedim ama ağırlığı beni yere yapıştırdı, çürük kaburgalarım acıdan ağrıyordu. Umurumda değildi, kaburgalarım derimden çıkmış olsa bile Hunter'dan durmasını istemezdim.

Beni bir sonraki orgazmıma ulaştıran eliyle değil, diğer eliyle Hunter meme uçlarımla oynadı, hassas uçları sert nasırlarıyla ısırdı. Dilinin her dönüşünde derin zevk dalgaları yükselirken, boğazımdan boğuk çığlıklar çıktı.

Serbest eli daha yukarı çıktı ve o büyük avucunu tekrar boğazıma doladığında, ağır, baş döndürücü bir his vücudumun alt kısmına doğru itildi. Bir sonraki orgazmı atlatabileceğimden emin değildim, artan baskı daha önce hiç hissetmediğim kadar güçlüydü.

Hunter bedenimi akıl sağlığımın sınırına kadar oynuyordu ve bu düşüş beni mahvedebilirdi.

Hızı yavaşladı, boğazımı sıkıan eli sıkılaşıırken beni uçurumun kenarında tuttu, ta ki karanlık görüşümü kaplayana kadar.

Hunter tekrar sert ve hızlı bir şekilde itmeye başlayana kadar, nefes nefese ve ağlayarak, parmaklarını kıvrarak, dişlerini klitorisime bastırarak, havada asılı kaldım.

dişlerini klitorisime bastırdı.

Onun adını haykırarak patladım. Boşalmam alt tarafımı ıslattı ve bir an için kendime işediğimi sandım, ama panikleyecek durumda değildim. Hunter inleyip başını kaldırdığında, dudaklarının, çenesinin ve göğsünün ne kadar parlak olduğunu fark ettim.

"Ne... ne oldu?"

Dudaklarını diliyle yaladı, gözlerini kapatıp mutlak bir mutluluk ifadesiyle baktı. "Sıçırdın, küçük omega. Beni tatlı meninle kapladın. Artık seni yerken bundan daha azını kabul etmeyeceğim."

Başını tekrar eğip benim merkezimi yalamaya başladı ve hassas amımı o kadar iyice yaladı ki, ben tekrar orgazm olmaya başladım.

Onun memnuniyetine göre temizlendiğimde, uyluklarımın her yerine öpücükler kondurdu, her dokunuşuyla beni işaretledi ve bu noktada artık bu alfa erkeklerin beni öldürmesi umurumda değildi, onun sahiplenme işaretini istiyordum. Bu zevki tekrar hissedebilmek ve ruhumun tamamen tüketilmesine boğulmak anlamına geliyorsa, onlara ait olmak istiyordum.

Hunter parmaklarını yavaşça çıkardı ve ben onu içimde tutmak için kaslarımı sıktım. "Aç," diye emretti ve ben akılsızca itaat ettim, o da parmaklarını ağızımın içine soktu. "Ne kadar lezzetli olduğunu gör, tatlı omega. Artık beni bağımlı hale getirdin."

Dilimde tatlı bir tat, hafif bir misk ve şeker tadı hissettim ve şimdi Hunter'ın tadını öğrenmem gerekiyordu.

"Sıra bende," dedim, ellerimi göğsüne bastırarak, ama o devasa bir şekil değiştiren olduğu için *hiçbir yere* varamadım. "Ben de senin tadını almak istiyorum."

Başını eğip göğüslerimi bir kez daha öptü, bu sefer daha yavaş, önceki çılgın arzusu yoktu. Bir meme ucunu, sonra diğerini, tekrar tekrar yaladı, sertleşip hassas uçlar haline gelene kadar.

"Bana ne yapmak istiyorsun?" diye, işaretli tenime karşı boğuk bir sesle sordu. "Bana tam olarak söyle."

Tanrım. Başım dönüyordu, ama ona söyleyecek kelimeleri bulmayı başardım. "Sikini ağızımda istiyorum, Alfa. Seni de işaretlemek ve tatmak istiyorum. Ben... buna ihtiyacım var."

Beni itti, kolları başımın iki yanına dayandı. "Alfana iz bırak. Beni sahiplen ki başkası sahiplenmesin."

Hızla pozisyonlarımızı değiştirdi ve sonunda ben onun üstüne uzanmıştım. Vücudumuzun sürtünmesi, yumuşak kıvrımlarımın onun sert kaslarına değmesi, bana ait olmayan bir hayatı arzulamama neden oldu.

Ama en azından her şey mahvolduğunda bu anlara tutunabilirdim.

Hunter'ın tarzını taklit ederek dudaklarımı boğazına bastırdım, dişlerim derisini sıyrırken tadını çıkardım. Tadı çok güzeldi, ağızma hafif bir kahve tadı yayıldı ve ben inledim, derisini parçalamaktan zar zor kendimi alıkoydum.

O bana yaptığı gibi ben de ona izler bıraktım, derisinde morluklar ve ısırık izleri bıraktım. Elleri sırtımı sıkıca kavradı, sonra parmaklarını ıslak saçlarımın arasına geçirdi, sanki bir dayanak noktasına ihtiyacı varmış gibi.

Onun sert vücudunu yalamaya ve öpmeye devam ettim, karın kaslarını yaladım ve öptüm, ve kalın penisine ulaştığımda, karnının yarısına kadar uzanan kadife gibi bir çelik gibiydi.

"Tanrıça," diye nefes aldım, tüm uzunluğunu ve genişliğini içime çekerek. "Boğulup öleceğim."

Beni kurtardıklarından beri ilk kez, Hunter gülerek hafifledi. "Sen benim için yaratılmışsın, küçük omega. Bunu kaldırabilirsin."

Elimi kalın tabanına doladım, parmaklarım yarısından biraz fazlasını kavradı, dilim ise penisinin başındaki ön sıvı damlalarını yalamak için dışarı fırladı. Tadının ne kadar tatlı olduğuna inledim. "Hunter, lanet olsun. Tadı çok güzel."

O inledi ve ellerini saçlarımda sıkılaştırdı. "Bebeğim, nazik olmayacağım."

Bu benim için sorun değildi. Çenemi gevşetip, ucunu emdim, alabildiğim kadar yavaşça onun uzunluğu boyunca ilerledim. Ki, tabii ki, o kadar da fazla değildi.

"Boğazını gevşet," diye emretti, ben onun itişleriyle nefes nefese kalırken. "Beni içeri al, Emme."

Daha fazlasına ihtiyaç duyduğum için kaslarımı gevşettim ve bir santim daha boğazımdan aşağı kaydı. Hiçbir zaman çok fazla öğürme refleksim olmamıştı, bu

ama onun boyunda değil.

Hunter'ın elleri saçlarımın dibini sıktı. "İşte benim iyi kızım. Beni çok iyi karşılıyorsun, bebeğim. İşte böyle," diye mırıldandı ve yumuşak övgüsü sıcak bir kucaklama gibi omurgamdan aşağıya doğru yayıldı, bunu ne kadar sevdiğime kendim de şaşırđım. Yanaklarımı çukurlaştırarak ona doğru sallandım, onun uzunluğunu emip yaladım. Onun itişleriyle gözlerim yaşardı ve onun kalınlığı etrafında küçük nefesler almayı zar zor başardım. "İşte böyle, küçük omega. Oh, siktir. Çok iyi hissettiriyorsun."

Başparmaklarını ensemin arkasına sürterek, ağzımı siktiği sırada daha fazlasını almam için beni cesaretlendirdi. Bayılmak üzere olduğumdan emin olduğumda, biraz yavaşladı ve nefes almam için bir saniye verdi. Ön sıvısı ağzımı doldurdu ve ben daha fazlasını istemek için çaresizdim.

Tekrar itmeye başladı. "Hayatımızın geri kalanında seni yatağımda istiyorum," diye mırıldandı her bir nabız atışında. "Sen çok mükemmelsin Emme. Benim için bu kadar mükemmel bir şekil değiştiren hiç olmadı ve şimdiden seni arzuluyorum. Aslında..."

Saçımı bırakıp uyluklarımı kavradı ve beni döndürerek amımı yüzüne getirirken, ben de onun sikini çıkardım ve o da bir kez daha beni yalayıp parmakladı.

Onun penisine geri dönerek, bana verdiği kadar ona da zevk vermeye odaklanmaya çalıştım, ama dikkatimin yarısı onun yüzünü bir başka orgazma sürüklemeye odaklanmıştı.

"Hunter," diye inledim, beni tekrar boğan sert darbelerinin arasında. Ancak ikimiz de durmak bilmiyorduk ve onun penisi sertleşip kalınlaşarak ağzıma boşalırken ben de inledim. Boşalması boğazımdan aşağı kaydđ ve ben de vücudum kendi orgazmımla titrerken hepsini içime aldım.

Onu benim için yaptığı gibi iyice temizlerken, büyük bir belaya bulaştığımı fark ettim. Hunter'ı bir kez tatmak asla yeterli olmayacaktı ve diğer tüm alfalarda da durumun aynı olacağını hissediyordum.

Eğer uzaklaşırsam, kendimin büyük bir kısmını geride bırakmış olacaktım. Onsuz yaşayabileceğimden emin olmadığım kısımları.

Bölüm Otuz Yedi

FINLEY

Sabahın erken saatlerinde yaptığım paten kayışı zihnimi temizledi ve artık bir ayıya dönüşüp Japon anime canavarı gibi şehirde ortalığı kasıp kavurmak üzere değildim.

Duş aldıktan sonra, birkaç saat sonra zirvenin açılış maçı için buraya geri döneceğimi bilerek eşofmanımı giydim. Telefonumu elime aldığımda, yirmi beş cevapsız arama ve aynı sayıda mesaj gördüm. Ekranımı kaydırarak Kellan'ın mesajlarını açtım.

Kel: Kahretsin! Biri omega'mıza saldırdı ve onu kaçırmaya çalıştı. Eve gel dostum.

Göğsümde bir sızı hissettim ve görüşüm kırmızı bir renk aldı. *Omega'mız*. Onu istemiyor olabilirim, onu sevmiyor olabilirim, ama benim ayım için, kimse bizim olan şeye dokunamazdı.

Diğer mesajları okumaya bile zahmet etmedim, arabama koşarken Kellan'ın numarasını çevirdim. İkinci çalınıştta cevap verdi. "Ne oldu lan?" diye bağırdım, içimdeki ayı yüzeyin hemen altında gürleyerek neredeyse dönüşümü zorluyordu.

"O iyi," dedi Kellan aceleyle ve ben yavaşladım, birkaç derin nefes aldım. Eğer iyiyse, sinirlenmeme gerek yoktu. O kızın normal günlük hayatı beni ilgilendirmiyordu, park yerinden kamyonetimle çok hızlı çıkmış olsam bile.

"Eve geldiğinde sana her şeyi anlatacağım, ama şunu bil ki o hayatta ve yaralanmamış. Hunter onu aldı çünkü kurdu çıldırmıştı. Eğer ciddi şekilde yaralanmış olsaydı ne olurdu bilmiyorum."

"Buna neden oldu? Kaçmaya çalıştı, değil mi?" İkimiz de onun bir şekilde batırdığını biliyorduk. Sonuçta bu onun modus operandi'siydi.

Kellan sessizleşti ve onu neredeyse kaybetme krizindeyken çok ileri gittiğim açtı. "Yola çıkıyorum," diye ekledim ağır havada. "Görüştürüz."

Tek kelime etmeden telefonu kapattı ve bu lanet omega yüzünden sürümü kaybetmek istemiyorsam, düşmanlığımı dizginlemem gerekiyordu. Aile evine vardığımda, kapı bekçi kulübesinin yanında karışık bir haldeydi. Bekçi kulübesi boştu.

Sokağı koşarak hızlandım, ama Kenzo evinden koşarak çıkıp bana el sallayınca frenlere bastım. Kardeşimin endişeli ifadesine penceremi açtım. "O iyi mi?"

Görünüşe göre, bu saldırıdan en son haberi alan bendim, ama en azından bu sorunun cevabını biliyordum. "Evet, Kellan onun iyi olduğunu söyledi. Saldırı hakkında ayrıntıları bilmiyorum, sadece son gelişmeleri öğrenmek için eve gidiyordum."

Kenzo elini yüzüne ve koyu renk saçlarına sürdü. "Hepimiz çarpışma ve kavga seslerini duyduk, ama kimse sokağa çıkamadan Hunter onu eve götürüyordu. Bir an için en kötüsünü düşündüm..."

Bunun beni nasıl etkileyeceğini önemsiyordu, ama buna gerek yoktu. Sanki sahip olmadığım bir omega'yı kaybetmek, beni zaten olduğumdan daha fazla yıkacakmış gibi. "Konsey ve uygulama ekipleri yakında burada olacaklar." Bu, bir saldırı sırasında standart prosedüdü.

"Eminim çoktan evine varmışlardır. Az önce bir sürü araba hızla geçti, kızlarımı güvenli bir yere götürsem mi diye tereddüt ettim. Neden telefonuna cevap vermedin lan?"

Başka kimlerden gelen aramaları kaçırdığımı bile bakmamıştım. "Buz üzerindeydin. Telefonumu kontrol edene kadar bunların hiçbirini bilmiyordum ve hemen buraya geldim."

Derin bir nefes aldı, sonra bir tane daha, ta ki sakinleşene kadar. "Tamam, evine git ve ne olduğunu öğren. Sonra maça bana anlatırsın."

Elimi omzuna koyup sıktım. "İlgilendiğin için teşekkürler."

Kenzo, sanki ben bir aptalmışım gibi başını salladı. "Kardeşim, sen ailemden birisin. Sen kırılırsan, ben de kırılırım. Ve ben buna hazır değilim, bu yüzden senin sağlam kalmandan emin olmam gerekiyor."

Gülümsemem kısa ve zoraki oldu. "O geminin çoktan yola çıktığından eminim, ama pozitifliğin için sana hayranım."

Bana her şeyi bilen bir gülümseme attı. "Bir gün gerçeği göreceksin. Geçmişte kırılmış olabilirsin, ama sen kintsugi'sin. *Altınla onarılmışsın*. Bunu biliyorsun. Sadece şu anda kim olduğunun gerçeğini kabul etmen gerekiyor, dostum."

Japonların eşyalarını altınla onarıp orijinalinden daha iyi olduklarını ilan etme sanatı beni uzun zamandır büyülemişti. Muhtemelen Kenzo bana kintsugi dediği o kısa anlarda ona neredeyse inandığım içindi. Ya da en azından ona inanmak istedim.

Kardeşim evine ve arkadaşlarının yanına döndü, beni eve gitmek için yalnız bıraktı. Evimizin önüne yarım düzine araba park etmişti, ben de garajdaki her zamanki yerime park ettim, sonra spor çantamı omzuma asıp birinci kata çıktım.

Herkes havuzun arkasında, gürültülü bir grup halinde duruyordu. *Kahretsin*. Buradaki kokularını gidermek aylar sürerdi.

Sürüm biraz kenarda duruyordu, Kellan ve Hunter soluk ve ifadesiz bir şekilde boşluğa bakan omeganın iki yanında dururken, bir düzine ya da daha fazla erkek onun etrafında tartışıyordu.

Slade de oradaydı, Hunter'ın solunda, arkasında uçuş ekibinden beş üyeye birlikte. Hiçbiri ona dokunmuyordu çünkü hayatlarına değer veriyorlardı, ama bu durumun oldukça ciddiye alındığı belliydi.

Çantamı bırakıp Kellan'ın yanına gittim, ortaya çıkmam tartışmayı kesintiye uğrattı. Warrick, Soren, Butler, Gerlason ve hatta Sissily Buttern dahil olmak üzere birçok konsey üyesi oradaydı.

O, Golden Claw'daki en dominant dişi ve baş belası biriydi.

Yıllardır, en güçlü alfa dişi olarak en güçlü alfa erkeklere hükmetmesi gerektiği gibi yanlış bir inançla Hunter'a pençelerini geçirmeye çalışıyordu. Zaten iki alfa ile bağlanmış olmasına rağmen, doğru ya da yanlış, bizim sürümüzü istiyordu.

Omega'ya yapılan saldırının sorumlusu kimdir diye para yatırmam gerekseydi, kesinlikle Sissily derdim. Emmeline, beşli grubumuzun son parçasıydı ve eğer bağlanırsak, onun sahip olacağı güç, Sissily'nin en üstteki konumuna doğrudan bir meydan okuma olacaktı.

"Fin geldiğine göre, her şeyi tekrar gözden geçirelim." Hunter'ın sesi, herkesi susturan bir emir gibiydi.

Shifterların yarısı odadaki ikinci en dominant kişiye gözlerini indirdi, ejderha ise sadece sırtıttı.

İlk kez değil, böylesine güçlü bir gruba koku eşleşmesi yapıldığım için mutluydum. Dördümüz yeterliydik, omegaya bile ihtiyacımız yoktu.

Kellan'ın yanına oturdum, o ise bana bakmaktan kaçınıyordu. Hâlâ kızgın olması beni rahatsız ediyordu, ama daha sonra onu telafi edecektim. Şimdilik, Hunter'ın saldırıdan sonraki olayları ayrıntılı olarak anlatmasına odaklandım.

"Emme, güvenlik görevlilerimizden biri olan Beta Jones Shaw'un aramasıyla saat beşe çeyrek kala uyandı. Chelsea'nin güvenlik kulübesine onun için bir çanta bıraktığını söyledi ve Emme, omega'dan kitap beklediği için bunu önemsemedi. Biz spor salonundaydık, o da biz bitirmeden geri dönmek umuduyla aceleyle aşağı indi. Onu arayanlar bizim güvenlik görevlilerimizdi ve o da onların ona zarar vermeyeceğine güveniyordu. İşe bir hainin girmiş olması konusu hızla halledilecek, ama şimdilik başka kimlerin karıştığını bulmamız gerekiyor."

Emmeline öylece duruyordu, yüzü ifadesiz kalırken vücudu gergindi. Omega hakkında hiçbir şey bilmiyordum, ama daha önce aynada travma görmüştüm ve Hunter saldırıyı yeniden yaşarken içine kapandığı açıktı.

"Bir başka muhafızımız, Beta Harry Stilson öldü," diye devam etti Hunter ve ben, bu kadar genç bir şekil değiştirenin hayatını kaybetmesinden dolayı içim sızladı. Burada başka ne olursa olsun, adalet ve intikamı hak eden oydu. Omega gayet iyiydi. "Onun ölümü cezasız kalmayacak," diye düşüncelerimi tekrarlardı Hunter, "hepsini bulmak aylar sürse bile."

Kellan başını salladı. "Evet. Emme'yi kurtarmak için zamanında yetiştirdik çünkü emir aldıktan sonra bizi aradı."

Bu sözlerle Emmeline nefesini tuttu, yüzü buruştu ve gözlerini elleriyle ovuşturdu. Şimdiye kadar fark etmemiştim, ama saçları ıslak bukleler halinde yüzünün etrafına sarkmıştı ve eski püskü bir eşofman giyiyordu. "Harry hayatımı kurtardı," diye yumuşak bir sesle söyledi. Genelde küstah ve tavırlı biriydi, ama bugün donuk ve şeffaf görünüyordu. "Jones kapıyı kırmak üzereydi ve ben onunla mücadele edecek kadar güçlü değildim. Bir ağaç dalıyla ona tüm gücümle vurdum, ama sadece birkaç saniye yere yığıldı."

Konseyl üyeleri sorular sormaya başladı, ancak Slade'in gürleyen sesi hepsini bir anda susturdu. "Ekibim, saldırı sırasında bölgede bulunan tüm şekil değiştirenleri soruşturacak," dedi. "Zirve için buraya birçok yeni alfa ve şekil değiştiren geldi, bu da yerinden uzak olanları bulmayı zorlaştıracak. Herkes yerinden uzak."

Warrick, durduğumuz yerin yakınında volta atmaya başladı. "Bu saldırının arkasında kim varsa, zirvenin yarattığı kargaşadan yararlanmak istediği açık." Göğsünden çıkan hırıltı, bu olayı oldukça kişisel algıladığını gösteriyordu. *Bizim yerimize seçtiği lanet alfa.* "Emme'yi güvende tutacağıma söz verdim ve önümüzdeki hafta boyunca ekibimle sokaklarda devriye gezeceğim, böyle bir şeyin bir daha yaşanmamasını sağlayacağım."

Emmeline ona minnettar bir gülümseme attı ve onun, kendi alfa'sı bile olmayan bir alfa'ya böyle bir nezaket göstermesi beni çok kızdırdı. Sanki kokuları uyumluymuş gibi onların sürüsüne girmişti

aynı zamanda bizi reddediyordu. Onun sürümüzün dinamiklerine zararlı olduğuna inanmamın bir nedeni vardı ve o bunu defalarca kanıtlamıştı.

Hunter kolunu omega'nın omzuna attı ve Emmeline'in ona yaslanmasına şaşırdım. Kokuları birbirine karışmıştı ve yakından baktığımda, bronzlaşmış boynunda ısırık ve öpücük izleri gördüm.

Kellan, hak sahibi alfamızın saldırısından sonra ona sahip çıktığını söylemişti. Kurtu çıldırırsa, onu kollarında güvende hissedene kadar tatmin olmayacaktı. Emmeline bu durumdan yararlanmış, Hunter'ın sunduğu her şeyi kabul etmiş, ama gelecekle ilgili hiçbir söz almadan uzaklaşmıştı.

Aralarında bir bağ yoktu, bu çok açıktı. Kızın vücudunda sadece yüzeysel izler vardı ve bunlar yakında kaybolacaktı.

"Onu henüz sürünüze bağlamamanızın bir nedeni var mı?" Sissily, sesinde küçümsemeyle sordu. "*Omega'nızı* güvende tutarsanız ve herkesin kokusunu alabileceği serbest bir kurt olarak dolaşmasına izin vermezseniz, hepimizi büyük bir sorundan kurtarırsınız."

Eğer bizim sürümüze bağlanırsa, kokularımız karışır ve diğer tüm şekil değiştirenlere onun yasak bölge olduğunu uyarmak için ısırık izlerimizi taşır. Ayrıca bağ sayesinde onu hissedebilir ve ne zaman başı dertte olduğunu anlayabiliriz. Emmeline'in umurunda değildi tabii.

Kellan'ın sesi alışılmadık bir şekilde sertleşti. "Onun bizim evimizde yaşıyor olması yeterince uyarıcı olmalı ve eşimize dokunan herhangi bir şekil değiştireni yok edeceğimizi bilmeleri gerekiyor."

Sesindeki kederden nefret ediyordum. Geçmişimde boğulmamak için Kellan'ın neşeli doğasına ihtiyacım vardı, bu da omega'nın hayatımıza hiç girmiş olmamasını dilememin bir başka nedeniydi.

Neredeyse herkes Sissily'yi görmezden geldi ve bunun yerine bir sonraki adımlarını tartışmayı tercih etti. Bunun bugünkü maçı etkilememesini umarak, kendimi sinirimi bastırmaya zorladım. Maç devam etmeli, sezonu başlatmalı ve bizi normal rutinimize döndürmeliydi.

rutinimize dönmemizi sağlayacaktı.

"Harry'nin cesedini ailesine götüreceğiz," dedi Alpha Gerson, sesi titriyordu. "O iyi bir çocuktı ve onlara bunun cezasız kalmayacağına söz vereceğim."

Emmeline'in üzüntüsü odaya yayılırken çikolata ve bal kokusu daha da güçlendi ve derinleşti. Teknik olarak yanlış bir şey yapmamıştı ama ona hoşgörü göstermeye niyetim yoktu. Kaçmaya çalışmamış olabilir ama tek başına dışarı çıktığını birimize haber vermesi gerekirdi. Eşsiz bir omega olmanın tehlikeleri konusunda uyarılmıştı.

Kurbanı suçlamak istemiyordum, ama onun da bir kısmı suçlu olduğunu söylememek zordu. O bir omega idi ve tehlikelerin farkındaydı. Farkındaydı ve görmezden geldi.

Bir noktada Emme geleceğini seçmek zorunda kalacaktı, ama benim için çok geç olacaktı.

Onu asla beşliye bağlamayacaktım.

Asla.

Bölüm

Otuz Sekiz

Kellan ve Hunter yanımdan ayrılmayı reddettiler.

Diğer konsey üyeleri ayrıldıktan sonra, Slade ekibini kokuları takip etmek ve araştırma yapmak için sürü topraklarına götürdü ve kapıları onarmak için bir şirket geldi. Sokakları güvenli tutmak için yeni muhafızlar geldi, ama ben kişisel korumalarımı hiç kaybetmedim.

Kaçırılıp satılmaya ne kadar yaklaştığımı ancak saatler sonra gerçekten anladım. İnsan dünyasında geçirdiğim yıllar, içgüdülerimi o kadar zayıflatmıştı ki, şehirlerde eşsiz bir omega olmak ne kadar ciddi bir durum olduğunu unutmuştum. Kendi sürümden korkuyordum, evet, ama diğerlerine karşı fazla rahat davranmaya başlamıştım.

Öğle vakti, artık somurtmayı bırakmaya karar verdim. "Yüzmeye gidiyorum," dedim ve iki alfa da bana doğru fırladılar.

Kanepede oturuyordum, her iki yanımda devasa birer şekil değiştiren vardı ve televizyon açık olmasına rağmen hiçbirimiz ona dikkat etmiyorduk. "Saldırının arkasında kimin olduğunu bulana kadar huzursuz hissedeceğimizi biliyorum. Ama böyle yaşayamam."

Hunter sinirli bir şekilde homurdandı. "Jones'u öldürmemeliydik. Onun bağırsaklarını deştiğim anda her şeyi mahvettiğimi biliyordum, ama onun üzerinde senin korkunu kokladığımızda, kurtum onun ölmesini istedi."

Onu rahatlatmak için uyluklarını sıktım, ama sert kaslarına fazla odaklanmamaya çalıştım. O kaslar, onun dokunuşuyla ne kadar mahvolduğumu hatırlatıyordu. Seks yapmamıştık, hatta öpüşmemiştik bile, ama yine de hayatımın en samimi ve inanılmaz cinsel deneyimiydi.

Tüm çabalarıma rağmen, bu alfalara karşı şiddetli bir takıntıya kapılmıştım ve bundan kurtulabileceğimden emin değildim. "Beni kurtarmak ve intikamımı almak için içgüdüsel olarak tepki verdiğin için seni suçlamıyorum. Hiçbir omega sürüsünden daha fazlasını isteyemez. Stres yapma.

onunla birlikte çalışanları, çünkü onların pes edeceklerini sanmıyorum. Geri dönecekler ve o zaman onları alt edebiliriz."

Kellan başını kanepenin minderlerine yasladı. "Vazgeçmemeleri beni endişelendiriyor." Altın çocuğum yorgun görünüyordu ve bu durum beni pek mutlu etmiyordu. "Bu yüzden bu iş hallolana kadar yanından ayrılmayacağım."

Hunter'dan bir gürültü daha geldi. "Buz pistine gitmen için bir saatin var. Aksi takdirde, sezonun ilk maçını kaçıracaksın."

Kellan ağzını açmadan önce cevabını biliyordum. "Açıkçası umurumda değil. Hokeyi seviyorum, ama oynamakla Emme'yi güvende tutmak arasında seçim yapmam gerekirse bugün hokeyi bırakırım."

"Olmaz," diye hemen patladım. "Açıkçası, benim için sevdiğin hiçbir şeyi bırakmanı istemiyorum. Bugün maçta seni izleyeceğime söz veriyorum. Güvende ve sağ salım, gözünün önünde." Hunter'a dönerek ekledim, "Ve yapman gereken işler varsa, seni burada tutmayayım. Bakılmaya ihtiyacım yok, özellikle de sürü evinde."

Hunter karanlık, eğlencesiz bir kahkaha attı. "Reeves Industries bensiz bir gün kadar idare edebilir. Senin yanında olmaktan başka bir yerde olmak istemiyorum, Emme. Hokey maçı sırasında seninle olacağım, sonra da bu gece hala Luxuria'da çalışmak istersen."

İş. Bu geceki vardiyam, olan biten her şey yüzünden aklımdan çıkmıştı, ama paraya ihtiyacım vardı. "İkinize de buraya geldiğiniz için teşekkür ederim. Desteğiniz ve korumanız için nankörlük etmek istemiyorum, sadece alışık olmadığım bir durum."

Kellan beni kollarına aldı ve yarısı kucağına oturtarak. "Buna alışsan iyi olur, güzel kız. Bizden birinin sana bağlı olması senin yeni normalin."

Vücudunun ısısı, Hunter'ın bakışlarının ısısıyla birleşince başımı döndüren bir deneyim oldu. Hunter'ın yukarıda beni çılgınca yutmasıyla, tek düşünebildiğim bu iki alfa arasında farklı bir şekilde sıkışıp kalmaktı.

Kellan ayağa fırlayıp beni omzuna attığında hayallerim yarıda kesildi. Evden dışarı koştu ve ben şoktan protesto bile edemedim. Havuz gözüme çarptı

ve o bizi giyinik halde havuza atmadan önce nefes almaya bile zamanım olmadı.

Yüzeye çıktığımızda, öksürerek gülmeye ve ciğerlerim ağrıyarak, Kellan hayatıma girmeden önce hayatımın ne kadar sıkıcı olduğunu düşündüm.

"Yüzmek istediğini söylemiştin." Havuzun derin kısmında beni tutarken kendini beğenmiş bir sırıtış takındı. "Ve maç öncesi mükemmel bir ısınma olduğu için, ben de sana katılayım dedim."

Şelalenin altındaki en sevdiğim yere doğru yüzdü. "Oynamanı izlemek için sabırsızlanıyorum," dedim, ısınmış tenime değen ipeksi suyun tadını çıkararak. "Kiminle oynayacaksın?"

"Greenville Red Pandas. Zirve sırasında her zaman başka bir şehrin takımıyla karşılaşırız ve diğer Golden Claw takımları da oynayacak."

Burada başka profesyonel takımlar olduğunu bilmiyordum, ama bu şehrin büyüklüğü göz önüne alındığında mantıklı geliyordu. "Bu Summit her yıl düzenleniyor."

Kellan başını salladı, ıslak ve geriye taranmış saçları, bronzlaşmış teninde akan suyla çok çekici görünüyordu. "Evet, her yıl bir grup alfa bir araya gelir ve taleplerini haykırmaya başlar, hepsi de isteklerinin gündemin ilk sırasına alınmasını bekler. Bu çoğunlukla eğlencelidir, ama aynı zamanda çok sinir bozucudur. Hunter genellikle kendini kaybeder ve birine yumruk atar, ama bu Slade katıldığında olanların yanında hiçbir şey kalır."

"Diğer tüm alfa erkekleri öldürmeye mi çalışıyor?"

Ben bunu şaka olarak söylemiştim, ama Kellan sadece sırıttı. "Evet, aynen öyle yapıyor."

"Herkesin düşündüğü kadar korkutucu mu? Yoksa çoğunlukla şöhreti mi?"

Slade hakkında, şekil değiştiren hayvanı, saç ve göz rengi, yol bisikletleri konusunda mükemmel zevki ve eşsiz dövüş yetenekleri dışında çok az şey biliyordum.

Kellan'ın ifadesi ciddileşti. "İnsani görünüşüne aldanma. Yıllarca insan tarafını geliştirmek için çaba harcadı, ama o bir canavar olarak doğdu ve derinlerde, önemli olan yerde, türünün soğukkanlı kalbine sahip. Ona yanlış yaparsan, düşünmeden ve pişmanlık duymadan seni yok eder. Buradaki herkes artık ona yanlış yapmamayı çok iyi biliyor."

Vücudumdan bir titreme geçti ve bunun soğuk suyla hiçbir ilgisi yoktu. "Uyarıyı dikkate aldım."

Kellan'ın yüzünde bir rahatlama belirdi, sanki Slade'i kasten kışkırtacağımı düşünmüş gibi. Yani, bu bir iki kez aklımdan geçmişti, ama onu kızdırmak acil yapılacaklar listemde yoktu. Önce halletmem gereken daha acil birkaç mesele vardı.

Sonraki yirmi dakika boyunca havuzda oynadık ve su sıçrattık, Kellan benim yüzme girişimlerimin acınası halini görerek gülmemeye çalışıyordu. "Sevgi dolu bir ailesi olmayan ve ona hiçbir şey öğretmeyen yetim çocuğu alay etmemelisin." Ona su sıçrattım ve dudaklarımı büzerek somurtmaya başladım.

Yüzümü asarak öne doğru daldı, kollarını sanki beni daha iyi kucaklamak istermiş gibi açtı. Başımı geriye attım ve güldüm, bu da onu inlemeye sevk etti. "Bu çok acımasızcaydı, Shortcake. Dizlerimin üzerine çöküp yalvarmaya başlayacaktım."

Onun diz çökmüş halini düşünmek gülmemi kesmeye yetti ve şimdi hangimizin rahatsız olduğunu anlayamadım. "Maç için hazırlanma vaktin geldi mi?"

Kellan yakınımda kaldı, avuç içleri karnımın yanlarını yavaşça okşarken tatlı nefesi üzerime yayıldı. "Evet, muhtemelen," diye fısıldadı.

İkimiz de kıpırdamadık.

İçimdeki güçlü bir dürtüyle zorlukla yutkundum. O kadar güçlüydü ki, beni bırakmış olsaydı, havuzun dibine batmış olurdum. Uzuvarım tepki vermiyordu, çünkü beynim de öyle durumdaydı.

"Emme," dedi boğuk bir sesle. "Lütfen bunun için benden nefret etme."

Ne demek istediğini anlamadım, ta ki dudakları ihtiyaç ve arzunun çarpışmasıyla benim dudaklarıma değene kadar. Bu güç, ikimizin de direnemeyeceği kadar büyüktü. Denemek aklıma bile gelmedi.

Nefes nefese, kollarımı boynuna doladım, bacaklarımı beline dolayarak vücutlarımızı birbirine yaklaştırdım. Karamel-tarçın tadı dilimde patladığında başım döndü ve daha fazlasını istedim. *Her şeyi.* Kellan'dan her şeyi istedim.

Boğazından gırtlaktan gelen bir ses çıktı ve kurt enerjisinin yüzeye yaklaştığını hissettim, bana karşı hakimiyet kurmaya başladı

. Beni kendine doğru çekerken elleri kıcıma yapıştı, sert penisi aramızdaydı ve ben zaten ona sürtünüyorduk.

"Bütün ev senin ve Hunter'ın kokusuyla doluydu," diye inledi ağzıma. "Bu beni deliye çevirdi. Özellikle de tek istediğim sana dokunmak ve iyi olduğunu bilmekken." Geriye yaslandım, yüzündeki ifadeyi görmek istedim, ama gözlerinin karanlık, mor bir enerjiyle parladığını gördüm. "O kavgayı duyduğumuzda ve senin kompleksin diğer ucunda olduğunu anladığımda nasıl hissettiğimi kelimelerle anlatamam. Sana zamanında ulaşabileceğimizden emin değildim. O anlarda binlerce kez öldüm, Em."

Onun kadar buna ihtiyacım olduğu için başımı eğip dudaklarımı bir kez daha dudaklarına bastırdım. Arkamda bir kapı açıldı ve fayanslarda ayak sesleri duyuldu. Kellan bakışlarını davetsiz misafirimize doğru çevirdi ama tepki vermedi ve birkaç saniye sonra lavanta kokusu aldığımda Florence olduğunu anladım.

"İkinize de atıştırmalık ve senin her zamanki maç öncesi içeceğin getirdim, Alfa Kellan."

Kellan bizi suda hareket ettirdi, böylece ikimiz de onun şezlongların arasındaki masaya oldukça büyük bir tepsiyi bıraktığını görebildik. "İyi olduğunu gördüğüme çok sevindim, Emme," diye ekledi Florence, doğrulurken. "Bir şey ihtiyacın olursa bana haber ver."

"Teşekkürler, Flo. Şu anda iyiyim, ama ilgine teşekkür ederim."

Elini sallayarak beni uğurladı. "Burada hepimiz seni seviyoruz. Elbette endişeleneceğiz. Sen ailenin bir parçasısın."

Kellan beni sıkıca kucaklayarak bana daha da yaklaştırdı. "O haklı," dedi, sesi o kadar sıcaklık doluydu ki, anında duygulanmıştım.

Florence birkaç saniye daha bizimle ilgilendikten sonra, öğle görevlerini bitirmek için aceleyle ayrıldı ve Kellan ile beni meyve, sandviç ve hamur işleri dolu tepsinin başında bıraktı. Bitirmeden önce, Kellan üzüntü ve çim biçme kokan yeşil içeceğini içti, ben ise iki çikolatalı ekler yedim, çünkü hepimizin burada oynayacağı roller vardı.

"Şimdi eşyalarımı alacağım," dedi ve dudaklarımın köşesine bir öpücük kondurarak karnımda kelebekler uçmasına neden oldu. "On beş dakika sonra burada buluşalım mı?"

"Evet. *Tamam*. Hızlıca duş alıp temiz kıyafetler giyeceğim."

Kellan, benim açıkça telaşlı halime bakarak gözlerini kırptı. "Bugün giymen için mükemmel bir gömlek var, Shortcake. Yatağına bırakacağım."

Merdivenleri çıkarken yanımda kaldı, tertemiz zemine havuz suyu damlatarak. Beni odamda bıraktığında, hemen duşa girdim, saçımı en kısa sürede yıkayıp kurutmam gerekiyordu. Her şeyi aceleyle hallettikten sonra, biraz makyaj yapıp, sabahki kadar solgun olmadığımı görünce mutlu oldum.

Hunter'ın izlerinin çoğunun cildimden silindiğini fark etmek beni rahatsız etti. Onları görmek bana aitmiş gibi hissettiriyordu, ama ne yazık ki, eşleşme ısırganlığı dışında hiçbir şey şekil değiştirenlerin cildinde kalıcı değildi. Oh, ve annemin bana bıraktığı sevimli ip gibi yara izi.

Odamda, turkuaz, altın ve beyaz renkli bir forma yatakta beni bekliyordu. Onu kot pantolonum ve spor ayakkabılarımla birlikte giydim. Arkasında yirmi iki numara ve onun üzerinde *Jackson* yazıyordu. Tabii ki Kellan benim onun formasını giymemi istiyordu, adı Hunter'ın boyun dövmesi kadar beni tamamen sahipleniyordu.

Bu alfa erkekler ve hayatıma ve duygularıma nasıl sızdıkları beni dehşete düşürmeliydi, ama karamel ve tarçın kokusu beni sardığında, tek hissettiğim şey tatmin olmaktı.

Lanet olası kurtum zevkini mırıldanmak istiyordu ve onu uzak tutan tek şey benim sinirimdi. *Bu sonsuza kadar sürmeyecek.*

Olmazdı.

Bölüm

Otuz Dokuz

İçeride, hokey stadyumu devasa bir yerdi. Dışarıdan öyle görünmüyordu ama beklediğimden daha da büyüktü. Daha büyük ve tamamen doluydu. Hunter'ın Range Rover'ıyla buraya gelmiştik, arka koltukta Kellan zıplıyordu, yaklaşan maçı için adrenalin patlaması yaşıyordu.

"Biraz enerjini paylaş" diye şaka yaptım, bir ara ışıklarda durduğumuzda arabayı salladığında.

Orta konsola eğilmişti. "Keşke yapabilsem, Emme. Ailem bunu kesinlikle çok severdi, çünkü ben hep böyleydim. Kontrol edilemeyecek kadar fazla enerjim var."

Hunter yolcu koltuğuna oturmam için ısrar etmişti, ama Kellan tüm yolculuk boyunca bana yaslandığı için koltuğu neredeyse onunla paylaşmış oldum.

"Aramızda normal bir ailesi olan tek kişi o," diye araya girdi Hunter. "İnanması zor, biliyorum."

Hunter Reeves'in neşeli sözler ve şakalar yapması da aynı derecede inanılması zordu. "Kötü aile üyelerini öldürmenize yardım etmekten mutluluk duyarım," dedim, sadece yarı şaka olarak. Bu alfa erkeklerin benimle aynı acımasız, yalnızlık dolu boktan durumlarla uğraşmış olmaları beni çok kızdırdı. Finley'in gözlerindeki derin acıdan yola çıkarsak, belki de daha kötüsüyle.

Kellan yüzünü koluma gömerek adeta mırıldandı. "Çok romantik şeyler söylüyorsun, Shortcake. Sen hayatımıza girmeden önce ne yapardık bilmiyorum."

Hunter buna güldü, ancak başka bir yorum yapmadı.

Stadyuma vardığımızda, çoğunlukla turkuaz, altın sarısı ve beyaz formalı tezahürat yapan shifters'larla çevriliydik ve ben gerçek bir heyecan hissettim.

"Beklediğimden daha fazla kırmızı forma var," dedim, yerlerimize oturduktan sonra Hunter'a yaklaşılarak.

Beni şirketlerinin locasına oturtmaya çalışmıştı, ama ben buzun yakınında olmak istiyordum. Koltuklarımız, oyunun merkezinde, takımın yedek kulübesinin hemen arkasındaydı.

Hunter, kırmızı ve altın rengi formaların sıralarını inceledi. "Evet, birçok shifters maçlar için sürekli seyahat ediyor. Özellikle puck wolves ve bears."

Bu unvanların, sadece bir gecelik olsa bile hokey oyuncularını tavlamaaya çalışan kadınlara ayrıldığını çoktan öğrenmişim. Onlardan herhangi birinin Kellan'ın... hatta Finley'in yanına yaklaşması düşüncesi bile beni öfkeliendiriyordu. Tabii ki bunu umursamaya hakkım yoktu.

"Takımlar ne zaman buz pistine çıkacak?"

"Yakında ısınmaya çıkacaklar."

Isınmanın ne olduğunu görmek için sabırsızlanıyordum... Çoğunlukla esneme ve patenle tur atmak mıydı?

Müzik çalarken arenada ışıklar yanıp söniyordu ve plastik bardaklarda bira ve tabaklarda nachos ile koltuklarına yerleşen tüm şekil değıştirenleri görmek hoşuma gitti. Hunter, onu burada plebler arasında görmeye alışkın olmayan şekil değıştirenlerin uzun uzun bakışlarına maruz kaldı. Ya da belki de şehirdeki en güçlü sürünün hak sahibi alfa olması ve kömür rengi takım elbisesiyle muhteşem görünmesi nedeniyleydi.

Bu alfa, tek kelime etmeden etrafındaki alanı kontrol ediyordu ve çevremizdeki tüm koltukların boş kalması, onun gücünün ve otoritesinin bir kanıtı gibi geliyordu.

"Yiyecek bir şey ister misin?" diye sordu, yakınlarda kıkırdayan bir grup kıza bakarak. Hokey oyuncularını ilk kez görmek için bira ve patates kızartmalarını döküyorlardı.

"Aslında, atıştırmalık bir şeyler isterim." Bu heyecanımın nereden geldiğini bana sorma, ama ilk sinema deneyimim gibi, bu maçı izlemek için çok heyecanlıyım.

Hunter telefonunu çıkardı ve bir mesaj attı. Bize yiyecek getirmesi için kime mesaj attığını bilmiyordum. Muhtemelen birçok asistanından birine.

Müzik ses seviyesi yükseldiğinde, tribünlerdeki shifters zıplamaya başladı ve tuhaf bir şekilde kollarını sallamaya başladı. Her şey

büyüleyiciydi, sanki başka bir dünyaya girmişim gibi.

Birkaç saniye sonra, benim ve Hunter'ın telefonları bip sesi çıkardı ve açtığımda Kellan'ın grup sohbetimize mesaj attığını gördüm.

Golden Boy: *Resim Eklendi*

Hunter telefonunu görmezden geldi ve eğilip ekranıma bakmaya başladı. Onun enerjisinin cildimi okşayan etkisiyle dikkatim dağıldı ve resmi tıklamayı neredeyse unutuyordum. Boğazımı yutkunarak mesaja bastım ve yüklenmesini bekledim. Birkaç saniye sonra, içimden bir kahkaha patladı.

Kellan, Finley'in soyunma odasının ortasında dururken çekilmiş bir fotoğrafını göndermişti.

İlk başta, tek fark ettiğim şey kaslarıydı... mükemmel, esmer teniyle kaplı *çok sayıda kas*. Diğer alfa erkekler gibi Finley de kaslıydı, bunu açıkça görebiliyordum çünkü sadece dar, beyaz bir boxer giyiyordu. Bir de çorap.

Hunter boğazını temizledi ve onun alçak sesli kahkahası beni şaşırttı. "Fin onu öldürecek."

"Neden? Çünkü bu fotoğrafı gönderdi..." *Oh, lanet olsun.*

Onun geniş omuzlarına ve kaslı vücuduna o kadar odaklanmışım ki —evet, ben sığ bir insandım—fotoğraftaki iki önemli detayı gözden kaçırmıştım. Birincisi: Finley kesinlikle çok öfkeliydi, Kellan'a doğru eğilirken yüzü tehditkardı. İkincisi: iç çamaşırının kasık kısmında, etkileyici şişkinliğin üzerinde benim yüzüm vardı.

Benim lanet yüzüm.

"Ne oluyor? Kellan bunu neden yapıyor?"

Hunter'ın eğlenmiş gibi görünmesine şaşırdım. Bu alfa, nadiren, hatta hiç eğlenmiş gibi görünmezdi. "Finley, hokey konusunda son derece batıl inançlıdır," diye açıkladı, resme işaret ederek. "İlk maçta giydiği çorap ve iç çamaşırını tüm sezon boyunca giyer. Hiç tereddüt etmez. Batıl inançları, söz konusu eşyaları yıkamamaya kadar gitmediği için şanslıyız."

Resme daha yakından baktığımda, çoraplarının her yerinde küçük ayılar olduğunu ve üstünde okuyamadığım bir kelime olduğunu gördüm. "Yani... Kellan,

bugün giymesi gereken tek şeyin o boxer şortlar olmasını sağladı ve şimdi tüm sezon boyunca benim yüzümün onun penisinde kalmasına mahkum mu oldu?"

Etkilenmeli miyim yoksa utanmalı mıyım emin değildim. İkisi arasında bir karışım gibiydim.

Hunter kahkahayı tutamayıp kendini kaybetti ve daha önce dikkatlerin üzerimizde olduğunu düşünüyorsam, şimdiyle kıyaslanamazdı. Etrafındaki herkes, sanki gözyaşlarından kar yaratmış gibi ona bakıyordu. Ya da bir melek dünyaya düşmüş ve şimdi ölümlüler arasında yürüyor gibi. Tamam, genelde ona böyle bakarlardı, ama onun eğlencesini gösterdiği için hayranlıkları kesinlikle artmıştı.

"Bu hiç komik değil," diye homurdandım, yanaklarımın ısındığını hissederek. "Finley ve benim zaten *yeterince* sorunumuz var, Kellan'ın da üstüne binmesine gerek yok."

Kahkahası sönünce, Hunter yüzümü avuçladı. "Finley'in, Kellan gibi bir şekil değiştirene ihtiyacı var ki, onu çöküşten kurtarsın. Ayımız geçmişte çok travma yaşamış ve altın kurtumuz olmasa, yine o travmaya kapılacaktı."

Bu, utangaçlığımı giderdi ve Finley'in hayatındaki zihinsel yükü hafifletmek için yüzümü onun kasıklarına koymam gerekiyorsa, peki... daha büyük bir iyilik için fedakarlık yapmaya karar verdim.

Hunter, telefonlarımız tekrar çaldığında beni bıraktı.

Altın Çocuk: *Resim eklendi* *gülen emoji* *göz kırpan emoji* *kalp gözlü emoji*

Bu sefer ne göreceğimi merak ederek, onu açtım ve yine Finley'in bir fotoğrafını buldum, ancak bu sefer Kellan onu fark etmeden çekmişti. Ve garip bir şekilde, artık öfkeyle bakmıyordu. Aksine, iç çamaşırına bakarken şaşkın ve üzgün görünüyordu.

"Her şey yoluna girecek," diye fısıldadı Hunter kulağıma. "Sürecin gerekli yolu izlemesine izin ver."

Boğazım düğümlenirken başımı salladım. Gelecekte ne olacağını ya da her şeyin nasıl yoluna gireceğini bilmiyordum, ama bu sürü acı çektiğinde ben de acı çekiyordum. Bunu görmekten nefret ediyordum.

Hunter sandalyesine yaslandı ve kolunu arkama doladığında karanlık düşüncelerim kesildi. Çok geniş değillerdi.

Başlangıçta sandalyeler vardı ve o zaten iri cüssesiyle yarı yarıya benim tarafıma sıkışmıştı, ama şimdi etrafım tamamen çevrilmişti.

Onun hakimiyetinin sıcaklığı omega enerjimi harekete geçirdi ve kurtum azgın bir dişi gibi kendini beğenmiş bir şekilde davranmaya başladı. İkimiz de onun ağzının tekrar tenimize değmesini istiyorduk, ki bu korkunç bir fikirdi.

Korkunç derecede harika bir fikir.

Bu alfalara ne kadar çok karışırsam, buradan uzak durmamın nedenlerini hatırlamak o kadar zorlaşıyordu. Yıllarca kaçıp saklandım ve şimdi pes edersem, tüm bunlar boşa gidecekti.

Oyuncular sahaya çıktığında stadyum aydınlandı ve Hunter'ın kolunu neredeyse unuttum. Turkuaz, altın ve beyaz gömlekli oyuncular buz pistine çıktılar ve kalabalık bağırarak tezahürat yaptı, koltuklarında zıpladı. Bu adamlar ünlüydü ve Kellan'ın adı ve numarası yazılı tişört giyen tek kişinin ben olmadığımı fark etmiştim.

Aslında, tribünlerde gördüğüm çoğu kişi yirmi iki *Jackson*, otuz dört *Thornton* for Finley, elli sekiz *Yamamoto* ve seksen dört *Newton* forması giyiyordu. Bu dört numarayı giyen oyuncular buz üzerinde birbirlerine yakın durarak kayıyor ve kalabalığa el sallıyorlardı.

Kellan, oturduğumuz camın önünde durdu ve kaskı olmadığı için yüzündeki mutlak mutluluğu görebiliyordum. Buz üzerindeyken hiç bu kadar neşeli olmamıştı.

Elini cama dayadı ve ben merdivenlerden aşağı koşup bu harekete karşılık vermek için kendimi zor tuttum. Kellan elini göğsüne koydu ve bana bir öpücük gönderdi, sonra o kadar zarif bir şekilde kayarak uzaklaştı ki, uçmadığını inanmak zordu.

Finley ve diğer iki popüler oyuncuya katıldı.

"Onlar Kenzo Yamamoto ve Christian Newton," dedi Hunter, ben de onların grubunu izlerken, 84 numaranın Kellan'ın bardan arkadaşı olduğunu fark ettim. "Kenzo, Finley'in seçtiği kardeşi. Birlikte büyüdüler ve Christian, Kellan'ın en iyi arkadaşı. Onlar da birlikte büyüdüler, ama Fin ve Kenz'in yaşadığı travma bağı yok."

Travma bağı. Bağı kısmının travma kısmına yardımcı olup olmadığını hep merak etmişimdir. Hayatımda hiç bağı kurmadığım için bunu bilemem. Ama travma çok yaşadım.

Finley ve Kenzo buz üzerinde kayarken, koniler arasında paten kayarken ve pistte bir aşağı bir yukarı yarışırken gözlerimi onlardan ayıramıyordum. Birkaç dakika sonra koltuklarımızın yanına düştüler ve ben öne doğru eğildim. "Uh, ne oluyor?"

Hunter, daha önce hiç görmediğim kadar rahat bir şekilde güldü. "Kasıklarını ısıtmaları lazım."

Bacaklarını açıp buzun üzerinde sürtünerek kasıklarını ısıtıyorlardı. Kellan başını kaldırdı, bana sırtıarak baktı ve keşke başka yere baksaydım dedim. Ama bakmadım.

Neyse ki, ben yanmadan önce, diğer esneme hareketlerine, alıştırmalara ve beceri çalışmalarına geçtiler. Bizim tarafın ne kadar dikkat dağıtıcı olduğunu, Red Pandas'ın ısınmasını bile neredeyse fark etmememden anlayabilirsiniz. Hiçbir takım pistin ortasına geçmedi, sıkı sıkıya kendi taraflarında kaldılar.

Buz üzerinde birkaç dakika süren şamataların ardından, her iki taraf da soyunma odalarına döndü ve stadyumda beklenti arttı.

Herkes bu maça hazır. Sezonun ilk maçı.

"Diğer şehirlerden gelen alfa erkekler burada mı?" diye sordum, Hunter'ın koluna yaslanarak, onu görmezden gelmeye çalışmama rağmen.

"Evet," diye homurdandı, sesinde rahatsızlık vardı. "Şuradaki en büyük locadalar."

Buzun ortasının üzerinde bulunan camla çevrili bir alanı işaret etti. Burada, aksiyonun içinde olmak istemiyorsanız, stadyumun en iyi koltukları. "Sen de onlarla birlikte orada olmalı mısın?"

"Bütün maçı orada izlemek, kaçmak için camdan atlamak istememe neden olur."

Bir kez daha yukarı baktım ve o locadan bize bakıldığını hissettiğime yemin edebilirim. "O zaman benimle burada olman iyi oldu."

Kolu arkamda gerildi ve temasından dolayı cildim karıncalandı. "Başka hiçbir yerde olmak istemem, küçük omega."

Aynı şeyi daha önce de söylemişti ve kalbim göğsümde çarparak, tek bir cümle ile beni nasıl bu kadar mahvedebildiğini merak ettim.

Stroboskop ışıkları çılgınca yanıp sönüyordu ve ben, kızarmış marshmallow kokusu burnuma çarptığı anda, olacaklara odaklandım. Dönüp baktığımda, Slade bizim sıradaki sandalyelerden birine oturuyordu, yanımdaki değil, bir sonraki sandalyeye.

Bir elinde dev bir tabak nachos, diğer elinde bir bira vardı.

Hunter'ın yemek hakkında mesajlaştığı kişi *Slade*'di.

Dragon teslimatı hizmetinizde.

Bölüm Kırk

Bir hafta önce bana, kokusu bana uyan iki alfa arasında oturup, diğer ikisinin buz hokeyinde Red Pandas'ı yok etmesini izleyeceğimi söyleseydin, sana deli derdim.

Bu, yıllardır geçirdiğim en keyifli öğleden sonralarından biri oldu.

Belki de hayatımın en keyifli öğleden sonralarından biri.

Yiyecekler ve bira da fena değildi ve Hunter, kendisi ve Slade koltuklarından hiç kalkmamalarına rağmen, elimde her zaman taze, soğuk bir bardak olmasını sağladı.

Kellan ve Finley buz üzerinde muhteşemdi. Kellan hat trick yaptı ve Finley zamanının yarısını diğer takımı cama yapıştırarak geçirdi. Seyirciler defalarca "*eliminator*" diye bağırırken, o birden fazla kez ceza kutusuna girdi.

Maç sırasında Hunter, Kellan'ın daha hızlı ve gol atmaya daha yatkın bir hücum oyuncusu olduğunu, Finley'in ise daha iri ve rakiplerini pistin kenarına itmeye daha yatkın bir savunma oyuncusu olduğunu açıkladı.

İkisi de yetenekli ve becerikliydi ve Kellan'ın asıl görevi gol atmaktır olsa da, oyuncularını cama çarpmaktan da çekinmiyordu.

"Bu şiddet içeren bir spor," dedim gülerek, kanlar içindeki panda buz pistinden topallayarak uzaklaşırken yüzümü buruşturdum. Ancak kavga bitmemişti. İki oyuncu birbirlerinin yüzlerine yumruk atmaya devam etti, ta ki Celtic Wolf oyuncusu kaskını kaybedene kadar.

Slade, sanki bahçede kavga eden küçük çocukları izliyormuş gibi küçümseyici bir homurtu çıkardı. Nadiren konuşurdu, ama varlığı, onun yakınımda olduğunu asla unutmamı engelliyordu. Onların kokularıyla çevrili olmak,

kurtumu çılgına çevirdi ve şüphesiz, iç amaşırımı kontrol etseydim, utanç verici bir şekilde ıslak olduğunu görürdüm.

Hunter, Slade'den daha fazla kavgaya ilgi göstererek öne eğildi. "şiddet bizim doğamızda var ve en azından alfalarda yenilenme gücü var. Aksi takdirde Kellan ve Finley'in birkaç dişi eksik olurdu."

Dişlerini kaybetmek için yüzlerine ne kadar sert vurulmaları gerektiğini düşününce titredim. Ah. "Finley orada mutlu görünüyor. Hokey ona iyi geliyor."

Ayıyı sadece birkaç kez görmüş ve tüm alfalardan onun hakkında en az şey bilen biri olarak bu aptalca bir gözlemdi. Bana somurtmadığı zamanlarda nasıl biri olduğunu hiç bilmiyordum.

Bu sefer Slade'in homurtusu daha yumuşak ve içe dönük bir tondaydı. "Bu oyun onu kurtardı. Bu oyun olmasaydı öldü."

Finley'in öleceği düşüncesi kurtumun inlemesine neden oldu ve kendimi kıvrılıp ağlamak istedim. Burada kontrolümü kaybetmeyi reddederek, o yıkıcı görüntüyü olabildiğince çabuk kafamdan attım. "Ben..." Boğazımı temizledim. "O zaman buna sahip olduğu için mutluyum."

Maçın bitmesine sadece beş dakika kala, takımımız dört sayı öndeydi ve seyirciler coşkuyla tezahürat ediyordu. Kellan ve Finley buz pistinden çıktıklarında kendimi daha az heyecanlı hissettim, ama genel olarak maçı çok keyifle izlemiştim.

Onların becerilerini izlerken hissettiğim gurur duygusu... Çok fazlaydı ve diğer takımı mahvederken koltuğumda kıpır kıpır oturmam hiç de şaşırtıcı değildi.

Bu koku uyumu, şimdiye kadar şahit olduğum en güçlü bağları bile geride bıraktı ve annemin sürüsüyle koku uyumu olduğu konusunda yalan söylediğini düşünmeye başladım. Bu beni şaşırtmazdı, çünkü yalan söylemek onun için gayet normal bir şeydi. Gerçeği sorabileceğim kimse yoktu, annemin sürüsü hariç, ki onların hala bir yerlerde olduğunu varsayıyordum. aldığı güçle daha da güçlenmişlerdi.

Ne yazık ki, onlar benim varlığımı hatırlamamaları gereken kötü pisliklerdi, bu yüzden onlarla iletişime geçmek bir seçenek değildi.

Maçın son dakikalarını izleyen Slade'e yan gözle baktım ve onun hackleme becerilerinin cevap bulmak için kullanılabileceğini merak ettim.

sorularım. Ona bir iyilik isteme aşamasında olduğumuzdan değil, özellikle de *neden* istediğimi ona söyleyemediğimden.

Alkışlar düşüncelerimi böldü ve etrafa bakındığımda maçın bittiğini gördüm. Celtic Wolves oyuncularını birbirlerine sarılarak coşkuyla bağırıyorlardı. "Harika bir galibiyet," dedi Hunter ve ben onun kolunu arkamdan çekmesini bekledim, ama acele etmiyor gibiydi.

Ona sarılma. Ona sarılma.

Kalabalık etrafımızda dolaşıyordu ve çoğunun çöplerini toplayıp yanlarında götürdüklerini görünce çok şaşırdım. İnsanlar genelde bu kadar saygılı değildi; bunu, genelde onların ardından temizlik yapmakla görevli olan biri olarak çok iyi biliyordum.

Yıllarca gerçek mirasımdan kaçtıktan sonra, bir şekil değiştiren olmaktan gurur duymak tuhaf geliyordu.

Kalabalığın yarısı gittikten sonra, Hunter ayağa kalktı ve dövme elini bana uzattı. Tereddüt etmeden avucumu onun avucuna koydum ve beni ayağa kaldırdığında, parmaklarımızı birbirine dolayarak birbirine bağladı. Parmaklarımızın birbirine dolanmasıyla içim de dolandı ve o stadyum koltukları boyunca yol gösterirken nefesim kesildi.

Kalabalığın aksine, o buz pistine doğru yöneldi ve uzun bir koridorun içindeki bir yola çıktık. Slade birkaç adım arkamda bizi takip ediyordu.

İki alfa kapının altından başlarını eğdiğinde, Slade'in bu geceki güvenliğim için çağrıldığını anladım. Alfalar, benim tekrar kaçırılmamam için sırayla nöbet tutuyorlardı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum, kapalı bir kapının yanında birkaç grup şekil değiştiren gördüm.

Hunter, okunaksız bir ifadeyle aşağıya baktı. "Onların zafer yürüyüşünü görmek isteyebileceğini düşündüm. Ve puck shifters konusunda endişelenecek bir şeyin olmadığını."

Kapının etrafında dolaşan kalabalığa daha yakından baktım ve çoğunun az giyinmiş kadınlar olduğunu, heyecanla sohbet ettiklerini veya makyajlarını düzelttiklerini fark ettim. İki güvenlik görevlisi

kapatılmış kapının iki yanında duruyordu ve ben onların lacivert üniformalarını görmekten kaçınmak zorunda kaldım.

Birkaç saat boyunca, hayatımın berbat halini tamamen unutmuştum.

Her zamanki kişisel alanını koruyarak yakınlarda duran Slade, bakışlarımla karşılaştı ve kendimi "Saldırı hakkında bir şey buldun mu? İpucu ya da iz?" diye sorarken buldum.

Kırmızı tuğla duvara yaslanmış, tamamen rahat görünüyordu, ama konuşurken içinden gelen buz gibi enerjiyi hissettim. "Ekip eğitim sahasının yanındaki nezaret hücrelerinde birkaç şekil değiştiren var. Nöbet görevini devredince hemen onları sorgulamaya gideceğim."

"Ben de gelebilir miyim?"

Bu, onun dikkatini çekti ve keskin bakışları bana yöneldi. "Neden? Sorgulama veya işkence konusunda ne gibi becerilerin var?"

İşkence kelimesini bu kadar rahat kullanmasını görmezden gelerek omuz silkdim. "Özel bir becerim yok, ama saldırıya uğrayan kişi olarak dinlemek istiyorum."

Onu ya kafasını karıştırmış ya da meraklandırmıştım —ifadelerini okumak imkansızdı— ama kesinlikle bir şeyler hissetmişti. "Bunun ne yararı olacağını anlamıyorum, ama orada olmak istiyorsan, itirazım yok."

Hunter'ın eli benim elimi kısa bir süre sıkıca kavradı, ama o da herhangi bir itirazda bulunmadı. Aramızda sessizlik çöktü, ama bu seferki rahatsız edici değildi. En azından benim için. Çoğu, düşerlerse boyunlarını kırma tehlikesiyle karşı karşıya kalacak kadar yüksek topuklu ayakkabılar giyen hokey bayanlarını izlemekle meşguldüm.

Hokey oyuncularının boyuna ulaşmak mı istiyorlardı? Aslında bu imkansız bir görevdi, çünkü hepsi iri yarıydı. Takımın çoğu alfa gibi görünüyordu, sadece birkaç tanesi genetik olarak şanslı beta'lardı.

Kapı açıldığında, içerisi neredeyse maç sırasında olduğu kadar gürültülüydü. İlk çıkan oyuncular durup imza verdiler, kadınlar onlara numaralarını ve kartvizitlerini vermeye çalışırken onları başlarından savdılar. Takım, geçerken Hunter'a high-five yaptı ve Slade'e saygıyla başlarını sallarken, beni merakla süzüyorlardı.

Kellan ve Christian, duştan çıkmış saçları hala ıslak halde bize doğru koştular. İkisi de benzer görünüyordu, ama ben Christian'ın uzun kahverengi saçları ve koyu kahverengi gözleri yerine benim altın saçlı erkeğimi tercih ediyordum.

"Seni tekrar görmek çok güzel, Emme," dedi Christian, bana kocaman bir gülümsemeyle.

O bana sarılmak için yaklaştığında kendimi hazırladım, ama Kellan bana dokunmadan önce onu saçından geri çekti. "Dokunma lan. Sana söyledim, pislik."

Christian, elini başının arkasına sürerken bile gülümsemesi hiç bozulmadı. "Ah, seni pislik. Saçımı çektiğin için kel kalmak için çok gencim."

Hunter sinirli bir şekilde homurdandı ve yanıma yaklaştı. Slade de yanıma yaklaşıncı şokumu zar zor gizleyebildim. Bana hiç dokunmadı ama kokusu benimkine karışacak kadar yakındı. Diğer şekil değiştirenlere bir uyarı olarak.

Christian, artık şaka yapmıyordu, iki elini kaldırarak saygılı bir mesafeye geri çekildi. "Kel benim en iyi arkadaşım, bu yüzden onun için önemli olan herkes benim için de önemlidir." Salon, birçok alfa'nın homurtularıyla doldu ve o aceleyle ekledi, "Tamamen platonik, kardeşçe bir şekilde."

Kellan şimdi önümde duruyordu, bu yüzden cevap vermek için onun etrafından eğilmem gerekti. "Alfaları boş ver, Christian. Bugün biraz huysuzlar. Sanırım hepsinin biraz uykuya ihtiyacı var."

Kellan dönüp eğildi ve başını boynuma gömerek derin nefes aldı. "Beni yatağa yatıran sen misin, güzel kız?" Sesi cildime karşı boğuktu. "Öyleyse, kesinlikle bir şekerleme yapabilirim."

Hunter, Kellan'ın ikimizi de kucaklamasına aldırmadı ve ben de onu özlediğim için Golden Boy'uma sarıldım. "Orada çok iyiydiniz," dedim göğsüne yaslanarak. "Hiç kimseyi senin gibi kayarken görmedim. Bu çok güzel bir şiir gibi."

Kellan'ın kocaman vücudu hareketsiz kaldı ve geri çekildiğinde, yüzünde sınırsız bir sevinç vardı. "Senin bizi izlemen... Bunun bana nasıl hissettirdiğini tarif edemem. Sen beni daha iyi yapıyorsun, Em. Lütfen her maça geleceğini söyle."

"Gidebildiğim her maça." Bu, verebileceğim tek sözdü.

Gözleri, dudaklarıma bir öpücük kondurduğunda, benim çok sevdiğim o menekşe rengine yaklaşıyordu. "Şimdilik bu kadar yeter, güzel kız."

O geri çekildiğinde, grubumuza katılan diğer iki oyuncuyu fark ettim: Finley ve Kenzo.

Ayı bana öfkeyle baktı ve ben onun her zamanki maç sonrası ritüeline müdahale ettiğimi hissettim. Buz üzerinde gösterdiği huzur çoktan yok olmuştu ve Kenzo'nun kardeşi ile benim aramda endişeli bakışlar attığını fark ettim.

"Ben Kenzo," dedi başını sallayarak, bana dokunmaya hiç niyetli değilmiş gibi. "Fin'in kardeşi."

Finley, kaşlarını çatmak dışında bu söze hiçbir tepki göstermedi.

Gülümsemeyle karşılık vererek bunun beni rahatsız etmemesi için uğraştım. "Emme, tanıştığımıza memnun oldum. Harika oynadınız. Gerçekten heyecan verici bir maçtı."

Christian sevinç çığlığı attı ve odadaki şekil değiştirenlerin yarısı ona dönüp baktı. Alfa grubundaki tek kadın olan bana birçok kadın kızgın bakışlar attı, ama sanki ben kasten tüm hokey oyuncularını onlardan çalmışım gibi.

"Buradan çıkıp partiye gitmeliyiz," diye bağırdı Christian, yumruğunu havaya kaldırarak. "Ancak çekirdek grubumuzdaki son bekar alfa olarak, geri kalanlarınız bana çok büyük bir sorumluluk yüklediniz."

Kellan titredi. "Puck shifters hepsi senin. Omega'mla tanışmadan önce bile çok fazlaydılar."

Finley acımasızca güldü. "Sen son bekar alfa değilsin, dostum."

Arkamda bir duvar olmasaydı, o darbeyle geriye doğru sendelerdim. Oysa, yüzümde acıyı belli etmemeyi zar zor başardım. O, en büyük etkiyi yaratmak için, benim tepkimi görmek için bana bakarak vurdu. Tabii ki ona bu zevki tattırmayacaktım.

Yüzümü sıkıldığımı gösteren bir ifadeye büründüm ve omuz silktim. "Buradan çıkıp onları kendi hallerine bıraksak mı?"

Finley'e dik dik bakan Kellan, tüm dikkatini bana verdi. "Kesinlikle, Shortcake. Bu gece senin vardiyanda Luxuria'da parti yapabiliriz."

"Harika," dedim, Finley'e sırtımı dönerken göğsümdeki acıyı görmezden gelerek. "Gitmeye hazırım."

Cevap beklemeden, Hunter'ın elini çekerek onu çıkışa doğru yönlendirdim. Kellan araya girip diğer elimi tuttu, böylece alfa erkeklerin arasında sıkışıp kaldım. Slade arkamızdayken Finley'i neredeyse unutabilirdim.

Yine de eve giderken yolun çoğunu kendimi bunun en iyisi olduğuna ikna etmeye çalışarak geçirdim.

Bölüm

Kırk Bir

Zirve haftası başka bir olay olmadan geçti.

Hunter, tüm alfa görevleri ve CEO sorumlulukları nedeniyle ofise geri dönmekten başka seçeneği yoktu. Saldırıdan beri yalnız kalmış değildim, ama neyse ki bugün zirve toplantılarının son günüydü ve kendimi tüm şekil değiştirenler arasında Slade ile birlikte buldum.

Kellan ve Finley antrenmandaydı, ama hayatım ona bağlı olsa bile ayı benimle asla yalnız kalmazdı. Onunla birlikteyken, tek başıma olduğumdan daha fazla tehlike altında olurdum.

"Sorgulamamız gereken iki şekil değiştiren daha var," dedi Slade, ben kahvaltı için mutfağa indiğimde selam niyetine. "Hazırlanmak için on dakikan var."

Kısa tişörtüme ve pijama şortuma baktım, sonra da her zamanki gibi siyah askeri pantolon, dar tişört ve bir vuruşta bir şekil değiştireni öldürebilecek savaş botlarından oluşan infazcı kıyafetini giymiş ejderhaya baktım.

"Tamam."

Merdivenleri koşarak çıkarken, bugün yararlı bilgiler elde edeceğimizi umuyordum. Katıldığım diğer oturumların hiçbirisi bizi bir sonuca ulaştırmamış, sadece kanlı şekil değiştirenlerle ilgili kabuslar görmeme neden olmuştu.

Sekiz dakikadan kısa bir sürede aşağı kata indim, kot pantolon ve gözlerimin rengiyle uyumlu açık mavi bir gömlek giymiştim. Ayrıca siyah motosikletçi botları da giymiştim, çünkü Slade'e biraz hayranlık duyuyordum. Son zamanlarda kafamda olan tuhaf şeyleri sorgulamamak daha güvenliydi. Bunun yerine kaosu kucakladım.

"Ye," dedi ve kenara çekilerek tezgahın üzerinde ısıtılmış kahvaltı sandviçini ve kahveyi gösterdi. "İki dakikan var."

"Peki, efendim."

Göz bebekleri büyüdü, ben de hızla dönüp yemeğe koştum.

Savunmam gerekirse, bunu sadece kafamda düşünmüştüm ve umarım beni kızartmayacaktı. Bacon kokusu burnuma ulaşır ulaşmaz rahatladım. Çocuklar bu sandviçleri acele kahvaltı olarak kullanıyorlardı, ama benim en sevdiğim sabah atıştırmalıklarıydı.

Hızla yiyip, kelime oyununu kasıtlı olarak kullanarak, neyse ki sadece ılık olan kahveyi yudumlayarak bitirdim. "Bitti!" diye ilan ettim, onun verdiği süreye yetiştiğimden emin olarak.

Efendim dışarı çıktığından beri ona bakmamıştım, ama gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyordum. Bir ejderhanın soğuk ve delici bakışları gibisi yoktu.

Hiçbir şey söylemeden mutfaktan çıktı ve ben de bir köpek yavrusu gibi peşinden koştum. Dikkatli olmazsam, yakında Kellan'ın takma adını alan kişi ben olacaktım.

Slade beni garaja götürdü ve ben de bugün onların muhteşem araç koleksiyonundan hangisini seçeceğini tahmin etmeye çalıştım. Motosikletlerin önünde durduğunda, ona, sonra motosikletlere, sonra tekrar ona bakarken gözlerimin anime karakterleri gibi büyüdüğünü hissettim. "Vay canına. Dalga mı geçiyorsun benimle?"

Dudaklarının köşesi hafifçe kıvrıldı. "Kellan sana bir hediye vermemi istedi."

O anda motosikletlerden birinin üzerine siyah, parlak bir örtü örtülmüş olduğunu fark ettim. Slade başını sallayarak yaklaşmama izin verdi ve ben koşarak ilerlerken neredeyse kendi ayaklarımın üzerine düşüyordum. Örtünün kenarını tutarken kalbim göğsümde çarpıyordu ve hiç bu kadar heyecanlı ve gergin olmamıştım.

İlk başta yavaşça çektim, ama sabırsızlığım galip geldi. Kırmızı renk gözüme çarptı ve sonra çılgılık atarak, gördüğüm en güzel motosikletin yanında zıplamaya başladım.

Slade'in Ducati Panigale V4R'ı ile aynı modeldi, ama onunki gizemli siyah renkteyken, benimki saçımın rengine yakın, çarpıcı bir kırmızımsı pembe renkte boyanmıştı.

"Senin için özel olarak yaptırmış."

İlk sıcak gözyaşı yanağımdan süzülürken başımı kaldırdım ve Slade dehşete kapılmış bir şekilde bir adım geri attı. "Hoşuna gitmedi mi?"

"Tanrıça, hayır," diye boğuk bir sesle söyledim. "Bu, şimdiye kadar aldığım en harika hediye. Kellan'ın benim için bunu yaptığına inanamıyorum... Ama ona asla borcumu ödeyemeyeceğim." Bu gerçeğin farkına varınca heyecanım söndü, çünkü bu hediyeyi almamalıyım. Bu, birkaç ekstra giysi veya makyaj malzemesi değildi. Çok pahalı bir makineydi.

Slade, ifademi incelerken başını eğdi. "Hediyelerin bedeli ödenmez. Hediyeler böyle değildir. Reddedersen Kellan'ın duygularını incitirsin."

O alfa'yı incitmek, yapabileceğim en son şeydi ve bunu göz önünde bulundurarak, bisikleti ödünç alacağım ama kendi malım gibi davranmayacağım kararını verdim. İkimizin de kabul edebileceği bir uzlaşma. "Tamam, bunu onun yüzüne vurmayacağım," dedim Slade'e, sonra derin bir nefes aldım. "Yani... bu, bugün bisiklete bineceğimiz anlamına mı geliyor?"

Kurtum bile tekrar motosiklete bineceği düşüncesiyle neşelendi, bu da onun da benim kadar özlediğini gösterdi.

Slade başını salladı ve midem taklalar atmaya başlayınca içimi heyecan kapladı. "Evet. Ceket ve kask şurada rafta. Giyin."

Evet, efendim! Bu sefer içimdeki düşünceleri dışarıya yansıtmamayı başardım.

Deri ceket siyah, yüksek kaliteli deriden yapılmış ve askıda düzgünce katlanmıştı. Ceketini salladığımda, arkasına benim motosikletimle aynı pembe-kırmızı renkte dikilmiş *Shortcake* logosu görünce gülümsedim. Tam yüz kaskım da pembeydi ve ikisini de taktığımda kendimi milyoner gibi hissettim.

Kellan kalbimin büyük bir kısmını ele geçirmişti ve defalarca, onun sevgisinin dünyaları yakıp kül edebilecek türden olduğunu kanıtlamıştı. Onu tanıdıkça, onu terk edebileceğim gerçek bir gelecek olmadığını daha iyi anladım. Bu korkutucuydu, ama ilk kez bu sürüyle kalmanın bir yolunu bulabileceğime dair küçük bir umut ışığı gördüm.

Hiçbir zaman mükemmel olmasa bile, belki de bu yeterli olabilirdi.

Slade siyah ceketini ve kaskını giydi, sonra uzun bacağını Panigale'sinin üzerine attı. Ben giyinirken, benimkini benim için ters çevirmişti, böylece tek yapmam gereken binip yolculuğun tadını çıkarmaktı.

"Siktir," diye inledim, koltuğa gömülürken. Cennet gibi hissettim ve motor çalışmaya başladığında pantolonuma boşalacak mıyım diye merak ettim.

Slade önce motosikletini çalıştırdı ve garajda gürültü kulağımı tırmaladı. *Bana daha fazlasını ver.* Motosikletimi çalıştırdığımda enerjim yükseldi, ikimiz bir an durup mükemmelliğin tadını çıkardık.

"Bunun gibisi yok," diye boğuk bir sesle söyledim, koltukta titreyerek. "Yemin ederim, bu dünyadaki en sevdiğim seslerden biri."

Slade, vizörünü indirmeden önce benimle göz göze geldiğinde bakışları daha da yeşil görünüyordu. "Benim de."

O, zaten açık olan garaj kapısından dışarı çıktı ve ben de hemen arkasından onu takip ettim. Heyecanlı bir gerginlik beni sardı, yavaş yavaş yola çıktık, bu da bana güçlü motora alışma şansı verdi, ama açık yola çıktığımızda, havai fişek gibi patlamayı planlıyordum.

Şehir dışına çıktığımızda Slade hızlandı ve ben de onunla birlikteydim.

Kalbim motosikletle birlikte hızlanırken vücudum titriyordu ve Slade'e uçmanın böyle bir şey olup olmadığını sormak istedim, ama kasklarımızı birbirine bağlayan herhangi bir iletişim cihazımız yoktu.

Bu şekil değiştiren bana karşı hiç açılmasaydı, ona sormak istediğim bir sürü soru vardı. Şimdilik, gündüzleri onu izlemek ve geceleri gizli yaramaz rüyalar görmekle yetiniyordum.

Kısa süreli umutlarım, her şeyin çok iyi gittiğini bana uyarmalıydı. Hayat benim için nadiren sorunsuz geçirdi. Slade beni uyarmak için dönse de, saldırıyı hiç görmedim.

Bir roket motosikletine isabet etti ve patlama aynı anda bana da çarptı. Patlama beni çöle fırlattı ve bir ağaca çarptım, omurgam bu kuvvetle kırıldı. Kurtum içimde uluyor ve tırmalarken, karanlık görüşümün kenarında dans ediyordu.

Arka planda bir ejderha kükredi, ama ben olan biteni görecektense kadar kendimde değildim.

Acı beni yarı baygın halimden çıkardı ve etrafımı saran şekil değiştirenleri gördüm. Tanıdık olmayan kokular havayı dolduruyordu.

Boynumda bir batma hissettim ve damarlarım sıcaklıkla doldu, karanlık bir kez daha geri geldi.

Alacakaranlıkta sakinleştirici verilmişti, bu yüzden taşınarak bir aracın arkasına atıldığımı fark ettim. Yaralarımın ne kadar ciddi olduğunu bilmiyordum, ama kesinlikle kırılmaması gereken bir yerim kırılmıştı.

Slade... İlaçlar, ejderha şekil değiştirene ne olduğu konusunda paniğimin tam olarak ortaya çıkmasını engelledi. Patlamanın tüm şiddetini üstüne almış, ama sonra kkrediğini duymuştum, yani ölmemişti. En azından hemen ölmemişti.

Yaralı ve savunmasızken onu öldürmüşler miydi? Tabii, bir ejderhanın savunmasız olabileceği kadar savunmasızdı.

Çığlık atmak, öfkelenmek ve bu pisliklerin hepsini çıplak ellerimle yok etmek istedim, ama onlara yaklaşmak bir yana, parmağımı bile kıpırdatamıyordum.

"Ona bir kez daha vur," diye birisi homurdandı. Ses bana bir şekilde tanıdık geliyordu, ama nereden tanıdığımı çıkaramadım.

Bir iğne daha batırıldı ve bu sefer sakinleştiriciye karşı koyamadım.

Bilinçsiz ve yabancılarla yalnız kalma düşüncesi, beni sessizce çığlık atarak bilinç kaybına sürükledi.

Bölüm Kırk İki

Başımdaki zonklama, farkına vardığım ilk duygu oldu. *Güm güm güm.* Midemde mide bulantısı vardı ve ağzımın hiç bu kadar kuruduğunu hatırlamıyordum.

Ne olmuştu? Hafızam bulanıktı ve dün gece çok mu içtiğimi hatırlamaya çalışırken, olaylar bir anda aklıma geldi.

Slade ile yolculuk. Saldırı. Patlama ve acı.

Ayağa kalkıp gözlerimi zorla açtığımda, binlerce iğne kafama saplanmıştı. Kurtum, kendini toparlamaya çalışırken inledi, vücudumuzdaki ilaçlar bizi sersemletiyordu.

Görüşüm nihayet netleştiğinde, kendimi eski moda bir hapisane hücresinde buldum, popom soğuk taş zemine sıkıca yapışmış, kollarım ise başımın üstündeki duvara zincirlenmiş haldeydi. Zincirler beni dik tutuyordu ve dikleşmeye çalıştığımda omurgamda bir ağrı hissettim. Bu ağrı, başımdaki ve gergin kollarımdaki ağrıyı çok aşıyordu.

"Kıpırdama, Emmeline."

Slade'in düşük sesli gürültüsü beni dondurdu, en azından yarı karanlıkta onu ararken gözlerim hariç her yerimi. Hücre sadece karanlık değil, aynı zamanda dondurucu soğuktu ve nefesim önümde buharlaşırken, görüşümün alışması ve ejderhayı bulması birkaç dakika sürdü.

Kutsal tanrıça bebekleri.

O benim karşımdaki hücredeydi ve benim aksime kollarına, boğazına ve ayak bileklerine birden fazla kelepçe takılmıştı. Hepsi cadı büyüleriyle parlıyordu. Ejderhaların ne kadar güçlü olduğunu bilmiyordum ama bildiğim kadarıyla hiçbir şekil değiştiren bu kelepçelerin birini bile kıramazdı, altı taneyi bırakın.

Bizi kim kaçırdı? Böyle bir büyüye erişebilmek için hem zengin hem de bağlantıları olan kişiler olmalıydılar. Şekil değiştirenler ve cadılar pek iyi geçinmezlerdi, bu da bu durumu çok sıra dışı bir güç gösterisi haline getiriyordu.

Tabii ki, aksi takdirde bir ejderhaya karşı hiç şansları olmazdı.

"Slade," diye inledim, başım zonklarken kusmamaya çalışarak. "Ne oldu?"

Tek net olarak görebildiğim, yeşil gözlerinin parıltısı ve kusursuz yüzündeki tehditkar ifadesiydi. "Bu bir pusuydu. Onlardan düzinelercesini öldürdüm, ama ellerinde gerçek bir ordu vardı. Sayılarını hafife aldık ve bu duruma düştük."

"Kim...?" Ağrıyan boğazımı temizlemeye çalıştım, ama bu noktada sadece su yardımcı olabilirdi. "Saldırının arkasında kim var?"

O cevap veremedi, başımızın üstünde bir çınlama duyuldu ve bir saniye sonra ayak sesleri bize kadar yankılandı. Duvara yaslanıp parmaklıklardan olabildiğince uzaklaşmaya çalışsam da vücudum hala tepki vermiyordu.

Slade sessiz ama ölümcül bir şekilde duruyordu, gözleri bana kilitlenmişti.

Adımlar gittikçe yaklaşırken, midem bulanmaya başladı ve yine kendime kusma tehlikesiyle karşı karşıya kaldım. Değişken görünür hale geldiğinde, boş boş bakarak dehşete kapıldım ve halüsinasyon görüp görmediğimi merak ettim.

"Merhaba prenses," diye gürlledi, gece yarısı kadar karanlık gözleri ruhumun derinliklerine bakıyordu. "Seni sanki sonsuza kadar arıyorduk."

Annemin eski sürüsünün lideri olan Blaine Rogers'ın ahlaksız bakışlarına karşılık bakarken, tek duyabildiğim çığlıklardı.

Onların benim çığlıklarım olduğunu anlamam çok uzun zaman aldı.

Shifter City Fated Mates serisinin 2. kitabı A Twist of Luck'ta neler olacağını öğrenmek için 2025'te çıkacak [olan kitabı](#) takip edin. Grubuma katılarak yeni çıkan kitaplardan haberdar [olabilirsiniz: Jaymin Eve's Nerd Herd](#)

Sonsöz

Teşekkürler! TEŞEKKÜRLER!! Bu kitabı elinize alan ve yeni bir seriye şans veren her birinize çok minnettarım.

Siz harika okuyucularım olmasaydınız, bugün burada olamazdım. Hepinize ne kadar teşekkür etsem azdır.

Bu arada... Sonu nasıl buldunuz? Çok sevdiniz, değil mi?

Hadi ama. Böyle yapmayın. Her şeyi düzelteceğim, söz veriyorum.

Tek yapmanız gereken bana güvenmek. ;)

Şunu söyleyebilir miyim... Bu seri beni tamamen mahvetti. Büyüledi. A Curse of Fate'i çılgınca yazdım çünkü takıntım bir sonraki seviyeye geçmişti. Karakterler beni rahat bırakmıyordu, ruhumu istila ettiler ve çılgın saatler süren yazma sürecinde kendilerini bu sayfalara zorla soktular.

Shadow Beast Shifters serisinden beri böyle hissetmemiştim. Tamamen tüketildim.

Bir yazar olarak bunun için yaşıyorum ve umarım siz de okurken karakterlerime karşı aynı takıntıyı hissetmişsinizdir.

Öncelikle kocama teşekkür etmeliyim. Trav, ben dağınık ve işlevsiz olduğumda evi bir arada tutuyor. O benim desteğim, aşkım, rahatlığım, evim. Ayrıca güzel kızlarımıza da teşekkür etmeliyim. Annelerini kurgusal karakterlerle paylaşıyorlar, ama her zaman günümün en güzel kısmı onlar.

Bu muhteşem kapağı benim için çizen harika Tamara Kokic'e teşekkür ederim. Yeteneğin sınırsız ve yarattıklarına sürekli hayranlık duyuyorum

Yarattıklarına hayranım. Çok teşekkür ederim. Ne kadar teşekkür etsem azdır.

Ocean's Edge Edits'ten Lee'ye, hikayenin en iyi halini okuyucularıma sunmama yardım ettiği için teşekkür ederim. Yardımın ve adanmışlığın için minnettarım.

Gabby'ye desteği, cesaretlendirmesi, karakterler hakkında saatlerce süren tartışmaları, tanıtım materyalleri, kahkahaları ve genel olarak harika bir insan olduğu için teşekkür ederim. Sen en iyisisin.

Asistanım Jane'e teşekkür ederim! Bana inanılmaz bir destek ve yardım sağlıyorsun, yaptığın her şey için minnettarım. Yanımda olduğun ve tanıtım/kitap dünyasında sağladığın tüm yardımlar için teşekkür ederim.

Son kalan yazım ve gramer hatalarını bulmama yardımcı olan hata ekibime teşekkür ederim. Fırtınada sakinliğim olmaları ve zor zamanlarda bile yazmaya devam etmem için beni her zaman cesaretlendirdikleri için Nerd Herd'e teşekkür ederim. Sizi seviyorum çocuklar!

Good Girls PR'a, blog yazarlarına, okuyuculara ve zaman ayırıp hikayelerimizi paylaşan eleştirmenlere teşekkür ederim. Sizler buradaki gerçek MVP'lersiniz ve kitap dünyasına verdiğiniz destek için ne kadar minnettar olduğumuzu bilmenizi isterim.

Sırada ne okuyayım...

Birçok okuyucu bana ne okumalıyım diye soruyor. Tamamlanmış (MF) romantik fantastik serim Shadow Beast Shifters'ı deneyin. [Reddedilen - Kitap 1](#)

Babam korkunç bir hata yaptı. Ve bunun bedelini ben ödüyorum.

Güçlü bir sürünün içinde büyüyen bir kurt dönüşümcü olarak, hayatımın en güzel günlerini yaşamalıydım. Ama babam liderimizi öldürmeye çalıştığı için, ben bir dışlanmış, hain, pislikten bile aşağı bir varlık olarak damgalandım.

Sürü hayatına daha fazla dayanamadığımda kaçarım, ama görünüşe göre onlar kum torbalarını kaybetmekten hoşlanmıyorlar. Liderin oğlu Torin, ilk vardiyamdan önce beni geri getirir... gerçek eşimi ortaya çıkaracak olan vardiyadan. Benimkinin kim olacağını asla tahmin edemezdim, ama kurtum ona baktığı anda, daha parlak bir gelecek için umutla doluyorum.

Sonuçta, kimse gerçek eşini reddetmez, değil mi?

Yanlış. Çok yanlış.

Kurtlar saldırdığında, ruhum intikam için çılgın atar ve bir şekilde gölge dünyasına dokunurum.

Bir şekilde onu topraklarımıza getiriyorum.

Gölge Canavarı. Bizim şekil değiştiren tanrımız. Şeytanın ta kendisi.

Eşimin beni reddetmesi sadece başlangıçmış.

Eğer seksi, karanlık, paranormal romantizm, mizah, heyecan, aksiyon, sert bir kahraman ve bir anti kahraman seviyorsanız, bu kitap tam size göre. Rejected, tam uzunlukta (100 bin kelime) bir kitap olup, Shadow Beast Shifters serisinin üç kitabından ilki ve bir cliffhanger ile bitiyor. Dil ve cinsel içerik nedeniyle 18 yaş ve üstü için tavsiye edilir.

Jaymin Eve'in diğerk eserleri

JAYMIN EVE

Fallen Fae Gods (Karanlık Romantastik ejderha dönüşümcü/fae 18+) (tamamlanmış)

Birinci Kitap: Gilded

Wings İkinci Kitap:

Crimson Skies

Shadow Beast Shifters (Karanlık ve Seksi kurt şekil değıştiren/tanrı Romantasy 18+)
(tamamlandı)

Birinci Kitap: Rejected

İkinci Kitap: Reclaimed

Üçüncü Kitap: Reborn

Dördüncü Kitap:

Deserted Beşinci Kitap:

Compelled Altıncı Kitap:

Glamoured

Bellerose'un Oğulları (Karanlık, RH rock yıldızı romantizmi 18+)(tamamlandı)

Birinci Kitap: Zehirli Güller

İkinci Kitap: Kirli Gerçekler

Üçüncü Kitap: Parçalanmış Hayaller

Dördüncü Kitap: Güzel Dikenler

Demon Pack (PNR/Kentsel Fantazi 18+) (tamamlanmış)

Birinci Kitap: İblis Sürüsü

İkinci Kitap: İblis Sürüsü'nün Yok Edilmesi

Üçüncü Kitap: İblis Sürüsü Ebedi

Doğaüstü Hapishane Üçlemesi (Tamamlanmış UF serisi
17+)

Birinci Kitap: Ejderha İşareti

İkinci Kitap: Ejderha Mistikleri

Üçüncü Kitap: Ejderha

Eşleşmesi *Dördüncü Kitap:*

Kırık Pusula *Beşinci Kitap:*

Sihirli Pusula *Altıncı Kitap:*

Louis

Yedinci Kitap: Elemental Pusula

Doğaüstü Akademi (Tamamlanmış Kentsel Fantazi/PNR 18+)

Birinci Yıl

İkinci Yıl

Üçüncü Yıl

Arbon Akademisi Kraliyet Ailesi (Karanlık, Tam Çağdaş Romantizm 18+)

Birinci Kitap: Prenses Oyu

İkinci Kitap: Playboy

Prensler *Üçüncü Kitap:*

Zehirli Taht

Titan'ın Destanı (PNR/UF. Seksi ve mizahi 18+)(tamamlanmış)

Birinci Kitap: Tanrılar'ı Serbest Bırakmak

Kitap İki: Tanrılar'ın Gazabı

Üçüncü Kitap: Tanrılar'ın İntikamı

Karanlık Miras (Tamamlanmış Karanlık Çağdaş lise romantizmi 18+)

Birinci Kitap: Kırık Kanatlar

İkinci Kitap: Kırık Güven

Üçüncü Kitap: Kırık Miras

Sır Saklayanlar Serisi (Tamamlanmış PNR/Kentsel Fantazi)

Birinci Kitap: Karanlık Evi

İkinci Kitap: İmparatorluk Evi

Üçüncü Kitap: Leights Evi

Dördüncü Kitap: Royale Evi

Fırtına Prensesi Destanı (Tamamlanmış Yüksek Fantazi 18+)

Birinci Kitap: Prenses Ölmeli *İkinci*

Kitap: Prenses Saldırmalı *Üçüncü*

Kitap: Prenses Hüküm Sürmeli

Tanrıların Laneti Serisi (Tam Ters Harem Fantazi 18+)

Birinci Kitap: Hile *İkinci*

Kitap: İkna *Üçüncü Kitap:*

Baştan Çıkarma

Dördüncü Kitap: Güç

Novella: Tarafsız

Beşinci Kitap: Acı

NYC Mekke Serisi (Tamamlanmış - UF serisi)

Birinci Kitap: Kraliçe

Varis *İkinci Kitap:* Kraliçe

Alfa *Üçüncü Kitap:* Kraliçe

Fae *Dördüncü Kitap:*

Kraliçe Mekke

A Walker Saga (Tamamlandı - Genç Yetişkin Fantastik)

Birinci Kitap: İlk Dünya

İkinci Kitap: Spurn

Üçüncü Kitap: Crais

Dördüncü Kitap: Regali

Beşinci Kitap: Nephilius

Altıncı Kitap: Dronish

Yedinci Kitap: Dünya

Hive Üçlemesi (Tamamlanmış UF/PNR serisi)

Birinci Kitap: Ash

İkinci Kitap: Anarşi

Kitap Üç: Yok Et

Sinclair Hikayeleri (Bağımsız Çağdaş Romantik 18+)

Songbird

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

